

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γορδίους ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΑΙΣΧΟΣ

Δημητρίου διαμαρτυρία
Ἡ μήπως ουτοπία ;

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΕΙΡΑΣ κ+ν +Τόμ. πρόσθετος

ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙ ΛΟΓΟΙ

«Οι ασεβείς ολόγυρα βρίζουνε σαν συχήρια ,
τους αγαθούς που μοναχοί ,στέκουνε στα΄ψαλτήρια΄
Κι αντί οργής ο αγαθός ,γελά με κατανόηση ,
κι αναθαρρεί ο ασεβής ,μ΄ αυτή την παρανόηση .»

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Μονάχα στα ελεύθερα πολιτεύματα μπορεί ο πολίτης
να δείξει την έκταση του πνεύματός του .»
Πιττακός

ΜΕΡΟΣ : ΤΡΙΤΟΝ
ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΩΝ :
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

«Ἐγειρε ο καθεύδων ,και ανάστα εκ των νεκρών ,
και επιφάνυσει σοι ο Χριστός .Βλέπετε ούν ,πώς ακριβώς
περιπατείτε ,μη ως άσοφοι ,αλλ΄ ως σοφοί .»Εφεσ. ε΄.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

ΚΗΠΟΙ ΚΥΜΗΣ 2008 - 2024

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΣΕΙΡΑΣ (κ΄.)

- κ 1^η Έσονται καιροί
κ 2^α Ο Θεός προσβλέπει προς ημάς εν αγάπη και δικαιοσύνη
κ 3^η **Πατρολογία/ Βασιλείου επισ. Σελενκίας, «Τα σωζόμενα πάντα»**
κ 4^η Έμμετρα, Ιωάννας Σαμαρτζή – Κιουση
κ 5^η Αλήθειες και Ψέματα
Επιστολή κ 6^η **Η Τηλεόραση σήμερα είναι, τι το λοφίον φέρον.**
Επιστολή κ 7^η Ηθελημένα χανώμεθα
Επιστολή κ 8^η Σπόρος σινάπεως
Επιστολή κ 9^η Εποχή αράς;
Επιστολή κ 10^η «Θαυμάσατε, όχι μόνον τα βάθη του πνεύματος,
αλλά και τα κάλλη του φθέγματος».
Επιστολή κ 11^η Πηγαία: «Ο Λόγος, λόγοις δέδεταί, και πράττει τιμάται».
Επιστολή κ 12^η Σπόρος σινάπεως
Επιστολή κ 13^η **«Το έσχατο αίσχος του κόσμου.**
Επιστολή κ 14 Λέγει ο Απόστολος: «ημίν δε ο Θεός απεκάλυψε
Επιστολή κ 15 εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού.
Επιστολή κ 16^η Παραβολή:
Επιστολή κ 17^η Ακούσατε παρακαλώ πάντες οι βιωτικοί
Επιστολή κ 18^η «Ού γαρ εισίν αι βουλαί μου ώσπερ αι βουλαί ημών
Επιστολή κ 19^η «Ωσπερ σης ιμάτιον και σκώλιζ ξύλον
Επιστολή κ 20^η Παραβολή β΄.: «άνθρωπός τις ώδευεν
Επιστολή κ 21^η «ού δύναται άνθρωπος λαμβάνει ουδέν.
Επιστολή κ 22^α «Μενει Θεός, ει και γέγονεν άνθρωπος
Επιστολή κ 23^η Σκοτία ήδη εγένετο
Επιστολή κ 24^η «Ει έκαστος ζή ως το μη απολλωλός
Επιστολή κ 25^η **Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν**
Επιστολή κ 26 Ελέησόν Κύριε, ει δυνατόν!
Επιστολή κ 27^η Κανονικότητα
Επιστολή κ 28^η Τα πόα της Φύσης και ημών
Επιστολή κ 29^η **Δωδεκαθεϊσμός αρχαίων προγόνων**
30^η κ Άκουε ουν μισόκαλε, την διαφοράν του κληρικού προς τον κοσμικόν
31^η κ Κληρικών λόγος
32^α κ Ει γαρ συμπάσχομεν και συνδοξασθησόμεθα
33^η κ Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη
34^η κ Άνθρωπος μακράν του Θεού
36^η κ Προτροπή προς θαρραλέον αγώνα, Εφεσί.στ΄.10-17
38^η κ Η φιλοσοφία της Πνευματικής Ερήμωσης
39^η κ ΧΘΕΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΡΙΟ
(40^η κ), προς Εφημερίδα 'Δημοκρατία' ΠΕΡΙ ΕΥΡΩ
41^η κ ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ
42^α κ Έλληνας
43^η κ Επίσκεψη στην Αθήνα, την καρδιά της Ελλάδας, 7/3/12
44^η κ Απ΄ τους Άγ. Πατέρες της Εκκλησίας μας
45^η κ Στο Νησί του Πόνου (Κύπρος) / 20 / 3/ 2013
46^η κ Ο χαλινός και η ελπίς
47^η κ Δύο τινά
48^η κ Υπόμνηση: ΟΡΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΦΗΒΩΝ
49^η κ ΦΘΟΓΓΟΙ ΓΡΑΦΟΝΤΟΣ
50^η κ Πατερικά ερενίσματα
51^η κ Σπερματικός λόγος
52^α κ Ταπεινοφροσύνη

Σελίς Επιστολές (σειράς: ν), από σ.84

- 24 1^η ν/ Οργή διαρκώς
33 2^η ν/ Πόλεμος στη Μ. Ανατολή, (έναρξις: 7/10/2023 – ...)
(Μένεα πνέοντες προς αλλήλους) 1/11/23
35 3^η ν/ Νιότη μου πλανεύτρα και ξενιτιά γητεύτρα
36 4^η ν/ ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΑΣ, 1^{ος} / 2024
37 5^η ν/ «Η γέφυρα του αιώνα μας
38 6^η ν/ Μάνα μου Ελλάς
39 7^η ν/ Μας έγινε συνήθεια η αήθεια, και λησμονήσαμε εκείνα
τα ...
40 8^η ν/ ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΥΛΟΜΕΝΟΥΣ Συγκερασμός
επώδυνος μη έμμετρων παραμέτρων
42 9^η ν/ «Ακρόπολις εστί η ελευθέρα παθών διάνοια».
43 10^η ν/ Ατρόπως και εντρόπως, και θυμός διαρκώς
44 11^η ν/ Τι σημαίνει θάνατος (Μάρκος Αυρήλιος)
45 12^η ν/ Προγονικών αρετών ακούσματα, και παραδείγματα
46 13^η ν/ «Ευές εύρον την αύραν και την ψυχήν μου ήρα
47 14^η ν Λες και δεν υπάρχει άλλος τρόπος φέρεσθαι και
χαίρεσθαι
48 15^η ν Islamic storm under portas
49 16^η ν Τι μίγμα Παιδείας
50 17^η ν Τρόπος του ζην
51 18^η ν «Ελλάς, και πασόκ
54 19^η ν ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ και ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
55 20 ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ (ιδού γλώσσα, ην
απαξιούσιν οι σκολιοί και στραγγαλιώδεις, ως ξένοι και άκληροι
Αυτής).
57 21^η ν Ανατολή νέας εποχής
59 22^α ν Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ω Ν Ε Π Ο Χ Η
64 23^η ν Κατεχόμενα
67 24^η ν Ο Φθόγγος των Ποιητών
68 25^η ν Χ α ρ ε ί τ ε
70 26^η ν Θεριστής – Αλωνάρης , της καθάριας εποχής
71 27^η ν Ν α θ υ μ ά σ α ι
77 28^η ν Εισαγωγή του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε ς :
86 29^η ν ΕΛΛΗΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ
87 30^η ν Χ Ρ Ο Ν Ε - Χ Ρ Ο Ν Ε
91 31^η ν Α Ν Θ Ρ Ω Π Ι Ν Α
92 32^α ν ΥΛΙΣΜΟΣ - ΠΙΣΤΗ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
96 33^η ν Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
98 34^η ν Ο ρ θ ο δ ο ξ ί α
100 35^η ν Κ ρ α υ γ έ ς τ η ς Φ ύ σ η ς
103 36^η ν Ελλάς και Ορθοδοξία, Δυνάμεις Πνευματικές
104 37^η ν Τα ξύλα των Ι.Γραφών
105 38^η ν Βλέπομε αλλά δεν βλέπομε, και ούτε καταλαβαίνομε
107 39^η ν Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία
110 40^η ν Νεοελληνικότητα νεοχριστιανών
115 41^η ν Του κάκου οι αιώνων θυσίες
116 42^α ν Τι μας χρειάζεται:
118 43^η ν ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑ ΑΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ
135 ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΤΟΜΟΣ: ΕΜΜΕΤΡΑ και ΠΕΖΑ
137 ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ
144 Για να μη ξεχνάμε

- 146 Μήπως είμαστε ανθρωποφάγοι :
153 Νοσταλγία
155 ψευδαπόστολοι
156 Κατάπτωση
157 <ΝΥΧΤΑ> ΤΩΝ <ΝΕΩΝ>
158 Το Λάθος
159 ΑΚΟΥ ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ
160 Ciao amico Enso
161 Κάθε εποχή χωρίς Αλήθεια
166 Ο κάθε ελλόγιμος ποιητής
167 η πονηριά πρωταθλητής
168 Φυλή Ελληνική
169 Βασιλιάς και Βενιζέλος
170 Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ
170 Των παλαιών
170 Ελλάδα Μάνα μοναξιάς
171 Μάνα
172 Χριστός Γεννάται
173 ΒΑΣΙΛΕΥ ΟΥΡΑΝΙΕ
174 «ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΘ' ΥΜΑΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΟΨΕΣΘΑΙ»
175 Προοίμια ορθόδοξα φθέγματα Ελλήνων φιλοσόφων
177 ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: ΟΙ 18 ΣΟΦΟΙ
192 ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΔΙΑΦΟΡΑ
199 Μέρος τρίτον: (ΑΓΙΩΝ ΛΟΓΟΙ)
201 ΠΑΘΗΤΙΚΑ
204 Ομολογία του Συμβόλου της Πίστεως
205 ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑΤΑ
207 ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
209 Α'. ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ
210 Β'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ
213 Γ'. ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΕΣ
216 Κ. Ε. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Επιστολές σειρά κ Συνέχεια
218 κ 14 Λέγει ο Απόστολος: «ημῖν δε ο Θεός απεκάλυψε
219 κ 15 εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού.
220 κ 16^η «Η Ζωή αεί εικάζει», (παραβολαί)
221 κ 17^η Ακούσατε παρακαλώ πάντες οι βιωτικοί
223 κ 18^η «Ού γαρ εισίν αι βουλαί μου ὡςπερ αι βουλαί ημών
224 κ 19^η «Ὡςπερ σης ἱμάτιον και σκώλιζ ζύλον
225 κ 20^η Παραβολή β': «άνθρωπός τις ὠδευεν
226 κ 21^η «οὐ δύναται άνθρωπος λαμβάνει ουδέν.
227 κ 22^α «Μενει Θεός, ει και γέγονεν άνθρωπος
228 κ 23^η Σκοτία ἤδη εγένετο
229 κ 24^η «Ει ἕκαστος ζῇ ὡς το μη ἀπολλωλός
230 κ 25^η Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν
232 κ 26^η Ελέησόν ημάς Κύριε, ει δυνατόν!
233 κ 27^η Κανονικότητα
235 κ 28^η Τα πόα της Φύσης και ημών
237 κ 29^η Δωδεκαθεϊσμός αρχαίων προγόνω
239 κ Φθόγγοι εκ των Αγ. Γραφών
240 30^η κ Άκουε ουν μισόκαλε
241 31^η κ Κληρικών λόγος
242 32^α κ Ει γαρ συμπάσχομεν και συνδοξασθησόμεθα
243 33^η κ Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη
245 34^η κ Παραινέσεις

- 246 35^η κ Παραινέσεις β΄.
248 37^η κ Προτροπή προς θαρραλέον αγώνα
250 38^η κ Η φιλοσοφία της Πνευματικής Ερήμωσης
252 39^η κ ΧΘΕΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΡΙΟ
253 40^η κ ΠΕΡΙ ΕΥΡΩ
254 41^η κ ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ
257 42^α κ Έλληνας
258 43^η κ Επίσκεψη στην Αθήνα
259 44^η κ Απ' τους Αγ. Πατέρες
260 45^η κ Στο Νησί του Πόνου (Κύπρος) / 20 / 3/ 2013
262 46^η κ Ο χαλινός και η ελπίς
264 47^η κ Δύο τινά
265 48^η κ Υπόμνηση: ΟΡΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΦΗΒΩΝ
266 49 ΦΘΟΓΓΟΙ ΓΡΑΦΟΝΤΟΣ
271 50^η κ Πατερικά ερενίσματα
272 51^η κ Σπερματικός λόγος
273 52^α κ «Είπε τις των Πατέρων

Επιστολή κ Ι'

Έσονται καιροί

Ευεργετινού, τόμ. Β'.σ. 114

...Και είπεν αὐτῷ ὁ ἀδελφός· τι λοιπόν; Θα ἀλλάξουν τὰ ἤθη καὶ οἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν, καὶ δὲν θα ὑπάρχουν ἱερεῖς εἰς τὰς Ἐκκλησίες, διὰ νὰ γίνονται αὐτά; (ὅσα γίνονται ἐν Ἐκκλησίαις καὶ ὅσα ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν αὐτῆς, διὰ τὴν κοινὴν τελειοποίησιν, πρὸς δόξαν Θεοῦ).

Καὶ εἶπεν ὁ γέρων· εἰς τοὺς τοιοῦτους καιροὺς, θα ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ θα ὑπάρξει θλίψις ὀχι ολίγη, θα ὑπάρξουν ἐθνῶν ἐπιδρομαὶ καὶ λαῶν μετακινήσεις, βασιλέων – κυβερνήσεων – ἀκαταστασία, ἱερέων σπατάλες, μοναζόν-των ἀμέλεια.

Θα ευρεθὺν ἀρχιερεῖς καταφρονούντες τὴν ἐαυτῶν σωτηρίαν καὶ τοῦ ποιμνίου, πρόθυμοι πάντες καὶ σπουδαῖοι εἰς τὰ τραπεζώματα, φιλόνικοι, ὀκνηροὶ εἰς τὰς εὐχάς, καὶ εἰς τὰς καταλαλιάς πρόθυμοι, ἔτοιμοι εἰς τὸ νὰ κατακρίνουν τοὺς βίους – πράξεις ἄλλων προπατόρων ἢ ἡγουμένων· καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν μῆτε μιμούμενοι μῆτε ἀκούοντες, ἀλλὰ μάλλον κατηγοροῦντες...

Οἱ δὲ ἐπίσκοποι κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας, θα 'σεβονται πρόσωπα δυνατῶν, κρίνοντες ἀνάλογα με τὰ δῶρα – διευκολύν-σεις, ἀνταλλάγματα – ποὺ θα δίνουν εἰς αὐτοὺς, μὴ ὑπερασ-πίζοντες πτωχοὺς ἐν κρίματι, θλίβοντες χήρας, ὀρφανούς καὶ ἀδυνάτους καταπονοῦντες· θα ἔλθῃ καὶ εἰς τὸν λαόν ἀπιστία, μίσος, ἐχθρὰ, ζήλεια, φιλονικία, κλοπαί, μέθαι.

Καὶ εἶπεν ἀδελφός· τι θα κάνει λοιπόν κανεὶς ἐν τοῖς καιροῖς καὶ χρόνοις ἐκείνοις;

Καὶ εἶπεν γέρων· ἐν ταῖς τοιαύταις ἡμέραις, ὁ σώζων σώζει τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, καὶ μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».σ.114-116

Επιστολή κ 2^α

Ο Θεός προσβλέπει προς ημάς εν αγάπη και δικιωσύνη

«Ο Θεός απλούς ων απλότητι χαίρει και τοις ταύτης συνζώσι χωρηγός εστί δαψιλέστατος». «Ός πορεύεται απλώς πορεύεται πεποιθώς». Παροιμ. ι' 9/ «Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαί-ου». Παρ. ι' .6 «Ψυχή ευλογουμένη πάσα απλή». Παρ. ια' 25/ «Ο δε σπείρων δικαιοσύνην λήψεται μισθόν πιστόν». Παρ. ια' .21 «Ού λιμοκτωνήσει Κύριος ψυχήν δικαίαν». Παρ. ι' 3 «Ο πεποι-θώς επί πλούτῳ, ούτος πεσειται». Παρ. ια' .28/σ.55§9

Αλλού πάλιν λέγει: «Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου επί τους φοβου μένους Αυτόν, τους ελπίζοντας επί το έλεος Αυτού· ρύσασθαι εκ θανάτου τας ψυχάς αυτών και διαθρέψαι αυτούς εν λιμώ». Ψαλμ. λβ' 18,9 / «Πλούσιοι(υλικά ή πνευματικά) επτώχευσαν και επείνασαν (εις το παρελθόν, και εις το παρόν και εις το μέλλον θα πτωχεύσουν, μακράν του Κυρίου), οι δε εκζητούντες τον Κύριον, ούκ ελατωθήσονται παντός αγαθού». Ψαλ. λγ' 11/ «Ούκ είδον δίκαιον εγκαταλελειμμένον, ουδέ το σπέρμα αυτου ζητούν άρτους». Ψαλ. λστ' .25/σ.56§10

Αλλά και ο ίδιος ο Κύριος, θέλων να μας θυμίσει την Αγάπην Αυτου εν όσω είμαστε προσκεκολλημένοι εις Αυτόν, μας λέγει: Εδώ ενδιαφέρεται ο Θεός, τόσο, δια τα πετεινά του ουρανού, τα οποία για τίποτε δεν φροντίζουν, αλλά όντα ταγμένα, εκεί όπου και όπως, παρά του Δημιουργού ετάχθησαν, τρέφονται αδιαλείπτως από Αυτόν, πόσο περισσότερον θα επιμεληθεί του καλυτέρου των δημιουργημάτων Του, δηλ. του ανθρώπου, ο Θεός, εφ' όσον παραμένει κοντά Του συνειδητά, ουσιαστικά.

Ο Θεός λοιπόν, δεν μας θέλει κοντά Του, στερητικά των αγαθών τα οποία μας παραχώρησε διά την πνευματικήν και σωματικήν μας ευτυχίαν, αλλά έχοντες το μέτρον Αυτου κατά νουν εις όλες μας τις εκφάνσεις, και κρατούντες τα Αυτου λόγια ως μέσα αποκαθάρσεως, συν τῳ χρόνῳ, ώστε να απολεπήσωμε τους οφθαλμούς ημών και να μπορέσωμε να βλέπομε καθ' ημέραν και καλύτερα πνευματικά, την κατά Θεόν πορεία μας.

Τις εντολές Αυτού και τα Αυτού άγια λόγια ως εργαλεία και μέσα εξασφάλισης διά την παρ' Αυτού παραμονήν ημών να χρησιμοποιήσομεν, και ως εργαλεία και μέσα αποκαθάρσεως, του είναι μας, αυτά να θεωρούμε, τα οποία είναι και ουσιαστικά και πραγματικά προοδευτικά, και όχι αποχαυνωτικά και αυτοκαταστροφικά ως τα ανθρώπινα. Αυτά είναι οι θησαυροί Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, τους οποίους όχι μόνον αυτοί οι ίδιοι, οι δήθεν προοδευτικοί δεν εγκολπούνται αλλά απαγορεύουν και εις τα παιδιά τα ποθούντα αυτούς να μελετήσουν, όπως λέγει και το Άγ. Ευαγγέλιον, όπου, όχι μόνον αυ-τοί οι Γραμματείς και οι Φρισαίοι δεν θέλουν να τους μελετήσουν αλλά «απαγορεύουν και εις τους βουλομένους εισελθείν εις την μελέτην αυτών".

«Ουαί υμίν τοις νομικοίς ότι ήρατε την κλείδα της γνώσεως· αυτοί ούκ εισήλθετε, και τους εισερχομένους εκωλύσατε». Λουκ.ια'.52 (κλείς = η γνώσις της Βασιλείας).

Ο δε Αγ. Ι. της Κλίμακος λέγει: «Τω γαρ αξίω του γνώναι ό μη οίδεν οφείλεται, του δε μη αξίου καν δοκεί έχειν αφαιρείται, καν εν άλλοις ήν σοφός».

«Επί της καθέδρας Μωσέως εκάθησαν οι Γραμματείς και οι Φρισαίοι· πάντα όσα λέγειν υμίν ακούετε αυτών. αυτών δε, είπεν, ως την κλείδα της βασιλείας πεπιστευμένων, ήτις εστί γνώσις, η οποία την πύλιν της ζωής ανοίξαι δύναται, δι' ης μόνης εις την αιωνίαν ζωήν εισελθείν εστί· αλλά ναι, φησίν, κρατούσι μεν την κλείδα, τοις δε βουλομένοις εισελθείν ού πα ρέχουσιν. Επειδή απέκρυβον την γνώσιν της Βασιλείας, και ού τε αυτοί εισήλθον ούτε τοις βουλομένοις εισελθείν παρέσχον»

Αλλά, «Μη φοβηθείτε από του αποκτείνοντος το σώμα, τη δε ψυχή μη δυναμένου τι ποιήσαι· φοβήθειτε τον δυνάμενον και σώμα και ψυχήν εις την γέεναν του πυρός βαλείν, ναι λέγω υμίν, τούτον φοβηθείτε». Ματθ.ι'.28

Αλλού πάλιν: «Μακάριος ο δούλος ον καταστήσει ο Κύριος αυτού επί θεραπείας των συνδούλων αυτού». «Ουδείς δύναται λαμβάνειν ουδέν, ει μη ή δεδομένον αυτώ εκ του ουρανού». Ιωάνν.γ'.27/». —

Επιστολή κ 3^η

**Πατρολογία/ Βασιλείου επισκόπου Σελευκίας,
«Τα σωζόμενα πάντα»**

«Και γαρ υπέρ αργού και κενοδόξου λόγου λόγον
αποτίσομεν διά την της γλώσσης απαιδευσίαν. Διό
δει την γλώτταν ημών νηφόντως φυλάττειν». §νθ'.

*

«Μηδαμώς προς σε παρρισίαν δως τοις της
οινοφλογίας υπασπισταίς, και δούλοις της ατάκτου
τραπέζης». §ζα'.

*

«Αν την κλείδα της γνώσεως δεξάμενος, ποικίλοις
λογισμοίς περιπίπτεις, μη ξενίζου· παρά δόξαζε τον
μόνον σοφόν ημών Κύριον, τον χαλινούντα την
οίησιν την επαναβαίνουσαν τη θειότερα
γνώσει». §ζβ'.

*

«Οι γαρ πειρασμοί χαλινός υπάρχουσι, χαλινούν
δυνάμενοι το ανθρώπινον
φύσημα(αλαζονείαν)». §ζβ'.

*

«Ο επαγαγών ημίν τα κακά, αυτός επάξει ημίν την
αιώνιον ευφροσύνην μετά δόξης αιωνίου». §ζγ'.

*

«Μαγαλοφρούς και γενναίας ψυχής ίδιον το μη
απογινώσκειν (παραιτείται) εν σύμφοραίς». §ζε'.

*

«Ει ο αήρ λίαν κατεψυγμένος, τα πάντα αυτό υπείζει
και κατασκευάζει·

τις γαρ υποστήσεται(θα υποστηρίζει αντίσταση) κατά
πρόσωπον ψύχους;

Πώς ούκ αν προς εαυτήν η θερμη τα πάντα
μεταβάλει;

Τι γαρ υποστήσεται κατά πρόσωπον θερμης;

Πιστεύσομεν ούν τον ψυχρόν τε και μέλανα άνθρακα
της διανοίας ημών οψέ ποτε, ή θάττον(ταχύτατα),
θερμόν τε και φωτοειδή έσεσθαι τη προσβολή του
θειοτάτου πυρός». §ζστ'.

Πατρολογία/ Βασιλείου επισκόπου Σελευκίας, «Τα
σωζόμενα πάντα»,σελ.1849

*

«Ο άνθρωπος, αιχμάλωτος άρματος οικείου
γενόμενος, και συρόμενος κέκραγε: <ταλαίπωρος
εγώ άνθρωπος, τις με ρύσεται από του σώματος του
θανάτου τούτου;>.

Προδούς γαρ ραθυμία την δεσποτείαν, γίνεται δούλος
παθών· Πάθεσιν αλογίστοις, ο λογισμός
παραχωρήσας τον θρόνον, δούλος ηλέχθη τούτων,
υφ' ων ετέχθη δουλεύεσθαι.

Προς τοίνυν (προς τούτο επιπλέον) τοις άλλοις, οίς
Θεός τιμήσας τον άνθρωπον φαίνεται, και λογισμώ
αυτεξουσίου δωρεάς αμφιέσας, δέδωκε νόμον αυτώ,
γυμνάζων την αίρεσιν·

και καθάπερ εν δέλτω, τω φυτώ, διαγράψας την
εντολήν, την ένδον κρυπτομένην διάγνωσιν
ανεκίνησε, υπακοής και παρακοής διαφοράν επί του
ξύλου προσγράψας.

Εντεύθεν γνωστόν καλού και πονηρού το ξύλον
ονομάζεται· Αφ' ων γαρ ούτος εδιδάχθη, υπό τούτων
το ξύλον εκλήθη· και η τούτου διδασκαλία, του φυτού
προσηγορία.

Εκεί τω Αδάμ η γνώσις εμελετάτο, και το λογικόν
εγυμνάζετο· από παντός ξύλου του εν παραδείσω
βρώσει φαγή· από δε του ξύλου του γυνώσκειν καλόν
και πονηρόν, ού φάγεσθαι απ' αυτού.

Έχε την απόλαυσιν άμετρον, στήσον μόνον την χείρα
προς άτοπον βρώσιν επειγομένην.

Δείξον τη του νόμου φυλακή, την του νομοθέτου
τιμήν.

Ίδω την γνώμην, ίνα θαυμάσω το φίλτρον.

Δίδου μοι χάριν την χείρα συστείλας, τον όλου
παραδείσου δοτήρα, ενός ξύλου μόνον προτίμησον.

Σε δικαστήν της εμής εποιησάμην τιμής.

Αμοίβου τον ευεργέτην τη περιφρονήσει της γεύσεως.

Διά τούτο σοι τον θάνατον φόβον τω νόμω
προσήνεγκα, βοη-θούντα σοι προς την παράνομον
όρεξιν·

Καν ο λογισμός προς αυτήν ολισθαίνει, τω φόβω
στηρίζεται· Νεύρον γαρ προς εγκράτειαν ο της
παραβάσεως φόβος.

Νικά γαρ σού την χρείαν, η της χορηγείας
δαψίλεια(αφθονία).

Αντί ταις πλούτου επιθυμαίς, παράδειςος.

Εκεί όπου τον νόμον οράς, τον πόθον ανέστελλε.

*Παραιτού αφην 'της τροφής', ως ζωής δηλητήριον.
Ο γαρ προσκρούων Θεώ, και προ της τιμωρίας,
τιμωρίαν έχει την ατιμίαν.
Πατρ/λγία/ Βασιλείου επισκόπου Σελευκίας, «Τα
σωζόμενα πάντα»,σελ.52,3*

Επιστολή κ 4^η

Έμμετρα, Ιωάννας Σαμαρτζή – Γ. Κιούσι

Α'.

Ο Σταυρός

1

Χριστέ, μου είναι ο Σταυρός, στον ώμο που
σηκώνω ,
Βαρύς πολύ, ασήκωτος, πέφτω, κτυπώ, ματώνω.

2

Χριστέ για το χατίρι σου, θα υποστώ,
όπως κι Εσύ υπέφερες, επάνω στον Σταυρό.

3

Φωνή ακούσται εξ ουρανού, απάντηση να δώσει,
Αυτός που τώρα σε πονεί, Αυτός θα σε λυτρώσει. –

B

Η Προστασία μου

1

Εμένα η προστασία μου, είναι η Παναγία,
Αυτή μου είναι στην ζωή, ελπίς, παρηγορία.

2

Μου είπε να είμαι Της, πιστή, ποτέ να μη φοβάμαι,
Και όταν θα την χρειαστώ, δίπλα σου είπε θα 'μαι.

3

Να μην έχω εγωϊσμό, μου είπε η Παναγία,
Γιατ' είναι για τον άνθρωπο, μεγάλη αμαρτία.

4

Μου είπε πάντα να αγαπώ, ποτέ μην αδικήσω,
Κι εκείνον που μ' αδίκησε, να τονε συγχωρήσω.

5

Και τους γονείς να αγαπάς, ποτέ να μην πικράνεις,
Γιατ' είναι το αμάρτημα, μεγάλο αν το κάνεις. –

Γ'.

Ο Κύριος

1

Κάποιος την πόρτα μου κτυπά, πηγαίνω να τ'
ανοίξω,

Ο Κύριός μου ήτανε, κι εγώ δεν τον γνωρίζω.

2

Μου λέει αν επιτρέπετε, στο σπίτι μου να κάτσει,
Ένα ποτήρι με νερό, θε να τον ξεκουράσει.

3

Μα 'γω την πόρτα του 'κλεισα, ούτε να του μιλήσω,
Κι ο Κύριος μου φώναζε, θέλω να σε βοηθήσω.

4

Ο Κύριος, ήταν ο Χριστός, μα εγώ η πλανεμένη,
Την πόρτα του την έκλεισα, κι έμεινα πάλι μόνη.

5

Έλα Χριστέ στο σπίτι μου, η πόρτα μου να ανοίξει,
Κι η πλανεμένη μου ψυχή, έλεος να ζητήσει.

6

Έλεος και συγχώρηση, και φώτιση αγία,
Από εσένα Κύριε, κι από την Παναγία. —

Δ'.

Χριστέ μου

1

Βλέπεις Χριστέ μου έφυγα, μακριά απ' τον Ναό σου,
Και τ' όνομά Σου προσκυνώ, να φθάσω στο πλευρό
Σου.

2

Το Πνεύμα να με οδηγεί, κι ' αυτό να με φωτίζει,
Και την καρδιά μου Κύριε, να μου τηνε στηρίζει.

3

Ναι, στήριξε με Κύριε, στην πίστη, στην ζωή μου,
Ίνα την οδό σου πορευθώ, πού είν' η απαντοχή μου. —

Εμμετρα Έργα, Α,Β,Γ,Δ, Ιωάννας Σαμαρτζή – Γ. Κιούση

Επιστολή κ 5^η

Αλήθειες και Ψέματα

Ενώ κάθε ημέραν ψεύδομαι,λέγω: «απολείς πάντα τους λα-λούντας το ψεύδος».ψαλ.ε'.7

Αν και η καρδιά μου μολύνεται από πονηράς σκέψεις, λέγω εν τούτοις εγώ: «Η μελέτη της καρδιάς μου ενώπιόν σου εστί διά παντός». Ψαλ.ιη'.15/ (και οι ευλαβείς σκέψεις και οι ιεροί πόθοι της καρδιάς μου, θα είναι ως θυσία ευπρόσδεκτος ενώπιόν σου Κύριε, βοηθέ μου και λυτρωτά μου).σ.286§12

Χωρίς να νηστεύω, εγώ λέγω: «Τα γόνατά μου ησθένησαν από νηστείας».Ψαλ.στ'.2./ Παρ' ότι κρατώ κακίαν προς τον αδελφόν μου, εγώ λέγω: «άφες ημίν τα ωφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Ματθ.στ'.12
Ενώ επιμελώς φροντίζω να φάγω τον άρτον μου, παρ' όλα αυτά λέγω: «επελαθόμην του φαγείν τον άρτον μου».

Αν και κοιμάμαι μέχρι πρωΐ, ψευδόμενος ψάλλω: «μεσονύκτιον εξεγηρόμην του εξομολογήσθαι σοι».Ψαλ.ριη'.62

Χωρίς εντροπήν έχω την αναίδειαν να λέγω: «εκοπίασα εν τω στεναγμώ μου» και «εγενήθη τα δάκρυά μου εμοί άρτος ημέρας και νυκτός».ψαλ.μα'.4

Υπερήφανος ων και αλαζόνας, εμπαίζω τον εαυτόν μου ψάλ-λων: «ίδε την ταπείνωσίν μου και τον κόπον μου, και άφες πάσας τας αμαρτίας μου».Ψαλ.κδ'.18

Απαράσκευος διά πάσαν πνευματικήν προετοιμασίαν ψάλλω: «ετοίμη η καρδιά μου ο Θεός». Ψαλ.νστ'.8
Πλήρεις ψεύδους και από αντιφάσεις είμαστε, και μην πούμε αυτά είναι της Π. διαθήκης, διότι ο Κύριος είπε «ούκ ήλθον καταργήσαι αλλά πληρώσαι».σ.286-7§§,12-15

«Εάν λοιπόν δεν προσπαθήσομε να εφαρμόσομε εις τον εαυτό μας όσα ενώπιον του Θεού ψάλομεν,«μάτην κοπιώμεν», διότι ψευδόμενοι, ασφαλώς και δεν θα λάβομε το έλεός Του).287§15

Επιστολή κ 6^η

Η Τηλεόραση σήμερα είναι

1

Τηλεόραση είναι, μια κυρία που το παίζει παρθένα,
και επί χρήμασι εκδίδεται δημοσίως εις τον καθένα.

2

Τηλεόραση είναι, μια κυρία, που την υπηρετούν,
πότε λάχανα με τα χάχανα, πότε βλήτα με απόβλητα,
πότε μπρόκολα με ξέκωλα, πότε δηλοί και
κροκόδειλοι, πότε συχτίρια στα παραθύρια·
και πότε, προβάλει τις, έξωθεν, κάποιο κοράκι,
για να μας σερβίρει, τα καθημέραν μας, ράκη.

3

Τηλεόραση είναι, μια αυτόκλητη χείρα,
που το παίζει δασκάλα,
καν απνεύματη, κι αγαθότητων στείρα.

4

Τηλεόραση είναι, μια τάχα καθώς πρέπει,
καθισμένη σε ένα γυάλινο θρόνο,
που υπασπιστή μονίμως έχει τον γιο της οίησης,
τον φθόνο, που γεννάει τον πόνο,
και με το αίμα των θυμάτων, το είναι της τέρπει.

5

Τηλεόραση είναι, φωνή ανεξέλεγκτος, ελέγχουσα
δράσεις,
αυτοδιόριστη, χωρίς ελέγχους και εξετάσεις·
αλλά σιωπηλά σε δαγκώνει σαν της ζούγκλας τον
δράκο,
και σαν βδέλλα, της ζωής σου τον χρόνο ρουφάει,
και στα μπάζα σε πετάει, αν δεν έχει από σένα κάτι
να φάει.

6

Τηλεόραση είναι, ένα γυάλινο σκιάχτρο,
με φώτα λάμποντα, σαν σταρ παστρικά,
που το μάτι σου κλείνει, κοντά της να μείνεις,
κιμάς της να γίνεις, να σε πλάσει όπως θέλει,
και να σε ρίχνει στης αυταπάτης την δίνη,
μέχρις ότου το δικό της να γίνει.

7

Τηλεόραση είναι μία χαβούζα,
που του κόσμου τ' απόβλητα αναμασάει,
συνοδεία, 'οίνων αφρόδων και ούτζα',
με αιθέρια μούτζα.

8

Τηλεόραση είναι, κυρία ανοχής,
που επιβάλλει με τρόπο, να τύχει της εκάστου
προσοχής,
και αμφισβητήσεις δεν επιτρέπει,
όλα τα ξέρει, το συμφέρον της πάντοθε φέρει,
και όπως η λείαινα πά στον βούβαλου(λαού) την
πλάτη επιχαίρει.

9

Τηλεόραση είναι, της εποχής μας μία σαπίλα,
που απ' μακρόθε βρωμάει,
και μαζί της μη μπλέξεις, σαν μεζέ θα σε φάει,
για αξίες ποτέ δεν μιλάει, δεν τις έχει και τόσο
σκασίλα.

10

Τηλεόραση είναι, μια φκιασιδωμένη τσιγγάνα,
που καν απαίδευτη σου πουλάει τα φρούδα για, μάννα,
κι ενώ αρχόντισσα το παίζει,
αλωπεκής τω τρόπω σου απλώνει το χέρι,
διαφήμιση λέγεται, εντέχνως μονίμως ζητιάνα.

11

Τηλεόρασις εστί αστέων σίαλος,
κάτι παρά φύσει, τοις πάσιν,
ανοιχτή πάντα στέκει στο στέκι,
σαν Οπαία Ύαλος και Υπερφίαλος.

12

Τηλεόραση είναι, θηλυκή με θηλή θήλυ,
μισούσα την γνώση,
Και τροφή της έχει τους εν απογνώσει.

13

Τηλεόρασή είναι μια νύμφη με την κατηφόρα,
γορδίως δεμένη, μόνη δεν μένει,
εάν το τι της δεν έχει αυτοχειριάζεται,
βγάζοντας τα ατή της, στην φόρα.

14

Τηλεόραση είναι υποκρισίας και φαρισαϊσμού
υπόδειγμα, προπέτασμα καπνού, της μαύρης μας
κατάντιας υπόδημα.

15

Τηλεόραση είναι, ό,τι θέλει· ό,τι ώρα να είναι.

16

Τηλεόραση είναι, η νέα Λερ Ναία,

που μορφές και κεφάλι, όποιο θέλει, κι όπου θέλει το
βάζει, το βγάζει,
όπου θέλει προβάλλει, κι όσους θέλει τρομάζει.

17

Τηλεόραση είναι, μια 'πάνσοφη' Πρέσα,
Που πότε σαν κομπρεσέρ σε ταράσσει,
Και πότε σαν εξαθλιωμένον,
Υποκριτικά, σου βάζει κομπρέσα.

18

Τηλεόραση είναι ένα πολύμορφο τέρας,
που, εντρόπως σ' τα παίρνει, στα χώνει,
σαν κερί της σε λιώνει, σε κάνει της κέρας.

19

Τηλεόραση είναι μια υποδημοτικού μαθήτρια,
Που εντέχνως φτιασιδώνεται, και σου κάνει την
καθηγήτρια.

20

Τηλεόραση είναι μια που αυτοπροσδιορίζεται για
σπουδαία,
Μα τα μάτια πολλών εγγρά κι αγραμμάτων,
την βλέπουν χυδαία.

21

Τηλεόραση είναι μια κακή θεατρίνα, που φωνάζει
απ' το πρώτο θρανίο, σημασία δεν δίνει που τριγύρω
της όλοι τα έχουνε πάρει, σφοδρά στο κρανίο.

22

Τηλεόραση είναι μια αγέλη άφιλων φίλων, με κλειστή
αγκάλη,
Που κάθε πρωί αιδούς άνευ, επιβεβαιώνει το μαύρο
της χάλι.

23

Τηλεόραση είναι μια, αρά αυτοδιόριστη, που μιλάει
για τάξη,
Μα χρόνια και χρόνια, μάθημα δεν παίρνει, και
παραμένει, ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΑΞΗ. –

13/1 – 17/1/23

Επιστολή κ 7^η

Ηθελημένα χανώμεθα

«Ο Θεός έκτισε τον ορατόν και αόρατον κόσμον,
και την ψυχήν και το σώμα δήλον ότι Αυτός
εποίησεν·
Ει ο ορώμενος κόσμος τοιούτος εστί καλός,
ποίος άρα εστί ο αόρατος;
Ει δε κρείττον τούτου εκείνος,
πόσον υπέρ τους δύο τούτους, ο κτίσας Θεός;
Ει ουν κρείττων πάντων των γεγονότων,
ο πανδημιουργός των καλών,
τίни λόγω ο νους αφείς το πάντων κρείττον,
τοις πάντων χείρουσιν ενασχολείται;
Λέγω δη τοις της σαρκός πάθεσιν;
Ή δήλον, μεν ταύτην εκ γενετής συναναστραφείς
συνείθισε(συνεθίζω),
του δε πάντων κρείττονος και υπέρ τα πάντα,
ούπω τελείαν είληφε πείραν».
Ευεργετινού, τομ.4^{ος} /σ.394§11

Επιστολή κ 8^η

Σπόρος σινάπεως

«Ο λόγος του Θεού, ομοιάζων με σπόρον σινάπεως, φαίνεται πάρα πολύ μικρός· αφού όμως καλλιεργηθεί, όπως πρέπει, εις αγαθήν γην, αναδεικνύεται τόσον πολύ μεγάλον φυτόν, ώστε να επαναπαύονται επάνω στους κλάδους του, ως πτηνά, αι μεγαλο φυνείς αιτίαι, των νοητών και αισθητών κτισμάτων». Ματθ.ιγ'.31-32/ Μάρκ.δ'.30-32

Λουκ.ιγ'.18-19/σ.408§40

Αυτό δεν είναι υπερβολή, διότι οι λόγοι της δημιουργίας όλων των κτισμάτων χωρούν εις αυτόν τον λόγον του Θεού· ενώ ο λόγος της Θεότητος εις ουδέν εκ των όντων δύναται να χωρέσει».σ.408§40/. «Λόγοι των κτισμάτων είναι αι λογικαί ερμη-νεΐαι της προελεύσεως και υποστάσεως τούτων· επειδή ο Θεός είναι ο δημιουργός των όλων, δι' αυτό και αι λογικαί ερμηνεί αι, της προελεύσεως κι υποστάσεως των όντων ενυπάρχουν εν τω λόγω του Θεού. Λόγος δε του Θεού, νοείται ενταύθα η ειδική και εξ άνωθεν φωτισμού, υπερφυσική περί του Θεού γνώσις, ήτις πληροί την καρδίαν του πιστού».σ.408/υψσλδ.

Επιστολή κ 9^η

Εποχή αράς:

Αντί να αγαλώμεθα εν τω: «Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς
κάτω συνεορτάζει,
καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ».
Βλέπομε να διατρέχει τους πάντας ο τρόμος,
πολέμων, ἰών,
και βιαίων φύσεως και ανθρώπων φωνών.
διό λέγει ποιητής:
«Το τι θεωρούν τα μάτια μου την σήμερον δεν λέγεται,
Ὅλος ο κόσμος σύγκορμος, προς το απολέσθαι
φλέγεται·
και ως τυφλοί εκ γενετής,
συνεχίζομαι προς το απολέσθαι, πατείς με πατείς».
Και ενώ οι θησαυροί των Γραφών μας εν αγάπη μας
λέγουν:
«Οἶδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ θεοῦ οὐχ
ἀμαρτάνει,
ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ θεοῦ τηρεῖ αὐτόν,
καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἄπτεται αὐτοῦ.
οἶδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν
τῷ πονηρῷ κεῖται.
οἶδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἦκει, καὶ δέδωκεν
ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ
ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ
Χριστῷ. οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ
αἰώνιος. Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτὰ ἀπὸ
τῶν εἰδώλων». Α΄.Ιωάνν.ε΄.18-21/
Μα εμεῖς ως απνεύματοι πορευόμαστε προς ὅ,τι,
οι της σαρκός επιθυμίες μας θέλγουν.
Πατήσαμε τους νόμους του μέτρου* παντελώς,
Και βιώνουμε νύχτες Καλβικές, και ουχί νοερώς».
Και φρίττων πάλιν βοῶ:
Το τσι θεωρούν τα μάτια μου την σήμερον δεν λέγεται,
Ὅλος ο κόσμος σύγκορμος, προς το απωλέσθαι
φλέγεται».
(σημ. *= δοθήκαμε εις τας της κοιλίας και κάτω
ηδονάς,
Και αφήσαμε παντελώς, τας της συνειδήσεως
φωνάς). —

Επιστολή κ 10^η

«Θαυμάσατε, Γλώσσας τελειώτητα, όχι μόνον για τα βάθη του πνεύματος, αλλά και τα κάλλη του φθέγματος».

Η Ευχή τού Μεγάλου Αγιασμού του αγίου Σωφρονίου, Πατριάρχου Ιεροσολύμων, 560-638 μ.Χ.

«Σήμερον τά ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει
καί τά κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ»

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τριάς ὑπερούσιε, ὑπεράγαθε, ὑπέρθεε, παντοδύναμε, παντεπίσκοπε, ἄορατε, ἀκατάληπτε. Δημιουργέ τῶν νοερῶν οὐσιῶν καὶ τῶν λογικῶν φύσεων, ἡ ἔμφυτος ἀγαθότης, τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, λάμψον κάμοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου, φώτισόν μου τῆς διανοίας τὰ ὅμματα, ὅπως ἀνυμνῆσαι τολμήσω τὴν ἄμετρον εὐεργεσίαν καὶ δύναμιν.

Εὐπρόσδεκτος γενέσθω ἡ παρ' ἐμοῦ δέησις διὰ τὸν παρεστῶτα λαόν, ὅπως τὰ πλημμελήματά μου μὴ κωλύσωσιν ἐνθάδε παραγενέσθαι τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα, ἀλλὰ συγχώρησόν μοι ἀκατακρίτως βοᾶν σοι καὶ λέγειν καὶ νῦν, Ὑπεράγαθε·

Δοξάζομέν σε Δέσποτα φιλόανθρωπε, Παντοκράτορ, προαιώνιε Βασιλεῦ.

Δοξάζομέν σε τὸν Κτίστην, καὶ Δημιουργὸν τοῦ παντός.

Δοξάζομέν σε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενές, τὸν ἀπάτορα ἐκ Μητρός, καὶ ἀμήτορα ἐκ Πατρός· ἐν γὰρ τῇ προλαβούσῃ Ἑορτῇ νήπιόν σε εἶδομεν, ἐν δὲ τῇ παρούσῃ τέλειόν σε ὁρῶμεν, τὸν ἐκ τελείου τέλειον ἐπιφανέντα Θεὸν ἡμῶν.

Σήμερον γὰρ ὁ τῆς Ἑορτῆς ἡμῖν ἐπέστη καιρός, καὶ χορὸς ἁγίων ἐκκλησιάζει ἡμῖν, καὶ Ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συνεορτάζουσι.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν εἵδει περιστερᾶς, τοῖς ὕδασιν ἐπεφοίτησε.

Σήμερον ὁ ἄδυτος Ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ὁ κόσμος τῷ φωτὶ Κυρίου καταυγάζεται.

Σήμερον ἡ Σελήνη λαμπραῖς ταῖς ἀκτῖσι τῷ κόσμῳ συνεκλαμπρύνεται.

Σήμερον οἱ φωτοειδεῖς ἀστέρες τῇ φαιδρότητι τῆς λάμπεως τὴν οἰκουμένην καλλωπίζουνσι.

Σήμερον αἱ νεφέλαι ὑετὸν δικαιοσύνης τῇ ἀνθρωπότητι οὐρανόθεν δροσίζουσι.

Σήμερον ὁ Ἀκτιστος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πλάσματος βουλῇ χειροθετεῖται.

Σήμερον ὁ Προφήτης καὶ Πρόδρομος τῷ Δεσπότη προσέρχεται, ἀλλὰ τρόμῳ παρίσταται, ὁρῶν Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν.

Σήμερον τὰ τοῦ Ἰορδάνου νάματα εἰς ἰάματα μεταποιεῖται τῇ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ. Σήμερον ρεῖθροισ μυστικοῖς πᾶσα ἡ κτίσις ἀρδεύεται.

Σήμερον τὰ τῶν ἀνθρώπων πταίσματα τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἀπαλείφονται.

Σήμερον ὁ Παράδεισος ἠνέωκεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος καταυγάζει ἡμῖν.

Σήμερον τὸ πικρὸν ὕδωρ, τὸ ἐπὶ Μωϋσέως τῷ λαῷ, εἰς γλυκύτητα μεταποιεῖται τῇ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ. Σήμερον τοῦ παλαιοῦ θρήνου ἀπηλλάγημεν καὶ ὡς νέος Ἰσραὴλ διεσώθημεν.

Σήμερον τοῦ σκότους ἐλυτρώθημεν, καὶ τῷ φωτὶ τῆς
θεογνωσίας καταυγαζόμεθα. Σήμερον ἡ ἀχλὺς τοῦ
κόσμου καθαίρεται τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σήμερον λαμπαδοφεγγεῖ πᾶσα ἡ κτίσις ἄνωθεν.
Σήμερον ἡ πλάνη κατήργηται, καὶ ὁδὸν ἡμῖν
σωτηρίας ἐργάζεται ἡ τοῦ Δεσπότη ἐπέλευσις.

Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, καὶ τὰ κάτω
τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον ἡ ἱερὰ καὶ
μεγαλόφωνος τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται.

Σήμερον ὁ Δεσπότης πρὸς τὸ βάπτισμα ἐπείγεται, ἵνα
ἀναβιβάσῃ πρὸς ὕψος τὸ ἀνθρώπινον.

Σήμερον ὁ ἀκλινὴς τῷ ἰδίῳ οἰκέτῃ ὑποκλίνεται, ἵνα
ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθερώσῃ. Σήμερον
Βασιλείαν οὐρανῶν ὠνησάμεθα· τῆς γὰρ Βασιλείας
τοῦ Κυρίου οὐκ ἔσται τέλος.

Σήμερον γῆ καὶ θάλασσα τὴν τοῦ κόσμου χαρὰν
ἐμερίσαντο, καὶ ὁ κόσμος εὐφροσύνης πεπλήρωται.

Εἶδοσάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ
ἐφοβήθησαν.

Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, θεασάμενος τὸ
πῦρ τῆς θεότητος, σωματικῶς κατερχόμενον, καὶ
εἰσερχόμενον ἐπ' αὐτόν.

Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, θεωρῶν τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν εἶδει περιστερᾶς κατερχόμενον,
καὶ περιϊπτάμενόν σοι.

Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρῶν τὸν Ἄορατον ὁραθέντα,
τὸν Κτίστην σαρκωθέντα, τὸν Δεσπότην ἐν δούλου μορφῇ. Ὁ
Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν. Θεὸν ἐν
σαρκὶ καθορῶντα, καὶ νεφέλαι φωνὴν ἔδωκαν, θαυμάζουσαι τὸν
παραγενόμενον. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ,
δεσποτικὴν πανήγυριν σήμερον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁρῶντες, αὐτὸν δὲ
τὸν τῆς παρακοῆς θάνατον, καὶ τὸ τῆς πλάνης κέντρον, καὶ τὸν τοῦ
Ἄδου σύνδεσμον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βυθίσαντα, καὶ Βάπτισμα σωτηρίας
τῷ κόσμῳ δωρησάμενον. Ὅθεν κἀγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος
δοῦλος σου, τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων σου διηγούμενος,
συνεχόμενος φόβῳ, ἐν κατανύξει βοῶ σοι·

Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστά τα ἔργα Σου, καὶ οὐδεὶς λόγος
εἰσαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου...». —

Επιστολή κ 11^η

**Πηγαία: «Ο Λόγος, λόγοις δέδεται,
και πράττει τιμάται».**

1

Κάποτε, του κόσμου του αγράμματου,
δάσκαλος, η φοβέρα,
Μα τώρα οι εγγράμματοι, τον έριξαν στην ξέρα.

2

Τώρα ο κόσμος περπατεί, ζυπόλυτος στ' αγκάθια,
Τα κρίματα των έργων του, τον έριξαν στα βράχια.

3

Το γόρδιο το δέσημο, δεν σκέφτηκε τοις ρήμασι,
Και βρέθηκε εκτός, Θεού οράσεως,
ριγμένος εν τοις κρίμνασι.

4

Της απειθείας τους καρπούς, έσπειρε στην καρδιάν του,
Που έδωσέ του ο Θεός, ως χώρον αληθείας Του.

5

Κι αντί να σπείρει του Θεού, σινάπεως τον σπόρον,
Ξέφραγον τονε άφησε, χωρίς κανέναν όρον.

6

Κι έγινε η καρδιά του, του πάρτε σκύλοι αλέστε,
Κι όλ' οι ακατονόμαστοι, του μπέτε-βγέτε-ιδέστε.

7

Τα του Θεού τα δίκαια, ποτέ του δεν λογίζεται,
Στον δρόμο μόνος παραπατεί, κι όλο παραλογίζεται.

8

Ο μόνος τρόπος για να βγείς, αν είναι δυνατόν πλέον,
'πο βράχια κι από ξέρες,
Είναι ο της μετάνοιας, που δεν τον πιάνουν σφαίρες.

9

Μα πώς μπορεί, ο αθλιότητων έμπειρος,
καλών να γίνει ο σπορεύς· όχι γιατί είναι άπειρος,
αλλά καλών βουλών ανάπειρος.

10

Άγιος ο Θεός, ο τα σύμπαντα ελέγχων νεύματι,
Αυτόν μεγαλύνομεν σώματί τε καρδιά, και εν
πνεύματι·

Και άσμασι συν άλμασιν βοώμεν,
Δόξες και ευχαριστίες Κύριε,
Όσοι οι κόκκοι της άμμου, ωκεανών, ποταμών και
λιμνών, και πάσης θαλάσσης,

*Και όσα τα φύλλα των δένδρων, κάμπων τε πλαγιών,
ορέων, και βουνών, και αυτών, των εν ταις Οάσεις.-
Μέρος β'.*

11

*Αλλά,
Επειδή του, ο άνθρωπος ημαύρωσε,
τον πρώτο του παράδεισο, διά της απιστίας,
ο Θεός εξ αγάπης του edώρησε, δεύτερον,
τον εν τη καρδία, διά της Αυτού θυσίας.*

12

*Και επειδή, και ετούτονε, έρημον τον κατέστησε,
διά της απειθείας,
Ευρέθει εν κρυμνοίς, ως απολλωλόν,
κρανίου τρικυμίας.*

13

*Μα ο Θεός μακροθυμών, έσχατον πάλιν δώρισε,
δρόμον διαφυγής, διά την επιστροφήν του,
σύντομον της ευθείας, αυτόν της μετανοίας,
ή δε άλλως υπογράφει, την αυτόκαταστροφήν του.
ΥΓ.*

*Γενομένης του κόσμου οψίας, ας ακολουθήσει η
παγκοσμιοποίησις ουσίας, διά της αναστάσεως της
Αρχαίας Ελληνικής Κλασικής Παιδείας, και
Ελληνορθοδοξίας. Αμήν.*

*«Διότι ο μαθών ορύσσειν(γινώσκων να ανασκάπτει),
διά πράξεως και θεωρίας τα εν αυτώ της γνώσεως
φρέατα, τον Χριστόν ένδον ευρήσει, την Πηγήν της
Ζωής, αφ' ής πίνειν ημάς η σοφία παρακελεύουσα
λέγει: <πίνε ύδατα υπό σων αγγείων, και από των
σων φρεάτων πηγής»,*

Παροιμ.ε'.15/Ευεργετ.δ'.τομ./σ.398§52

Επιστολή κ 12^η

Σπόρος σινάπεως

«Ο λόγος του Θεού, ομοιάζων με σπόρον σινάπεως, φαίνεται πάρα πολύ μικρός· αφού όμως καλλιεργηθεί, όπως πρέπει, εις αγαθήν γην, αναδεικνύεται, τόσον πολύ μεγάλον φυτόν, ώστε να επαναπαύονται επάνω στους κλάδους του, ως πτηνά, αι μεγαλο φυνείς αιτίαι, των νοητών και αισθητών κτισμάτων».

«Ομοία εστί η Βασιλεία των ουρανών κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρε ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· ὁ μικρότερον μὲν ἐστὶ πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξυθῇ, μείζων πάντων τῶν λαχάνων ἐστί, καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τα πετεινά του οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ».

Ματθ.ιγ'.31-32/ Μάρκ.δ'.30-32

Λουκ.ιγ'.18-19/σ.408§40

Αυτό δεν είναι υπερβολή, διότι οι λόγοι της δημιουργίας όλων των κτισμάτων χωρούν εις αυτόν τον λόγον του Θεού· ενώ ο λόγος της Θεότητος εις ουδέν εκ των όντων δύναται να χωρέσει».σ.408§40/. «Λόγοι των κτισμάτων είναι αι λογικαί ερμηνείαι της προελεύσεως και υποστάσεως τούτων· επειδή ο Θεός είναι ο δημιουργός των όλων, δι' αυτό και αι λογικαί ερμηνείαι, της προελεύσεως και υποστάσεως των όντων, ενυπάρχουν, εν τῷ λόγῳ του Θεού. Λόγος δε του Θεού, νοείται ενταύθα η ειδική και εξ άνωθεν φωτισμού, υπερφυσική περί του Θεού γνώσις, ήτις πληροί την καρδίαν του πιστού».σ.408/υψολδ.

Επιστολή κ 13"

«Το έσχατο αίσχος του κόσμου, του γορδίως δεμένου, με τον κατήφορο της αυτοκαταστροφής εγγίζει, διότι, το ρήγμα όλο και περισσότερο φεγγίζει,(διευρύνεται)».

Εις όλα, ο Θεός, έχει δώσει ένα 'κέντρον βάρους', και μεταξύ των 'ένα άλλο' και μεταξύ των άλλων Ένα Άλλο.

Πάσα λοιπόν εποχή, πάσα ηλικία, πάσα διάταξις, πάσα κατά-στασις, πάσα οντότητα, πάσα έννοια, έχει την ειδική της αρμονίαν, και για να γίνεται πλέον αντιληπτόν, ας την ονομάσουμε 'Κέντρον Βάρους'.

Εάν λοιπόν αυτό το κέντρον βάρους, το 'διαταράζομε', η κα-τάσταση ...χάνεται.

Πριν λοιπόν φθάσουμε εις το έσχατο αίσχος του κόσμου, του γορδίως δεμένου, με τους κακούς πνευματικούς και υλικούς, οικονόμους, του κόσμου τούτου, ο δυνάμενος, αναλαμβάνει, μια κατάσταση υπό την αυτού αιγίδα, πριν ξεσπάσει η μορφής καταιγίδα· διότι μόνον τότε μπορεί να ελέγξει την κατάσταση.

Ο αντιδρών, ή, οι αντιδρώντες, μέσα, στην καταιγίδα, τότε το αποτέλεσμα θα είναι απρόβλεπτο, και διά παν μη απρόβλεπτο και οι συνέπειές του απρόβλεπτες.

Η δε ποιότητα και η ποσότητα της αίσθησης, εκ των του Θεού ρημάτων, δηλ. εκ τε των του καιρού, της ανθρωπίνης ανικανότητος ένεκεν, σημείων αδυνάτων, εκ τε των Γραφών μελετημάτων, και των καθημερινών θαυμάτων, και η διάκρισις, των εξ αυτών μηνυμάτων, εξαρτάται απ' το μέτρο της εκάστου προς Θεόν, προαιρέσεως.

Διό, γρηγορείτε, διότι, οι υμών και ημών ασυνέπειες, έχουν για όλους τραγικές συνέπειες. —

Επιστολή κ 14

Λέγει ο Απόστολος: «ημῖν δε ο Θεός απεκάλυψε διά του Πνεύματος Αυτού· το γαρ Πνεύμα πάντα ερευνά και τα βάθυ του Θεού». Και πάλιν: «ημεῖς δε νουν Χριστού ἔχομεν», και ότι: «μέλη εσμέν του σώματος Αυτού, εκ της σαρκός Αυτού και εκ των οστέων Αυτού».Α΄. Κορ.β΄.10,16/ Εφε.Ε΄.30/σ.438§29
Μένοντες εν Χριστώ, μη ως «αδόκιμοι», (Β΄.Κορ.ιγ΄.5) και μη ως αι μωραί παρθένοι χωρίς ἔλαιον(Ματθ.κε΄.1-3), δηλ. όχι μόνον με την γνώσιν προ πίστεως, αλλά και την γνώσιν την πρακτικήν, μετά πίστεως. Ας γνωρίζουμε λοιπόν ότι με τας αρετάς του πρακτικού βίου, θα κατοικήσει εντός ημών το Ἅγ. Πνεύμα, καθώς εἶπεν ο Κύριος:«Εάν αγαπάτε με, τας εντολάς τας ἐμὰς τηρίσατε, και ἐγώ ἐρωτήσω τον Πατέρα, και ἄλλον Παράκλητον δώσει υμῖν, ἵνα μένει μεθ' υμῶν εἰς τον αἰῶνα, το Πνεύμα της αληθείας».Ιωάνν.ιδ΄.15-17/σ.440§§32-34

Επιστολή κ 15εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού.

Ημεῖς δε, «καθὼς εφορέσαμεν την εἰκόνα του χοϊκού, φορέσομεν εν τη καρδίᾳ ἡμῶν και την Ἀγίαν εἰκόνα, του επουρανίου. Διὸ εἶπεν, καταλείψαι ἡμᾶς την πράξιν του παρακούσαντος, και εργάσασθαι την πράξιν του Κυρίου, ἥτις ἐστίν, αἱ ἅγαι ἐντολαὶ Αὐτοῦ. Ὃς ἐποίησεν ἔλεος, ἐπηχωρηγήσας ἡμᾶς με πᾶσας τὰς ἁγίας Αὐτοῦ ἀρετάς, δούς ἡμῖν φαγεῖν ἐκ του ζύλου της ζωῆς, ὃ ἐστίν ἀγνεία.

Και εἶπεν τοῖς ἐξακολουθήσασιν Αὐτόν, οὓς ἐκάλεσε και ἀδελφούς και φίλους, ἐκχέας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς λέγων: «ἀναβαίνω πρὸς τον Πατέρα μου, και Πατέρα υμῶν, και Θεόν μου, και Θεόν υμῶν», περί ὧν πρὸς τον Πατέρα εἶπεν: «Οὐ περί τούτων δε ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ και περί των πιστευόντων διὰ του λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, (δηλ. για ὅλους ἐμᾶς), ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς και σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ καγὼ ἐν σοί, ἵνα και αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσι». Και προσθῆται: «και ἠγάπησας αὐτούς καθὼς ἐμέ ἠγάπησας· Πάτερ, οὐς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου ἐμὶ ἐγὼ κακεῖνοι ὧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρώσι την δόξαν την ἐμήν, ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με». Αἱ ψυχαὶ των ἀγαπησάντων τον Χριστόν, γεγονάσι νύμφαι κεκοσμημέναι ἐν πάσῃ ἀρετῇ, και την του Νυμφίου δόξαν ἐν εαυταῖς κατοπτρίζονται, κατὰ τον Ἅγιον Παῦλον ὁποῖος λέγει: «ἡμεῖς δε πάντες, ἀνακεκλυμένω προσώπῳ την δόξαν Κυρίου κατοπτρίζόμενοι, την αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» και πάλιν περί τούτου λέγει: «βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι· τότε δε πρόσωπον πρὸς πρόσωπον».

Ἰ(δόξα = ἀπὸ ἀπολέπιση σε ἀπολέπιση, ἀπὸ βελτίωση σε βελτίωση, ἀπὸ καλυτέρευση σε καλυτέρευση, λέξη με πολυὺννμες ἐρμηνείες, ἄλλες για την των ἀνθρώπων δόξα, και ἄλλες της περὶ Θεοῦ

δόξης). πε.} σ.433 §§35-40/ Α' Κορ. ιε'.49/ Ιωάνν. κ'.17/

Ιωάνν. ιζ'.20-21 / ιζ'.23-24/ Β'. Κορ. γ'.18/ Α'. Κορ. ιγ'.12

Επιστολή κ 16^η

Παραβολή:

«Η νεφέλη, συμβολίζει τον άυλον και χωρίς συγκεκριμένο
σχήμα τόπον της γνώσεως».σ.408§38

Επιστολή κ 17^η

Ακούσατε παρακαλώ πάντες οι βιωτικοί, και κτάσθε βιβλία, φάρμακα ψυχής.

Κτήσασθε, των Αποστόλων τας Πράξεις, τα Ευαγγέλια, διδασκάλους διηνεκείς. Αν λύπη συμβεί, όπως εις αποθήκην φαρμάκων έγκυψον εις αυτά, λέβε παραμυθίαν εκείθεν του δεινού, αν ζημία, αν θάνατος, αν αποβολή οικείων· μάλλον δε μη έγκυπτε, αλλά ανάλαβε πάντα, έχε επί της διανοίας. Τούτο πάντων αίτιον κακών, το μη ειδέναι τας Γραφάς. χωρίς όπλων εις πόλεμον βαδίζομεν· και πώς έδει σωθήναι: Πρόβατα έστε, αλλ' ούκ άλογα, αλλά λογικά....

Λέγουσιν γαρ έτι οι Πατέρες,

Πρόσεχε εν όλη τη καρδιά σου, τη αναγνώσει των Θείων Γραφών, και σύμπινε την εξ αυτών γινομένην ποιότητα· εξ αυτών γαρ μαθήσει τα άθλα των αρετών, και αγαλλιάσεται η καρδιά σου.

Ει γαρ οι του κόσμου εξηγηταί επιμελώς κέχρηται τη αναγνώσει της μη ούσης σοφίας, η γαρ σοφία του κόσμου τούτου μωρία εστί παρά τω Θεώ, πολλώ μάλλον ημάς χρή μελετάν και εκμανθάνειν τα λόγια του Θεού, προς σωτηρίαν ημών.

Και γαρ το Πνεύμα το Άγιον μακαρίζει τους εξερευνώντας τα μαρτύρια Αυτού, ότι αυτοί υιοί σοφίας κληθήσονται.

Αναγκαία εστί η των Γραφών ανάγνωσις, ότι πολλή η εξ αυτής ωφέλεια.

Τις πονηρότερος του έχοντος ύδωρ γλυκύ, και μη ποτίζοντος ψυχήν διψώσαν;

Τις φθονερότερος του κεκτημένου βιβλίον ωφέλιμον, και μη μεταδιδόντος αυτό προς οικοδομήν;

Τις οκνηρότερος του διψώντος, και καθημένου πλησίον πηγής και της χειρός μη εκτείνοντος, ίνα, λαβών ύδωρ, παύσει την δίψαν;

Τις αμελέστερος του έχοντος βιβλίον και της αναγνώσεως αμελούντος;

Συγκοπίασον τω επιδομένω μαθείν γράμματα, ίνα αναγινόσκων τα θαυμάσια του Θεού, αυτός γενέσθω σου μισθαποδότης.

Σημ.

Τις ατελέστερος οικοδεσπότης, του έχοντος ακενώτους θησαυρούς και τα τέκνα αυτού εν τω αλληλοσπαράτεσθαι κρατεί; Τι πονηρότερον έτερον, εν τω κρανίω αυτού επικρατεί; Διό συ Κύριε, οδήγησον αυτούς τους ατέλιωτους

θησαυρούς, Αρχαιοελληνικής Κλασικής Παιδείας και
Ορθοδοξίας, Κύριε - Κύριε, εις την ημών επιφάνειαν, οι αεί
προσκυνούντες, τα Ἁγιά σου Θεοφάνεια.

Σημ.2 Οι Προφῆται (και οι Αρχαίοι Κλασσικοί), βιβλία
εποίησαν, και ἦλθον οι Πατέρες ημών και ηργάσαντο αυτά.
Οι δε μετ' αυτούς εξέλαβον αυτά εκ στήθους· ἦλθε δε η γενεά
αὕτη και ἔγραψεν αυτά, και ἔθηκεν εις τας θυρίδας αργά).
Δ' τομ.Ευεργετινού,σ.298

{(Και εμεῖς εν οργῇ λέγομεν δι' όλους αυτούς που ἔκαμαν τα
βιβλία Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας ἀεργα· ἔστω και
αργά, ὅτι ὅλοι αυτοί συμπεριφέρονται ως «τα ζῶα μας αργά»,
μη τους ειπῶ δολοφόνους πάντων Πατρώων και Πατρίων).επε},
«Πασών ωφελειών, η εκ της προσευχής και της αναγνώσεως:
Αρχαίας Ελληνικής Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, η
ωφέλεια ως πρώτη πασών ωφελειών, παρίσταται».επε

Επιστολή κ 18^η

«Ού γαρ εισίν αι βουλαί μου ὡσπερ αι βουλαί ημών, ουδέ ὡσπερ αι οδοί ημών αι οδοί μου.

Ὡς απέχει ο ουρανός από της γης, ούτως απέχει η οδός μου από των οδών υμών, και τα διανοήματα υμών, από της διανοίας μου.

Ούτως ἔσται το ρήμα μου, ὁ αν ἐξέλθει εκ του στόματός μου, ού μη αποστραφεί προς μέ κενόν, ἕως αν τελεσθεῖ ὅσα αν ηθέλησα.

Πάντα τα ξύλα(τα δένδρα) του αγρού επικροτήσῃ τοις κλάδοις. {ορώντα τους εκζητούντας τον Κύριον).επε.} Ησα.νε'.1-13

*

Αὐτός ἤξει και σώσει ημάς. Τότε ανοιχθήσονται οφθαλμοί τυφλῶν και ὠτα κωφῶν ακούσονται. Ισχύσατε χεῖρες ανειμέναι και γόνατα παραλελυμένα.

Ισχύσατε και μη φοβείσθε.

Αλείται ὡς ἔλαφος ο χολός, και τρανή ἔσται γλῶσσα μογγιλάλων.

Ερράγει εν τη ερήμῳ ὕδωρ...και εις την διψώσαν γην πηγὴ ἔσται.

Εκεῖ ἔσται οδός καθαρά, και οδός αγία κληθήσεται. Εκεί πορεύονται λελυτρωμένοι, και συνηγμένοι διὰ Κύριον. Ησα.λε'.1-10

*

Τάδε λέγει Κύριος, Αντλήσατε ὕδωρ μετ' εφροσύνης εκ των πηγῶν του σωτηρίου αυτού. Και εἶπατε. Υμνεῖτε τον Κύριον, και βοάτε το ὄνομα αυτού, αναγγείλατε εν τοις ἔθνεσι τα ἑνδοξα αυτού, μιμνήσκεσθε, ὅτι υψώθει το ὄνομα αυτού. Υμνήσατε το ὄνομα Κυρίου, ὅτι υψηλά ἐποίησεν, αναγγείλατε ταῦτα εν πάσῃ τη γῇ. Ησα.ιβ'.3-6

Επιστολή κ 19^η

«Ὡς περ σῆς ἰμάτιον καὶ σκώλιξ ζύλον, οὕτω καὶ ἡ λύπη (ἡ μελαγχολία) τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν κατεσθίει, καὶ πείθει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφεύγει πάσαν καλὴν συναναστροφὴν καὶ καλὴν συμβουλὴν. Ἡ τοιαύτη λύπη ὡς πονηρὸν πνεῦμα, συμβουλεύει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς αἰτίους καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι αὐτὴ ἡ νόσος τῆς ψυχῆς, δὲν οφείλεται εἰς ἐξωτερικοὺς λόγους, ἀλλ' εἶναι καταχωμένη εἰς τὰ βάθη τῆς υπάρξεώς μας, καὶ ἐκδηλοῦται τότε μόνον, ὅταν ἐξ αἰτίας τῆς ἀσκήσεως, ἐμφανισθοῦν οἱ πειρασμοί, καὶ τὴν φέρουν καὶ αὐτὴν εἰς φῶς. Διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ βλαβεί ὑπὸ τινός ἄλλου ἐξωτερικῶς, παρά μόνον ἀπὸ αἰτίας ποὺ ὑπάρχουν ἀφανεῖς, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του». { (Ὁ ἄνθρωπος ὅσο ζεῖ ἐυρίσκεται σὲ πεδὶον ἀσκήσεως, τόσον αὐτοασκούμενος, ὅσον καὶ μετ' ἀνθρώπων ἄλλων 'ἐξασκούμενος', πότε δι' εὐσεβῶν λογισμῶν, πότε ὑπὸ βαρβάρων πειρασμῶν, καὶ πότε ὑπὸ ἀνθρώπων εὐσεβῶν, πότε ὑπὸ στρατοπέδου ἀσεβῶν. Ἡ δὲ ἀσκήσις δὲν παύει νὰ ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ασκουμένου τὴν ἀνάλογον ἐπίδρασιν, ἐλεγχομένη ἱκανῶς ἀπὸ τὴν τοῦ ἐνδιαφερομένου διάκρισιν καὶ αὐτοανάτασιν, καὶ τὴν τῶν Ἀγ. Γραφῶν ἀνάγνωσιν, ὧν οἱ λέξεις φέρουσιν δύναμιν πολλήν, πρὸς πάντα πάσχοντα ἢ φάσκοντα), μέγα τὸ φάρμακον τῆς μελέτης, Ὁρθοδοξίας καὶ Κλασικῆς Παιδείας) ἐπε.}. { (Μελετέτε τὶς τῆς Κλασσικῆς Παιδείας Γραφές, καὶ τὸ τῆς Ὁρθοδοξίας Σαφές)}. —

Επιστολή κ 20^η

Παραβολή β΄: «άνθρωπός τις ὠδεύεν επικαθήμενος ὄνω (καθήμενος επάνω εις μίαν ὄνον), ἡ δε ὄνος ἔφερεν αὐτόν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς οδοῦ παρεκνεύουσα(εξερχομένη ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου): ὁ δε λαβὼν ῥάβδον, ἣν ἐπεφέρετο, ἐτύπτεν αὐτήν (τὴν ὁποίαν εἶχε μαζί του, τὴν ἐκτύπα). εἶπε δε ἡ ὄνος, μὴ τύπτει με(μὴ με κτυπᾷς) καὶ ἀπὸ τούδε ὀρθοποδῶ(καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀκολουθῶ τὸν ὀρθό δρόμον): καὶ ὡς προέκοψε μικρόν(καὶ ὅταν προχώρησε λίγο) , κατήλθε ἀπὸ τῆς ὄνου, θεις(τοποθετήσας) τὴν ῥάβδον εἰς τὸ δισάκιον επάνω τῆς ὄνου, οὐκ ἤδει δε(δεν ἐγνώριζε δε) ἡ ὄνος ὅτι ἡ ῥάβδος επάνω αὐτῆς ἐστί. Καὶ ὡς εἶδε τὸν κύριον αὐτῆς μὴ βαστάζοντα ῥάβδον, καταφρονήσασα αὐτοῦ, ἤρξατο πάλιν παρεκνεύειν(ἤρχησε πάλι νὰ ξεστρατίζει), καὶ περιφέρεσθαι ὠδε κακεῖ εἰς τὰ σπόριμα(εἰς τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς): δραμών δε ὁ κύριος αὐτῆς ἔλαβεν τὴν ῥάβδον καὶ οὐκ ἐπαύσατο τύπτων αὐτήν, ἕως οὐ ὀρθοπόδησεν(μέχρις ὅτου ἠκολούθησε τὸν ὀρθόν δρόμον), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος: ἡνίκα στρηνιά καὶ παρεκνεύειν ποιήσαι(ὅταν τὸ σῶμα ἀκολασταίνει καὶ σε κάνει νὰ ἐξέρχῃ ἀπὸ) τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, τύπον(κτύπησον) αὐτῷ νηστεία καὶ ὀρθοποδεῖ: καὶ ἐπικείσθω αὕτη αὐτῷ αἰὲς σὺν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ(καὶ επικρέμαται ἐναντίον τοῦ πάντοτε αὐτῇ ἡ νηστεία, μαζί με τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ)».σ.209-10

Επιστολή κ 21"

«οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνει οὐδέν, εἰ μὴ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ». Ιωάνν. γ'.27/σ.261Γ «αἰδοί του μη δοκεῖν του τελειοτέρου το ἔλαττον αποφέρεσθαι».

«Τι γὰρ ἔχεις, ὁ οὐκ ἔλαβες;» Να ἀκούει ὅσα πρέπει η ἀνθρωπότης. Κάπως ἔτσι θα ομιλοῦσε ὁ Ἁγ. Ιωάννης ὁ Βαπτιστής, πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς αὐτὸν ἀκολουθοῦντας, οἱ οἱποῖοι ἐπειράζοντο ὑπὸ των Φαρισαίων. Νομίζω ὅτι πρέπει, νὰ ἀρκείσθε εἰς τὰ παραχωρηθέντα εἰς ἡμᾶς κριτήρια, καὶ εἰς τὶς ἐξ οὐρανοῦ περιγραφῆσες ἀξίες τὶς οἱποῖες σας ἐδίδαξα, καὶ νὰ μὴν ἐκτείνεσθε πέραν αὐτῶν μηδαμῶς, μηδὲ ὡς ἀχάριστοι νὰ στέκεσθε, ἀπέναντι σε ὅσους ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς ἐφεσης πρὸς τὰ ἀνώτερα, καὶ ἔτσι νὰ αἰτιμάζεται τὴν ἀνωθεν ἐκλογὴν, καὶ νὰ επικρίνετε τὶς ἐξ οὐρανοῦ ἀποφάσεις, καὶ εἶναι εἰς ἐντροπὴν τὸ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι <τοῦ τελειοτέρου το ἔλαττον νὰ ἀκολουθεῖ>.

Ἀλλὰ πρὸς ὅσα ἀν θελήσει κανεῖς νὰ τιμήσει, αὐτὰ νὰ κάμετε ἰσῶς καὶ περισσότερα μετ' εὐσεβείας. Μὴ ἀσχολεῖται ὁ δικός μου μαθητὴς σας παρακαλῶ, παρὰ μόνον μέσα εἰς ὅσα ἐγὼ σας ἔχω διδάξει, διότι τὸ μείζον οὐκ ἀγνοῶ, καὶ εἰς δόξαν καὶ τιμὴν ἀνθρωποπρεπεῖ πρὸς αὐτὸ περιορίζομαι.

«Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυρεῖτε, ὅτι εἶπον· Εγὼ οὐκ εἰμὶ ὁ Χριστός, ἀλλ' ὅτι ἀπεσταλμένος εἰμὶ ἐμπροσθεν ἐκείνου». Ιωάνν. γ'.28 /σ.261Δ

Επιστολή κ 22^α

«Γενόμενος άνθρωπος, εσκήνωσεν εν ημίν, διό μην τον ψάχνετε εις τους ουρανούς αλλά μέσα σας»

«Μένει Θεός, ει και γέγονεν άνθρωπος, αποσώζων δε πανταχή της μετά σαρκός οικονομίας τον λόγον», διό λέγει και Παύλος: «τούτο φρονείτο έκαστος εν υμίν αυτοίς, ό και εν Χριστώ Ιησού, ός εν μορφή Θεού υπάρχων ούχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιόματι ανθρώπων γενόμενος, και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν».σ.305Α
Υπακοής υπόδειγμα λόγω και έργω γενόμενος ο Κύριος, γέγονε πώς εν ομοιόματι ανθρώπων, κατά την του Παύλου φωνήν. Πράγμα δε παρ' ανθρώποις πρεποδέστατον, η προσκύνησις, προσαγομένη παρ' υμίν τω Θεώ.σ.305Β
«Ο γαρ μη τιμών τον Υιόν, ουδέ τον Πατέρα τιμά».305Δ
εξαίρετον το ποιείσθαι παρ' ημάς την προσκύνησιν, και μη τοις γενητοίς συντετάχθαι τον Λόγον.
Ουδαμόθεν το είναι γενητός εν Πατρί,και εκ Πατρός φυσικώς διαφεύζεται ο Λόγος. είτα πώς Υιός το ποιηθέν, και πώς Κύριος ο δούλος;».σ.308Α

Επιστολή κ 23"**Σκοτία ήδη εγένετο**

Σκοτία ήδη εγένετο, και ούπω εληλύθει προς αυτούς ο Ιησούς. Η τε θάλασσα, ανέμου μεγάλου πνεόντος διηγείρετο». Ιάκ. στ' 16
{(σκοτία εγένετο = εποχή σύγχυσης παρ' ανθρώποις, η τε θάλασσα = και ο κόσμος, ανέμου μεγάλου πνεόντος, = οργής και θυμού επικρατούντος, (οι συνέπειες της απείθειας πλέον εμφανείς γενόμεναι) εταράχθει ο κόσμος. π.ε.)}. η εικόνα του κόσμου προ κάθε καταστροφής. τούτο ποιεί θερμότεραν την ανάγκην επικαλέσεως του Σωτήρος Χριστού. θοριβεί τους πάσχοντας η σύγχυσις και η ένταση των επικρατούντων βαρβαρότητος συναισθημάτων.

Ουαί εν τοιαύταις περιστάσεσι το μη είναι Θεος εν μέσω ημών. εργάζεσθαι και μη παραχειμάζεσθαι, ο εχθρός γαρ ού κοιμάται. (λέγεται: ο εχθρός, το χρήμα, ο χρόνος, ο θάνατος και η φάκα- παγ'ίδα, ποτέ δεν κοιμάται).

«Βαρύ το εν σκότω γενέσθαι τω νοητώ, και χαλεπόν το εν θαλάσση πικρά καταπνίγεσθαι, προσδεζόμεθα τον Ιησούν· τούτο γαρ ημάς και κινδύνων απαλλάζει και της εις θάνατον αμαρτίας». σ. 468Γ

«Ο δε τύπος των ειρημένων εν τοις γεγονόσιν οφθήσεται· ήξει δη ούν πάντως επί τους μαθητάς».

Επιστολή κ 24^η**Πώς ζει έκαστος:**

«Ει έκαστος ζη ως το μη απολλωλός, μέτρον εν αυτώ αυτοε-
γκαθίσταται και ο βίος του κραταιός». (ο γαρ άθεος πού θέλει
κλίνει εν ειρήνη την κεφαλήν, και εν ποία σκέπη σκεπασθήσε-
ται, εν τη θαλάσση του βίου, και την εν τη ερήμω πορείαν;)λ.
Ιστέον ό,τι «βιος ανεόρταστος, οδός απανδόχειτος εστί».
Διό λέγει: «Κύριος διασκεδάζει βουλάς εθνών, αθετεί δε λογι-
σμούς λαών και αθετεί βουλάς αρχόντων».
«Η δε βουλή του Κυρίου εις τον αιώνα μένει, λογισμοί της
καρδίας αυτού εις γενεάν και γενεάν».
«Μακάριον το έθνος, ού εστί Κύριος ο Θεός αυτού, λαός, όν
εξελέξατο εις κληρονομίαν εαυτώ». Ψαλ.λβ΄.10-12
«Εφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σε Κύριε· εις αιώνα
αγαλιάσονται, και κατασκηνώσεις εν αυτοίς, και καυχήσονται
εν σοί πάντες οι αγαπώντες το όνομά σου».
«Συ ευλογήσεις δίκαιον· και ως όπλον ευδοκίας εστεφάνω-
σας ημάς». Ψαλ.ε΄.12-13

Επιστολή κ 25"Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν

Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν, αποσεισάμενοι και τον της πλεονεξίας ζυγόν, δουλεύσωμεν εν φόβω τω Κυρίω. Και των της σαρκός ηδονών αμείνους ήδη δι' εγκρατείας αναδεικνύμενοι, προσίσωμεν τη θεία τε και ουρανίω χάριτι, δι' ης, εις αγίαν μετάληψιν αναβαίνομεν του Χριστού. Ούτω γαρ, ούτω και την απάτην την διαβολικήν αποθώμεθα, όθεν, θείας τε φύσεως γεγονότες κοινωνοί, προς ζωήν και αφθαρσίαν αναβησόμεθα.σ.521Γ
Είπον γαρ υμίν ότι και εωράκατέ με και ού πιστεύετε».Ιω.στ'36
{(Δηλ. μας λέγει, παρατρέχετε σαν υλιστές που είστε, και προσπερνάτε στην ζωή σας τα θεία, και απροσπέραστα, σαν να είναι τίποτα, μηδέν, με σύντροφον την της απάτης φίλην, την συνοδό στην κάθε σας ψυχής ληστεία, την λεγομένην απιστία. Και δεν είδατε τον ίδιο τον Κύριο, διά τον οποίον λέγεται ότι:
Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν, αποσεισάμενοι και τον της πλεονεξίας ζυγόν, δουλεύσωμεν εν φόβω τω Κυρίω. Και των της σαρκός ηδονών αμείνους ήδη δι' εγκρατείας αναδεικνύμενοι, προσίσωμεν τη θεία τε και ουρανίω χάριτι, και εις αγίαν μετάληψιν αναβαίνομεν του Χριστού. Ούτω γαρ, ούτω και απάτης διαβολικής περιεσόμεθα, θείας τε φύσεως γεγονότες κοινωνοί, προς ζωήν και αφθαρσίαν αναβησόμεθα.σ.521Γ

485/σ.521Γ

Αλλά είπον υμίν ότι και εωράκατέ με και ούπιστεύετε».Ιω.στ'36
{(Δηλ. μας λέγει, παρατρέχετε σαν υλιστές που είστε, και προσπερνάτε στην ζωή σας τα θεία, και απροσπέραστα, σαν να είναι τίποτα, μηδέν, με σύντροφον την της απάτης φίλην, την συνοδό στην κάθε σας ληστεία, την λεγομένην απιστία. Και εν προκειμένω, δεν είδατε τον ίδιο τον Κύριο, διά τον οποίον λέγεται ότι: «ήξε αλλα ούκ είδον(ούκ έγνωσαν) Αυτόν»)π.ε.λ.
Νυν δει ιδείν εν ημίν, υπό ποίαν πρεποδέστερον εστίθ θείαν εκμάθοιεν οργήν, ότι έφη ο καλός ο Ποιμήν: «Προέγγων, προείρηκα σαφώς, ότι δη πάντως διαμενεείτε και σκληροί, και της υμίν φιλαιτάτης απειθείας απρίζ ημμένοι(σφιχτά δεμένοι), των εμών αμέτοχοι χαρισμάτων καταλειφθήσεσθε, ναι: «και εωράκατέ με, και ού πιστεύτέ με».σ. 521Γ

Και διά του Ησαΐα ακόμη τους είχεν ειπεί ότι: «Ακοή ακούσετε, και ού μη συνήτε, και βλέποντες βλέπετε, και ού μη ίδητε. επαχύνθη γαρ η καρδιά του λαού τούτου». Ματθ.ιγ'.14-15/ Δ
Νυν δει ιδείν εν ημίν, υπό ποίαν πρεποδέστερον εστίθ θείαν εκμάθοιεν οργήν, ότι έφη ο καλός ο Ποιμήν: «Προέγγων, προείρηκα σαφώς, ότι δη πάντως διαμενεείτε και σκληροί, και της υμίν φιλαιτάτης απειθείας απρίζ ημμένοι(σφιχτά

δεμένοι), των εμών αμέτοχοι χαρισμάτων καταλειφθήσεσθε, ναι: «και εωράκατέ με, και ού πιστεύτέ με».σ. 521Γ

Και διά του Ησαΐα ακόμη τους είχεν ειπεί ότι: «Ακοή ακούσε τε, και ού μη συνήτε, και βλέποντες βλέψετε, και ού μη ίδητε. επαχύνθη γαρ η καρδία του λαού τούτου». Ματθ.ιγ'.14-15/ Δ

Επιστολή κ 26^ηΕλέησον ημάς Κύριε, ει δυνατόν!

«Τι το κωλύσαι σε Κύριε, δι' εμέ, αμνησικακήσαι, ως τω
 ληστή Σου, και πάλιν καλέσεις με παιδίον της αγ. Αυλής Σου·
 Λέλεκται ήδη και ιστέον, ότι εκ των έργων ημών απολλώμεθα
 και εν μετανοία, κατά χάριν αγίαν την σην διασωζόμεθα.
 Όψαι Ιουδαίοις τε και Ισραηλίταις ποτέ, και πολλάκις πολλοίς
 εχαρίσθης· διό εν τω ημών ψεύσθαι, άφεσιν επιδαψιλεύσθαι.
 Όθεν θεράπευσον νυν, έως εβδομικοντάκις και επτά, τα καθ'
 εκάστην, εκ την ημών άνιαν, εν τω παρά Σου, γεγραφέναι·
 Ούκ ήλθον καλέσαι δικαίους αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν».
σ.608AB/ε.π.ε

Και τούτο παρά του Προφήτου Σου, λέλεκται Ιερεμίου, προς
 την αγνώμονα και φιλόνηικον Ιερουσαλήμ, την των απειθού-
 ντων τροφόν, εν τη του Κυρίου ελεύσει: «Συ απεστράφης με,
 λέγει Κύριος, και οπίσω μου πορεύση».σ.609B

Επιστολή κ 27^η

Κανονικότητα

Τί είναι κανονικότητα; Κανονικότητα θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι, η εναρμόνιος οργάνωσης, με έμπνοχα και άψυχα μέσα, μιας υπόθεσης, προς δράσιν, διά παραγωγή ενός συγκεκριμένου, επιθυμητού αποτελέσματος.

{Την ανάλογον εν στέρνοις έχοντες οδηγόν: (Κανονικότητα πνευματικής υποθέσεως, κανονικότητα ατομικής υποθέσεως, κανονικότητα οικογενειακής καταστάσεως, κανονικότητα εθνικής υποθέσεως, κανονικότητα διεθνούς υποθέσεως...κανονικότητα κανονικοτήτων, κλπ.)}

Κανονικότητα λοιπόν, πάντα παντού, με Κοινωνικότητα και Πνευματικότητα!.

Άρα έχουμε:

Κανονικότητα των εποχών, κανονικότητα των καιρικών φαινομένων, κανονικότητα έργων εργασιών και εργαζομένων, κανονικότητα φορών και φορέων, κανονικότητα χαρακτηριστικών τα οποία εξασφαλίζουν με βεβαιότητα την αρμονία· το προσωπικό και τα εργαλεία που εξασφαλίζουν μίαν κανονικότητα προς εφαρμογήν προγράμματος παραγωγής έργου πάσης φύσεως;

Πόσο πολύ μυαλό χρειαζόμαστε για να καταλάβουμε την έννοια , το νόημα της κανονικότητας, για να προσπαθήσουμε να το υπηρετήσουμε; Πόσο δύσκολο είναι να αξιολογήσουμε τα ζητούμενα για την υπηρετήσή της, να τα καταγράψουμε, και να δοθούμε στην εφαρμογή τους, καταγράφοντας τις επί μέρους καθυστερήσεις της εκτέλεσης του έργου, και κάνοντάς τες γνωστές κάθε τόσο στην κοινή γνώμη, μοιράζοντας έτσι την γνώση και την επίγνωση των προβλημάτων, με τον λαό; Την ευθύνη και την συνέπεια εξ αυτών. Γιατί δεν είμαστε κοντά με τους πύργους, «Κλασική Παιδεία και Ορθοδοξία», που κηρύττουν την κανονικότητα και που την προστατεύουν, και διά της οποίας προστατεύουν ισχυρά και εμάς;

Γιατί πολεμάμε αυτά που μας υπηρετούν και μας προστατεύουν, και γινόμαστε θύματα του ρηχού προοδευτισμού και όχι λειτουργοί του πνευματικού και εναρμόνιου υλικού πραγματικού και ουσιώδους προοδευτισμού;

Γιατί δεν καταλαβαίνουμε πως, με το να βιάζουμε και να παραβιάζουμε την κανονικότητα που μας έδωσε ο Θεός, εχθροί του εαυτού μας γινόμαστε; ασυνείδητα μεν και άθελά μας γινόμαστε ανομοούντες διακενής!

Ενώ θέλομε να λεγόμαστε κληρονόμοι σοφών ανδρών, που είναι εις όλην την οικουμένην επειφανείς.

Κανονικότητα ποιεί χρηστήν κοινωνικότητα.

Κανονικότητα είναι αυτό που ουσιαστικά μας ενώνει, και αυτό που μας ενώνει μας σώνει.

Διό σωφρονείτε, γρηγορείτε, την κανονικότητα τηρείτε, δι' ης τον σεαυτόν ορθώς υπηρετείτε. —

Επιστολή κ 28^ηΤα πόα της Φύσης και ημών

Αγαπητοί, συγχωρέσατέ μοι, ο Θεός και υμείς, ει δυνατόν, ότι εκ της πολλής αγάπης, ίσως φανώ προς υμάς γελοίος, αλλά το Μυστήριο της Αγάπης, δεν μπορεί να μου κλείσει το στόμα», όπως έλεγε και ο μακάριος Ισαάκ ο Σύρος, και γι' αυτό τολμώ όπως λόγον δώκω προς υμάς, ίνα γνώσιν έχητε, ην εγώ έλαβον, ως Θεού δώρον ην έδωκέ μοι, προς την ιδικήν σας αγάπην, ίνα υψώσει έκαστος χωριστά, αλλά και όπως όλοι μαζί συνυψώσητε πίστιν ευθύνης προς εαυτούς και αλλήλους. Επέστι γαρ καιρός όπου η υγρασία εις βάθος της γης άρχισε να εκλείπει, και κατά συνέπειαν τα δένδρα τα υψηλά και δυνατά, τα το κλίμα δημιουργούντα, το μέχρι τούδε γνωστόν, μέσα εις το οποίον όλοι μας συνηθίζαμε να ζούμε, άρχισε να αλλάζει, γιατί αυτά άρχισαν να ξηραίνονται, άρχισαν να παύονται, άρχισαν να σπανίζουν.

Αλλά τι λέγω; Λέγω λοιπόν πως καιρός να αντιληφθούμε, πως η υγρασία της γης άρχισε και αυτή με τις ολίγες βροχές, να γίνεται πλέον επιφανειακή, όπως και η πίστις, με τις ολίγες μη συνειδητές προσευχές προς τον Δημιουργόν, η οποία διά της αποστροφής μας προς Αυτόν, άρχισε να ελαττώνεται σε βάθος.

Γιατί, όπως με την επιφανειακή υγρασία της γης, δενμπορούν να επιβιώσουν τα μεγάλα δένδρα, παρά μόνον η πόα(η χαμηλή) βλάστησις, η οποία μας προσφέρει μεν το πράσινό της και τα λουλούδια και τα χόρτα, με την όποια ομορφιά, με την οποία αυταπατώμεθα, ότι όλα έχουν καλώς, έτσι και με την κακή παιδεία μείναμε με τους μέτριους και υπομέτριους, και με την έλλειψη των μεγάλων και σοβαρών πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι πότε σαν διδάσκαλοι και πότε σαν φωτοδηγοί, μας σκεπάζουν πνευματικά και μας βγάζουν απ' τα σκοτάδια μας, τώρα μένομε σιγά – σιγά μόνοι, άρα είμαστε υποχρεωμένοι, να ανα βαπτιστούμε, να επανελληνιστούμε, να επανευαγγελιστούμε, και να αναλάβουμε τις σοβαρές και μεγάλες ευθύνες μας, της αυτοπροστασίας, της αυτοδιδασκαλίας μας, της ακάθιστης υποχρεώσεώς μας, προς το μέλλον, προς τα μελλούμενα, όποια κι αν είναι αυτά, προνοητικά, και όχι υστερικά με τα υστεροπαθητικά.

Αλλά και όσοι θελήσουν να αναλάβουν εξουσίες, πνευματικές ή διοικητικές, να φροντίζουν για την επάρκειά των και να ζητούν την περιοδική τους αξιολόγηση.«Θεού γεώργιον εσμέν».

«Έκαστος βλέπω πως οικοδομεί». Α΄ Κορ. γ' 9-17/ Μέσα στην αγάπη του Θεού να προκόβετε. αμήν.

Σημ.1: Και ενώ θα έπρεπε να ακολουθούμε τον λόγον του Θεού, ο οποίος μας λέγει: «εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω». Ιωάνν. ζ'.38. αυτός λοιπόν που διψά πηγαίνει στην Εκκλησία να ποτιστεί, να βαθύνει την υγρασία προς αύξηση του δένδρου της Πίστεως, (συνειδητή παρουσία και όχι, πες – πες, με χαχανητά όπως στην αγορά για τα λαχανικά).

Σημ.2: Ο Ιησούς μας είπε, «εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ού μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής». Ιωάνν. ζ'.52 Και οι πνευματικοί άνθρωποι του Θεού, είναι αυτοί που ο Θεός καταζίωσε από γαστέρας μητρός, διά του Αγ. Πνεύματος, να συνεχίζουν να φωτίζουν τον κόσμο. Αλλά εις αυτούς δεν δώσαμε την πρέπουσα προσοχή, και άρχισαν να σπανίζουν κι αυτοί, και τώρα έχουμε μείνει χωρίς φωτοδηγούς, και είμαστε υποχρεωμένοι να δεχθούμε τις συνέπειες πάσας δοκιμασίας, με αυτοσυγκράτηση, προσευχή, και υπομονή επί της υπομονής της υπομονής.

Σημ.3: Λέγει ο Αγ. Απ. Παύλος: «Ως τέκνα φωτός περιπατείτε ο γαρ καρπός του Πνεύματος, εν πάση αγαθωσύνη και δικαιοσύνη και αληθεία». Εφ.ε'.8-19

Σημ.4: «Τα οψώνια της απιστίας θάνατος, το δε χάρισμα του Θεού, ζωή αιώνιος». «Τέλος γαρ νόμου Χριστός κατ' επίγνωσιν εις δικαιοσύνην παντί τω πιστεύοντι». Ρωμ. στ'.23/ι'.1-10

Σημ.5: «Αλλήλους προσλαμβάνεσθε, καθώς και ο Χριστός προσελάβετο υμάς». {(Ο,τι μας ενώνει μας σώνει, ο θυμός σκοτώνει), (Όσο σωρεύονται οι εκτροπές μας, τόσο μεγαλώνει η φωτιά της παραβατικότητάς μας, γιατί με τις πάσης φύσεως εκτροπές και παρεκτροπές μας, τροφοδοτούμε και αυξάνουμε, την της ζημίας μας επιφάνεια), να θυμάστε πως (Ο,τι σε κάνει χειρότερο άνθρωπο, σου κάνει και χειρότερη την ζωή)}.

Θεού τα δώρα απεστράφημεν, και πνιγόμαστε στα δικά μας παθήματα.

Τώρα τα ξέρομε όλοι όλα, και γίναμε ειδικοί στο πώς να βγάνουμε ο ένας του άλλου το μάτι πιο βαθιά, ει δυνατόν με μια ματιά. —

Επιστολή κ 29^ηΔωδεκαθεϊσμός αρχαίων προγόνων1

Το, που ποθούσε, ο Έλληνας,
με αίσθημά του, το πρωτόγνωρον,
που με δίκιου εκδίκια, άμεσα τ' αδικο τιμωρούσε,
ή ό,τι χαρά του έδινε, ανάλογα το ένδυε,
μορφή τρανή του έδινε, με συστολή θωρούσε.

2

Έτσι άμεσα κι ανθρώπινα, ως τά 'θελε του καθενός ο
φτέχτης νους, ή ο δικός της κάθε πράξης τρόπος,
που την χαρά, ή την ζημιά ζυγίζει,
και πάσα ώρα και στιγμή, αυτά να του θυμίζει,
τα όρθωνε, τα αράδιαζε, το είναι, να του υπηρετεί,
μαζί, και να του το γεμίζει.

3

Σάρκας τα πάθη τα καλά ή του θυμού τα ζόρκια,
ντύνει μ' ανθρώπου την μορφή, με Λόγου νου,
το πιο τρανό συναίσθημα, ως Δία το βαφτίζει,
και μ' όλα τα άπρεπα και πρεπούμενα του είναι του,
προικίζει, μοναδικά δυναμικά, τον κόσμο να ορίζει.

4

Γιατί τ' ανθρώπου η ψυχή, με τρόπο αυτή αγγίζει,
τον νου, με κάθε της συμπίεση, κι αυτός χωρίς χρονοτριβή,
δίνει και παίρνει δίκια του, τα στήθια να γεμίζει,
τα που ποθεί το είναι του, πάντα γιομάτα να 'ναι.

5

Έτσι απ' τα στήθια του άνθρωπου,
κι από τον νου του βγαίνει,
μορφή πόθου, ή πάθους, ή συμφοράς,
με πρόσωπο τα δένει,
και με ονόματα και με φωνή, με την που κάθε κρένει,
κι άμεσα κι αστυνομικά τον κολασμό να φέρνει.

6

Για ν' απαλλάσσει σωθικά, τ' απ' ό,τι πλημυρίζουν,
μορφών οργής κορυφώματα ή της χαράς ξεφάντι,
που ως κοχλία στρειδικά, στην πλάτη του τα φέρνει,
ή άλλοτε του καλοκάγαθα, δοξολογιές να σπέρνει.

7

Έτσι το καθετίτουτο, βαφτίζει το, μ' ό,τι στο νου ταιριάζει,
με θεούς, θεές και ημίθεους, στολίζει του το είναι,
κενό μηδέν αφήνοντας, ανέκφραστο να του είναι,
το πώς του είναι δυνατόν, του κάθε τι, το γίνε.

8

Ψάχνοντας εναγώνια φωτός την χαραμάδα,
στα άβυσσά των σωθηκών, στ' απέραντα του νού του
δρομολογά το είναι του, ζητά, σκάβει, πετά, γυρεύει,
τί του, το παντοδύναμο, τρισδιάστατα,
το Παν που διαφεντεύει,
τ' αόρατα και ορατά, πλάτη, ύψη και βάθη,
πάντα του κατά βούληση, με τάξη να παιδεύει.

9

Κι έτσι σε δρόμους πρωτόγνωρους Αυτό,
τον ρίχνει τον παιδεύει,
κι από του κάθε παιδεψιά τρανώτερος να βγαίνει,
ναι έτσι αναγωγικά, βρέθει ο Θεός εμπρός του,
κι Άγνωστον να ονομάσεις τον, του είπε ο ατός του.

10

Αυτά εν στερνή σου ταπεινά, σαν χρέος και ευθύνη,
στο που σε ευνόησ' ο Θεός, φωτολαέ, Οδηγητής να γίνεις,
ευρύγλωσσος, ευρύστερνος, ευύνους, ευρυμέδων,
Να οδηγείς, με γλώσσας νου, με νου Πνευμάτου γνώση,
Που μόνο γλώσσα θεόδοτη, της τάξης και της πράξης,
αρχής και τέλους τέλειον, 'Βαβέλ' των, θα πατάξεις.

11

Σήκω και μη λιποθυμάς, είσαι προορισμένος,
σε ρόλο να μπεις προορισμού,
Θεού το δεδομένο,
με Αγγέλους σαν υπασπιστές,
σαν του Πνευμάτου δούλους,
μετ' από Χάρη θεϊκιά,
'πό χέρι Του απλωμένο,
κάμετο, Θεού 'ναι εντεταλμένο.

ΥΓ.

«Ω Ελλάδα, χώρα θεϊκιά, του κόσμου μας παστάδα,
Θεός, δείχνει το διάβα σου,
Για ανθρώπων τελειότητα, ζωής την νοστιμάδα».
Στα Ελληνικά σου είπε ο Κύριος: «αν το άλας μωρανθεί (χάσει την ιδιότητά
του), η γη, εν τίνι αλασθήσεται:», και συνάδουσα η Κλασική Παιδεί άναφέρει:
«Πηγή που δεν τρέχει πλέον νερό*, παύει να λέγεται πηγή» (*αφήνει την
αποστολή της). «Εμπρός για την 'Σαλαμίνα', είναι άγιος ο σκοπός».(είναι
Άγια η αξία, σήκωσε ξανά ψηλά, Κλασική Παιδεία και ΕλληνοΟρθοδοξία).
Όθεν βοώμεν, σοι Χριστέ ο Θεός ημών, των εκ βαθέων ημών Ύμνον:
«Ο μόνος ειδώς της των βρωτών, ουσίας την ασθένειαν, και συμπαθώς
αυτήν μορφωσάμενος, περιζωσόν ημάς έξ ύψους δύναμιν, του βοάν
σοι Άγιος ο Ναός ο έμψυχος, της αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».—

ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΓ. ΓΡΑΦΩΝ ΠΡΟΚΕΙΨΑΝΤΕΣ

«Ὡς ατελείς, ασθενούντες, την των φαρμάκων χρείαν ποιούμεθα και την του Κυρίου συνεπικουρίαν αιτείν ου παυόμεθα έως άγιοι εσόμεθα, και μόνω τω Κυρίω δεόμεθα».επε.

*

Ουδέν των ημίν δοθέντων παρά Θεού, αναιρεί πάσα Γραφή Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, αλλά την αμμετρίαν κολλάζει, και την αλογιστίαν διορθούται, και ούτω η τελειότητα μορφούται».(δμρφμν.)

*

«Η Κιβωτός του Νώε εν τω καιρώ της ειρήνης κατεσκευάσθει, και προ εκατοστού έτους τα ξύλα αυτής πεφύτευτο, εν δε τω καιρώ της οργής, οι μεν άδικοι απώλοντο, αύτη δε σκέπη τω δικαίω Νώε εγένετο».σ.442§στ'.3

*

Λέλεκται γαρ: {(Το γαρ τυπούμενον του νόμου γηράσκει, το γάρ νοούμενον του πνεύματος, νεάζει αεί.δμρφμν.).

«Ήξει Κύριος, ήξε και ούκ ίδον Αυτόν».

«Ζητών ζήτει και παρ' Εμοί οίκει».

«Μας σώνει ό,τι μας ενώνει».πε. Θεού το δώρον.}

*

«Ρίζα πάσης αρετής η θεογνωσία, και κρηπίς(θεμέλιον) ευσεβείας η πίστις».σ.676 (κατάπαυσις = η βασιλεία των ουρανών)

-

Επιστολή 30^η κ

Άκουε ουν μισόκαλε, την διαφοράν του κληρικού προς τον κοσμικόν:

Ο θέλων γενέσθαι κληρικός, πρώτον αποτάσσεται τω κόσμῳ, εἶτα και τοις ιδίοις θελήμασι, και λαμβάνει τον Σταυρόν αυτού και ακολουθεί τῷ Σωτήρι ημῶν Χριστῷ. Οὐ φιλονικεῖ, οὐ καταράται, οὐκ ομνύει, οὐ δυσφημεῖ, οὐ μελετᾷ λόγους ψευδεῖς διὰ της φλιάρου φιλοσοφίας, εγκρατεύεται και οὐ σπαταλᾷ.

Φίλους ἔχει τους Θεῷ δουλεύοντας ὁμοίως αὐτῷ, ἐχθρόν δε ἄνθρωπον μεν οὐδένα, μόνον δε τον ἀκατονόμαστον.

Οὐκ ἐκθλίνει τινάς, οὐκ ἀδικεῖ, μάλλον δε και ἀδικούμενος, εὐχαρίστως φέρει· τη ἀνεξικακία εὐπρέπει».

Οὐ μαίνεται ἐπὶ τῷ συναγάγει πλούτον· πῶς γαρ ὁ σκορπήσας ὃν εἶχε, και την πτωχείαν αὐθαιρέτως ἐλόμενος, και ταύτην ἔχων δόξαν και καύχημα; Οὐ πραγματεύεται, οὐ φροντίζει οἴκου, ἢ πῶς ἀρέσει γυναικί· οὐ μεριμνᾷ τίνι τρόπῳ στρατεύσει τους εαυτοῦ υἱούς, ἢ την θυγατέρα ἀνδρί, οὐ δέδεται περὶ σπασμοῖς, ἀλλὰ σχολάζει τη εαυτοῦ σωτηρία.

Οὐ ζητεῖ δόξαν παρ' ἀνθρώπων, οὐκ ἐπαίρεται, ἀλλὰ ταπεινοφρονεῖν μάλλον· και χρηστός και ἐπιεικής πρὸς πάντας ἐστί· ψάλλει και οὐ μετεωρίζεται· και ἀντὶ αὐλῶν και τυμπάνων και μουσικῶν, τη ψαλμωδία και τη προσευχῇ κέχρηται.

Ἀντὶ του γελᾶν πενθεῖ και δακρύει ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ ταμείῳ, και του οἴκου και της ψυχῆς ἀφεςιν ἁμαρτιῶν αἰτούμενος.

Οὐχ ὑπὲρ εαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ ὑπὲρ ὅλου του κόσμου προσεύχεται. Οὐ παραβάλλει ματαίαις θεωρίαις, ἀλλὰ ἀγίοις ἀνδράσι. Τας χεῖρας οὐκ εἰς τάβλην* ἐκτείνει την ἐρημούσαν οἴκους και ψυχὰς των τερπομένων ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ το εἰς κατὰ Θεὸν ἔργον και ἀνάγνωσιν των θείων γραφῶν...

Λοιδορούμενος εὐλογεῖ, βλασφημούμενος παρακαλεῖ, συκοφαντούμενος μακροθυμεῖ, βασανιζόμενος υποφέρει, ἐνθυμούμενος τα του Σωτήρος παθήματα.

Ὁ Κύριος, σοι ἐπιτάσσει δι' ἐμοῦ του ἁμαρτωλοῦ, ὦ μισόκαλε, και ἐξερευνήσω τας ἐντολάς του Θεοῦ μου».

Οὕτως οὖν, ἀγαπητέ, ἀνθίστασο τῷ τοιαῦτα σοι ὑποβάλλοντι και φεύζεται ἀπὸ σου, συνεργία της Χάριτος. –

*= τράπεζα χαρτοπαιξίας, / Εὐεργετινοῦ, τόμ.Α'. σ.279-80

Επιστολή 31^η κ
Κληρικῶν λόγος

Μη γίνεσθαι, ὦ κληρικοί, τοις ἐξωθεν, πρόσκομα και σκάνδαλον, μη βλασφημείσθω (ἐξ αἰτίας σας), το καλόν σχῆμα του κλήρου, μάλλον δε ευφημείσθω.

Τον Θεόν Λόγον ἐν δούλου μορφῇ ταπεινόν οὐκ οἶδομεν, ἵνα και ημεῖς ταπεινοί γενώμεθα; Ἡ ἐμπυσμένον το ἀπερινόητον αὐτοῦ πρόσωπον οὐκ εθεασάμεθα, ἵνα και ημεῖς υβριζόμενοι ἢ ἐπιπληττόμενοι μη ἀγριαίνομεν; ...

Ἀλλά και πάλιν οὐκ ἀκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· «ἐγὼ οὐκ ἀπειθῶ ουδέ ἀντιλέγω· και μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι και ταπεινός τη καρδίᾳ». Και πάλιν, «Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλά διακονήσαι».

Ἀδύνατον ἄλλως εὐδοκιμήσαι και σωθῆναι, εἰ μη ἐν των μιμήσασθαι τον Κύριον ἐν παντί.

Δεῦτε πάντες, το ἐκλεκτόν ποιμνην του Χριστοῦ νήψωμεν ὡς καιρόν ἔχομεν, και κατὰ το σχῆμα πολιτευσώμεθα, ἵνα και την Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἀπολάβωμεν ὕστερον».

Εὐεργετινός, τόμ.Α΄. σ.288-89

Επιστολή 32^α κ

Ει γαρ συμπάσχομεν και συνδοξασθησόμεθα

Αδελφέ αγαπητέ

Επελαθώμεθα ων (ελησμονήσαμε εκείνα τα οποία)

υπέμεινεν, ο πάντων ημών Δεσπότης δι' ημάς;

Υβρίσθη, εξουθενώθη, ήκουσε δαι μόνιον έχεις, και ούκ οργί-

σθη· ερραπίσθη, εκολαφίσθη, ενεπαίχθη, σταυρώ

προσηλώθη, όξους μετά χολής εδέξατο, λόγχη τη πλευρά

ενύγη, ταύτα πάντα υπέμεινε διά την ημών σωτηρίαν, και δι'

Αυτόν ουδέ μικράν ύβριν υποφέρομεν.

Ανανήψωμεν ούν αγαπητε αδελφέ, της τοσαύτης χαυνότητος,

και αναλαβόντες καρδίαν γενναίαν και στερεάν, είπομεν και

αυτοί μετά του Αποστόλου, ότι ού μονον δεθήναι ή πληγήναι

υπέρ Χριστού, αλλά και αποθανείν ετοιμώς έχομεν· ει γαρ

συμπάσχομεν, και συνδοξασθησόμεθα πάντως, και συγκληρο-

νόμοι Αυτώ της τελειότητος εσώμεθα». Ευεργετινού, τόμ.Α'.σ.304

ΣΗΜ. Ο δε Απόστολος Πέτρος, αναθέτων εις Κλήμεντα την

επισκοπήν είπεν: «Κλήμεντα τούτον, Επίσκοπον υμίν χειρο-

τονώ σήμερον, ώ και την εμήν των λόγων πιστεύω καθέδραν

και μεταδίδωμι της εξουσίας, του δεσμείν και λύειν· δήσει

γάρ ό δει δεθήναι, και λύσει πάντως ο δει λυθήναι, ως τον

της Εκκλησίας Κανόνα καλώς ειδώς». – σ.314

Και παραγγέλει λέγων: Μη μόνον τοις αγαθοίς και επιεικέσιν

υποτάσσεσθαι, αλλά και τοις σκολιοίς· τούτο γαρ χάρις παρά

Θεώ, ει διά συνείδησιν Θεού υποφέρει τας λύπας πάσχων αδί-

κως· ποίον γαρ κλέος οι αμαρτάνοντες και κολαφιζόμενοι

υπομένετε; Αλλ' ει αγαθοποιούντες υπομενεíte, τούτο γαρ

χάρις παρά Θεώ· εις τούτο γαρ εκλήθητε, ότι και Χριστός απέ-

θανεν υπέρ ημών, ημίν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα επακο-

λουθήσετε τοις ίχνεσιν Αυτού· ός αμαρτίαν ούκ εποίησεν, ου-

δέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι Αυτού, ός λοιδορούμενος ούκ

αντελοιδόρει, πάσχων ούκ ηπείλει, παρεδίδου δε τω κρίνοντι

δικαίως».σ.323/α'.τόμ.

Επιστολή 33^η κ

Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη

Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη του ανθρώπου, δι' ὃν επεδήμεσεν, οὐκ ανήλθεν ἐπὶ τον Σταυρόν (δεν θα ανέβαινε εἰς τον Σταυρόν), λέγει δε προ του σταυρωθῆναι:

Πορευθέντες απαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ ἠκούσατε και εἶδετε· τυφλοὶ αναβλέπουσι· χωλοὶ περιπατοῦσι· λεπροὶ καθαρίζονται· νεκροὶ ἐγείρονται και πτωχοὶ ευαγγελίζονται και μακάριος ἐστὶν ὅς ἐάν μη σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί». Ἰωάννης μεν οὖν ὅτι ἐβάπτισε τον Κύριον, δηλοῖ ὅτι τον προσερχόμενον δουλεύσαι τῷ Θεῷ, πρῶτον δεῖ ομολογήσαι τας ἰδίας πράξεις· «ε-βαπτίζοντο γαρ φησὶν, ὑπὸ Ἰωάννου, ἐξομολογούμενοι τας αμαρτίας αὐτῶν». Πολλὰ μεν οὖν και ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν Κύριος, ἀλλὰ δια των ἀπηριθμημένων ὧδε, ταῦτα μανθάνομεν. Ὁ γαρ Σταυρὸς, σημεῖον ἀθανασίας ἐστὶ». – σ.366

Εἴτα φησὶν, προσήυχετο ὁ Ἰησοῦς λέγων: «εἰ δυνατόν παρελθέ τῷ ἀπ' ἐμοῦ το ποτήριον τοῦτο ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ». Ἡμῶν ἐστὶν ὁ λόγος, ὅτι ἐάν θελήσῃ ὁ νους ἐπιβῆναι του σταυροῦ, χρήζει πολλῆς δεήσεως, και δακρύων πολλῶν, και υποταγῆναι ἐν πάσῃ ὥρᾳ ἐνώπιον του Θεοῦ, αἰτῶν βοήθειαν παρὰ της ἀγαθότητος Αὐτοῦ, ἵνα ἐσηται (διὰ να γίνῃ) ἐνδυναμούσα και φυλάττουσα αὐτόν, ἕως ου ἐγείρῃ αὐτόν ἐν καινότητι Ἀγία και ἀκτήστῳ}.

Διότι κίνδυνος ἐστὶ μέγας ἐν τῇ ὥρᾳ του σταυροῦ· εὐχόμενος γαρ, χρειάν ἔχει Πέτρου και Ἰακώβου και Ἰωάννου, ἡγοῦν Πιστεως Ὑγιοῦς, Ἀνδρείας, Ἐλπίδος, και Ἀγάπης Τελείας, ἵνα διὰ τούτων ἐπιστάσῃται την ἀνωθεν χάριν, και δυνηθῇ ἐπιβῆναι του Σταυροῦ.

Ταῦτα πάντα γέγοναι τῷ Δεσπότη ἡμῶν Χριστῷ, ὅς, τύπος γέγονε ἡμῖν ἐν παντί, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος: του γνῶναι ἡμῖν την δύναμιν της ἀναστάσεως Αὐτοῦ, και με την κοινωνίαν των παθημάτων Αὐτοῦ, εἰ πως (μήπως) συμμορφούμενοι τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ, καταντήσωμεν εἰς την ἐξανάστασιν των νεκρῶν.

Ἡ χολή, τύπος ἐστὶ πρὸς το ἀπελάσαι (να ἀποβάλῃ) πάσαν ἐπιθυμίαν πονηράν ἐν ἡμῖν.

Διὰ δε του ὄξους, ου ἐγεύσατο δι' ἡμᾶς, μανθάνομεν σβέσαι πάσαν αὐθάδειαν και ταραχὴν ματαίαν.

Διὰ δε του πτύσματος, ου ἐνεπτύσθη, ἐξαλείψαι διδασκόμεθα πάσαν ἀνθρωπαρέσκῃαν και ματαιοδοξίαν.

Διά δε του ακανθίνου στεφάνου, παιδευόμεθα βαστάσαι την μέμψιν(τον εμπαιγμόν).

Ο κάλαμος εν ω έτυπτον την κεφαλήν Αυτού, τύπος ημίν έστιν ίνα πάντοτε έχομεν την περικεφαλαίαν της ταπεινοφροσύνης.

Το δε φραγγελωθήναι Αυτόν προ του σταυρωθήναι, τύπος ημίν εστί του καταφρονήσαι παντός ονειδισμού ανθρώπινου και διασυρμού.

Διά δε του διαμερισθήναι τα ιμάτια Αυτού, παιδευόμεθα παραβλέπειν τα του κόσμου τούτου.

Το δε ην έκτη ώρα ότε εσταυρώθη, τύπος ημίν εστί προς το ενδυναμωθήναι ημάς, προς πάσαν ακηδίαν και μικροψυχίαν, έως ου αποθάνει η αμαρτία, κατά το γεγραμμένον: «ότι διά του σταυρού απέκτεινε την έχθραν εν Αυτώ».

Το δε ότε γέγονε ώρα ενάτη έκραξε φωνή μεγάλη ο Ιησούς, λέγων: <ηλί, ηλί λαμά σαβαχθανή>, Ματθ.κζ΄.46, ο οποίος δίδει την ερμηνεία, <Θεέ μου, Θεέ μου ίνα τι με εγκατέλειπες;> διδάσκει ημάς την μετά επί τα πάθη υπομονήν της θλίψεως.

Διά δε του παραδούναι το Πνεύμα εν τω δύναι τον ήλιον(διά δε του ότι παρέδωσε το πνεύμα ενώ εσκοτίσθη ο ήλιος), μανθάνωμεν ότι εάν ελευθερωθή ο νους από πάσης ελπίδος του κόσμου τούτου των ορωμένων, σημείον έστι ότι απέθανε εν τω ανθρώπω η αμαρτία και η μεσοτοιχία η οποία υπάρχει μεταξύ αυτού και του Θεού απέρχεται.

Το δε εντυλιχθήναι Αυτόν εν σινδόνι καθαρά και αρώμασι, τον αγιασμόν του νοός εμφαίνει.

Το δε έθηκαν Αυτόν εν μνημείω καινώ, εν ω ουδείς ην τεθείς και προσεκύλισαν λίθον μέγαν τη θύρα, δηλοί ότι, εάν ελευθερωθή ο νους από πάντων των αισθητών και σαββατίσει, έστιν εν ετέρω αιώνι καινώ καινά λογιζόμενος (ευρίσκεται εις άλλον αιώνα νέον, νέων πραγμάτων αφθάρτων), διότι, «όπου το πτώμα, εκεί συναχθήσονται οι αετοί».

Γέγραπται ότι «ανέστη εν δόξη του Πατρός Αυτού, και ανήλθε εις τους ουρανούς, και εκάθησε εν δεξιά της μεγαλοσύνης εν υψίστοις». Και τούτον τον τύπον παραδιδούς ο Απόστολος λέγει: «Ει ουν συνηγέρθητε τω Χριστώ, τα άνω ζητείτε, ου ο Χριστός εστί εν δεξιά του Θεού καθημένος. Τα άνω φρονείτε μη τα επι της γης». Να εγκαταλείψομε τας αμαρτίας ημών και ευρείν έλεος μετά των αζίων Αυτού. Αμήν. σ.366-369,Α΄.τόμ.

Επιστολή 34^η κ

Άνθρωπος μακράν του Θεού

«Ἐστω ἐνέργεια χάριτος τῷ νηπίῳ ἀγνοουμένη· καὶ ἐστὶ τῆς κακίας ἐτέρα τῆς ἀληθείας ἐξομοιουμένη· καλὸν δὲ τὰ τοιαῦτα μὴ ἐνοπτρίζεσθαι διὰ τὴν πλάνην, μήτε ἀναθεματίζειν διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πάντα δι' ἐλπίδος προσφέρειν τῷ Θεῷ· αὐτὸς γὰρ εἶδε τῶν ἀμφοτέρων τὸ χρήσιμον». σ.369
 «Το μὴ πλήξαι(το νὰ μὴ θέλεις νὰ πληγώσεις) τὴν συνείδησιν τοῦ πλησίον τίκει τὴν ταπεινόφροσύνην· ἡ ταπείνωσις τίκει τὴν διάκρισιν, διάκρισις καταργεῖ πάντα τὰ πάθη ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα ἕκαστα.

Ἀδύνατον οὖν σοὶ ἐλθεῖν τὴν διάκρισιν, ἀν μὴ πρότερον τὴν γεωργίαν αὐτῆς ποιήσεις. Πρώτον τὴν ησυχίαν ἀπὸ τῶν αλλοτριῶν, ἡτις τίκει τὴν ἀσκησιν· ἀσκησις τίκει τὸν κλαυθμόν, κλαυθμὸς τίκει τὸν φόβον Θεοῦ, φόβος τίκει τὴν διάκρισιν· ἡ δὲ τίκει τὸ προοράν· τὸ δὲ προοράν τίκει τὴν ἀγάπην· ἡ δὲ ἀγάπη ποιεῖ τὴν ψυχὴν ἀνοσον καὶ ἀπαθή. Τότε γινώσκει ὁ ἄνθρωπος ὅτι μακράν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, μετὰ ταῦτα πάντα». (π.ε. τότε ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος πόσον μακράν εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς ὅλα αὐτά)». —
 σ.414/Α'.τόμ.Ευερ/νοῦ

Επιστολή 36^η κ / (Επιστολή 35^η + 37^η κ)

Προτροπή προς θαρραλέον αγώνα, Εφεσί.στ'.10-17

«Αγαπητοί, να ενισχύεσθε με την δύναμη που δίνει η μετά του Κυρίου επικοινωνία σας που πηγάζει από την κραταιάν ισχύν Του.

Ενδυθείτε ολόκληρον τον οπλισμόν, με τον οποίον ο Θεός οπλίζει τους στρατιώτες του για να μπορείτε να αντιστέκεσθε εις τα πανούργα τεχνάσματα του μισόκαλου. (δηλ. αυτού που μισεί το καλόν ή ακατονόμαστον)

Διότι πραγματικά δεν έχουμε να παλέψουμε με αντιπάλους όμοιους με εμάς, με αίμα και σάρκα σαν την δική μας, μας λέγει ο Απόστολος Παύλος..

Αλλά η πάλη και ο αγώνας μας είναι προς τις αρχές και εξουσίες του σκότους, προς τάγματα μικρών και μεγάλων τοιούτων, προς τους κοσμοκράτορες του σκότους, που άρχουν επί πλήθους ανθρώπων, των βυθισμένων εις το ηθικό σκότος, (των εν σκότι και σκιά θανάτου καθημένων), το οποίον επικρατεί εις τον αιώνα τούτον.

Καλούμεθα να παλέψουμε με τα πνευματικά όντα τα οποία είναι γεμάτα με πονηριά και βιασύνη, με πειράγματα και αμυαλοσύνη, και τα οποία κατοικούν εις τους ορίζοντας που είναι πάνω απ' τον αέρα, (σε ένα παράλληλο σύμπαν, δίπλα μας, μπρρς γρφντς). Επειδή λοιπόν ο αγώνας είναι φοβερός, γι' αυτό πάρετε επάνω σας την πανοπλία που σας δίνει ο Θεός, για να μπορείτε να αντιστεκόσαστε κάθε φορά που ο πειρασμός σας πιέζει δυνατά (να παραβούμε το αυτεξούσιό μας), ώστε αφού εκτελέσετε, λέγει ο Απ. Παύλος, επακριβώς τα καθήκοντά σας, να σταθείτε εις την θέση σας και να την κρατήσετε καλά. (ανεπηρέαστη από τις πονηρές προκλήσεις).

Σταθείτε στον αγώνα σας αφού ζωστείτε ως άλλην ζώνη την αλήθειαν, ώστε ο εκ της αληθείας φωτισμός να σας δίδει πνευματική δύναμη και ευκινησία.

Και ενδυθείτε ως άλλο θώρακα την δικαιοσύνη, ώστε να παραμένετε απλήγωτοι από κάθε βέλος αδικίας και να μην παρασύρεστε σε κανένα άδικο έργο κατά του πλησίον.

Επίσης, φορέστε εις τα πόδια σας, ως άλλα υποδήματα που διευκολύνουν να περπατά κανείς ελεύθερα, την ετοιμασία και πρόθυμη δραστηριότητα, την οποία δίνει στην ψυχή η τήρηση του Ευαγγελίου, που παρέχει ειρήνην.

Μαζί με όλα αυτά να πάρετε επάνω σας και να φορέσετε ως άλλην μακράν ασπίδα, που θα σας σκεπάζει ολόκληρους, την

Πίστη σας στον Κύριο, με την οποία θα μπορέσετε να σβήσετε όλους τους καυτούς πειρασμούς του πονηρού, που μοιάζουν με βέλη πυρίνα.

Και να δεχθείτε σαν άλλη περικεφαλαία την ελπίδα της σωτηρίας (την επιθυμίας προς καλυτέρευση του κήπου της καρδιάς σας), ώστε, όπως η περικεφαλαία προστατεύει το κεφάλι του στρατιώτη, έτσι και οι αγαθοί και χαρούμενοι λογισμοί, που εμβάλλει η εν Χριστώ ελπίδα, να περιφρουρούν την διάνοιά σας.

Πάρετε και την μάχαιραν που δίνει το Πνεύμα το Άγιον, και η οποία είναι ο λόγος του Θεού.

(Παρακαλείτε, αιτείτε και προσεύχεσθε εις τον Θεόν, εν παντί καιρώ, εν Πνεύματι Αγίω, αλλά και να επιμένετε πάντα εις αυτό το έργον της προσευχής και να γρηγορείτε πάντοτε παρά Θεού. και μη λησμονείτε ότι, εκεί που έχομε αφήσει τον Θεον εκεί θα τον βρούμε, αν τον έχομε αφήσει μακριά δύσκολα να τον βρούμε, αν τον έχομε αφήσει κοντά, θα τον βρούμε πιο εύκολα, αν τον έχομε μες στις καρδιές μας, ευλογείτε τον Κύριον εν παντί, ότι «ελάχιστοι παρ' Αυτού κληθήσονται). –

Επιστολή 38^η κ

Η φιλοσοφία της Πνευματικής Ερήμωσης

Τι συμβαίνει στην ερημοποιημένη Φύση;

Οι βροχές σαν σιγά – σιγά, λιγοστεύουν, για διάφορες κλιματολογικές αιτίες, <πάντα γαρ τα κακά εξ ανθρώπων>· η γη αρχίζει σιγά – σιγά να στεγνώνει σε βάθος ριζικού συστήματος μεγάλων δένδρων.

Η οποιασδήποτε μορφής βροχές πλέον και χιόνια, δεν είναι αρκετά ώστε να υγραποιήσουν το υπόστρωμα της γης σε βάθος των ριζών των μεγάλων δένδρων, των μεγάλων δένδρων, τα οποία είναι ικανά να δημιουργούν κλιματολογικές συνθήκες φυσιολογικές, υγιείς· οπότε μη υπάρχουσας ‘υγρασίας’ τα δένδρα αυτά αρχίζουν να αφανίζονται, και μένει η επιφανειακή πρασινάδα, της χαμηλής βλάστησης, η πόα, χωρίς εμείς να στερούμεθα της πρασινάδας, λόγω του ότι οι υπάρχουσες βροχές που φθάνουν, συντηρούν αυτή την μικρών απαιτήσεων βλάστηση, κ’ εμείς συνεχίζουμε να ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι το περιβάλλον έχει καλώς.

Είμαστε ανίκανοι να αφουγκρασθούμε τους άριθμους χτύπους της Φύσης, ούτε να ακούσουμε τον δικό της τρόπο που μας φωνάζει διαμαρτυρόμενη, μα ούτε και να δούμε, οι τυφλοί, τα μηνύματα που μας στέλνει.

Οπότε έχουμε μια βλάστηση των βοηθητικών δένδρων, με τις επιφανειακές ρίζες, βλάστηση φάντασμα και της αυταπάτης. Ακόμα – ακόμα, ψάχνουμε να βρούμε πού έχει μείνει κάποια πηγή νερού, και τρέχουμε χιλιόμετρα πολλά για να γεμίσομε τα δοχεία μας χωρίς να ανησυχούμε, γιατί βασιζόμαστε στα 4x4· εφ’ όσον υπάρχουν ακόμα τόσες ώστε να μην φιλονικούμε, για το ποιος θα πάρει πρώτος νερό. (μόνο με το πιστόλι ο άνθρωπος σήμερα καταλαβαίνει, δηλ. γίναμε αλλά Αμερικέν, γιοι του πιστολιού, σανς οβ δε γκάνς).

Αλλά, σιγά – σιγά νυχτώνει για το περιβάλλον που ερημώνει και εμείς θα μείνουμε μόνοι. Αρχίζουμε να βλέπομε τα ποιο μεγαλόσωμα δέντρα που προσφέρουν μεγάλο ίσκιο* να ξεραίνονται, να αφανίζονται, οι προσωπικότητες να λιγοστεύουν, να σιωπούν, να εκλείπουν, και να μένομε με τα χαχανητά των βλίτων, τον ίσκιο των θάμνων, και τις οσμές των αποβλήτων. Βλέπομε τις αξίες σιγά – σιγά αρχίζουν να λείπουν απ’ την ζω ή μας, αρχίζομε να αντιλαμβανόμαστε ότι μας λείπουν τα λόγια των λογίων, των σοφών ανδρών, αγάπης προς την Πατρίδα, την Κοινωνία, την Παιδεία, την Ορθοδοξία, για την Ιστορία μας· τρώμε τις σάρκες μας βοηθώντας παράνομους

και άνομους, βιαζόμαστε εν ονόματι του ρηχού προοδευτισμού και του δειλού συντηρητισμού· και αρχίζει η ζωή μας να γίνεται ανιαρή, αρχίζουμε να τρώμε ο ένας τον άλλον, αλληλομισούμεθα· ακμάζει πλέον ο ψιθυρισμός(και ο Ιούδας ψιθυριστά κατέδωσε το Χριστό μας) και η καταλαλιά· ο κόσμος γίνεται εύκολα εργαλείο του κάθε τσαρλατάνου· οι κεραίες οι πνευματικές, παύουν να υπάρχουν ως μη έχουσες αποστολήν· και η ζωή μας γίνεται έρημος, άβατος και άνυνδρος.

Περιοριζόμαστε στον εαυτούλη μας, βολευόμαστε στον καναπέ τάχα πως εκδικούμαστε ή αντιστεκόμαστε, ενώ στην πραγματικότητα, έχουμε οδηγηθεί στην αυτοαπομόνωση, λόγω έλειψης πνευματικού ποτίσματος - δράσης, εξ αιτίας της στείρας πνευματικά περιρρέουσας κατάστασης, ίσως και εξ αιτίας της ανοχής, της οκνηρίας, της πονηρίας<άστα να τα κάνουν οι άλλοι>, αλλά σίγουρα εξ αιτίας πάσης ατιμίας.

Δεν μας μένει, παρά να σηκώσουμε τα μανίκια, τέρμα τα χέρια και τα πόδια, να επανευαγγελιστούμε, να επανελληνιστούμε, να ξαναβαπτιστούμε στα νάματα της Ιστορίας και των προγόνων, να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, να υψώσουμε το λάβαρο της επανίδρυσης και επανεκκίνησης, να δώσουμε γεύση στη ζωή μας και νόημα στα παιδιά μας για να υπάρχουν και να αγωνίζονται για την τελειότητα του νου, του ανθρώπου.

Σημ.

A) Με διάφορους τρόπους των παγκοσμιοποιητών εξαφανίζονται και οι άνθρωποι με 'ίσκιο', που προσφέρουν δροσιά πνευματική, και νοηματοδοτούν την ζωή μικρών και μεγάλων.

B) Οι ελαφρές βροχοπτώσεις (οι ελαφροϊσκιοτοι) βοηθούν εις την βλάστηση πολλών 'ζιζανίων και παρασίτων' μέσα στα οποία χάνεται ο καλός σπόρος της περικοπής <του καλού σπορέως> του Ευαγγελίου.

Γ) «Έστιν οδός ἣ φαίνει ορθή εἶναι(ἡ ὁποία φαίνεται να εἶναι ορθή) παρά τοις ἀνθρώποις· τα δε τελευταία αὐτῆς ἐρχεται εἰς πυθμένα ἄδου, τῶν αὐτῶν δε οδῶν πληθήσεται θρασυκάρδιος». (οι δρόμοι αυτοί, θα γεμίσουν από αυτούς που έχουν θρασεία καρδίαν)».σ.364 (π.ε. θα γεμίσουν από ανομούντες διακενής). Α'. τόμ. Ευεργετινού, σ.364

Επιστολή 39^η κ
ΧΘΕΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΡΙΟ

Οι Άνθρωποι χθες εμάχοντο , πώς να πατήσουν κάστρα ,
 Σήμερα δες τους πολεμούν , πώς να γκρεμίσουν τ' άστρα .

2

Για να γκρεμίζει , να πατεί , νομίζει ότι επλάστει ,
 Πατώντας και γκρεμίζοντας ,προσβάλει και τον Πλάστη .

3

Και πες πως τα επάτησε και γκρέμισε και τ' άστρα ,
 Τότε πώς θέλει να βρεθεί , ο Πλάστης που προβάλλει,
 Πώς να φερθεί στον υβριστή ,πού πρέπει να τον βάλλει;

4

Θαρρεί πως πίσω θα βρεθούν , κήποι και περιβόλια ,
 Ή σύντριμμα κι ερείπια και σε χορούς διαβόλια ;

5

Δες τον Πλανήτη δεν μπορούν να βάλουνε σε τάξη ,
 Μα κόντρα αγωνίζονται , πióτερο ποιος πετάζει ,
 Και πιο πολλά ερείπια , πίσω του ποιος θ' αφήσει,
 Και δεν βλέπουν ερείπιο , που έκαμαν την Φύση .

6

Με πείσμα όλοι μάχονται , τους τρώγει η αγωνία ,
 Ποιος θα ταραίζει πιο πολύ , την πάντων Αρμονία.

7

Κι όλο γκρεμίζουν πιο πολλά, και πιο κοντά σιμώνει .
 Της ύπαρξης το τέλος μας , ο κόμπος στο στημόνι .

8

Και θα μας αρνηθεί ο Θεός , και θα μας φτύς' η Φύση ,
 Και θα θαφτεί μας έκαστος , σ' αυτό που έχει κτίσει.

9

Μα πριν θαφτεί δει να σκεφθεί , για κόσμου ματαιότη ,
 Και πως τα πάντα γκρέμισε , 'πο επιπολαιότη .

10

Και κλαίει μπρος μου ο Παλαμάς, οργίζεται κι ο Πλάστης,
 Που έγινε το πλάσμα του , της Φύσης Νεκροθάφτης .

(Εδώ αναφέρω ένα αφιέρωμα του Κ. Παλαμά , στην Φύση ,
 λέγει λοιπόν: «Την ώρα την υπέρτατη που θα το σβή το φώς μου
 αγάλια – αγάλια ο θάνατος , ένας θε να είναι εμένα ο πιο τρανός
 καημός μου : Δε θα είναι οι κούφιοι λογισμοί , τα χρόνια τα χαμένα ,
 Της φτώχειας η έγνοια , του έρωτα η ακοίμητη λαχτάρα, Μια φλόγα μέσα στο
 αίμα μου , προγονική κατάρρα , Μήτε η ζωή μου η αδειανή , συρτή από το
 μαγνήτη πάντα της Μούσας , Μήτ' εσύ , χιλιάκριβο μου σπίτι , Ο πιο τρανός
 καημός μου , θα είναι πως δε δυνήθηκα μ' εσέ να ζήσω ώ Πλάση, πράσινη ,
 απάνου στα βουνά , στα πέλαγα στα δάση ,
 Θα είναι πως δε σε χάρηκα , σκυφτός μες στα βιβλία , Ω Φύση , ολάκερη ζωή
 κι ολάκερη σοφία !)

Επιστολή (40^η κ), προς Εφημερίδα 'Δημοκρατία'
 Την 29^η/2/2012
 ΑΓΑΠΗΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ:

ΠΕΡΙ ΕΥΡΩ

ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΟ € ;
 ΠΟΣΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ Η ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ
 ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΜΑΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩ,
 ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ ΣΥΣΩΡΕΥΤΙΚΑ, ΤΡΕΧΟΝΤΑ
 ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΔΕΙΝΑ ΑΥΤΗ ΘΑ ΜΑΣ ΦΟΡΤΩΣΕΙ;
 ΠΟΣΟ ΑΛΛΟ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ;
 ΠΟΣΟΣ ΆΛΛΟΣ ΒΙΑΣΜΟΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ;
 ΠΟΣΟ ΑΝΔΡΙΚΙΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑΣΤΑΘΟΥΜΕ
 ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΜΑΤΟΛΟΥΣ;
 ΠΟΣΟ ΑΛΛΟ ΘΑ ΑΠΟΣΤΡΕΦΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ
 ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;
 ΤΥΦΛΩΘΗΚΑΜΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΜΕ ΟΤΙ ΧΩΡΙΣ
 ΑΥΤΗΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΗΓΕΤΕΣ;
 ΠΟΣΟ ΔΕΙΛΟΙ ΘΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟΥΣ
 ΑΣΠΟΝΔΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
 ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ;
 ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΑΜΕ ΤΟ ΠΑΞΙΜΑΔΙ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟ
 ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΚΑ... ;
 ΣΙΧΑΙΝΟΜΑΙ ΚΑΙ ΤΑ 480 € ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΩ ΣΥΝΤΑΞΗ.
 ΠΟΣΟ ΣΙΧΑΘΗΚΑΜΕ ΤΗ ΔΡΑΧΜΟΥΛΑ ΜΑΣ ΚΑΙ
 ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΜΕ ΕΤΣΙ;
 ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΡΟΣΚΥΝΑΜΕ ΤΑ ΞΕΝΑ;
 ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΑΣ ΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥΝ ΤΑ ΗΜΜΕ , ΜΕ
 ΞΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΡΩΜΕΡΑ ΑΠΟΧΥΜΑΤΑ;
 ΤΙ ΣΧΕΣΗ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ
 ΛΟΥΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ;
 ΠΟΣΟ ΠΟΛΤΟΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΧΑΤΙΡΙ ΤΟΥΣ;
 ΠΟΣΟ...; ΠΟΣΟ...; ΠΟΣΟ...;
 ΚΑΝΤΕ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗ ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΤΟΥΣ ΣΤΟ
 ΔΙΑΛΟ!
 ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΦΤΑΙΞΙΜΟ,
 ΠΑΡΑ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΠΟ ΚΑΚΟ ΜΑΣ ΦΕΡΣΙΜΟ. –

Επιστολή 41^η κ
ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ

A1

«Οι τούρκοι πανηγύριζαν στους δρόμους τραγουδώντας.
Τις κεφαλές των κεφαλών, στα χέρια τους κρατώντας.»

1

Για τους 'Φαρισαίους':

«Μαύρα φορούν, μαύρα κοιτούν, στού θάνατου τη μπόρα,
και λησμονούν διά παντός, θρηνώντας για μια ώρα.»

2

Για τους ασεβείς:

«Αυτοί δεν γελούν με τις πόρνες, δεν γελούν με μοιχό,
μα γελούν με σακάτες, ή με τους με πνεύμα 'ριχό'.»

3

Για τον γονιό:

«Μαθητής να είσαι πάντα, και του ίδιου του παιδιού σου,
και να το καταλαβαίνεις, όσο είναι του χεριού σου.»

4

Για το παιδί:

«Το παιδί πάντα τού πρέπει, να ρωτάει τον γονιό του,
Και ποτέ του να μη κάνει, ό,τι έλθει στο μυαλό του.»

5

Για τα νιόπαντρα:

«Να ζήσετε έτη πολλά, Παιδιά, κι ευτυχισμένα,
και με την Χάρη του Θεού, πάντα συνοδευμένα.»

6

Για γάμους, βαπτίσια, ή γιορτές:

«Να ζήσετε έτη πολλά κι η Παναγιά μαζί σας,
Μα να το θέλετε κι εσείς, μέσα απ' την ψυχή σας.»

6^α

Για τον ελληνικό λαό:

«Σου γράφω γω λόγια σκληρά και λόγια οργισμένα,
γιατ' είναι μου τα σωθηκά, με σένα ερωτευμένα.»

7

Για τον αναζητητή:

«Με 'πεθαμένους', ο ζωντανός, πέστε μου πώς να κάνει,
ή θα αναστήσει τους αυτούς, ή πρώτος θα πεθάνει.»

8

Για τους εποχούμενους:

«Μας βλέπω όλους βιαστικούς, στους δρόμους μας τρε-
χάτους, με τα στομάχια γεμιστά μα στα μυαλά φενγάτους

9

Για τους πιστούς εις τον Θεόν:

«Κάλιο πιστοί μαζί Του κι απαιτητικοί, ή, άσωτοι ζητιάνοι του Ελέους.

παρά μας, άπιστοι κι απαξιωτικοί, και άπρακτοι στην τέλεση του χρέους.»

10

Για την Γη:

«Θα ήθελα να ήξερα την τόση ομορφιά σου. Τι πνεύμα την φαντάστηκε.

Τι χέρι την ζωγράφισε; τον ΓΙΟ ΤΟΥ για να φέρει, και σ' έκαμε μοναδική, και αστρικά ξεχωριστή, στο Σύμπαν δίχως Ταίρι.»

11

Για την Ελλάδα:

«Ελλάδα κόρη του Θεού και μάνα των Ελλήνων, του κόσμου όλου οδηγός, κάρφος των ανθελλήνων.

Σαν Παναγιά πικράθηκες και σαν Χριστός σταυρώθηκες, σαν Άγια εμαρτύρησες, σαν Εύα ελυτρώθηκες.»

12

Για τις υπερδυνάμεις:

«Η μικρότητά σας, ακουμπά την μηδενικότητα, και η αλαζονεία σας, ξεπερνά, την κάθε γελοιότητα.»

13

Για τον παράλογο:

«Είθε του άλογου η τάξη, προς τιμή του να γενεί, με ότι στη ζωή του πράξει, τον Θεό μας να υμνεί.»

14

Για αυτόν που παραστράτησε:

«Τον δρόμο αν θα ξαναβρείς, μην αρνηθής να πάρεις, είναι αυτός που σ' οδηγεί, σε σκέπη θείας Χάρης.»

15

Για τον καθένα

«Είναι εποχή ξεπέρασης, 'ταχύτητος' ορίου, κι υπομονής εξάντλησης, κάθε περιθωρίου.»

16

«Είναι εποχή της βίας, βίας μετ' αλλήλων, και του πέσιμου των φύλλων,

βιαίων κηρυγμάτων, και βίου παραδειγμάτων.»

17

Για την Ελληνική φυλή (*δοξολογείς κάθε πρωί)

«Χαίρε φυλή ότι τον Μέγιστον όφθεις,

χαίρε φυλή, ότι το Μέγιστον δοξολογούσα όρθρεις*».

18

Για τον ηγέτη χωρίς ίσκιο

«Γυμνό σε βλέπω βασιλιά μου στητό.

σα φάντασμα νύχτας, σαν του αγρότη στοιχειό».

19

Για τις Αξίες

«Κάμετε τις αξίες μας, Άγια σεσωσμένα.

μη και ταφούν με τ' άχρηστα, μην και βρεθούν θαμένα».

20

Για τα ερανίσματα (ερανώ τας βίβλους)

«Πάντα ταύτα εξελεζάμην προς ξυγγραφήν υλικά.

ποιούμενος οικοδομήν εξ ερανισμάτων ψυχωφελών.

προς αγαθών ωφέλειαν και άλλων μεταμέλειαν.

<εί Θεός βούλεται πάντα εν πάσι γίνονται>».

Ιουλίου 2011

Επιστολή 42^α κ

Έλληνας

1

«Ο κάθε Έλληνας, έχει μια ξενοπάθεια,
και προς τα εαυτού με εμπάθεια η απάθεια:
Μιλάει τις γλώσσες σας ευρωπαίοι φαρσί,
Μα ευτυχώς, ευτυχεί, με ένα ποτήρι κρασί».

2

Έλληνα βρες τα :

«Υπάρχουν βιβλία της κλασσικής μας Παιδείας,
μα και της Ορθοδοξίας, τα οποία δει να διαβάζεις,
για να ποτίζεις τα συνοδά της μοναξιάς σου,
<ψυχή και πνεύμα, την καρδιά σου και το αίμα>,
προκειμένου πάντα δυνατά να συνεχίζεις,
αλλιώς άδικα πασχίζεις».

3

Έλληνες:

«Κάλιο σας λεύτερα πουλιά, κράζουν οι ποθαμένοι,
Παρά παράδες δανικούς και αλυσοδεμένοι,
Μήτε κουταλοπίρουνα χρυσά, κι εγκλωβισμένοι».

4

Έλληνα:

«Οσάκις πάς στην Εκκλησία,
κάνε κάτι απ' αυτά που ακούς, σε πράξη,
έτσι δεν θα μένεις πάντα, στην ίδια τάξη».

5

Ω Έλληνα

Όταν το πνεύμα γίνει σου,
ένα με την λεπίδα,
και το κορμί σου, ψυχή τρανή, μέσα του θε να φέρει,
κι αυτά γενούνε μονομιάς ομόνοιας αχτίδα,
τότε θα ημερέψουν και οι ψυχές, που χάθηκαν,
για ονείρατα κι ελπίδα».

Επιστολή 43^η κ

Επίσκεψη στην Αθήνα, την καρδιά της Ελλάδας, 7/3/12

(από τότε δεν ξαναπήγα στην Αθήνα, βλέποντάς την σαν Πόλη των όποιων προγόνων μας)

1

Αθήνα μας πόλη των πόλεων, και πόλη της σοφίας,
Πώς άλλαξες τη φορεσιά, σε γκρίζα της μαφίας;

2

Τι μαρασμός είναι αυτός, ποιας μάγισσας το βλέμμα,
ποιας βασκανιάς τ' απόχυμα, σου μόλυνε το αίμα;

3

Κι έγινες έτσι πως, χλωμή, Αθήνα;
Και ποια εποχή μιζέρια, έζωσε τη μέση σου,
σου χάνωσε τα χέρια;

4

Μπας και παγίδα σου έστησαν, σε μάντρωσαν με ψέμα;
Και δείχνεις άχρωμη, σκιά; Της Ιστορίας στέμμα!

5

Ποιός μολύνε σου την ζωή, ποιες σ' αγκαλιάσαν χείρες;
Ποιον τόσο αηδίασες, φαρμάκι λες και πείρες;

6

«Δως μου άξιο αίμα να σταθώ, στα πόδια μου και πάλι,
άσε το παρακάλι, και σπάσε τούτα τα δεσμά,
νιώθω ναζίστα αγκαλιά, σε ευρωκόμπρας την φωλιά,
είμαι σε παραζάλη,
σκύψε και πάρε μ' αγκαλιά,
ζωής να δώσεις μου φιλί, ανάστησέ με πάλι,
και δώσε μου τις δάφνες μου, που μου πατήσαν' άλλοι». —

Επιστολή 44^η κ
Απ' τους Αγ. Πατέρες της Εκκλησίας μας:

Μοναδικότητες:
ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ = ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ, ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ, ΑΠΑΙΤΩ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ(ΑΠΟ ΥΜΑΣ), ΛΟΓΟΝ ΚΑΥΣΤΙΚΟΝ ΕΠΙ
 ΤΩΝ ΤΡΕΧΟΝΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ·
 ΛΟΓΟΝ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΑ ΤΟ ΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ, ΤΟΥ ΔΙΨΩΝΤΟΣ ΛΟΓΟΝ ΠΑΤΡΟΚΟ-
 ΣΜΙΚΟΝ. ΕΠΕΙ: {ΕΝΤΕΧΝΟΣ ΑΠΑΤΗ ΤΕΡΑΤΕΙΑΣ
ΕΜΠΛΕΟΣ, ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΤΕΝΙΚΗΣΕΝ}.
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΣΑΣ,
 ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΦΥΛΑΞΙΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΩΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙ-
 ΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΠΑΡΑ ΤΗΣ
 ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ, ΔΙΟΤΙ ΣΕ ΛΙΓΑ
 ΧΡΟΝΙΑ, ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΛΟΓΩ
 ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ, ΑΝΙΚΑΝΟΥ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΥ, ΚΑΙ
 ΑΛΛΩΝ ΑΝΟΗΣΙΩΝ ΑΝΟΗΤΩΝ, ΝΑΙ ΔΕΝ ΘΑ
 ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΙΚΑΝΟΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΣΟΥΝ ΚΛΑΣΣΙΚΗ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ ΓΡΑΦΕΣ, ΣΤΗΝ
 ΓΝΗΣΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΕΓΓΡΑΦΗΚΑΝ. ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ
 ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ, ΤΟ ΨΥΧΟΦΑΡΜΑΚΟ
 ΤΟ ΜΕΓΑ, ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΣΤΕΡΟΥΜΕ ΣΗΜΕ-
 ΡΟΝ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
 ΝΕΟΛΑΙΑ.
 ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΧΑΝΟΝΤΑΙ, ΜΗ ΕΧΟΝ
 ΤΑΣ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟ, ΓΙΑ ΑΥΤΑ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ.
 ΔΙΟΤΙ Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
 ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ, ΔΗΛ. ΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
 ΑΛΗΘΕΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΟΛΗ ΑΓΑΠΗ, ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ
 ΗΛΘΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΑΡΑ ΑΥΤΑ
 ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΤΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ.
 ΤΡΙΤΟΝ, ΩΣ ΕΧΟΜΕΝ ΑΓΑΜΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΝΑ ΕΧΟΜΕ
 ΚΑΙ ΑΜΙΣΘΟΝ ΚΛΗΡΟΝ, ΚΑΘΟΤΙ ΠΟΛΛΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙ-
 ΟΥΧΟΙ ΙΚΑΝΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, ΘΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ
 ΙΕΡΕΙΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΥΧΟΝ ΚΕΝΕΣ
 ΕΝΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΙΕΡΕΑ.
 π. ΑΓΙΟΙ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΑΣ
 ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ. –
 Σημ, (μη κοιτάτε πώς τα γράφω, με πονάει το ό,τι γράφω).

Επιστολή 45^η κ

Στο Νησί του Πόνου (Κύπρος) / 20 / 3 / 2013

1

Με ορθά, την Λευτεριά, Αδέρφια ποτίστε,
Ορθός, πάντα στη θέση του να μένει ο καθείς,
Με ανοιχτό το μάτι της θύμησης, της πίστης και του νου,
Και βρώση από ξένους, ποτέ σας μη ξανά ζητήστε.

2

Αυτά, που μας αφήκαν οι προγόννοι μας, κρατείστε,
Φυλάξτε Ορθά, το Σπίτι και την Πίστη,
Την πολύκαρπη Γη την Ελληνίδα,
Ξερή και στείρα ποτέ σας μην αφήστε,
“Τρέφει αυτή όσους, την αγαπούνε”.
Με περίσσια μην και φορτωθείτε,
Και αγωνίζεστε να τα προστατέψετε,
Απ’ τα κακά που μέλλουνε να ‘ρθούνε.

3

Σηκώστε αδέρφια, απάνω το κεφάλι,
Τα μάτια σας στον Ουρανό υψώστε,
Και μες στα χέρια σας την προκοπή αδράξτε,
Γι’ αυτούς που έφυγαν, για σας, για την Πατρίδα.

4

Φυλάξτε τα, Ορθοί, χωρίς επιφυλάξεις,
Η ευγένειά σας να αποπνέει κι απειλή,
Μη και τολμήσει τα του οίκου σου να αρπάζει,
‘Φίλος’, ή έτερος ακόρεστης φυλής.

5

Όχι να λέτε σε Ξέρζες και Αττίλες,
και μη φοβάστε αριθμούς, όντες μια χούφτα,
Είναι η Πίστη, το Δίκιο κι η Ομόνοια,
Όπλα Θεόσταλτα και πάντα νικηφόρα,
Μακριά, του σαρ ανά, του τραγοπ όδη η διχόνοια,
Ακατανίκητη κατάρα όπου πέσει, μένει αιώνια.

6

Προσκυνούμε τον πόνο σας, τον οδηγό και φωτοδότη,
Τον Αγιασμένο με το δάκρυ, πικροδάφνης τον χυμό,
Περιφρονήστε τα πλούτη του δυτικού, που δύνει, του προδότη,
και προχωρήστε με φάρο, τον Άγιο σας θυμό.

7

Σειρά δική σας, να οδηγήστε την φυλή στα πεπρωμένα,
Για να γιορτάσουνε, άγια ερειπωμένα και φυλακισμένα,

*Για να νικήσουμε, επί τέλους, την κατάρα και τον φθόνο,
Του Γολγοθά να ακολουθήσουμε τον δρόμο,
Γιατί είναι αυτός που οδηγεί, προς την Ανάσταση και μόνο.*

8

*Ελλάς Ανάστα ευχόμενοι με το Χριστός Ανέστη,
Το φτάνει πια, να διαμηνύσουμε, στα όσα ο Ελληνισμός
ανέχτει, να συμμαζέψουμε ότι μας έχει μείνει, και είναι μας
πολλά* η Ιστορία που μας δίνει. (*διδάγματα)*

9

*Και να φυλάμε, πάντα της γιαγιάς τα παραμύθια,
Την σκιά, την πατησιά, των πάππων μας την άγια,
Η μαλθακότητα ποτέ ξανά μη μας μπολιάσει,
Και φτάσομε 'π' αναμελιά, σε τούτη την κατάντια*. –
(εξευτελιστική πτώχευση, από τους ευρω παίους)*

Επιστολή 46^η κ
Ο χαλινός και η ελπίς

του πρωτοπ. Π. Διονυσίου Τάτση (επαναδημοσίευση)

Η πανταχού παρουσία του Θεού, πρέπει να είναι το κυρίαρχο συναίσθημα στον πνευματικό αγωνιστή.

Αυτό πρέπει να καλλιεργείται, και από αυτό ωφελείται με δύο τρόπους. Ο αείμνηστος επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης, ο θερμός αγωνιστής και ασυμβίβαστος με τον κόσμο, έλεγε: «Η συναίσθηση της πανταχού παρουσίας του Θεού είναι χαλινάρι κατά του κακού.

Είναι όμως και ελπίδα, και παρηγοριά, και ενίσχυση. Ξέρεις τι είναι να ξέρεις ότι κοντά σου είναι ο Θεός;».

Ιδέ και, Εμπνευσμένα Κηρύγματα Ορθόδοξου ομολογίας και αγιοπατερικής πνοής, έκδοση «Ορθόδοξης Κυψέλης», 2011 Έχοντας πάντα στο νου ότι ο Θεός είναι παντού, άρα και δίπλα σου, αντιμετωπίζεις τους πειρασμούς και αποφεύγεις το κακό και την αμαρτία. Διερωτάσαι πώς να αμαρτήσω, όταν με βλέπει ο Θεός; «Υπάρχει ένα μάτι που τα βλέπει όλα, υπάρχει ένα αφτί που τα ακούσει όλα, υπάρχει ένα χέρι που τα γράφει όλα».

Με τον τρόπο αυτό θεωρείς τον κόσμο ότι είναι του Θεού και πρέπει να είσαι ταπεινός και προσεκτικός σε κάθε σκέψη, σε κάθε επιθυμία, σε κάθε πράξη.

Παράλληλα ευχαριστείς τον Δημιουργό και Προνοητή, γιατί το περιβόλι Του είναι ανοιχτό, και μπορείς να απολαμβάνεις τους καρπούς του.

Αλλά το συναίσθημα της πανταχού παρουσίας του Θεού, είναι και πηγή ελπίδας, παρηγοριάς και ποικίλης ενίσχυσης. Ο πιστός αγωνίζεται τον καλό αγώνα, χωρίς να απελπίζεται και να βυθίζεται στη θλίψη.

Τα κύματα των πειρασμών τα ξεπερνάει με το χέρι του Θεού, και τα μαύρα σύννεφα της απελπισίας τα διαλύει με το δυνατό θείο φως.

Ο πανταχού παρών Θεός, δεν αφήνει τον άνθρωπο, να βιώνει την πικρία της μοναξιάς, να χάνει την διάθεση για δράση και προσφορά αλλά και για συνεχή πνευματική προσπάθεια. Αντίθετα του ενισχύει την βεβαιότητα ότι δεν είναι μόνος ακόμη και όταν τον εγκαταλείπουν οι συγγενείς και οι γνωστοί του. Θεωρεί σε κάθε του βήμα, συνοδοιπόρο τον Θεό.

Δεν είναι ο μοναχικός άνθρωπος που δεν έχει νόημα στη ζωή, αλλά το παιδί του Θεού, το οποίο αδιάκοπα δέχεται την στοργική προστασία του ουρανίου Πατρός.

Την πανταχού παρουσία του Θεού, την βιώνεις εντονότερα στη φύση και ειδικότερα στην άγρια φύση, στο δάσος.

Εκεί όλα είναι όμορφα, εντυπωσιακά, ευχάριστα, και εσύ πάνω απ' όλα, ανώτερος, αλλά και συνάμα αδύνατος μπροστά στην οργιώδη βλάστηση, στα αγρίμια, και στα διάφορα έντομα.

Ωστόσο ο Θεός που είναι δίπλα σου, είναι μέσα σου, και νοιώθεις την ανάγκη να τον ευχαριστήσεις.

Όταν είσαι μέσα στην κοινωνία, μειώνεται κάπως η αίσθηση της παρουσίας του Θεού, γιατί υπάρχει μεγάλη δραστηριότητα των ανθρώπων προκειμένου να εξασφαλίσουν τα υλικά αγαθά. Αυτοί νοιώθουν ότι ο Θεός είναι πολύ μακριά και παρμένουν αδιάφοροι σε καθετί πνευματικό.

Ο νους τους είναι προσηλωμένος στο χρήμα, στο συμφέρον και σε όλο και περισσότερα υλικά αγαθά.

Γι' αυτό και δεν ακολουθούν τον δρόμο του Θεού, και στη ζωή τους δεν έχουν ως οδηγό τις εντολές του. —

Επιστολή 47^η κ

Δύο τινά

«Όταν βλέπω κάποιες φράσεις, όπως : προς το Θεό, ή με το Σταυρό, για το Χριστό κλπ. Δηλ. την ουδετεροποίηση των αγίων ονομάτων, και την υποταγή στην γραμματική των ανεγκέφαλων, την θεωρώ μεγάλη ασέβεια. Πραγματικά τέτοια ασέβεια προς τα θεία, αναλογιζόμενος και τον πλούτο της γλώσσας μας της Αρχόντισσας, θωρώ την βίαη πτώχευσή της και τον αυτής εν σκολοπισμό. Και νοιώθω κάτι δοκάρια να μπηγόνται στα μάτια μου και στην καρδιά μου. Έρχεται καταιγίδα».

*

«Η Ελλάδα, ό,τι και να κάνουν δεν πτωχεύει πνευματικά, ψυχικά, επιχειρησιακά, απλώς μας κλέβουν, τώρα μεν, τον υλικό πλούτο μας, αλλά ταυτόχρονα τους ξαναμπολιάζουμε, με το Ελληνικό πνεύμα, με τις εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστεύσαντες νέους επιστήμονες και τεχνίτες, και έτσι θα υπάρξει μια άλλη αναγέννηση, αλλά αυτήν την φορά όχι στην ευρώπη μόνο, αλλά σε όλο τον κόσμο, με τους νέους επιχειρηματίες που θα προέλθουν από αυτούς και τους χιλιάδες επιστήμονες που θα διαπρέψουν σε σχολεία , πανεπιστήμια, ερευνητικά κέντρα, νοσοκομεία, κλπ. Ελλάς δεν είσαι μόνη, δίπλα σου είναι ο Θεός, ο οποίος σε έχει του σχεδίου Του σαν γονι(διο) και σου κρατά επ' αυτού στιβαρά το τιμόνι». —

Επιστολή 48^η κ

Υπόμνηση: ΟΡΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Ου κατασχυνώ τα όπλα τα ιερά,
 ουδ' εγκαταλείψω τον παραστάτη αυτών, ότω αν στοιχίσω.
 Αμυνώ δε και υπέρ ιερών και οσίων
 και μόνος και μετά πολλών.
 Την πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω, πλείω δε και αρείω
 όσοις αν παραδέξωμαι.
 Και ευηκοήσω των αεί κρινόντων,
 και τοις θεσμοίς τοις ιδρυμένοις πείσομαι, και ούστινας αν
 άλλους το πλήθος ιδρύσσηται ομοφρόνως.
 Και αν τις αναιρεί τους θεσμούς ή μη πείθεται, ουκ
 επιτρέψω,
 αμυνώ δε και μόνος και μετά πολλών.
 Και ιερά τα πάτρια τιμήσω.
 Ιστορες θεοί τούτων
 Άγραυλος, Ενιάλιος, Άρης, Ζεύς, Θαλλώ, Αυξώ, Ηγεμόνη

Δεν θα ντροπιάσω τα όπλα μου,
 ούτε θα εγκαταλείψω τον συμπολεμιστή μου
 όπου κι αν ταχθώ να πολεμήσω,
 θα υπερασπίζω τα ιερά και τα όσια,
 και μόνος και με πολλούς,
 και την πατρίδα δεν θα παραδώσω μικρότερη,
 αλλά μεγαλύτερη και πολεμικότερη απ' όση θα μου
 παραδοθεί.
 Θα πιστεύω στους Θεούς
 και στους ισχύοντες νόμους θα υπακούω,
 και σε όσους άλλους νόμιμα θεσπισθούν.
 Κι αν κάποιος αναιρέσει ή αμφισβητήσει
 τους θεσμούς δεν θα το επιτρέψω,
 θα τον πολεμήσω είτε μόνος είτε με όλους.
 Και τις ιερές παρακαταθήκες των πατέρων θα τιμήσω.

Μάρτυρές μου οι θεοί
 Άγραυλος, Ενυάλιος, Άρης, Ζεύς, Θαλλώ, Αυξώ, Ηγεμόνη

Επιστολικοί 49^η κ

ΦΘΟΓΓΟΙ ΓΡΑΦΟΝΤΟΣ

1

«Μέχρι το 1939, δεν υπήρχε Σκοπιανή Μακεδονία. Μετά βαφτίσανε τα σκόπια μακεδονία οι σύμμαχοι, για να εξασφαλίσουν την φιλία του Τίτο, και οι ανίκανοι πολιτικοί μας δεν μίλησαν τότε, και τώρα αυτοβαφτίστικαν και οι σκοπιανοί σλάβοι και οι άλλοι, Μακεδόνες, ενώ συγχρόνως είναι μία νόθα γέννηση, είναι μία καπηλεία της Ελληνικής Ιστορίας, είναι μια αυθαιρεσία ιστορική, είναι η απαρχή νέων διενέξεων και δημιουργία ενός λαού οι οποίοι θα συμπεριφέρονται ως <ανομούντες διακενής>, αλλά και θα είναι ο περίγελος από τους σοβαρούς και υπεύθυνους, σε σοβαρές εκδηλώσεις, όταν θα αυτοπροσδιορίζονται σαν Μακεδόνες». (Σημ. Σαν υπό κατοχή η Βόρεια Μακεδονία μας υπό των Σλάβων, ας ονομασθεί Σλαβομακεδονία, μέχρι να ελευθερωθεί, γιατί Μακεδονία είναι ΜΙΑ).

2

«Τα χέρια όταν δεν χρησιμοποιούνται είναι άχρηστα, το ίδιο και τα νιάτα και τα μυαλά».

3

«Δόξα τω εν τη χειρί έχοντι τα πέρατα της οικουμένης, εν ἧ τα πάντα συνέστηκε». Απ. Παύλος

4

«Δεν μισούμε κανέναν, ούτε από βόρεια ούτε από ανατολάς. Αλλά να ξέρουν όλοι τους, ότι από εδώ και πέρα τα δικά μας, είναι και θα παραμείνουν δικά μας, ούτε υποχωρήσεις, ούτε ανοχές».

5

«Τώρα έχουμε συμπεριλάβει μέσα στην κανονικότητα του ανθρώπου και την τηλεόραση και αυτό καθ' υπερβολή. Μέγα το σφάλμα και ανάξιον το αίτιον, διό και μεγάλη η ζημία».

6

«Για να κάνουν μια χώρα υποτακτική, την οδηγούν πρώτα στην εξαθλίωση».

7

«Ο Εξάψαλμος, μετά τον Χριστό μας, εννοεί τον Ελληνικό Λαό».

8

«Μετά την Θεία λειτουργία, πρέπει να γίνεται συμμετοχική ανάπτυξη των θεμάτων της ημέρας και της επικαιρότητας, γιατί η Ορθοδοξία,

συμβαδίζει με την επικαιρότητα, και αναλυόμενη με την βοήθεια της Κλασσικής Παιδείας, μέσα στην Ορθοδοξία, βοηθά στην παραγωγή αγωγής στους πιστούς, επικαίρως».

9

«Εόρακα και αφεόρακα= εμελέτησα και συμπέρανα».

10

«Σπερματικός λόγος = η κλασσική παιδεία».

11

«ένθετον κάλλος= ο των Αγ. Γραφών πλούτος(χρυσορυχείο).

§§, 10,11, π. Δημήτριος

12

Οι όντες, ως οι μη νοούμενοι τας Γραφάς, εισίν αγνοούμενοι.

*

Μέρος 2^{ον}

1

«Προς τα Άγια και Ιερά ,δεν πρέπει να υψώνουμε τα χέρια ικετευτικά ,μόνο όταν βρισκόμαστε σε ανάγκη αλλά διαρκώς και διακαώς νοηματικά .»

2

«Εν υμίν έσεται οικεία, η Αφιλονικία».

3

«Κατάλληλα διδασκόμενα από ακατάλληλους, άχρηστα είναι για κατάλληλους».

4

«Γιόμισε ο κόσμος από κατάλαλους και ακατάλληλους».

5

«Κατάρας γιοι, πατώντες τα κατάλληλα, ύψωσαν τ' ακατάλληλα».

6

«ο ακατονόμαστος, με τους όμοιούς του, πιέζουν τους πιο μικρούς και οι μικρότεροι τους μικρότερους των κλπ. Ώστε να είναι συνέχεια σε πίεση διά να πειράζουν τους ανθρώπους, και όπου βρούνε ευάλωτο πάνε και φωνάζουν τους μεγαλύτερους για να προκαλέσουν μεγαλύτερη ζημιά, αλλά και εκεί όπου βρίσκουν πρόσφορο περιβάλλον αν είναι για επίθεση σε αγέλες ανθρώπων. (Τους μπουχνίζουν όπως οι τάρροι τα μοσχάρια και οι τράγοι τις κατσίκες, και αυτές τα κατσίκια, καιόλοι τρέχουν ο ένας πίσω απ' τον άλλον, μέχρι να βρούν το νέο θύμα)».

7

Οι Τούρκοι πανηγύριζαν, στους δρόμους
τραγουδώντας,
Τις κεφαλές των Κεφαλών ,στα χέρια τους
κρατώντας.»

8

«Ποτέ ερχομός διεφθαρμένων ,
Στην εξουσία ξανά ,
Μη τύχει και πάλι βρεθούν ,
Κουβέρνο δεύτερης φοράς ,
Οι άνθρωποι της συμφοράς».

9

«Θα 'θελα νάμουνα σκαρί ,κόντρα να ταξιδεύω ,
κι όπου βοριάς και θύελλα άξια να τα παλεύω .
Να ξεμπροστιάζω τα στοιχιά , κάθε άγρια μπόρα ,
Βράχος νάμουν αντίστασης , σε κάθε κατηφόρα .»

10

«Η γενναιότητα ,δεν μετριέται με τα λόγια ,
μετριέται με αντίπαλο ,ίσως και μοιρολόγια .»

12

«Στης άγιας Λαύρας την Μονή ,ύψωσε ο Δέσποτας
φωνή ,και είπε προς το Γένος : Πίστη νάχεις και
Σθένος. Και όλοι ορκιστήκαν ,και ελευθερωθήκαν.»

13

«όση η των 'σπουδαίων' συκοφαντία, τόση και η των
ουτιδανών χλεύη».

14

«Ως απονέρων κύματα ,που ως γεννιούνται σβηθούνται ,
μοιάζουν οι σκέψεις καθενός ,πού 'ρχονται και
ξεχνοιούνται»

15

**«οι μεν ευσεβείς, παρά θείοις ύδασι ερριζωμένοι
εισίν, οι δε ασεβείς περί την ψευδώνυμον γνώσιν
ερίζόμενοι εντρυφούσιν».**

16

«η Ελλάδα είναι όλη η Ευρώπη, αλλά η Ευρώπη δεν
είναι η Ελλάδα».

17

«όση η των 'σπουδαίων' συκοφαντία, τόση και η των
ουτιδανών χλεύη».

18

Σε θάλασσα και σ' ουρανό ,σαν θέλεις διάβα κάνεις,
Μα η γης μοιάζει με την καρδιά ,
Πότ' ανεβαίνεις σε βουνά ,πότε φαράγγια πιάνεις .»

19

«Πότε σαν ποιητής και συγγραφέας ,
 Και πότε σαν ευλαβής αντιγραφέας ,
 Ιστορικών κι Αγίων ,
 Ρήματα ,γράφω κι εντολές ,
 Και Θεϊκές καταβολές ,
 Μεσ από Βίβλους Ιερές ,
 Ας ,ξεφύλλισα κορφολογώντας ,
 Και επιμελήθηκα αυτών ,ερευνώντας ,
 Λόγια και φθέγματα σοφά ,
 Ξεκάθαρα ,μα και σαφά ,
 Στροφών και στίχων σχήματα ,
 Γκρεμίζουν τα προσχήματα ,
 Προσέξτε τα , τι λένε ,
 Σας αγαπούν και κλαίνε ,
 Κι ας σας πονούν που καίνε .»

20

«Περιήλθον εν ερημία ,εν μέσω πλήθους βοώντος ,
 μη έχον σύμμαχον ή μη τον Άγγελόν Σου ,Κύριε ,
 δέομαι ,όπως μοι παρέξεις την αγίαν Σου στήριξην,
 εν τη εμί αγωνία και παραζάλη ,και βοηθός μου
 γενού εν πάσι ,ως μόνος πολυέσπλαχνος .»

21

«ανθρώπου ου το νοητικόν πηγαίνει μισή στροφή
 εμπρός ή πίσω, άλλως λογίζεται τοις άλλοις».

22

«ο Αγ. Ι.ο Πρόδρομος έδωσε την κεφαλήν του για τις
 αξίες της ζωής, σήμερα παίρνουν κεφάλια, για αξία
 μέτρου γης».

23

«Τα ‘κανάλια’ της τηλεοράσεως, οχετοί εισί,
 κεντρικών εξουσίας βόθρων, ή αυτοτροφοδοσίας».

25

«σωφροσύνης και μακροημέρευσης, ο παρά του
 Θεού βίος»

26

«απαιδευσία, ανεπάρκεια, και η ημών ακοσμία,
 μη αποστέρωσιν τινί την ναυτίαν».

27

«Ουδείς εμίσησέ με, ή μή, οι εν νέα ‘Ιουδαία’ ,
 χυδαίοι, γραμματείς και φαρισαίοι, οι τάχαμου
 ‘σπουδαίοι’».

28

«μη μετά ασεβών κοινωνεῖν δεῖ, ἵνα μη τῆς ἰσῆς
 ασελγίας απογεύσασθαι».

29

«ὅποιος με ασεβεῖς καὶ πονηροὺς κάνει συντροφιά,
 σπέρνει στὸν δρόμο τοῦ καρφιά».

30

«Στὴν εποχή μας, ἡ μάχη τῆς ἀλήθειας με τὸ ψέμα
 ολούθε δίνεται, μα αὐτή ἡ ἀναμέτρηση θα κρίνει τὰ
 μεγάλα καὶ αἰώνια πράγματα, καὶ αὐτό εἶναι νόμος,
 ἄλλως δὲν γίνεται».

31

«Στοὺς ἀσύνετους δὲν ὑπάρχει τάξη, γι' αὐτό πίστη
 στὴν πράξη, γιὰ νὰ μὴ μένουμε στὴν ἴδια τάξη».

32

«Οἱ εἰς τὸ Πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ παρεμβαίνοντες , τὸ
 χάος προετοιμάζουν ,καὶ ὅποιοι στὴν πρόνοιά
 Του , παρεμβαίνουν τὴν βίαν τότε ας περιμένουν».

Επιστολή 50^η κ

Πατερικά ερενίσματα

Η εις τους Αγ. Πατέρες υπακοή εν πάσαις ταις εισαγωγήμους (αρχικές) αρεταίς υπάρχειν ἐγνωσται(έχει αναγνωριστεί) καλόν· αθετεί γαρ την οίησιν (αποβάλλει την υπερηφάνειαν), τίκτει δε ημίν την ταπεινοφροσύνην· όθεν και θύρα γίνεται τοις αυτοίς ανεχομένοις ηδέως, της εις Θεόν αγάπης».

«Διό, ο τη οικεία κρίσει και γνώμη στοιχών(ακολουθών), ουδέποτε ασφαλώς οδεύσει(θα βαδίσει), αλλά πολλά προσκόψει και πλανηθήσεται· και κινδύνους πολλούς και χαλεπούς ως εν σκότει βαδίζων αεί υποστήσεται».

α) «Δει τον ημών βίον ρυθμίζειν εν τοις των Αγίων Πατέρων διδαχές αεί· και ούκ ακολουθείν το ιδίω θελήματι».

β) «Ο γαρ τη οικεία κρίσει και γνώμη στοιχών(ακολουθών), ουδέποτε οδεύσει ασφαλώς, αλλά πολλά προκόψει και πλανηθήσεται, και κινδύνους πολλούς και χαλεπούς ως εν σκότει βαδίζων αεί υποστήσεται(θα υποστεί)».

γ)«Χρεία δε εις ημάς τούτο μαθείν, και εκ των ανθρωπίνων τεχνών και επιστημών λαβόντας τα παραδείγματα· ει γαρ(εάν λοιπόν διά) εκείνας και χερσί ψηλαφώντες, αφ' εαυτών κατορθώσαι (κατανοήσαι π.ε) αδυνατούμεν, και δεόμεθα(έχομεν ανάγκην) του καλώς διδάσκοντος και έκαστον πράγμα υποδεικνύοντος, πώς (ουν μη θεωρήσομεν π.ε.) ού μόνον μωρόν, αλλά και ανόητον, το την πνευματικήν τέχνην, την των πασών τεχνών και επιστημών δυσχερεστέραν και επιπονωτέραν, νομίζειν κατορθούν, άνευ διδασκάλου· (διότι διά να αποκτήσει κανείς, την ικανότητα πνευματικής διδασκαλίας, μόνον η Θεία χάρις μπορεί να φωτίσει τον νουν διά τον τρόπον της διδασκαλίας Αυτής, π.ε.)· ήτις ού σωματική εστί και ορωμένη(δεν είναι σωματική και ορατή), καθώς αι λοιπαί τέχναι περί τα σωματικά μόνον καταγινόμεναι, αλλά κεκριμένη τε και αόρατος, άτε (η οποία βεβαίως,π.ε.) και προς μόνην την ψυχήν αποβλέπουσα, και σκοπόν τούτον έχουσα, του ταύτην Θεοειδή απεργάζεσθαι (να κάμει). Ής τινος τέχνης η αποτυχία ού πρόσκαιρον εμποιεί ζημίαν, αλλά ψυχής απώλειαν προξενεί και αιώνιον θάνατον και κόλασιν(κοσμικά, και κολασμό και θάνατον, π.ε. δηλ. και σε ατέρμονες ταλαιπωρίες θέλει υποβληθεί αυτός που θα δεχθεί την λάθος διδασκαλίαν, και στο τέλος και τον φυσικό θάνατον από τον αλόγιστο τρόπο ζωής του).

Ευεργετινού, τόμ. Α΄. σ.155 – 156.

Επιστολή 51^η κ
Σπερματικός λόγος

«Συμβουλής αεί μέτεχε των Πατέρων σου, και ποιήσεις τον άπαντα χρόνο σου εν αναπάυσει».

«Τον κρίσει και γνώμη των προβεβηκότων(γεροντοτέρων) τον εαυτού βίον ρυθμίζοντα, αδύνατον απάτη δ αιμ όν ων περιπεσείν».

«Οι πονηροί λογισμοί διά της καθαράς ομολογίας και εξαγορεύσεως φανερωθέντες, φεύγουσι από του ανθρώπου».

Η αξία της ομολογίας: «η ση(η δική σου) εξομολόγησις, και εμού (ακόμη) σιωπούντος ηλευθέρωσέ σε». (λέγει ο πνευματικός πατέρας). «Μη καταφρονείν της παραδόσεως των προγόνων». β)«Όν τη ιδία κλήσει ο Θεός άξιον εαυτού εψηφίσατο, τουτον βούλεται τη διατυπώσει και διδαχή των Αγ. Πατέρων παιδαγωγήσθαι(να παιδαγωγείται)· προς ταπείνωσιν οδηγηθησόμενον».

«Το σκεύος της εκλογής, ο Απ.Παύλος, ο μέχρι τρίτου ουρανού αρθείς (υψωθείς) και εκ Θεού ακούσας άρρητα ρήματα (λόγους που δεν είναι δυνατόν να λεχθούν),

Ο έχων τη χάριν του Πνεύματος συνοδεύουσα αυτόν, και βεβαιούσα τον λόγον της διδαχής διά των επακολουθούντων σημείων· ούτος δείσθαι(ότι έχει ανάγκη) ομολογεί, της συμβουλίας των προ αυτού Αποστόλων». (ακόμα και αυτός ομολογεί, ότι έχει ανάγκη της συμβουλής των πρό αυτού Αποστόλων).

«Ουδενί οδόν τελειώσεως ο Κύριος αποκαλύπτει, εί μη τι γε (εκτός μόνον εάν) διά πνευματικών τις, Πατέρων, επί ταύτην οδηγηθεί». καθώς διά του Προφήτου παραγγέλει λέγων:

«επερώτησον τον πατέρα σου, και αναγγελεί σοι· τους πρεσβυτέρους σου, και αιρούσι σοι».

Διό λέγει:

«Ο φανερών τους λογισμούς αυτού ταχύ θεραπεύεται· ο δε αποκρύπτων αυτούς υπερηφανίαν νοσεί(πάσχει από περηφάνια)».

«Ο Θεός ού μυκτηρίζεται· και ό αν σπείρει τις τούτο και θερίσει». (ο Θεός δεν εμπαίζεται· και εκείνος ο οποίος ό,τι έσπειρε, ό,τι δίδαξε, ό,τι φύτεψε, ό,τι έκανε, από αυτά θα απολάβει τα ανάλογα). –

(Ευγενικού, τόμ Α'. σ.170-173) §§,144-155, προσωπικών καταγραφών)

Επιστολή 52^α κ

Ταπεινοφροσύνη

«Είπε τις των Πατέρων διά την ταπεινοφροσύνην παραβολήν, ότι οι κέδροι είπον τας καλάμας· πως υμείς, ασθενείς όντες και αδύνατοι, ού κλάσθε εν τω χειμώνι, ημείς δε τηλικαύτα ούσαι συντριβόμεθα, έστι δε ότε και εκριζούμεθα ;σ.380
Και απεκρίθησαν οι κάλαμοι λέγοντες· ημείς όταν έλθη ο χειμών και φυσήσωσιν οι άνεμοι, κλινόμεθα μετά των ανέμων ώδε και ώδε(από εδώ και από εκεί)· και διά τούτο ού κλώμεθα· υμείς δε ανθιστάμενοι τοις ανέμοις κινδυνεύετε.
Και έλεγεν ο γέρων· ότι δει παραχωρείν όταν λόγος ύβρεως γένηται και διδόναι τόπον τη οργή, και μη εναντιούσθαι και πίπτειν εις ατόπους λογισμούς, και λόγους και πράγματα».

*

«Πας άνθρωπος τω πλησίον υποτάσσεσθαι διά τον Θεόν».
«Η προκοπή σου εξαρτάται από εσένα, η ζωή σου από τον διπλανό σου».
«Μη ευρεθείς έχων φιλίαν πονηράν και απολύσαι την γνώσιν σου τω αγνωούντι και το θέλημά σου τω άφρονι».
«Μη έσο φιλόνεικος, ίνα μη παν πονηρόν οικήσει εν σοι».
«Μηδέ σεαυτόν ηγού φρόνιμον, ίνα μη εμπέσεις εις χείρας εχθρών».
«Έθισον την γλώσσαν σου, του λέγειν συγχώρησον, και η ταπείνωσις ελεύσεται επί σε».
«Το απολύσαι(το να υποτάξεις) το θέλημά σου τω πλησίον σημαίνει ότι ο νους βλέπει(π.ε.αναλογίζεται)τας αρετάς».
«Το δε κρατείν(π.ε.το να θέλεις να επικρατεί) το θέλημά σου, και μετά του πλησίον, δηλοί την αγνωσίαν(π.ε.φανερώνει αμορφωσιά)».σ.383

*

«Άνθρωποι δύο εστάλησαν θερίσαι ανά επτά στατά (μονάδα μέτρησης επιφανείας), καθ' ημέραν έκαστος αυτών· και ο μεν ένας έδωκε την δύναμην αυτού του πληρώσαι(π.ε.να ολοκληρώσει) το διαταχθέν αυτώ, αλλ' ούκ έφθασαι πληρώσαι διά το είναι το έργον υπέρ την δύναμίν του· ο δε άλλος ακηδιάσας είπεν εν εαυτώ· τις δύναται ποιήσαι τοσούτον έργον καθ' ημέραν; Και καταφρονήσας ούκ εμερίμνησε, αλλ' ύπνωσεν, ώραν καθεύδων, ώραν χαυνόμενος, ώρα στρεφόμενος ως θύρα επί στρόφιγγα αυτής· και ανήλωσεν εν ματαιότητι το διάστημα της ημέρας.
Εσπέρα δε καταλαβούσης,(επελθούσης) αμφότεροι παρεγένον-το προς τον κύριον αυτών· κι διακρίνας(ανακρίνας) αμφοτέ-

ρους και γνους του σπουδαίου το έργον, ει και μη έφθασε πληρώσαι το προσταχθέν, όμως απεδέξατο την σπουδήν αυτού και ετίμησεν αυτόν· τον δε οκνηρόν ως καταφρονητήν, απέριψεν από του οίκου αυτού.

Και ημείς ούν αδελφοί, μη εκκακήσωμεν εν παντί κόπω(ας μη δειλιάσομε λοιπόν εις κάθε κόπον) και θλίψει, αλλά ποιήσομε την δύναμιν ημών εξ όλης της ψυχής εργαζόμενοι εν ταπεινώσει, και πιστεύω ότι δέχεται ημάς μετά των αγίων αυτού τών πολλά πάνυ(πάρα πολύ)κοπιασάντων».σ.414/Α'.Ε/νού

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1

Εκ πηγών Ισραήλ = οι Προφητείες

2

Βενιαμίν ο βραχύς, ο μικρότατος = ο Απ. Παύλος

3

Λύχνος = ο λαίμαργος

4

Κουροτρόφος = αυτάρκεια

5

Καιρός και χρόνος και τρόπος εν πάσι

6

Κοινόν= απαγορευμένο , μολυσμένο

7

Κοινώ= θεωρώ ακάθαρμο, βέβηλο

8

Εοικώς= όμοιον με κάποιον

9

Ατυφος = ο ταπεινός

10

Ατυφία = η ταπεινοφροσύνη

11

Τεκμήρια φθόνου και βλακείας, με τόλμη αισχροποιία

12

Τα παιδιά είναι επιρεπή στα απρεπή και επιτερπή

13

Αγερωχία = υπεροψία, αλαζονεία

14

Άρον – άρον = βιαστικά επειγόντως, διά της βίας

15

Αίρω = σηκώνω , ανυψώνω

16

Αιρώ = παίρνω, αφαιρώ, κυριεύω

17

Προσηγορία = ονομασία, χαιρετισμός

18

Πολυωρώ = φροντίζω πολύ, δίνω μεγάλη προσοχή

19

Φύσεως λογισμούς = τρόπους παραγωγής

20

Αλουργία = βαφή

21

«ού καταισχύνω όπλα τα ιερά».

22

Οι των σχημάτων περίεργοι ρυθμοί βλακείας

23

Αντοφθαλμών = ατενίζω, αντιμετωπίζω

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΕΙΡΑΣ (ν'.)Επιστολή Ι' νΟργή διαρκώς

«Ως εξ ανθρώπων σε 'θεόν'.
η Μούσα σου εχάρισε του τραγουδιού την τέχνη.
να τραγουδάς από καρδιάς.
κάθε ανθρώπου συμφορά, που όζει και που ζέχνει».
 «Ναι θα σας προφητέψω εγώ, τα πως μου δίνει τα ο
 Θεός,
 κι όπως θαρρώ θα γίνουν, κι από άγιους ας μην
 κρατώ,
 προφήτης κι αν δεν είμαι». (παράφρ.στ. Οδύσσειας, Α' 200)
 «Γιατί κανείς το γνώθι του, καλά δεν το γνωρίζει,
 και πελαγοανεμοδέρνεται, στο ίδιο μετερίζι,
 μακάρι να ήμουναι και 'γώ 'γιος' ιερομονάχου,
 να μελετώ τα Γράμματα, που χορτασμό δεν έχουν,
 και να μη νοιάζομαι ποτέ, τους έξω το τι πράττουν,
 το τι τους φορτώνει η ζωή, για τα καμώματά τους.
 Μα 'γώ μαι ένας από σας, και σάμπως σας, μιλάω,
 και αποφεύγω να μιλώ, τρόπου στραγγαλιώδες,
 ωφέλιμο 'ναι το ευθές, και φίλον της αλήθειας».

1

Οργή νοιώθω, κατά πασών των ισοπεδωτικών
 δυνατών αδυναμιών, πάσης αρχής και εξουσίας
 ανομιών.

2

Οργή, γιατί αγνοούν οι σύγχρονοι κονδυλοφόροι
 σαν νέοι σταυροφόροι, αυτούς που οργώνουνε την
 αιματοβαμμένη μας γη.

3

Οργή γιατί αγνοούν σαν μισθοφόροι, αυτά που
 εθελοντικά φροντίζουνε της Ζωής την πηγή.
 (κλείσιμο Σχολείων και Ενοριών, και Κοινοτήτων).

4

Οργή, για αυτούς που με τις συμπεριφορές τους,
 αγνοούν αυτούς που με τον ιδρώτα τους ποτίζουνε
 την καθημερινό-τητά τους.

5

Οργή γιατί αγνοούν σαν συμφεροντολόγοι, αυτούς που ανιδιοτελώς στρατεύονται για της γης την κάθε πληγή.

6

Οργή, γιατί αγνοούν αυτούς που σιωπηλά, από αυγή σε αυγή, θυσιάζονται για είναι ελεύθερη και αξιοπρεπής αυτή η γη. (η Πατρίδα).

7

Οργή, γιατί το ‘γυαλί’ τους πολλούς ποδηγετεί και ταυτόχ-ρονα ατασθαλεί, πάνω σε αυτούς που κρατούν την γη μας αειθαλή.

8

Οργή, γιατί οι τάχαμου σοφοί, μας αλλάζουν τα φυτά με υβριδικά, και συμπεριφέρονται προς την Αρχαία γλώσσα μας υβριστικά.

9

Οργή, γιατί η ΟΛΜΕ επαναστατεί, για την του έθνους υβριστή, και αγνοεί αυτούς που κράτησαν την φυλή μας ορθή.

10

Οργή, γιατί οι εκ παραδόσεως εθνοπατέρες, συνεχίζουν να μισθοδοτούνται από μια γη που την έριξαν στην ξέρες’.

11

Οργή, γιατί τα τιμημένα ράσα, κάθε τόσο τα πιάνουνε στα πράσα.

12

Οργή, γιατί οι θησαυροί μας, Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, γίνανε απ’ τους αρμοδίους ‘αργοί’.

13

Οργή, γιατί μας παράδωσαν αρωτήτως της παγκοσμιοποίησης την απαιδευσία, ως εις ομηρίαν κρατουμένοις, αγνοή σαντες, τους της Ορθοδοξίας και Κλασικής Παιδείας Πατέ-ρες και Διδασκάλους της οικουμένης.

14

Οργή, διότι παρέδωσαν τα Παιδιά εις παιδείαν αλόγοις, και εκάματε τα παιδιά, δόκιμα διά την δόσιν και την άλλη-λοβρώσιν.

15

Οργή, γιατί καν βλέπετε ού βλέπετε, και το ένα κακόν, ενός άλλου έπεται.

16

Οργή, γιατί όπως τινά όντα εξαφανίστηκαν ως ανώφελα αφαιρετικά, έτσι κι εμείς θα χαθούμε σαν όντα ανώφελα και αιρετικά.

17

Οργή γιατί ελησμόνησαν την ωφελιμότητά τους, και ως εκ γενετής τυφλοί μας παρέδωσαν στην ματαιότητά τους.

18

Οργή, διότι οι ίδιοι, ούκ εμνήσθησαν την ολιγότητά τους και εδόθησάν τους εν πολλοίς, στη ματαιότητά τους.

19

Οργή, διότι ουκ ύψωσαν την Αγιότητα, αλλά εδόθησαν στην παντός είδους αθλιότητα.

20

Οργή, Κύριε, διότι καν παροικούντες εν τη πόλη Σου, επλανήθημεν εν ερήμοις, ως αρνηταί της Αγίας γνώμης Σου.

21

Οργή, γιατί για αυτά που έπρεπε να έχουν γίνει από χθές, δεν θα έχουν γίνει ούτε αύριο, κι ας έχουν πληρωθεί αυτοίς για αυτά από προχθές.

22

Οργή, για την νοθρότητά τους και οκνότητά τους, και αναβλητικότητά τους, και ας πληρώνουμε με ζωές την ακαταλληλότητά τους.

23

Οργή, γιατί ευχόμαστε να μη βρεθούμε στην ανάγκη να σωθούμε από τους πιο πολλούς από αυτούς.

24

Οργή, γιατί μας νοθεύουν ετσιθελικά, την μορφή και την ποιότητα της κοινωνίας μας, σαν δουλικά.

25/26

Οργή, γιατί οι ‘αρκούδες και τα γουρούνια’, για να βρούν τροφή στο ‘βουνό’, αναποδογυρίζουν τα ‘βράχια’, αδιαφορώντας για το ότι αυτά, στην κατηφόρα τους κάνουν λιώμα όποιον άτυχο βρουν εκτεθειμένο στο πέρασμά τους.

27

Οργή, γιατί κάποτε αυτή την γη, την αναστήσανε οι πεθαμένοι μας, και καρποφορούσε καρπούς μυρωδάτους, και τώρα την πεθάνανε οι ζωντανοί

μας, απ' την αδιαφορία τους, ή και με όποιο καρπό
μας δώνει, μας φαρμακώνει.

28

Οργή, γιατί την γη μας, που κάθε τετραγωνικό της
είναι ποτισμένο με αίμα, με κυπαρίσσια των
θυμάτων συστάδες, και με πληγωμένες καρδιές των
Ελλήνων αράδες, οι τωρινοί αποστραφήκανε, με
όλα αυτά τα άγια και ιερά πάτρια, και από κόμπλεξ,
τα ΑΠΑΞΙΩΣΑΝΕ, γιατί ΕΙΝΑΙ ανάξιοι να κρατήσουν
ψηλά, την βαριά κληρονομιά.

29

Οργή, γιατί αφήσαμε αρετές και εντολές Κλασικής
Παιδείας και ορθοδοξίας, και ζωήν την θεοτρόπως,
και δοθήκαμε σε αδικίες, εκτροπές κι αστοχίες,
διάγοντες ξενικά κακοτρόπως».

30

Οργή, γιατί αφήσαμε της Ζωής των Πατέρων τις
Αργίες, και δοθήκαμε σε φονικές εκδηλώσεις και
απάτης απεργίες.

31

Οργή, γιατί δεν βλέπουμε ότι πνευματικά
βουλιάζουμε, χανόμαστε, γιατί απ' τις πολλές
ανοησίες δεν αδειάζουμε.

32

Οργή, γιατί δεν γίνεται σεβαστός ο νόμος και ο
δρόμος, και σκοτωνόμαστε, και δεν κοιτάμε πως οι
δρόμοι είναι οι νόμοι, που δεν παθαίνουν τίποτε,
επειδή εμείς δεν τους σεβόμαστε, ενώ μετά
οδυρόμαστε.

33

Οργή, γιατί ενώ βλέπομε πως μας αρνούνται
ουρανός, θάλα-σσες και γη, εμείς συνεχίζουμε να
τους δηλητηριάζουμε σαν τυφλοί εκ γενετής, απ'
τον ερχομό κάθε αυγής, μέχρι την άφιξη της άλλη
χαρ αυγής.

34

Οργή, γιατί ενώ έχουμε κρίσεις, θεσμών,
πολιτισμών, αξι-ών, πολύμορφες και πολύτροπες,
ως και ποιοτικές και κλι-ματικές και τα εξ αυτών,
σεισμούς, πλημμύρες, ηφαίστεια, θύελλες,
καταιγίδες· εμείς συνεχίζουμε να χασκογελάμε,
χωρίς αντιστάσεις σε τίποτε το αντίχριστο, και μας
γίναν συνήθεια, οι ολέθρου παγίδες.

35

Οργή, γιατί, έντεχνα διώκεται ο Χριστός, και κάθε πιστός σε Πατρίδα, Θρησκεία, Οικογένεια, φιλαλληλία, αγάπη, δικαιοσύνη, ελεημοσύνη, ιεροσύνη...».

36

Οργή, γιατί αφήσαμε του Θεού τα αργαλειά, και δοθήκαμε σε ψυχοφάρμακα, και με τα σκυλιά αγκαλιά.

37

Οργή, γιατί δοθήκαμε σε μια ζωή ένοχης ανοχής, υπνωτική, και ήπια, και αφήσαμε τα παιδιά μας, να γίνουν μανιακά, να αλληλοσκοτώνονται, να καταντούν απ' τα ναρκωτικά ερείπια και αλλού εχθρικά να ματώνονται.

38

Οργή, για την καθ' υπερβολή κυνοφιλία, ως και για το επιδερμικό ενδιαφέρον αναξιοπαθούντων και δη στην επαρχία, ως για και την υπερβολική επιείκεια προς τους εγκληματίες, για την αυτών ηρωοποίηση, και για την της ζωής του κάθε θύματος υποτίμηση.

39

Οργή γιατί χάσανε την ουσία, του της αποστολής νοήματος, και τα πάντα κατάντησαν άμετρα, υποχείρια του χρήματος.

40

Οργή, γιατί αναζητούμε φαρισαϊκά την **ΑΛΗΘΕΙΑ**, **ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ**, **ΤΗΝ ΦΙΛΑΛΛΗΛΙΑ**, και πάψαμε να παλεύουμε πάνω στη γέφυρα, που θα μας φέρει σε έναν κόσμο καθαρό, απαλλαγμένο από τυφλότητα, χρόνια νοσήματα, σκότη αγνωσίας, αβύσσους μίσους και ειδών ακορεστίας, δυσνόητα νοήματα και στραγγαλιώδεις οδούς, *(πλήρεις από ελαττώματα και πάθη)*,

41

Οργή, γιατί εξέπεσαν ως προς την συνεύρεσιν στην ζωωτρόπως, ως προς την συμβίωση σε ευθεία αντίθεση προς τα κτήνη, ή και τα ξεπεράσανε, λχ. Βόδι με βόδι, άλογο με άλογο, γουρούνι με γουρούνι, κλπ.

Και τυφλωθήκανε και κουφαθήκανε, και δεν τους ξυπνά, ούτε ξυπνητήρι, ούτε κουδούνι, ούτε

τηλεβόας, διό έρχεται η ώρα της αληθείας επί τους υιούς της απειθείας.

Κι αν δεχθούμε, το οι ευρωπαίοι τι θα πούνε; Ως να φέξει, να προβούμε σε ένα Πνευματικό Γκρέξιτ· ούτως ή άλλως στις ενοχές τους μες στην πορεία της ιστορίας, δεν έχουμε συμμετοχή, γι' αυτό και τώρα καμία πνευματική συνενοχή, σαν λαός ανάδελφος, και που τύχαμε Θεϊκής Προσοχής.

42

Οργή γιατί με τις επιλογές τους, ηθελημένα πλέον οδηγούν τον λαό, σε αγκαλιές με ακραίες επιλογές στις εκλογές.

Και ως μη δεχόμενοι το απαραβίαστό της ψυχής τους, θα το κάμουν με αυτής τις εύλογες ευλογίες.

43

Οργή, γιατί τι έχουν να πούν όταν δείχνουν πως πιο πολύ έναν σκύλο, παρά έναν άνθρωπο, στην ζωή τους αγαπούν.

44

Οργή, γιατί γίνανε πλέον πέραν της ματαιότητος αλλά και της αθλιότητος υπηρέτες.

45

Οργή, γιατί εντέχνως τους τυφλώνουν και αντί να πράξουν τα αυτονόητα, προς τον Θεόν, προς εαυτούς και αλλήλους οφειλόμενα, δοθήκανε στα κατά φύση αντιλεγόμενα.

46

Οργή, γιατί αντί να φωτίζονται εξ αλλήλων τα έθνη, εξ οικονομικής επιβουλής, σκοτίζονται.

47

Οργή, γιατί αντί να αυξάνει η πνευματικότητα, ανατείνεται ο σκοταδισμός, αντί της ηθικότητας, η ανηθικότητα...αντί της κανονικότητας, ο στραγγαλισμός της, και όλα τα αντί-θετα του Θεού, ως χοίροι προς το χείρον βαδίζοντες.

48

Οργή, γιατί αντί να υπάρχει η αλληλοεθνής συγκατάβαση, διατείνεται η αλλοεθνής, μορφών παρηκμασιακή διάχυση.

49

Οργή, γιατί αντί να αναδεικνύουν τα ιδεώδη,
θυσιάζονται με αναλύσεις επί αναλύσεων για τα
στραγγαλιώδη, θάβοντες τα ουσιώδη.

50

Οργή, γιατί αντί να απλώνονται τα έργα της
αγιότητας, αυξάνονται οι χρόνοι της βαρβαρότητας.

51

Οργή, γιατί αντί να ανατέλλουν Φωτισμένοι χρόνοι,
ξεπροβάλλουν σκοτεινές εποχές.

52

Οργή, γιατί από ευρώπη γίνονται ευρωασία, άρας
προδοσία, ίση με της Δύσης την δύση.

53

Οργή, γιατί από την του κάθε εγκλήματος αυτοψία,
απλώνε-ται κάποια αδιαφάνειας υποψία, και κάποια
ανεντιμότητα πίσω από κάθε σκοπιμότητα.

54

Οργή, γιατί να καταπολεμώνται όσα τους
ανθρώπους θλί-βουν, πολλαπλασιάζονται τα όσα
τους συνθλίβουν.

55

Οργή, γιατί αντί να υπάρχει αγώνας προς τα άνω,
δίνονται στην εύκολη ισοπέδωση προς τα κάτω.

56

Οργή, γιατί εντέχνως πολεμώνται πάντα τα ηθικά,
ενώ καταπλουτίζονται πάντα τα ανήθικα.

57

Οργή, γιατί παραδίδεται στην νεολαία η επιστήμη
της κλεψι άς, της ψευτιάς, της απάτης, της ανοχής,
το αδιάφορον της συνενοχής, της ανηθικότητας, της
παραβατικότητας, της αντικανονικότητας, μέσα στα
οποία θα κλειθεί να επιβιώσει ως νέα κανονικότητα.

58

Οργή, γιατί επληθύνθησαν οι παντός είδους αταξίες,
και έγιναν ως εν ανεπαρκεία οι εφτά αξίες και οι
ευταξίες.

59

Οργή, γιατί ελαττούνται οι προς τα του Θεού
κλίσεις και αυξάνονται οι αποκλίσεις, και προς τα
αδικήματα κλίσεις.

60

Οργή, γιατί τους οδηγεί του οικονομικού
συμφέροντος η βαρύτητα, και ως τοιαύτη προς τα

κάτω, ενώ αποστρέφον-ται την δύναμιν που τους
ανυψοί, ήγουν την πνευματική ευρύτητα.

61

Οργή, γιατί αντί να αυξάνουν των παιδιών τα
εφόδια με τα θησαυρίσματα Κλασικής Παιδείας και
Ορθοδοξίας, αυξάν-
ουν τα προς εκμάθηση αυτών εμπόδια.

62

Οργή, γιατί ως το φως των επιστημών εκ
κληρονομίας έχοντες, τρέχουν στην ευρώπη να
φωτιστούν, με όποια δυσκολία, με εκείνα τα φώτα
με τα οποία ζώντες οι πρόγονοί τους εφώτισαν τα
άλλα έθνη, και φωτίζουν ακόμη και μετά θάνατον,
τους σημερινούς ευρωπαίους.

63

Οργή, γιατί μάτην ο κόσμος επί αιώνες ενεργεί,
έχων τον χρυσόν και τον άργυρον ως δυνατός, ώστε
τον μικρόν, ως πτωχόν συγγενή να τον ευτελεί, και
την ανθρωπιά να την βλέπει σαν αξία ευτελή. Μη
έχων δε την ικανότητα πλέον αυτός ο ‘σπουδαίος’,
ο ‘δυνατός’, της παιδείας και της αρετής, να
στολιστεί, καταντά με την συμπεριφορά του να
βγάζει στη φόρα την εσωτερική του γυμνότητα.

65

Οργή, γιατί κωφεύουν εις την του Πλάτωνος βοή,
ότι: «ει και τας πέτρας χρυσάς επιστάμεθα ποιείν,
ουδενός αν αξία η επιστήμη είη· ει γαρ μη
κεχρήσθαι επιστησόμεθα τω χρυσίω, ουδέν όφελος
αυτού εφάνει ον».

66

Οργή, γιατί δεν αντιλαμβάνονται ότι χωρίς Παιδεία
και Αρετή, δεν στερεούται πράξις επαινετή.

67

Οργή γιατί δεν εφαρμόζουν ελευθέρως την
δημοκρατίαν, ώστε ανά τα έθνη οι λαοί να
ψηφίζουν ποίον το κράτος με την αγαθοτέραν
προσφοράν εις παιδείαν και αρετήν, αλλά και ποία
η του κάθε κράτους ετήσια αγαπητικότητα.

68

*Οργή, γιατί την της απαιδευσίας αγοραίαν φωνήν,
διά τον παρά των χυδαίων έπαινος, ο ψόγος χωρίς
κρίση, ή κολακεία επί λαθών και παθών.*

69

Οργή, γιατί κάποια έθνη δεν βλέπουν, κι ας είναι δυνατά, στις τέχνες και τις επιστήμες, και πάσης ανθρώπων σοφίας, ότι για τα κραυγαλέα λάθη τους και τα πάθη τους, άλλα έθ-νη, όντα εσκοτισμένα, δεν έχουν οφθαλμούς να τους δουν, ούτε τα διακρίνει η φρόνηση, για να τους ανταμείψουν, ως είναι δίκαιον για την όποια προσφορά των.

70

Οργή, γιατί δεν τιμούμε, τους Άγιους μας προγόνους, Όμηρο, Αριστοτέλη, Πλάτωνα, Δημοσθένη, Θουκυδίδη, Σοφοκλή, Μ. Αλέξανδρο, Παλαιολόγο, Καποδίστρια, και μυρίους άλλους, που θαυμαστώς ελάμπριναν την Πατρίδα και τον κόσμον ολόκληρον.

71

Οργή, για τον ανέντιμο πλούτο, της εσπερίας, εξ αιτίας του οποίου, μας φουμάρουν κουλτούρα γελαστή, που σε σάπια πάνω πατεί, που και εξ αιτίας της κενής αυτών αρετής, οργιάζουν τα πάθη, με διαφόρους διαστροφής αφορμάς, σε μη δυνατόν και επιτρεπτόν, να αναφερθούν, ανόους ορμάς.

72

Οργή, γιατί δεν κατανοούν ότι «η Πατρίς ημών, δεν ζητεί Στωϊκήν απάθειαν, ουδέ μοναστικήν σκληραγωγίαν και κακοπάθειαν· ούτε ζητεί από σας φώτα που σας δανίσαμε, διά να θεραπεύσει την τύφλωσιν, και ενδύματα, διά να σκε-πάσει την γύμνωσίν αυτής». Αλλά μήτε να την φωτίσετε, μήτε να την ενδύσετε είστε ικανοί αν δεν έχετε την φιλοσοφικήν μετριοπάθειαν των προγόνων αυτής».

73

Οργή, διά των μεν το ανόητον, και διά το των δε ακατανόητον.—

Επιστολή 2^α νΠόλεμος στη Μ. Ανατολή, (έναρξις: 7/10/2023 – ...)(Μένεα πνέοντες προς αλλήλους) 1/11/23

1

Όπως τα άγρια κύματα, ορμούν στον πολύβουο
γιαλό,
το ένα μετά το άλλο,
σπρωγμένα τα απ' του άνεμου, το μένος το μεγάλο,
κι έπειτα βροντάνε δυνατά,
έτσι το πως τα βλήματα, που πέφτουνε πάνω στην
γη,
για να ανοίξουν όσο μπορούν, και πιο μεγάλη την
πληγή,
με την ανάλογη σε αυτά, και των ανθρώπων την
σφαγή,
ή κάμνοντάς τους ούτω πως,
σαν πρώτο μέλημά τους την φυγή,
προς κάθε της ερήμου Όαση,
αποφεύγοντας τις οβίδες, όπου σκορπούν την
κόλαση.

2

Έτσι κινούνται και τα κύματα των αεροπορικών
βομβαρδισμών από την μια πλευρά,
και οι εκατοντάδες ρουκέτες που εκτοξεύονται από
την άλλη,
προκειμένου να συνεισφέρουν στο ισοζύγιο των
αμοιβαίων καταστροφών·
ενώ συνάμα τροφοδοτούνται τα εκατέρωθεν μίσση,
τα οποία εξαγιάζονται με του καθενός το θείο ζύγι,
και η τύφλα αυξάνεται και ο νους παραλογίζει,
μη μπορώντας να δει ο ένας του άλλου,
το αίμα που χύνεται απ' του εκάστου την πλευρά,
όχι σαν την του Ιησού την λογχισθείσαν,
αλλά την με του πολέμου την φωτιά την
φλογισθείσαν,
και έτσι τρέχει άπαντα το αίμα σα νεαρό,
σαν σε κεφαλοβρύση, το άφθονο νερό το ιερό.

3

Και το ένα χτύπημα φέρνει το άλλο,

για το πώς το κακό που θα προκληθεί, να γίνει πιο μεγάλο.

4

Και προχωράνε όλο πιο γρήγορα προς τον όλεθρο, εξασφαλίζοντας νομοτελειακά της λογικής το σκέλεθρο.

5

Ναι, η αχόρταγος διχόνοια, η κατάρα των θεών και η ντροπή των πεπολιτισμένων λαών, (όπως μας καταγγέλλει και ο Όμηρος, Ιλιάδα, Δ΄.στ.440), η προαιώνια, που συνεχίζει μέχρι σήμερα να βασιλεύει, με τα σχέδιά της, τα καταχθόνια.

6

Και αντί να σοβαρευτούν αναλογιζόμενοι, του πολιτισμού τους, τούς χρόνους, κατάντησαν να καμαρώνουν, μετρώντας τους ημερησίως ριπτόμενους βομβών τους τόνους.

7

Και σου ‘ρχεται να φεύγεις όσο σου γίνεται μακριά τους,
και να τους βλέπεις μόνο από μακριά κι αγνάντια,
Μη αντέχοντας τής αυτών, μαυρίλας την κατάντια.—

*Επιστολή 3^η ν**Νιότη μου πλανεύτρα και ξενιτιά γητεύτρα*

(παράφραση)

«Μη με κερνάς γλυκό κρασί πανσέβαστή μου νιότη,
 Στην ξενιτιά που βρέθηκες, σαν να 'ναι αγάπη
 πρώτη,
 και παραλύσει μου η ορμή και την ανδρεία ξεχάσω,
 κι αφήσω τό που πρόσταξε ο Θεός, πριν γεννηθώ να
 πράξω,
 μπας και μου οδηγήσουν οι καιροί, σε πλάνης τα
 παλάτια,
 και τρέχω μού τα, στα στερνά, τα πρίν για να
 προκάμω...

2

Γιατί πλανά τον νου η ζωή, σε πλάνης τα λημέρια,
 και σπαταλά του την ζωή σε Κίρκης χασομέρια,
 κι αργά του επιστρέφουν του, τα πρέποντα σε
 ευκαίρια,
 και τρέχει νύχτες δίχως νου, παρέα με τ' αστέρια.

3

Ω νου! πατέρα, μάνα σεβαστή κι αδέρφι τιμημένο,
 ζωής το ηγεμονικό, σοφά προορισμένο,
 μη και αφήσω πίσω έργα άπρακτα, 'πό πριν
 προορισμένα,
 και γίνουν μου σα ποταμού νερά τα οργισμένα,
 που τρέχοντας ξοπίσω μου, σαν για να με
 προφθάσουν,
 να κάμω τα οπού έπρεπε, τον δρόμο τους μη
 χάσουν,
 και πλημυρίσουν τον 'ντουνιά', τα όρια σαν
 θραύσουν...

4

Ναι, μη κι αφήσω πίσω δόξα μου, ψυχή μου και
 τιμή μου,
 κρατώντας τα σαν πρέποντα, μόνο στην θύμησή
 μου·
 μη και γυρίσω άπρακτος, 'πό δρόμους ξενιτεμένος,
 με άδεια χέρια κι άδειο νου, κι αγάπης ξεχασμένος,
 που τα στερνά με οδηγούν, σε τόπους
 πατρογονικούς,
 σε ίσκιους τους αιώνιους, κι εγώ νεοφερμένος. —

Επιστολή 4^η ν

ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΑΣ, 1^{ος} / 2024

«Της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, μαγεύει η κομψότητα, εμπνέει η πνευματικότητα, συνεπαίρνει η πληρότητα, ανασ-ταίνει η τελειότητα, συγκινεί η ορμητικότητα, καταπλήσσει η διεισδυτικότητα, στεφανοί η αισθητικότητα, εν η, ανακινεί τις οντότητα, ανακαινοί νουν και καρδιάν, και η αυτής ωριμότη τα μας φέρει κοντά στην προς Θεόν ομοιότητα, ξενητεύει και εν τω άμα παλιννοστέ τον ξενούμενον, ελευθερώνει τον αναζητητή, ανυψώνει την διανοητή, σοφεί τον αγωνιστή, ...

Ναι, η Αρχαία Ελληνική γλώσσα, αποπνέει θεία επόπτευσιν επί του συναισθηματικού μας κόσμου, εις τον οποίον προσκολλάσαι θεϊκώς, ώστε διά της ακοής της και μόνον, το είναι διαγείρεται, η καρδίες χρεωστικώς πάλονται, το ηθικό ανδριεύει, το ήθος ιερουργεί, το καθήκον οδηγεί, το λογικόν φιλοσοφικώς θεολογεί και θεολογικώς ομολογεί, και αποστολικώς επισκοπεί και παν έργον το τελειοποιεί. Ποία ορολογία μπορεί να υπάρξει ώστε να ορισθεί λέξις, που να αποδίδει εκφραστικά ‘την πέννα που διεγείρει την χορδήν πασών των ασθήσεων της ελληνικής ψυχής;

Οποία μεγαλειότητα του ακούσματός της, είτε για τα πάτρια, είτε για την πίστη, είτε για τον άνθρωπον, είτε περί έργου, είτε περί θεωρίας και πράξεως, είτε περί γεωργίας και πνευματικής καλλιέργειας ...

{λ.χ. άκουσον: (ίτε πάιδες ελλήνων.../ εν αρχή ην ο λόγος και ο λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο λόγος.../ άνδρα μοι ένεπε μούσα πολύτροπον.../πάσα επιστήμη χωριζομένη αρετής πανουργία και ού σοφία φαίνεται.../ ανδρών επιφανών πάσα γη τάφος.../ ακούσατέ μου τέκνα αγαπητά, σοφά γαρ ερώ...}.

Οποία γλώσσα του κόσμου αποδίδει αυτήν την πληρότητα, την πολλήν εν ολίγοις;». —

Επιστολή 5^η ν

«Η γέφυρα του αιώνα μας»

«Η γέφυρα του αιώνα μας, είναι καμωμένη, από ελπίδες και οράματα, και αίματα νεκρών», οι οποίοι θυσιάστηκαν για κάποια ηθικά και θρησκευτικά αισθήματα, τα οποία πολλοί αιώνες και πολλά αίματα, με μεγάλη βραδύτητα έκτισαν αυτήν, και η οποία οδηγεί μοναδικά, στην τελείωση, στην θέωση του ανθρώπου, και αυτή η Γέφυρα είναι αυτή της οποίας τα υλικά αντλούνται από την κανονικότητα την εκπορευομένη, εκ της Κλασικής Παιδείας και της Ορθοδοξίας τα θησαυροφυλάκια. Διό, «Σωφρονείτε, την κανονικότητα τηρείτε». «Μην ματαιοπονείτε, ουδέν άνευ Θεού, νοείται». «Δεύτε είδετε και έγνωτε, τα της ιστορίας, τα όσα, εκ της αγαθότητος και τα τόσα εκ της βαρβαρότητος, διότι: «Λέξεσθε εν εγχύνειν την ισχύν υμών», θα δώσετε λόγο για το πώς διαθέτετε τις δυνατότητές σας». —

Επιστολή 6^η ν
Μάνα μου Ελλάς
Οδύσσεια, Α' στ.586-9
παράφραση:

«Κουράγιο μάνα μου Ελλάς, κάνε υπομονή
καημένη,
κι ας είσαι αδικημένη,
Πολλές φορές επήρες τους δρόμους κλαίουσα,
μόνη και προδομένη,
Μη και σε δω μπρος μου ξανά,
να δέρνεις σου τα σωθικά,
δετή και πικραμένη·
θα βρούμε πάλι τον τρόπο να σκωθείς,
μόνοι καν διχασμένοι,
γιατί 'σαι ταγμένη απ' τον Θεό,
εμπρός να πορευθείς, για να σταθούν στα πόδια
τους,
'πό σε, λαοί πνευματοστηριγμένοι.
Ναι είναι δύσκολο να τα βάνει κανείς.
με τσάτσους και με τσάτσες·
γιατί και άλλοτε οσάκις τους κάλεσες να σε
βοηθήσουν,
όλοι σε εξαπάτησαν, και αφού σου υποσχέθηκαν,
να σε στηρίζουν,
απεδείχθη πως ήθελαν μόνο στα τάρταρα,
πάλι για να σε ρίξουν,
τι κι αν υπήρξες αυτωνών, 'ώνιων' **Πνευματομάννα**·
ναι ηθελημένα, σαν Οιδίποδες Σου εφάνησαν,
κάμνοντας πως δεν ελάβασιν οι μωροί,
από σε, αιώνια το μάννα,
και κάθε φορά σε στέλνουνε,
σαν τον Χριστό, 'πό Καϊάφα σε Άννα.
Και κλέβουν σε, και κλέβουν σε, οι πιο δυνατοί σου
όλοι,
και πνίγεσαι και ψάχνεσαι, που πήγε το ακροστόλι,
και ψάχνεις γύρω σου να βρείς, μόνος και
οργισμένος,
χαθήκανε οι συνετοί, του Γένος ο ευπροόριστος, με
γνώση ο προικισμένος, να κάτσει μπρος στην
κουπαστή, ναδράζει το τιμόνι, μην πνίξουν μας
ταπόνερα, ισλάμ τα που απλώνει, αλλά και απ' τα
άλλα ποιος μας σώνει, τα βρώμικα που απλώνει, ως

να σκεπάσει, να καταπιεί όν κεφαλήν υψώνει, στην
μαύρη κακοποίηση, νέας τάξης και
παγκοσμιοποίησης.

Νοιώθω τον σαν να τον θωρώ, το μαύρο
εξευτελισμό, απ' του ισλάμ τον ερχομό, και απ' τον
της παγκοσμιοποίησης ανθρώπων ευτελισμόν.
«έρχεται της Δύσης η δύση». —

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 7^Η ν

Μας έγινε συνήθεια η αήθεια, και λησμονήσαμε εκείνα τα
αισθήματα για τα οποία χυθήκανε ποτάμια τα αίματα, και
έγιναν, σαν μαύρος ουρανός οι μαύρες μαντήλες, αχ αγνά
μου παλληκάρια, που να ξέρατε ότι τώρα κουμαντάρουν
μας 'σκαθάρια'.

Από παλαιότερα μας έγινε ο αυτοσεβασμός
λάστιχο, διότι πρώτα ανεχθήκαμε την ατιμωρησία
ανεντίμων ηγητόρων, και μετά, την ανάδειξη εις
ηγετικές θέσεις αντικανονικών ατόμων, ακολούθως
και για σκούφο, σήμερα ο κούφιος προοδευτισμός
και ο υποταγμένος ρηχός συντηρητισμός, μας
επιβάλλουν να αναγνωρίσομε «σωματικούς
οργανισ-μούς, για άνομους προορισμούς», (γάμους
ομοφυλοφίλων) τους οποίους η αξιοπρέπειά μας
μέσα μας το αρνείται, καθ' ότι το να
συμβιβαστούμε με τέτοια φαινόμενα που συνιστ
ούν βιαία εισβολή, ναι είναι προσβολή, για την
νοημοσύνη και την αξιοπρέπεια του ΕΛΛΗΝΟΣ
ανθρώπου}.

Επιστολή 8^η ν

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΥΛΟΜΕΝΟΥΣ

**Συγκερασμός Επώδυνος μη έμμετρων
παραμέτρων**

1

Κάποτε απορούσαμε με την παρουσία στην κοινωνία μας των ατόμων Γκέϊ, τα οποία ‘νομιμοποιήσαμε’, με τα ομοφυλόφιλα παντρέματα, στη συνέχεια τα αναδείξαμε σε ηγετικές πολιτικές προσωπικότητες, και τώρα και με την τεχνητή νοημοσύνη, πάμε ολοταχώς να καταντήσουμε και την φυσιολογική μας συμπεριφορά Γκέϊ, μη όντες ‘γκέϊδες’, αλλά η επίδραση της τεχνητής νοημοσύνης, διά των γραπτών πεζών και ποιημάτων άνευ συναισθημάτων, και διά των εξ αυτών προς την κοινωνία μηνυμάτων, θα επιδράσει ολέθρια επί της ανθρωπότητας, και τότε ουαί τοις επερχομένοις, διά φτυσίματος τοίς αναζίοις απερχομένοις.

2

Το άκρατον της κερδοσκοπίας των ακόρεστων, διά της άνευ ελέγχου εισαγωγής φθηνών χειρών – ‘μεταναστών’, αλλοθρήσκων και αλλοφύλων, σε συνδυασμό με τον συναισθηματικό ζόφο που κουβαλούν μέσα τους κατά των Δυτικών, οδηγεί στην καθυπόταξη της Δύσης στο ζοφερό Ισλάμ. συνεπικουρούντων των υπερπολλαπλασίων γεννήσεων, προ-σθετικώς δε το υπογεννητικό των λαών της εις την επερχομέ-νη πληθυσμιακή έκρηξη των μωαμεθανών, οπότε θα ακολου-θήσει νομοτελειακά, η δύση της Δύσης, ή μήπως ακόμη, και η δύση της δύσης της Δύσης.

3

Το δε απαίδευτο της νεολαίας μας, και το πλαδαρό διά των επιδοτουμένων αργόσχολων νεολαιών, προκατασκευάζει το εύπλαστο και ευκολόδοτο στα πιο ‘ισχυρά κύτταρα’, άνευ ουδεμίας αντιστάσεως, έστω κι αν η υποταγή θα είναι φιλοβάρβαρος.

4

Η αποδοχή της διατάραξης της υφισταμένης αρμονίας με το ιστορικό μας πνευματικό παρελθόν, το ευκόλως διαβιείν κατεργαδικώς διά των επιδομάτων των ημετέρων, το ανελεύ-θερον (με το

έτσι θέλω) της εισόδου παντός είδους ατόμων της αλλοδαπής, το άμετρον της ημών ανοχής, και της των οπισθοδρομικών θρασείας υπεροχής, το παντός είδους φέρεσθαι οπαδικής νοοτροπίας αναρχικής, το ενοχικό ηθικό τοις αναξίοις, το ρηχό της πίστεως προς τα πάτρια τοις προηγούμενοις, διευκολύνουν τα μάλα την απρόσκοπτη υποταγή μας, ως και την προδιαγεγραμμένη-απορρέουσα εξ αυτών προδοσία, και την διάλυση εις το απώτερο μέλλον, πάσης παραδοσιακής αρχής και εξουσίας.

5

Η άνευ Θεού Παγκοσμιοποίηση της ανθρωπότητας, διά της ματαιότητας και απανθρωπότητας, αντί της ενότητας, της φιλαλληλίας και της γενναιότητας, ως και το υπέρμετρο της ανεκτικής μας θέσης, μας οδηγούν στην επικράτηση της βαρβαρότητας. Ένα μόνο μας σώζει, η υποχρεωτική σε όλους τους εισερχομένους παραδοσιακή, διδασκαλία και παιδεία, όχι για να τους κάνουμε Χριστιανούς αλλά για να γνωρίζουν την αιματοβαμμένη διαδρομή του Γένους, και να καταλάβουν γιατί τους δεχθήκαμε και τους ανεχθήκαμε· πριν γίνουν άθελά τους μάστιγα ή φονιάδες, επειδή δεν τους βοηθήσαμε να μας καταλάβουν όταν έπρεπε. —

Επιστολή 9^η ν**«Ακρόπολις εστί, η ελευθέρα παθών διάνοια».**

(Η διάνοια ελεύθερη απ' τα πάθη είναι ένα κάστρο).

Μάρκος Αυρήλιος, «τα προς εαυτόν: ξη' 48/σ.216-7
 «Μην είσαι αργός και αναβλητικός στις πράξεις· στις
 κουβέν-τες σου μην ανακατώνεις τα πράγματα· μη
 χάνεσαι μες στις εντυπώσεις· μήτε να συρρικνώνεται
 η ψυχή σου μήτε να διαχέεται, μήτε να σε
 απορροφούν το βίου οι δυσκολίες.

Εάν η διάνοια παραμένει, υγιής, καθαρή, συνετή και
 δίκαιη· είναι σαν να στέκεται κάποιος σε μια πηγή με
 κρυστάλλινο γλυκό νερό και να την βρίζει· εκείνη
 όμως δεν παύει να ανα-βλύζει πόσιμο νερό, τι κι αν
 ρίξεις μέσα, λάσπη και κοπριές, αυτή θα τα σκορπίσει
 γρήγορα και θα τα διαλύσει, χωρίς να μαγαριστεί
 καθόλου. Και πως θα αποκτήσεις μια τέτοια πηγή, αν
 κάθε ώρα και κάθε στιγμή, δεν διαφυλάσσεις την
 ελευθερί α σου, με καλή διάθεση, ειλικρίνεια και
 σεμνότητα».ξη'51/217-9

«πηγή διαυγή και γλυκεία, ού παύεται πότιμον
 αμαβλίζουσα· καν πηλόν εμβάλεις, καν κοπρίαν,
 τάχιστα διασκεδάσει αυτά και ουδαμώς
 βαφήσεται».ξη'51/217-9

Επιστολή 10^η ν
Ατρόπως και εντρόπως

Ατρόπως και εντρόπως, και θυμός διαρκώς, ο
 ανεπαρκής καταθέτω τα της καρδιάς μου, εν ταις
 γραφαίς μου επαρκώς;
 «Εγώ ευμενής και εύνους παντί, έτι και τω ασεβεί,
 έτοιμος, το παρορώμενον δείξαι, ούκ ονειδιστικώς
 ουδέ ως κατεπιδεικνύμενος ότι ανέχομαι, αλλά
 γνησίως και χρηστώς (φέρομαι) ξια'.13/σ.274 {(εγώ
 παραμένω ήπιος και καλοπροαίρετος, ακόμη και
 απέναντι στον ασεβή, έτοιμος να του δείξω τι
 παραβλέπει, χωρίς να κάνω επίδειξη ανεκτικότητας,
 έτι δε του φέρομαι με ειλικρίνεια και καλοσύνη)}.
 (λέγει ο Μάρκ. Αυρήλιος). (επε. εγώ δε: μέλος εξ όλων τους
είμαι και από το ίδιο φύραμα, και προς όφελός τους απαντών λέγω
στην δική τους γλώσσα, γιατί και η αλήθ-εια και η ευθύτητα
παράγουν καλόν έργον, διό λέγω λοιπόν, ότι <τα σκατοχού λιαρα
τούς ταγίσανε σκατά και τα φάγανε όλοι σχεδόν>, και ομιλώ έτσι
διότι μόλις, απέφυγα την υπ' αυτόν ανθρωποφαγία δια της
συκοφαντίας, ή την αυτοχειρία· όθεν και δια πάσης χυδαιότητας, οι
άνθρωποι, καλόν είναι όλοι να αποφεύγουν την ασέβειαν, και οι
αγαθοί, τα στρατόπεδα ασεβών.επε.).

Ελληνιστού, επιστολή II^η ν

Τι σημαίνει θάνατος

(Μάρκος Αυρήλιος, <Τα προς εαυτόν>)

«Τι σημαίνει θάνατος, που αν τον εξετάσεις μεμονωμένα, και ορίσεις την έννοιά του, και τον διαχωρίσεις απ' τους συνειρμούς που μας προκαλεί, δεν θα τον θεωρείς πια τίποτε άλλο παρά μία λειτουργία της φύσης· κι αν κάποιος φοβάται μία λειτουργία της φύσης, έχει μυαλό μικρού παιδιού. Και όχι μόνο είναι λειτουργία της φύσης αλλά και προς το συμφέρον της. Πώς έρχεται σε επαφή με τον Θεό ο άνθρωπος, και με ποιο μέρος του εαυτού του, και σε τι διάθεση βρίσκεται τούτο το μέρος του ανθρώπου.

Τίποτε αθλιότερο από εκείνον, που από (περιέργεια) περιδιαβαίνει τον κύκλο των πραγμάτων, και <ανασκαλεύει τα υπο-κάτω της γης>, που λέει και ο ποιητής Πίνδαρος, και ζητά να μάθει τι κρύβεται μες στις ψυχές των άλλων, συμπεραίνοντας από κάποια σημάδια, και δεν αντιλαμβάνεται ότι το μόνο που του χρειάζεται είναι να σχετιστεί με την πίστη που ζει μέσα του, και να την λατρεύει με ειλικρίνεια. Και λατρεία θα πει να την διατηρήσει αμόλυντη, από πάθη και ματαιότητα και δυσαρέσκεια για τα όσα πράττονται επί της γης». §β'.12-13/σ.81

«Αξιολύπητοι οι άνθρωποι, γιατί αυτά που κάμουν οφείλονται σε άγνοια του καλού και του κακού: μια αναπηρία όχι μικρότερη από το να μη μπορείς να διακρίνεις το άσπρο απ' το μαύρο». §β'.13 {(η φωνή των Πατέρων τους αποκαλεί <ανομούντες διακενής>.πε.)}

Σημ. «Ει το φως τον εν σοι σκότος, το σκότος πόσο;». Ματθ.στ'.24 (εάν τα λάθη του εαυτού σου τα βλέπεις ως ορθά, το βάθος του λάθους του μυαλού σου πόσο μπορεί να είναι, το φαντάζεσαι; .πε.).

Επιστολή 12^η ν

**Προγονικών αρετών ακούσματα, και
παραδείγματα**

Ἕλληνες, ἔχετε τα αὐτιά σας γεμάτα με τὰ τόσα καλὰ τῶν προγονικῶν αρετῶν ακούσματα, καὶ παραδείγματα, ὥστε κινδυνεύετε ἀν δὲν τὰ μιμηθεῖτε, νὰ καταστεῖτε καὶ ἀπὸ τὰ ἀνδράποδα ἀχρεϊότεροι».σ.ιη´. – ιθ´.

Ὡ, τῶν Ἑλλήνων ἀπόγονοι, συλλογιστεῖτε, εἰάν ἦταν τίμιον καὶ καλὸν νὰ καυχόμεθα διὰ πατροανδραγαθίας, χωρὶς νὰ δεῖξομε καὶ ἡμεῖς ἰδίας ἀνδραγαθίας· εἰάν ἐπιτρέπεται νὰ υποφέρομε ονειδιζόμενοι ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔθνη, ὡς ἀνάξιοι τῆς προγονικῆς ἡμῶν ευγενείας καὶ δόξης, ὡς ἔθνος ἡλίθιον, ὡς ἔθνος ἀνωφελές βάρος τῆς γῆς, (τῆς ὁποίας ὁ νόμος τὸ ἐξαφανίζει ὡς πᾶν τὸ ἀνόφελον.πε.).

Συλλογισθεῖτε ἀν εἰστέ ἀξιοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ονόματος, ἀν δύνασθε νὰ φωτίσετε τὴν Πατρίδα, καὶ νὰ τὴν υπερασπίζεσθε ὡς ἄλλοι Ἡρακλεῖς, ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τὰς ὕβρεις, ἢ θὰ ἀκοιλουθεῖτε σὰν Σαρδανάπαλοι, τὴν ἀναίσχυντον γυναῖκα, τὴν ὁποίαν πλανηθέντες ἐπιστεύσατε, πῶς εἶναι ἡ εὐδαιμονία.

{Σημ. *Ἡλίθιον ἔθνος μας ονόμασε ὁ Βεϊκάρδος, ἰατρός γερμανός· βάρος ἀνωφελές τῆς γῆς, μας ονόμασε ὁ Παῦϊος, γερμανός φιλόσοφος. Καὶ ὁ ἴδιος σημείωσε, ὅτι (βάρος ἀνωφελές τῆς γῆς), εἶναι ἡ γνωστὴ φράσις τοῦ Ὁμήρου, «ετώσιον ἄχθος αρούρης», δηλαδή οἱ ἀπὸ ἐμᾶς ευεργετιθέντες εὐρωπαῖοι, πολεμοῦν ἐμᾶς τοῦ Ἑλλήνες, με Ἑλληνικά ὅπλα)}*.

{(ἀπ' τὸ βιβλίον, Βεκαρίου, <Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν>, ἀπ' τὴν Ἰταλικήν, σὲ μετάφραση καὶ Προλεγόμενα Μουρελλέτου, 1823)}.

Επιστολή 13^η ν

«Εψές εύρον την αύραν και την ψυχήν μου ήρα,
Και κόσμον ίδον άραν και την πνευμάτου ήρα».

«Η εκ παρά Θεού αγάπης, φιλαλληλία, ί(και η εξ αυτής κοινή των ανθρώπων ωφέλεια)ί, αυξανόμενη ή ελαττουμένη, κάνει την αλληλομαχίαν αντιστρόφως να ελαττούται ή να αυξάνεται». ί(όσο ανοίγομε τα πνευματικά μας μάτια διά της Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, τόσο απλώνεται και ο Θεός - Φως μέσα μας, ενώ όσο τα αφήνουμε στα σκοτάδια της αγνωσίας, τόσο αυξάνει μέσα μας και έξω μας, το πεδίο της ανοησίας. Διότι ως λέγει και ο υμνωδός, «ο Χριστός ενίησι(εγγέει) τον αγιασμόν» κατά την βάπτισίν Του, εις τον Ιορδάνη, «τω ύδατι, και ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται» ούτω και διά της σπουδής της Κλασικής Παιδείας και της Ορθοδοξίας, εγχύνεται μέσα μας η σοφία, η σωστή γνώσις των πραγμάτων, η αγάπη, η φιλαλληλία, η φρόνησις, το θάρρος, το ήθος, κανονικότης, η αγιότης, η τελειότης. Είναι η σωστή γωνία από την οποίαν πρέπει να μπαίνομε σε κάθε εφαρμοσμένη ή θεωρητική έρευνα και γνώση, ίνα αναδείξομε το λεχθέν υπό του Κυρίου, «θεοί έστε». Και συνεχίζει ο υμνωδός: «και ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον το φαινόμενον, ουράνιον το νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος το Πνεύμα», ότι «διά καταδύσεως, η προς Θεόν ημών άνοδος γίνεται»)ί. —

Επιστολή 14^η ν

Λες και δεν υπάρχει άλλος τρόπος φέρεσθαι και χαίρεσθαι

«Άνθρωποι και λαοί, με το ντουφέκι στο χέρι αεί, ως αποσ-τασίας υπουργοί, και ως του ‘φράχτη’ καταστροφείς, και στις παραβιάσεις του αυτεξουσίου λειτουργοί, παραμέν-ουσιν πότε ως τυφλοί, και πότε ως ηθικοί, και άλλοτε ως φυσικοί εγκλημάτων αυτουργοί, και εκ συνηθείας συνεχίζουν, του ίδιου λάθους τρόπου ζωής φυτουργοί, διότι: «μάταια ελάλησεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού, χείλη δόλια εν καρδία, και εν καρδία ελάλησεν αυτά».ψαλμ.ια΄3/ {(λόγια ψευδή και επιβλαβή ανταλλάσσει ο καθένας με τον πλησίον του. Από την αμαρτωλή καρδία των δε, βγαίνουν διά του στόματός των δολιότητες. Συσσωρευμένη δε κακία υπάρχει εις την καρδίαν των, την οποίαν εκφράζουν με πανουργία τα χείλη των)} . (μτφρ. Ι.Θ.Κολιτσάρα)

Επιστολή 15^η ν

«Islamic storm under portas».

Αγαπητοί, γρηγορείτε – γρηγορείτε, ήγγικεν η δύση της Δύσης, ισλαμική θύελλα κρούει την πόρτα». Και επί το κουτσολατινικότερον, «Islamic storm under portas».

Εγερθείτε, φερθείτε στα δρώμενα της ζωής σαν άσοι, σαν τέτοιοι κομπάρσοι, σαν συναγωνιστές, σαν πρωταγωνιστές, σαν πιόνια, σαν παίχτες, σαν στρατιώτες καλοί, σαν εργαλεία ασφαλή, σαν αντάρα καλή, σαν φράχτες τάξης, της γης σαν αλάτι, σαν φρουροί σε ‘παλάτι’, σαν φαγητού το γλυκάδι, σαν αέρινο χάδι, σαν φτερά του αέρα, σαν πετεινά του αιθέρα, σαν σταγόνες βροχής, σαν λουλούδια εποχής, σαν χιονιού νιφάδες, σαν δένδρων συστάδες, σαν φάρων το φως, να εκπέμπετε SOS. (ζως-μός).

Και μη λησμονείτε, επί παν, το εν τη ταυτότητι ημών και πληρότητι αυτής άγον, «μηδέν άγαν». –

Επιστολή 16^η ν

Τι μίγμα Παιδείας;

«ουδέν μη σκολιόν σχολείον,
 Ουδέν μη στραγγαλιώδες,
 Ουδέν μάθημα ευθές Αρχαίων Ελληνικών,
 Ουδέν Εληνορθόδοξον και Θρησκευτικόν,
 Ουδείς εκ των Αρχαίων και νεωτέρων,
 Αξίων ως παιδείας Αξίωμα,
 Ουδείς των συγχρόνων άξιος για αξίωμα,
 Πού μη γόνατα παραλελυμένα;
 Πού κηδεμονικόν οπλισμένον;
 Πού καρδιά ξεχερσωμένη;
 Πού ψυχή ορθή και μη πλαγιασμένη;
 Πού μη καθεύδοντες εν σκιά θανάτου;
 Πού μη καθήμενοι εν κόλποις και σκιά ακαμάτου;
 Ποιους μιμητάς να βρει το παιδίον,
 Με απνεύματη δολοφονοτροφοδότρα γλώσσα;
 Πώς να μην κυνηγήσει τα σάπια φαντεζί τα τόσα;
 Πώς να μην αυξηθούν μόνον τα ζώα ποιούντα,
 Και να μην εξαφανιστούν τα Ζωοποιούντα;
 Πώς; Πώς μη πουν; Πού προς αρπαγμόν
 πορτοφώλιον;
 Ω μαύροι! Για αυτά πονάω,
 Για εσάς; Ουδέν σχόλιον».

*{Μαύρον τον, όποιον τον καλώ, ωσάν δικόν τον έχω,
 ωσάν μοναδικό αδελφό, σαν σπίτι που κατέχω}.*

Και μακάρι να μην ήταν έτσι, για να μη νοιάζομαι.

Οι αρχαίοι σοφοί ημών πρόγονοι έλεγαν: «Εν
 χειμώνι και θάλαττα μεγάλη, και τα μικρά
 αμαρτηθέντα, ικανά πάντα συνεπιτρίψαι εισίν».
 {(Στην βαρυχειμωνιά και στην θαλα-σσοταραχή,
 και τα παραμικρά αίτια είναι ικανά να προκα-
 λέσουν μεγάλη καταστροφή).επε}. —

Επιστολή 17^η ν

Τρόπος του ζην

«Ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ διά του θανάτου του Υιού Αυτού, πολλώ μάλλον καταλλαγέντες σωθησώμεθα εν τη ζωή Αυτού».

«Αγαπητοί, «μη υπερφρονείν παρ' ό δει φρονείν,

αλλά φρονείν εις το σοφρονείν,

εκάστω ως ο Θεός εμέρισε μέτρον πίστεως.

Έχετε χαρίσματα κατά την χάριν

την δοθείσαν ημίν διάφορα, ήτοι:

προφητείαν κατά την αναλογίαν της πίστεως,

διακονίαν εν τη διακονία,

ο παρακαλών εν τη παρακλήσει,

ο μεταδιδούς εν τη απλότητι,

ο πρίστάμενος εν σπουδή,

ο ελεών εν ιλαρότητι,

η αγάπη ανυπόκριτος,

αποστυγούντες(αποστρέφοντες) το πονηρόν,

κολλώμενοι τῷ αγαθῷ,

τη φιλαδελφία φιλόστοργοι,

εν τη φιλαλληλία φιλόπονοι,

εν τω τιμάν αλλήλους προηγούμενοι,

τη σπουδή μη οκνηροί,

τω πνεύματι ζέοντες,

τω Κυρίῳ δουλεύοντες,

εν τη ελπίδι χαίροντες,

εν τη θλίψει υπομένοντες,

εν τη προσευχή προσκαρτερούντες,

εν ταις χρείαις αλλήλων κοινονοούντες,

την φιλοξενίαν διώκοντες,

την φιλοτιμίαν ζηλούντες,

ευλογείτε τους διώκοντας υμάς,

ευλογείτε και μη καταράσθε,

χαίρειν μετά χαιρόντων,

κλαίειν μετά κλαιόντων,

το αυτό εις αλλήλους φρονούντες,

μη τα υψηλά φρονούντες,

τοις ταπεινοίς συναπαρόμενοι,

μη γίνεσθε φρόνημοι παρ' εαυτοίς,

μηδενί κακόν αντί κακού,

τα καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων,

μη εαυτούς εκδικούντες,

τη οργή τόπον δότε,

εμοί η εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος.

Πεινά ο εχθρός; Ψώμιζε αυτόν,

Διψά ο εχθρός; Πότιζε αυτόν,

Τούτο γαρ ποιών, άνθρακας σωρεύσεις,

επί την κεφαλήν αυτού.

Μη νικώ υπό του κακού,

Νικά εν τω αγαθῷ το κακόν. Αμήν

Ρωμ. ε'.10 / Ρωμ.ιβ'.6 – 21

Επιστολή 18^η ν

«Ελλάς, και πασόκ:

«Αυτός του ο κόσμος! Τι φαγιά! Για ποιο σκοπό τα θέλει;

Ξεφάντωση έχουν ή χαρές; Σαν έρανος δεν μοιάζει.

Μου φαίνονται στο σπίτι σου, πως ήρθαν

χαροκόποι,*

Κι αχόρταγα χαραμοτρών· κι αν άνθρωπος με γνώση,

Έβλεπε αυτές τους τις πομπές, θα ξάναβε ο θυμός του.

Όλοι τους τρων τον άπατο, και καταλούν το βιο σου».

{(Ομήρου / Οδύσσεια, Α΄.225-9/248 / 367-382)}
δμρφμν

«Και ο οργισμένος Έλληνας, το λόγο επήρε κι είπε·

«Μνηστήρες σεις της μάνας μου, μ' αδιαντροπιά γεμάτοι,

Τώρα χαρείτε το φαϊ, κι ας λείπουν οι φωνές σας.

Αν είναι θέλημα Θεού, ετούτο για να γίνει,

Μα την αυγή σε εκλογές, να κάτσουμε να πάμε,

Κι εκεί μια γνώμη ξάστερα, θα πω νακούσουν όλοι,

Να φύγετε απ' το σπίτι μου, να στρώστε αλλού τραπέζι,

Συναλλαχτά στα σπίτια σας, να τρώτε βιος δικό σας!

Μα αν θαρρείτε πιο σωστό, και πιο όφελος πως είναι,

Το ξενομάζι , απλέρωτο να πάει καπνός – με γεια σας!

Κι εγώ βοηθό μου τον Θεό, θα κράξω τον Ουράνιο,

Κι άμποτες τούτες τις δουλειές, δώσει να τις

πληρώστε,

Όλους εδώ ανερώτητα, να σας θερίσει βάρος!

Κι όλοι τους ετρόμαξαν, και δάγκασαν τα χείλη,

Για το πώς ο Έλληνας, γι' αυτά**, τους μίλησε με θάρρος».

(**σπάνια λένε την αλήθεια κατάμουτρα ό ένας του άλλου).

«Μα δεν παραξενεύομαι πολύ, τους πρασινοφρουρούς σου,

Γι' αυτά που κάμουν τάνομα με τις ασταχασιές
τους,
που τρώνε τα κεφάλια τους και στανικώς μου
σβήνουν
το σπίτι μου ξοπίσω, γιατί θαρρούν πως δεν θαρθεί
καιρός ο της απαλλαγής των, και γίνει τους η
θύμηση, όμοια των κακίστων.

Μα με τον άλλο, τον Λαό, θυμώνω εγώ, τους
άψυχους τους νους τους, που δεν βγάζει κανείς
μιλιά, στους άτροπους φρουρούς τους, και σαν
Λαός ολόκληρος τους λίγους να μαζέψει, πρίν μας
πλακώσει η φτώχεια μας, η γης πρίν μας στερήσει.
Γιατί οι λίγοι το κακό το κάμουνε μεγάλο,
μη και πλακώσει η πτώχευση, τι έχουμε πια φτάσει,
πάνου στο χείλος του γκρεμού, στο κάτι παρά ζάλο.
(Β'.στ.235-241)

Γιατί αυτών τους λείπει η στόχηση, το δίκιο δεν
κατέχουν,
μήτε νογούν τα βογγητά, της λαβωμένης μάνας,
(στ.282-284)
μήτε σπιτιού τα θέμελα, τα νοιώθουνε που τρίζουν,
μήτε τα φίδιατα τα διεθνή, τακούνε που σφιρίζουν,
που θέλουν τους με μια φυσιά, να σβήσουν μας μια
μέρα».

«Κρασιά βάντε στις στάμνες σας, και στα σακιά το
αλεύρι,
που εφραίνεταιό μας την ψυχή, και την καρδιά
στυλώνει.

τι 'ναι Λαού αυτά ζωή, και σπιτικών κολώνες,
από παλιά οπούρχονται, δεν τάσβησαν οι
αιώνες».σ.290

Άκου τις ικεσίες μας, Θεέ, τις προσευχές μας όλες,
κι αυτά που σου δεόμαστε μην αρνηθείς να κάμεις,
δώσε στη Μάνα μας ισχύ, και στα παιδιά της δόξα,
και σ' όλους, δώσε δύναμη, τους Άγιους της
Πυλώνες,

για να κρατούν ορθάνοιχτες, εστίες κι Εκκλησίες.
Βοήθησε τον Έλληνα εμένα, την Πατρίδα,(στ.Γ'55-60)
να ξαναγίνουμε το φως, με την δικιά Σου αιγίδα».
Μα το 'κάστρο' το ψηλόχτιστο, στη βράση του
πολέμου,
κι αυτό θέλει ξεκούραση, βόηθα το πάντα Θεέ
μου».(107)

«Άμυαλος είν' ός σκέφτηκε, πώς δε θα τον ακούσει,
(146)

αν και μια και δυο και τρεις, την πόρτα Του δεν
κρούσει.

Γιατί την γνώμη του ο Θεός, με μιας δεν την
αλλάζει,

πριν σκύψει η μύτη μας στη γή, ψηλά μη και
φαντάζει».

«Και όταν θέλει η χάρη Του, από γαστέρας του
μητρός, αυτόν που προορίζει, να άρει βάρη και
ζυγό, τα όσα του ορίζει, τον σώζει τον από μακριά,
το πώς Αυτός ζυγίζει,

και πριν αυτός αυτό σκεφτεί, σαν χάρη να ζητήσει».
(231)

(= σπάταλοι) {(Ελάχιστα διαμορφωμένοι στίχοι από την Ιλιάδα του
Ομήρου, που μας ταιριάζουν, στην εποχή «του μαζί τα φάγαμε», και
των άσπονδων φίλων και του διεθνούς νομισματικού ταμείου, που
μας κάμανε φύλλο και φτερό, για δέκα χρόνια)}.* —

Επιστολή 19^η νΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ και ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Καμία σχέση μεταξύ Χριστιανισμού και υλιστικού κομμουνισμού· οποίον εκάστου το φέρον; Του μεν η αγάπη, του δε το συμφέρον, ο μεν κοιτάζει τον ουρανόν, ο δε την γην, ο μεν την καρδίαν ο δε το στομάχι.
Ο μεν το του πνεύματος σήμερον, ο δε το ταμάχι...Εν τω Χριστιανισμώ συνδεδεμένοι διά της αγάπης,εις δε τον κομμουνισμόν διά το συμφέρον.

Προσέξτε τι λέγει Κύριος: «οράτε και φυλάσσεσθε από πάσης πλεονεξίας· ότι ούκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού έστιν εκ των υπάρχοντων αυτού». Λουκ.ιβ'.15 {(προσέχετε και προφυλάσσεσθε από κάθε είδος πλεονεξίας. Δεν συντελεί αύτη εις τίποτε διά να έχετε άνετη και χαρούμενη την ζωήν σας. Διότι η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα περισσά πλούτη, και δεν διατηρείται από τα υπάρχοντά του, ούτε τα πολλά πλούτη του, εξασφαλίζουν εις αυτόν μακροζωία και ευχάριστη ζωή)}.Π.Ν.Τρεμπέλας

Αλλού πάλιν λέγει: «πολλοί από ανατολών και δυσμών ήξουσι και ανακλιθήσονται ματά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ». Δηλ.θα έρθουν διάφοροι, δεν εξαιρεί λαούς και φυλές. Και αλλού: «Και παράγων ο Ιησούς εκείθεν είδεν άνθρωπον καθήμενον επί το τελωνείον, Ματθαίον λεγόμενον, και είπεν αυτώ ακολουθεί μοι. και αναστάς ηκολούθησεν αυτώ». (οι έχοντες καλήν προαίρεσιν αμέσως Τον υποδέχονται). (Ματθ.η'.8/θ'.9

Ακόμη γνώτε ότι:

Ιω. 1,1 Έν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος. (Εις την αρχήν της πνευματικής και υλι κής δημιουργίας, άναρχος και προαιώνιος, υπήρχεν ο Υιός και Λόγος του Θεού. Και ο Λόγος ήτο πάντοτε αχώριστος από τον Θεόν και πλησιέστατα προς αυτόν, και ο Λόγος ήτο Θεός απειροτέλειος, όπως ο Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα) . Οράτε ότι ού δημαγωγεί, ούκ επαναστατεί, ού καταργεί, αλλά πληροί, διδάσκει, και διδάσκοντας νουθετεί, και νουθετώντας προάγει ημάς, όθεν εν Αυτώ και δι' Αυτού το Φως. Ότι: «έν αύτῳ ζωή ην, και η ζωή ην τὸ φῶς τῶν ανθρώπων.1.4».

(Μεταφρ. Π.Ν.Τρεμπέλας)

20

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ (ιδού γλώσσα, ην απαξιούσιν
οι σκολιοί και στραγγαλιώδεις, ως ξένοι και άκληροι Αυτής).

Υπόδειγμα, ευφωνίας, λογοτεχνίας, συμφωνίας, ορθοφωνίας,
θεοσοφολογίας και εμπειριστατολογίας, καύχημα πιστών και
έπαινος Αγίων, δημοτικών και πανεπιστημίων, γλώσσης
αγαλλίαμα, νοηματικής τελειότητας απαύγασμα, Εκκλησίας
εγκαλλώπισμα· ευφραινέσθωσαν ευαγγελιζόμενοι, και
αγαλλιάσθωσαν οι ακροώμενοι.

Ιω. 1,1 Έν αρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ
Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. (Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πνευματικῆς καὶ υλικῆς
δημιουργίας, ἀναρχος καὶ προαιώνιος, υπῆρχεν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος
τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Λόγος ἦτο πάντοτε ἀχώριστος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ
πλησιέστατος πρὸς αὐτόν, καὶ ὁ Λόγος ἦτο Θεὸς ἀπειροτέλειος,
ὡπῶς ὁ Πατήρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα) .

Ιω. 1,2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.

Ιω. 1,2 Αὐτὸς υπῆρχεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας ἠνωμένους
πρὸς τὸν Θεόν.

Ιω. 1,3 πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ
γέγονεν.

Ιω. 1,3 Ὅλα τὰ δημιουργήματα ἐγίναν δι' αὐτοῦ καὶ χωρὶς αὐτόν
δεν ἔλαβε ὑπαρξιν κανένα, ἀπὸ ὅσα ἔχουν γίνεῖ.

Ιω. 1,4 ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.

Ιω. 1,4 Εἰς αὐτόν υπῆρχε ζωὴ καὶ ὡς ἀπείρος πηγὴ ζωῆς
ἐδημιούργησε καὶ διατηρεῖ κάθε ζωὴν. Δια δε τοὺς ἀνθρώπους δεν
εἶναι μόνον ἡ φυσικὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ πνευματικόν φῶς, πῶς
φωτίζει τὸν νοῦν τῶν εἰς κατανόησιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀληθείας.

Ιω. 1,5 καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ
κατέλαβεν.

Ιω. 1,5 Καὶ τὸ φῶς λάμπει μέσα στο σκοτάδι καὶ τὸ σκοτάδι δεν
ἠμπόρεσε ποτέ νὰ το ἐπισκιάσῃ καὶ νὰ το ἐξουδετερώσῃ.

Περὶ Αγ. Ιωάννου τοῦ Προδρόμου

Ιω. 1,6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτοῦ
Ἰωάννης·

Ιω. 1,6 Προάγγελος αὐτοῦ τοῦ φωτός κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας
ἐγένεν ἓνας ἄνθρωπος, σταλμένος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ οὐοίου τὸ
ὄνομα ἦτο Ἰωάννης.

Ιω. 1,7 οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός,
ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ.

Ιω. 1,7 Αὐτὸς ἦλθε με κύριον σκοπὸν νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ
φωτός, δηλαδὴ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ με τὸ κήρυγμά του νὰ
προπαρασκευάσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ πιστεύσουν ὅλοι στο
φῶς.

Ιω. 1,8 οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ
φωτός.

Ιω. 1,8 Δεν ἦτο ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ δια τὸ
φῶς.

Ιω. 1,9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον
ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Ιω. 1,9 Ὁ Υἱὸς καὶ Λογος τοῦ Θεοῦ ἦτο πάντοτε τὸ ἀληθινόν φῶς,
τὸ οὐοίον φωτίζει κάθε ἄνθρωπον, πῶς ἐρχεται στον κόσμον.

Ιω. 1,10 ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ
κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω.

Ιω. 1,10 *Ητο εξ αρχής στον κόσμον, ως δημιουργός και κυβερνήτης, και ο κόσμος όλος, ορατός και αόρατος, έλαβεν ύπαρξιν δι' αυτού. Και όμως όταν το φως, ο Υιός του Θεού έγινε άνθρωπος, ο κόσμος δεν τον ανεγνώρισε και δεν τον εδέχθη.*

Ιω. 1,11 *Είς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.*

Ιω. 1,11 *Ἦλθε μεταξύ των ιδιῶν του, δηλαδή των Ιουδαίων, τους οποίους με ιδιαιτέραν στοργήν δια μέσου των αἰώνων είχε προστατεύσει, και αυτοί οι ιδικοί του δεν τον εδέχθησαν ως Σωτήρα και Θεόν των.*

Ιω. 1,12 *ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ,*

Ιω. 1,12 *Ἄλλοι όμως τον εδέχθησαν. Εἰς ὅσους δε τον εδέχθησαν με πίστιν ως Σωτήρα και Θεόν των ἔδωκε το δικαίωμα να γίνουν τέκνα Θεοῦ, εἰς αὐτούς δηλαδή που πιστεύουν στο ὄνομά του.*

Ιω. 1,13 *οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.*

Ιω. 1,13 *Αὐτοί δεν ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἀνθρώπινα αἱματα οὔτε ἀπὸ θέλημα σαρκός οὔτε ἀπὸ θέλημα ἀνδρός, ἀλλὰ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τον Θεόν.*

Ιω. 1,14 *Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.*

Ιω. 1,14 *Και ο Υιός και Λογος του Θεού έγινε άνθρωπος κατὰ υπερφυσικόν τρόπον και κατεσκήνωσεν με οικειότητα εν τῷ μέσω ημῶν και ημεῖς εἶδαμεν τὴν μεγαλειώδη δόξαν του, δόξαν ὅχι ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ θεῖαν και ἀπέραντον, τὴν ὁποίαν εἶχεν ως φυσικὴν του κατὰστασιν ἀπὸ τον Πατέρα, σαν Υιός του Θεοῦ μονογενής, γεμάτος χάριν και ἀλήθειαν.*

Ιω. 1,15 *Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν.*

Ιω. 1,15 *Ο Ἰωάννης μαρτυρεῖ δι' αὐτόν και κράζει με μεγάλην φωνήν, λέγων· “αὐτός ἦτο ἐκεῖνος, δια τον ὁποῖον σας εἶπα, ὅτι ο ἐρχόμενος ὑστερα ἀπὸ ἐμέ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπὸ ἐμέ, διότι ως Υιός μονογενής του Πατρός υπήρχε ἤδη, πρὶν ἐγὼ γεννηθῶ”.*

Ιω. 1,16 *Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος·*

Ιω. 1,16 *Και ἀπὸ τον ἀπειρον πνευματικόν πλούτον αὐτοῦ ὅλοι ημεῖς ἐλάβομεν και χάριν ἐπάνω εἰς τὴν χάριν.*

Ιω. 1,17 *ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.*

Ιω. 1,17 *Διότι ἐνῶ ο νόμος ἐδόθη δια του Μωϋσέως, δούλου του Θεοῦ, ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια ἦλθαν δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υιού του Θεοῦ.*

Ιω. 1,18 *Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.*

Ιω. 1,18 *Τον Θεόν κανεῖς ποτέ δεν ἔχει ἰδεῖ. Ο Υιός ο μονογενής, που ὑπάρχει προαιωνίως πάντοτε στον κόλπον του Πατρός, ἐκεῖνος ἐφάνέρωσεν εἰς ἡμᾶς και κατέστησε γνωστόν τον Θεόν. (μεταφρ. Π.Ν.Τρεμπέλας).*

Επιστολή 21^η ν
Ανατολή νέας εποχής

Τώρα ανατέλλει εποχή της αθεΐας και της απειθείας, και παίρνουμε ήδη την γεύση των πικρών της καρπών, με τα καθημερινά εγκλήματα, με τα χέρσα χτήματα, με τα βρωμερά παντού αποχύματα.

Όλοι, μα εντελώς όλοι, φωνάζουμε ότι βιώνουμε έναν κατήφορο χωρίς τέλος, ότι πορευόμαστε μέσα από ένα ατελείωτο έλος, και δεν ορθωνόμαστε, ώστε να βάνομε οδηγούς τους Πιστούς μας Ταγούς, Κλασική Παιδεία και Ορθοδοξία, γιατί από κόμπλεξ προς την κατάρα της αριστεροσύνης δεν κάνομε το ορθό, ντρεπόμαστε, και μοιραία χανόμαστε.

Αυτοί οι Ταγοί, είναι οι αέναοι ποταμοί της θείας σοφίας, και όχι της ανθρώπινης, αλλά της Υπερανθρώπινης, μιας Πνευματικής δύναμης τελείας, που γεννά την δημοκρατία την άφοβη, που γεννά την ελευθερία της σωφροσύνης και το αμείλικτο της δικαιοσύνης.

Και αντί να στρώνουμε για ένα καλλίτερο αύριο, ξεστρώ-νουμε, αντί να ζεσταίνουμε παγώνουμε, αντί να φιλιόμαστε σκοτωνόμαστε, αντί να αγαπιόμαστε αλληλομισόμαστε και αλληλομαχαιρωνόμαστε, αντί να αλληλοβοηθόμαστε αλληλοφαγωνόμαστε, αντί να αλληλοκατανοούμε αλληλοοργιζόμαστε.

Δεν θέλουμε να ακούσουμε την είδηση της σύνεσης, της συνείδησης, και της ενωτικής Αγάπης την φωνή, την μόνη που σώνει τα πάντα διά πάντα ενώνει.

Λαός απαίδευτος, ό,τι και να κρατήσει στα χέρια του θα το χάσει, όπως με τον ανόητο που του παίρνει ο σκύλος το ψωμί από τα χέρια, έτσι και σε εμάς όταν θα είναι έτοιμο το ισλάμ, θα μας κόψουν μαχαίρια· γι' αυτό πρέπει να ζούμε έναν διαρκή αγώνα, μια διαρκή πάλη, απ' το Φως, μέσα στο Φως, για το Φως.

Σημ. 1. Οι μεγάλοι, κάποτε αγωνιζόντουσαν να διαλύσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία, τώρα, το ακόρεστο, τους οδηγεί στον εξοπλισμό της και την ανάδειξή της σε μια άλλη υπερ-δύναμη, και δεν βλέπουν πως μέσα τους έχουν το αντικλείδι της κοινωνικής τους αστάθειας, που λέγεται ισλαμικό φίδι, που το θρέφουν τώρα για να τους φάει αύριο.

2. Και ενώ δεν υπάρχει σπίτι που να μην έχει πάσχοντα, από κάτι πολύ σοβαρό, συνεχίζουμε να υπακούμε στους κατ' όγκον μεγάλους, αλλά πνευματικής ουσίας, ανεπαρκείς, διό έχουμε και πολέμους διαρκείς, και εξαπλούμενη εξαθλίωση· αλλά παραμένουμε με αφοσίωση λατρεύοντες τον δούρειο ίππο τους, τον δούρειο πλούτο, γιατί τον πραγματικό πλούτο τον κρατάνε για την δική μας αβλεψία, όσο έχουν τους ανοήτους να τους ακολουθούν.

Γι' αυτό μόνοι σας, πλουτίστε σε γνώση, σε πραγματική γνώση ουσίας, της Αληθείας, της Αγάπης, της Φιλαλληλίας, αυτός είναι ο πραγματικός πλούτος, ο άλλος τρόπος ζωής, όχι ο υποταγμένος στους άθεους ληστές λαών και υλιστές, αλλά στις αρχές Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, και όχι στις αρχές του σκότους, στις αρχές, της συμμετοχικής διδασκαλίας, όλων των βαθμίδων, του συμμετοχικού έντιμου πλουτισμού, της συμμετοχικής παραγωγής και δημιουργίας, που σώ-ζει ζωές, που φιλιώνει Λαούς, που γκρεμίζει τείχη, σύνορα και συρματοπλέγματα, στρατοκρατούμενα ή ανταρτοκρατούμενα.

Ναι, αυτός είναι ο πραγματικός πολιτισμός, δεν είναι ο κλεμμένος πλούτος και οι εξ αυτού προκύψασες συνήθειες, είδωλα, τα φαντεζί και τα ιλουστρασιόν, φασόν και ιμιτασιόν, τα κενά αρετών.

Αυτοί πατάνε σε δύο βάρκες, αλλά την μία την έχουν παραφο-ρτώσει – την του υλισμού, ενώ την βάρκα της ουσίας και του πνεύματος, και όχι του οιοπνέυματος που έχουν αυτοί, την έχουν σε οικτρά απαιδευσία, και αμασία, και γι' αυτό θα μπατάρουν και σε πολέμους όλους θα σας πάρουν, την ζωή των νέων θα σνομπάρουν, και τα ίδια πάλι ξανά και ξανά· τον σταυρό των Λαών ποτέ δεν θα άρουν.

Λες και δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να πάρουν.

Σημ. προσέξτε για τι δίκαιο μιλάμε όλοι:

Οι προ ετών αδικίες με το πες – πες, δημιούργησαν σημερινό δίκαιο, και οι σημερινές αδικίες, με το λέγε – λέγε, θα είναι λογικές για το μελλοντικόν δίκαιον, και από αυτά εξερτώνται ζωές και ιστορίες...διό λέγει, «ού κατά τον ανθρώπινον νόμον δικαιούσθε, αλλά κατά χάριν». –

Επιστολή 22^α ν

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΕΠΟΧΗ

(Οι τρεις αδελφές : ατμόσφαιρα ,θάλασσα και γη .
κι ο άνθρωπος ,ο αδελφός ,φρόντιζ' ένας τον άλλον.
ο ένας στον άλλον ανήκαν , ώσπου απ' αυτόνε καήκαν) .

Θάλασσα ,ήπια . καθαρή ,γαλήνια .

1

Εσύ δεν είσαι θάλασσα ,εσύ'σαι ένας καθρέπτης ,
Το τι δεν καθρεπτίζεται ! όρεξη για να βλέπεις .

2

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,όλης της γης τα γένη ,
Ιπτάμενα ,πλεούμενα ,το κάθε τι εν γένει .

3

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,τα κάλλη τ' ουρανού ,
Και βλέποντάς τα χαίρεται , ο καθαρός ο νου .

4

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,οι στρατιές αγγέλων ,
Αγίων κι αγαθών ψυχές , σαν φύλλα των αμπέλων .

5

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,κάθε λογής καλούδια ,
Στον ερχομό τους π' αντηχούν ,όργανα και
τραγούδια.

6

Μα αντί να σε φροντίζουμε , με αγάπης
καθαριότητα ,
Μέσα σου κι έξω αφήνουμε ,την πάσαν αθλιότητα .

7

Για να μιλάμε καθαρά ,μιλάμε για ,σκουπίδια ,
Άκυκλα ή ανάκυκλα , ως και αποπατίδια .

8

Εμείς αντί φροντίδα σου ,προσφέρομέ σου ρύπους ,
Κι εσύ για αυτοκάθαρση , αγνών κυμάτων χτύπους.

9

Μέσα σε σέ ξεβγάζουμε ,όλα μας τα κριμένα ,
Λόγια ,βαρέλια ,βρώμικα ,άπλυτα και πλυμένα .

10

Κι εσύ όλα τα δέχεσαι ,με ανοιχτή αγκάλη ,
Που θα'πρεπέ μας ,φτύσιμο ,για τούτο μας το χάλι .

11

Αντί σύ άπρεπης κραυγής ,τον φλοίσβο μας
προσφέρεις,
Κι αντί για μας να οργίζεσαι ,όλα τα υποφέρεις .

12

Εμείς βρισιά ,εσύ δροσιά ,εμείς βρωμιά ,εσύ ρωμιά*
 Εμείς σε χάλι ,συ δίχως ζάλη ,μες στις ζωής μας
 την Πεντοζάλη . (*υπομονετική)

13

Εμείς δραπετές ,εσύ προσμένεις ,εμείς φευγάτοι
 Συ αγωνίστρα ,
 Να σταματήσεις την κατρακύλα ,
 Αντιπαλεύεις , σε γιγάντων κονίστρα .

14

Είσαι ένα απ' τα τρία ,που εποίησε Εκείνος ,
 Και περπάτησε απάνω σου ,σαν άπτερος Χήνος .

15

Εσύ' σαι που πρωτόπλασε ,το ένα απ' τα τρία ,
 Θάλασσα ,γη και ουρανό ,η Άγια μας η Τρία(άς) .

16

Στα τρία αυτά τα έργα Του ,πάντα η αναφορά Του ,
 Κι εμείς τυφλοί αρνούμαστε ,την Άγια προσφορά
 Του .

17

Εμείς τυφλοί δεν βλέπαμε ,αγάπης Του , τα δώρα ,
 Που έδινέ μας απλόχερα , κι έγινε χθες το τώρα .

18

Εμείς τυφλοί στη μώρα μας ,σε θλίψεις
 ανταμώνουμε ,
 Και αντί να συνερχόμαστε , βλακείες εσκαρώνουμε.

19

Γύρω μιλά η Φύση μας ,Ουρανός ,Θάλασσα και Γη,
 Μ' αρνούμαστε πεισματικά ,την της Ζωής μας τη
 πηγή*.(*=Φύση)

20

Κύμα με κύμα μόρφωσες , το κάθε σου λιθάρι ,
 'Λουλούδια' της αλμύρας σου ,κάθε γιαλού καμάρι.

21

Πότε με κύμα απαλό ,και πότε αγριεμένη ,
 Έδειρες ή εχάϊδες ,την γη την πονεμένη .

22

Και λέγεις της βρε αδερφή , νισάφι ,όχι άλλο ,
 Τη μόλεσή σου ν' ανεχθώ , ν' αντέξω πόσο άλλο ;

23

Κι η γη με κλάμα σαν μωρού ,σαν αδερφή σου ,
 λέει,

Τι να σου κάνω βρ' αδερφή ,δεν βλέπεις ,ποιος τα
φταίει ;

24

Δες ένα κόσμο άμυαλο ,στη ράχη κουβαλάω ,
Κι αντί να με προσέχουνε ,βιάζουν με ,πληγώνουν
με ,

Γυμνή ,καμένη απ' τις φωτιές ,βοήθεια ζητάω .

25

Και στέλλω τις ανάσες μου τις μόλυσματικές ,
Όλες με διοξείδιο ,μη αρωματικές !

Στην τρίτη μας την αδερφή ,την δόλια ατμοσφαίρα ,
Όπου τις παίρνει σιωπηλά , για να με ξαλαφρώσει,
Τον πόνο μου να μοιραστεί ,στη συμφορά την τόση.

26

Δες την που σκύβει από ψηλά ,το για να με φιλήσει,
Και με αδελφική στοργή , να με ανακουφίσει .

27

Απ' όλους αυτούς τους άμυαλους ,τους
εκμεταλλευτές,
Όπου το παίζουνε θεοί , αυτοί οι σαδιστές .

28

Για τον δικό τους χορτασμό ,μόλυναν ,θάλασσες ,γη
κι ουρανό , οπού τους περιβάλλουν ,
και διόλου δεν ενοιάζονται τι φόρο καταβάλλουν .

29

Κι αντί γι' αποταμίευση να κάμουνε στη φύση ,
Αδειάζουν το ταμείο της ,ώσπου να φαλιρίσει .

30

Αυτοί σαν άλλονε Χριστό ,σαν άλλοι Ιουδαίοι ,
Σκληρά γη βασανίζουνε , βάρβαρα οι χυδαίοι .

31

Ας ξέρουν πως προσκύνημα ,κάποτε θα τους γίνει ,
Ό,τι παντού πετάξανε , και ό,τι θ' απομείνει ,
Κι όσο θ' αυξάνει η μόλυνση ,θα μεγαλώνει η δύνη.

32

Στέκουν ακόμα λιγοστά , τα δέντρα μας θλιμμένα ,
Που κάθε μέρα νοιώθουνε ,πιο εγκαταλειμμένα .

33

Όσα μέινανε όρθια , δεν παύουν να προσφέρουν ,
Καίνε τα ,κόβουν βάνανσα ,όντα που ανθρωποφέρουν.

34

Κι επάνω στ' αποτύπωμα ,το βήμα τους π' αφήνει ,
Ότι ανθεί ξεραίνεται ,τη γη τηνε μολύνει .

35

Πόσο ν' αντέξει ο ουρανός ,να βρίσκεται σε κόμμα;
 Και πόσο το Ουράνιο , θ' αντέξ' η γη ακόμα ;
 Πόσο θ' αντέξει η θάλασσα το ξέπλυμα των πάντων,
 Που άνισ' αγωνίζεται , στ' αλώνια των γιγάντων ;

36

Ναι γίνανε τ' απόβλητα ,της γης μας πια περίσσια ,
 Κι άλλα στοιβάζονται βαθιά ,κι άλλα στα ξερονήσια,

37

Άνθρωπος ο ανόητος , θαρρεί έχει θεριέψει ,
 Και ότι νοιώθει την ,βροντή ,του εντέρου του τη
 ρέψη ,
 Και πως με 'χάπια' γίνεται ,η Φύση να μερέψει .

38

Αυτός και στο διάστημα ,πετώντας που περνάει ,
 Κι εκεί με καυσαέρια , στο δρόμο του κερνάει

39

Μα δες τον ,στέκει μάρμαρο ,και άγνεια δηλώνει ,
 Ξεδιάντροπα δικιολογεί ,σχεδόν και καμαρώνει .
 Η Φύση(ήθελ' αδερφό για να τονε παινεύει)
 Μα τώρα του υποκριτή ,εκδίκηση γυρεύει .

40

Κι ενώ όλοι το βλέπαμε , π' έρχεται καταιγίδα ,
 Κανείς δεν αντιστάθηκε , πέσεμε στην παγίδα .

41

Ναι όλοι μας το βλέπαμε ,το πούθε μας το πάει ,
 Κι όμως ουδείς αρνήθηκε , εκείθε για να πάει .

42

Άβουλα και ανάξια , όντα της εποχής ,
 Όλοι τους φέρουνε βαθειά ,αίσθημα ενοχής .

43

Οι έσχατοι εμείς ,την έσχατη δεν νοιώσαμε στιγμή,
 Γιαυτό για τιμωρία μας ,εσχάτη κι η ποινή .
 «ενταύθα κείται μόσχος ,ούς ούκ επρόφθασεν ,βους
 γενέσθαι .»

44

Κι όταν το χάος απλωθεί ,πώς ;πόσο ;ποιος να
 ξέρει;
 Πάλι απ' την αρχή θ' αναστηθεί ,με τ' αγιό Του
 χέρι,
 Ετούτος ο παράδεισος , που νόμος θα τον δώσει ,
 Ως νόμος τον εξήτησε , και νόμος θα χρεώσει .

45

Κανείς δεν τον μακάρισε ,γι' αυτή τη χορηγία ,
 Να πει ευχαριστώ πολύ ,για την δημιουργία ,
 Στη μνήμη την Αγία , Τριάδα όπου λέγουσι ,
 Οι λίγοι που κατέχουσι .

46

Φώναζαν κάποτε οι 'τρελοί' ,που νοιώθαν την
 αποστολή,
 Χρήση να κάνετε καλή ! μα όλοι τους ,λέγαν : οι
 φελλοί...

Κι ακόμα τώρα .

47

Δες τους πως κάνανε ,σημαία τη βία ,
 και ας λένε στη φύση, δεν ασκούν βία ,
 δεν νοιώθουν οι αυτόχειρες τη βία ,
 που πάνω τους ασκούνε με βία ;

48

Κι ενώ Φύση και άνθρωπος , ήτανε ένα ,
 Γιατί εδόθη το ένα , στο άλλο ένα ,
 Βία , με βία ,ασκείται απ' τον ένα ,
 Και της πατάει βίαια ,τ' αγνά ,τα πονεμένα .

49

Δεν νοιώθει ,την του εαυτού ,τη βία στο κορμί του,
 Σαν , περιβάλλον πολεμά ,μ' όλη τη δύναμή του ,
 Με βία για τη φτάση του ,ως την καταστροφή του .

50

Κανείς μας δεν ανέβηκε ,πα σε 'συκομορέα' ,
 Για να θαυμάσει λογικά , τα γύρωθεν ωραία .
 Σοφά που μας δοθήκανε ,συνύπαρξη μοιραία ,
 Και να μιλήσει από καρδιάς ,μ' αγάπη για το χρέος ,
 ως κάποτε παράδειγμα ,το 'πραξε ο Ζαγχαίος .

51

Και προχωρεί ανέμελα ,λέγοντας δεν με νοιάζει ,
 Μη νοιώθοντας το σούργελο ,πως το κορμί του
 βιάζει.

52

Μα σαν θα στράψει ο ουρανός ,κι η θάλασσα
 θεριέψει,
 Η γη μας σαν μας αρνηθεί ,και η πηγή(η
 Φύση),στεράψει,
 Ετούτων , η αποστολή θα έχει πια τελέψει ,
 Κι ο ένοχος θ' αφανιστεί , δεν θέλει ετούτο σκέψη .
 (Μη γαρ όντος ύδατος εν τη πηγή ,ανοίκειον το
 όνομα)Κλιμξ.κθ',7

Επιστολή 23^η νΚατεχόμενα

1

Ανθός στα κατεχόμενα ,ξανά να μη μυρίσει ,
 Ώσπου ξανά ν' ανθίσει , της λευτεριάς δεντρί .

2

Το γέλιο επικράνθη ,και τ' άνθος εμαράνθη ,
 Γιατί μέσα τους άφησε ,κηφήνας το κεντρί .

3

Κάθε μπουκιά που τρώγουν ,αυτοί που τα πατήσαν ,
 Κατάρα είν' Ελλήνων ,με βία που τ' αφήσαν .

4

Τ' ανάθεμα σε κείνους ,που μας εξαπατήσαν ,
 Και βάρβαρους αφήσαν ,και τ' άγια μας συλήσαν .

5

Με το έγκλημα που πράξαν , αξίες επατάξαν ,
 Φέρουν το ,στον λαιμό τους ,σε πλάκα που χαράξαν .

6

Ποτέ να μην δεχτούμε ,και μην συμβιβαστούμε ,
 Με όλα τα γενόμενα , μες στ' άγια Κατεχόμενα .

7

Που της Αλβιών 'σκονάκια' και των Γιου Ες 'τσανάκια',
 Οθωμανών πληρώσαν ,τα 'εισερχόμενα' .

8

Ποτέ σε τέτοια φάρα ,μη δώσουμε το χέρι ,
 Και γίνουμε βαρβάρων ,της βίας ξένων ,ταίρι .

9

Οι ούρανοί θα φρύξουν , η πλάση θα ουρλιάξει ,
 Κλαίν' οί βασανισμένοι ,για τούτηνε την πράξη .

10

Εικόνες θα δακρύσουν ,το Θείο το Ξεφτέρι ,
 Και τ' άγια θα τρομάζουν ολών των εποχών ,
 Και οι νεκροί θα πούνε τέρας είναι το ταίρι ,
 Που αντάμα περπατάνε ,πα σε τριγμούς οστών .

11

Ο Όλυμπος θα ρίξει , το μήνυμα στη Γκιόνα ,
 Κι όλα τα χελιδόνια , σε όλα τ' άγια μέρη ,
 Και τότε η Αλαμάνα , θα πεί Ελλάδα Μάννα !
 Κι αν σουβλιστόν με ψήσαν ,τούτοι το λησμονήσαν .

12

Βουνά θα συννεφιάσουν ,θάλασσες θα φουσκώσουν,
 Κι όλες οι Σαλαμίνες μας , κύματα θα σηκώσουν .

13

Φωνές θε ν' ακουστούνε , ολών των πεθαμένων ,
Κι όλες θα ενωθούνε , με των Αγνοουμένων .

14

Όλοι θ' αγανακτήσουν , γιατί χωρίς συγνώμη ,
Οι ζώντες αγνοήσαν , πεσόντωνε την Γνώμη.

15

Αρνούνται οι πεθαμένοι, κάθε γένους και φύλου ,
Και πρώτοι ανταρτεύουν ,οι του Πενταδαχτύλου .

16

Όχι όλα φωνάζουν ,καμένα , κρεμασμένα ,
Κι όλα τα στοιχειωμένα , Πελάγων και Βουνών .

17

Αυτ' είν' η παρουσία , παπούδων και γονιών ,
Με , ΟΧΙ , στην προδοσία , των νέων των γενιών.

Μέρ ο ς 2^{ον}

18

Και μήνυμα σου στέλνω ,παυτό το μετερίζι ,
Κι είναι του μέσου Έλληνα ,ο πόνος που τ' ορίζει .

19

«Τούρκε ,
Το καθημερινό ,ψωμί ,που τρως στα κατεχόμενα ,
Φαρμάκι να σου γίνεται ,μ' όλα τα παρελκόμενα .

20

Ποτέ ,να μή γλυκάνει σου ,μπουκιά, είναι ,ή στάλα,
Και ναν φαρμακερά γλυκό ,το μητρικό σου γάλα .

21

Η βία δίκιο δεν φέρνει ,μας λένε οι γραφές ,
Κι αυτά δικά σου μη σκεφθείς θα γίνουνε ποτές .

22

Όσα φαρμάκια έδωσες ,συ με την εισβολή σου ,
Τόσα φαρμάκια να τα πιει ,το ίδιο το παιδί σου .

23

Πόσες φορές συγχώρεση ,σε σένανε να δώσω ,
Κάλλιο το' χω μαστίγωμα ,στο σώμα μου να
νοιώσω .

24

Και ας το μάθει η μάνα σου ,κι εσύ ,και στο παχνί
το βόδι ,
αν δεν χωράτε άνετα ,μες στο δικό σας μόδι ,
Να τρώτε από τους σεαυτούς , όπως και το
χταπόδι ».

Και βίας μην απλώνετε ,για κατοχή το πόδι . –

Σημείωση :

«Για λίγα πράγματα μπορούν να είναι υπερήφανοι
οι Τούρ-κοι ,ότι ανακάλυπταν πάντα, καινούριους
τρόπους μαρτυρί-ων ,στους οποίους υπέβαλαν
εκάστοτε τους Έλληνες .»

Τζώρτζ Χόρτων ,αμερικανός Πρόξενος Σμύρνης,1922

Επιστολή 24^η ν

Ο Φθόγγος των Ποιητών

1

Βαλαωρίτη είμαι «γιός» καί εγγονός τού Ρήγα ,
Τής κλεφτουριάς είμ' αδελφός ,τής λευτεριάς
σφραγίδα .

2

Οπλαρχηγών είμ' η κραυγή ,καί κλάμα ορφανεμένων ,
Πεσόντων τό μνημόσυνο ,κι όλων των ξεχασμένων .

3

Το καρδιοχτύπι των διωγμών ,κι ό ρόγχος τών
πνιγμένων ,
Η αηδία τών Γραικών ,τών χλιοπροδομένων .

4

Εγώ δέν εδοκίμασα ,κόρν φλέϊκς από βρίζα
(υβρίδια) ,
Μπομπότας είμ' ανάθρεμα ,κι είν' η ψυχή μου
γκρίζα .

5

Εγώ γιά δίκια πολεμώ ,δίκια λησμονημένων ,
Πού έδωσάν τους τήν ζωή ,γιά δίκια σκλαβωμένων .

6

Φωνές ξεθάβω 'γω ψυχών ,Ελλήνων , Φιλελλήνων ,
Πού έρχονται από μακριά ,γιά πείσμα μισελλήνων .

7

Τών άφωνων είμ' η φωνή ,εμποροδούλων γρόσια ,
Κραυγή 'μαι αγανάκτησης ,κι αδικημένων γλώσσα .

8

Αυτά ποθούν 'πό μέσα μου ,στή φόρα γιά νά βγούνε,
Γιατί λησμονηθήκανε ,κι άλλο δέν τό βαστούνε . –

2005

Μηνυμα:

«Μη μπεις σε διάλου αργαλειό , μη γίνεις του 'ργαλειό .
μηδέ εγκλημάτων άλλοθι , και απαίδευτων παιγνίων . –

Επιστολή 25^η ν

Χαρείτε

1

Χαρείτε δέντρα πράσινα καί κυπαρίσσια ίσια ,
Χαρείτ' ελιές καί κλήματα ,ευλογημένα ίσα .

2

Χαίρετε άστρα κι ουρανοί ,και θάλασσες απύθμενες,
Χαρείτ' ωκεανοί τού νού ,ποτάμια μνήμες ,αλίμενες.

3

Χαίρε καί γή τής ερημιάς καί πόνου γή μέ τίς πληγές ,
Χαίρετε κάμποι καί βουνά ,τών ποιητάδων μας πηγές .

4

Χαρείτ' Ελλάδος μου νησιά ,στεριές ,βουνά ,λαγκάδια,
Ραχούλες ,κόρες λιγερές καί χώματά μου άγια .

5

Χαρείτε κάθε «εποχής» ,τά δώρα πού μάς δίνει ,
Χαρείτε τους τίς ομορφιές ,μ' όποιες ο Θεός τά
ντύνει .

6

Ανοίχτε θύμησης κρουνοί ,κάντε ποτάμια ,λίμνες ,
Και ν' απλωθούν σάν πέλαγα όλες οι άγιες μνήμες .

7

Χαρείτ' αδέρφια Έλληνες ,χαρείτ' όλη τήν πλάση ,
Χαρείτε μέτρου αίσθηση ,Θεού χαρείτε τάξη .

8

Χαίρου Γραική οικογένεια ,χαίρου σχολειό
Ελλήνων ,
Χαίρου εκκλησιά ορθόδοξη ,καί γλώσσα κόσμου
μνήμων .

9

Χαίρ' εκκλησιά μ' ερημική ,χαίρε ερημοκλήσι ,
Λίθων κι άν είς' ερείπιο ,μα ιερό ξωκλήσι .

10

Λαλήστ' αηδόνια καί πουλιά λαλήστε χελιδόνια ,
Όλης τής γής τα πετεινά καί σεις τού γύφτ' αμόνια.

11

Φτωχών χαρείτε φτωχικά καί πλούσιων παλάτια ,
Χαρείτε πίστης όρθιοι , μπρός στού Θεού τά μάτια .

12

Χαρείτ' Ελλήνων Άγγελοι ,χαίρε Ελλάδος Δόξα ,
Χαίρε Ιησού το καύχημα ,Σταυρού χαρείτε τόξα .

13

Χαρείτε μοναχών ψυχές ,Ελλάδος τιμημένοι ,
 Χαρείτ' όσοι διδάξατε ,γλώσσα τήν αγιασμένη .
 14

Χαρείτ' Ελληνικά χωριά κι άς είστ' ερημωμένα ,
 Χαρείτε πού δοξάσατε ,όπλα τά τιμημένα .
 15

Χαρείτ' αγίων οί Ψυχές ,μ' άγια στεφανωμένες ,
 Χαίρετ' αγάπες μου παλιές χιλιολησμονημένες .
 16

Χαρείτε όσοι σπείρατε ,άλλοι για νά θερίσουν ,
 Χαρείτ' όσοι φυτέψατε ,καί γι' άλλους άς
 καρπίσουν .
 17

Χαίρε ευλογημένη γή ,αιματοποτισμένη ,
 Χαίρε ψυχή ελληνική ,η χιλιοσταυρωμένη . —

Επιστολή 26^η ν

Θεριστής – Αλωνάρης , της καθάριας εποχής .

1

Σαν ακουστούν παιδιών φωνές ,στην θάλασσα προ πάντως ,
Πάψουν πουλιά να κελαηδούν ,και χρυσαφίσει ο κάμπος .

2

Κι οι άντρες πάρουν τα τσαπιά ,γυναίκες τα δρεπάνια ,
Τα στάρια να θερίζουνε ,να σκάβουν τα μποστάνια .

3

Τότε είναι μήνας Θεριστής ,που μέσα στο λιοπύρι ,
Δρεπάνια ανεμίζουνε ,της εποχής κροντήρι .

4

Βλέπεις δρεπάνια να κρατούν ,γυναίκες στην αράδα,
Χερόβολα να δένουνε , όλες κατά εξάδα .

5

Και σαν αποθερίσουνε ,και τα δρεπάνι' αφήσουν ,
Κι όσα αποθερίσανε μ' άλογα κουβαλήσουν .

6

Τότε αλώνια* θα στηθούν ,τ' άλογα θ' αλωνίσουν,
Και έναν ξέφρενο χωρό ,ολημερίς θα στήσουν .

7

Σαν το αποτελειώσουνε ,και τα λαμιά** σαν γίνουν,
Τότε μπάτη μου φύσηξε ,τα σκύβαλα να φύγουν***.

8

Να μπουν καρποί στο σπιτικό ,σκύβαλα σ' αχυρώνα ,
Που σουνεμπάζουν οι γεωργοί ,να' χουν για τον χειμώνα .

9

Τότε φάνει κι ο Αύγουστος , με το λαμπρό φεγγάρι ,
Το τέλος του καλοκαιριού ,με τέλος τ' Αλωνάρη . –

Θημωνιές = τα δεμάτια σιτάρι που κουβαλήσανε με τα άλογα,
δίπλα απ' τ' αλώνι ,τοποθετημένα έντεχνα συναπαρτίζουν
την θημωνιά .*

*Λαμνί** = τα σκύβαλα και ο καρπός μαζί , όπως προέκυψαν
μετά το αλώνισμα με τα άλογα, σε σωρό, σχήματος.ορθογωνίου
παραλληλογράμμου ,με κέντρο τον στύλο του αλωνιού .*

*Ξανέμισμα*** = ελαφρό πέταγμα στόν αέρα του λαμνιού ,
ώστε με το φύσιγμα του μπάτη να χωρίσουν τα σκύβαλα
απ' τον καρπό . –*

Επιστολή 27^η ν

Να θυμάσαι

1

Κι αν πας ψιλά ως τ' άστρα , και λάμπεις σαν
φεγγάρι ,
Όλα θερίζει ο χρόνος, σαν τ' ώριμο το στάρι .

2

Όλα θε να χαθούνε σαν ρόδα τ' ουρανού ,
Και σαν αφροί κυμάτων , πελάγους γαλανού .

3

Και τ' άνθη του μαγιού , κει σε πλαγιά βουνού ,
Μαραίνονται σιγά , χάνονται σιωπηλά .

4

Θα γίνουν οι ρυτίδες , προσώπου ρέματα ,
Στα φωτεινά σου μάτια , θλιμμένα βλέμματα .

5

Τ' αέρινο σου σώμα , θα γείρει προς το χώμα ,
Και μόνο αναμνήσεις , στ' αγγελικό σου στόμα .

6

Κι ένα σου λέγω ακόμα ,
Χάνονται όλα τα κάλλη , χάνονται σαν τις μέρες ,
Και σαν βολές 'πο σφαίρες , πληγώνεται το σώμα. –
7^{ος} / 06

Οι Ποιητές

Λάμπουνε μες στα σκότη ,σαν άστρα τ' ουρανού,
Που το καθένα παίρνει , φως απ' τον Ζωοδότη ,
Και είναι τους η λάμψη , μια σπίθα 'πο τον νου .
Την εξουσία προσπερνούν ,πόλεμο δεν φοβούνται ,
Με δικαιοσύνη αγκαλιά ,τα βράδια αποκοιμούνται .
Είν' των καλών τραγουδιστές ,και των κακών
πολέμιοι ,

Είν' της γλώσσας λειτουργοί ,γραμμάτων η ανέμη*.

(*εργαλείο μέσω του οποίου μπαίνανε σε τάξη τα νήματα.
απ' τις νοικοκυρές ,στα χωριά, στην δεκαετία του 50 .)

Επιστολή 28^η νΟυσίες και ΝαρκωτικάΜέρος 1^ο

Εισαγωγή του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε
(για παιδιά , ε' . ή στ' . Δημοτικού)

1

Χαίρετε μικροί μας φίλοι ,
Σαν το άγουρο σταφύλι ,
Που η ζωή το ωριμάζει ,
Και ο χρόνος ξερωγιάζει .

2

Θα θέλαμε έτσι απλά ,
Οπως στα καθημερινά ,
Να πούμε πράγματα τρανά ,
Για ό,τι πονεί και τυραννά .

3

Και είναι η καλύτερη στιγμή ,
Να πούμε για την σημερινή ,
Κατάσταση την ομιχλώδη ,
Τι μας κρύβει μες στο ρόδι .

4

Ένα ζητάμε από σας ,
Να νοιώσετε από καρδιάς ,
Την αγωνία , που για μια (δόση) ,
μη χάσετε τα γιασεμιά (τα νιάτα) .

5

Είναι ωραία η ζωή ,
Που είν' στολισμένη με πνοή (νόημα) ,
Χαράς , δημιουργίας ,
Μιας Θείας Λειτουργίας .

6

Και πως να ξέρετε καλά ,
Για τα κρυφά και φανερά ,
(Ύφαλοι είν' ή φάροι ,
Σε θάλασσας σαφάρι) ,
Που η ζωή θα φέρνει ,
Δρόμους καθείς σαν παίρνει .

7

Με τρόπο εδώ , ζητάω την προσοχή σας ,
Στο θέμα να μπω ,

Και ανεπίδεχτα ίσως ,την ανοχή σας ,
Για να ακουμπώ .(να στηρίζομαι για να συνεχίσω)

8

Και νοιώθω άβολα , μπρός στην ματιά σας ,
Τι λόγους νάβρω , για την καρδιά σας ,
Και να μιλήσω , για τα δικά σας ,
Ζωής συμφέροντα , τα αυριανά σας ;

9

Μα ας πούμε πρώτα , η γνώση , πως χτίζει ,
Σκάλες να ανέβεις , και δρόμους φωτίζει ,
Αρκεί να το θέλει , του νέου ο νους ,
Να ανοίξει με τρόπο , τους Θείους κρουνοούς .

10

Πόρτες ανοίγει , το κάθε βιβλίο ,
Και πελάγων δρόμους , για κάθε πλοίο ,
Άμυνα , επίθεση και αναμονή ,
Το πρώτο σας , όπλο , η υ π ο μ ο ν ή .

11

Ποτέ σας άοπλοι , στους πέντε δρόμους ,
Σαν πλοίο ακυβέρνητο , μες στους ανέμους ,
Ψύχραιμοι νάστε , μέσα στην μπόρα ,
Και να αγωνίζεστε , για κάθε χώρα .

12

Να αμυνθείτε και να αρνηθείτε ,
Πάσες “ουσίες” ,
Της ζωής πριν γευθείτε τις πεμπτουσίες .

13

Σαν έρθει η ώρα , να αμυνθείτε ,
Και εμπόρων * πράγματα,(*ναρκωτικών)
Ποτέ μην γευθείτε .

14

Έχει η ζωή σας , που σας προσμένουν ,
Ταξίδια όμορφα , γλυκές αγκάλες ,
Μακριά από ‘ουσίες’ , με παραζάλες ,
Αυτά δεν σηκώνουν ,αναβολή ,
Μπροστά σας σαν έρθουν , μεταβολή .

15

Δοκιμή ‘ουσιών’ ποτέ μη δεχθείτε ,
Εχθρός είναι ύπουλος , να αρνηθείτε ,
Δεν πολεμείται με όπλων μέσα ,
Ποτέ μην σας μπλέξει , της πρέζας η πρέσα ,
Περιφέρεται ελεύθερα , με διαβόλου μορφές ,
Παιδιώνε σπέρνοντας , καταστροφές .

16

Λένε με θράσος τα ναρκωτικά :
 «Εγώ είμαι εχθρός , και ελεύθερος ,
 Που ύπουλα χτυπάω ,
 Κι όποιος σε μένα έρχεται ,
 Τον λιώνω , τον πατάω .»

17

Και γίνεται κάθε παιδί ,
 Των άλλων το ρεζίλι ,
 Και το λυπούνται όλοι μαζί ,
 Εχθροί , γνωστοί και φίλοι .

18

Γιατί είδα παιδιά να δέρνονται ,
 Γονιούς να τα χτυπάνε ,
 Μα δέρων και δερόμενος ,
 Το ίδιο να πονάνε .

19

Αυτά αγαπητά παιδιά ,
 Τα έζησα βλέποντάς τα ,
 Κι είναι η πιο βαθιά πληγή ,
 Στο νου μου φέρνοντάς τα .

20

Μαζί με τ' άλλα, και μ' αυτά,
 Ας βάνετε θεμέλιο ,
 Σχολειού ,σπιτιού η συμβουλή ,
 Να είναι νέο ιερό Ευαγγέλιο.

21

Να χαίρεται η Παναγιά , και όλοι οι δικοί σας ,
 Και να μην το δαγκάσει το ,ποτέ ,ο διάλος το αφτί σας .

Μέρος 2^ο

Του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε ;

1

Τα νιάτα σας τα έχουνε , μεζέ για την Αράχνη ,
 Που έστησέ της τον ιστό και πιάνει σας σαν άχνη .

2

Κει, στις Αράχνης τον ιστό , δεν πιάνονται κηφήνες
 Περνάνε φεύγουν λεύτερα , τον σκίζουνε σαν
 σφήνες.

3

Να ξέρετε στους Έμπορους* ειν' δούλη η εξουσία ,
 Γιατί εξουσιάζεται 'πο διάλου παρουσία.

*ναρκωτικών

4

Μη φέρεστε ανόητα , μη βάνουν σας στο χέρι ,
Κι έχουν σας επιδόρπιο σαν φρούτα στο πανέρι .

5

Γιατί θα ζητιανέψετε , να πάρετε τη δόση .
Και εύχομαι καλύτερα κανείς μην αποσώσει* .
*τρομάζω για την κατάντια .

6

Γιατί αρχίζουν βάσανα , διαλύεται το σπίτι ,
Ληστείες , φόνοι , τσακωμοί , μετά Αποσπερίτη .

7

Χίλια τα ενδιαφέροντα , μην καταντάτε ράκη ,
Παιδιά γίνονται χρώματα , Γονιοί πίνουν φαρμάκι .

8

Και καταριούνται τη στιγμή ,
Που φέραν σας στον κόσμο ,
Γιατί φίδι τους έγινε , το άνθος το ευόσμο .

9

Κι αν τύχει και βρεθήκατε , με δίχως προστασίες ,
Μην ψάχνετε διέξοδο , μονάχα στις «ουσίες» .

10

Και μήτε από πλουτισμό , μήτε από ανία ,
Γίνετε θύματα αυτών , διαόλου βασκανία ,
(Ναι ,πείτε στον αθλητισμό, δοθείτε με μανία.)

11

Μη καν τα δοκιμάσετε , δήθεν για νταηλίκι ,
Με άλλα πράγματα απλά , μετρούν το ανδριλίκι .

12

Αυτά τα δηλητήρια , μη γίνουν σας συνήθεια ,
Είναι ό,τι χειρότερο , που τρώγει σας τα στήθια .

13

Στα τέτοια δηλητήρια , μη γίνετέ τους θύματα ,
Πάνε αγκαζέ με θάνατο ,και σας μετρούν τα
βήματα.

14

Ακήρυκτος ειν' πόλεμος , και θύματα τα νιάτα .
Για τούτον δικαστήρια , είν' τα δικά σας μάτια .

15

Για αυτουνού τα θύματα δεν στήνονται Ηρώα ,
Μα οίκτος και κατακραυγή και μαύρο στα μητρώα .

16

Στις στράτες τους ναρκομανείς , όλοι ,τους
αποστρέφονται,
Άλλοι ,φοβούνται ,τρέμονται , λίγοι πολύ ,τους
σκέφτονται.

17

Για φανταστείτε τον ανθό ,να τον λυπάται ο
κόσμος,
Τα κρίνα να βδελύσσεται , να φτύνεται ο δυόσμος .

18

Έτσι μην καταντήσαι σας , κανείς όπου κι αν είναι ,
Παλάτι , σπίτι , ή σκηνής , ορθός πάντοτε μέινε .

19

Αυτά για προκαταβολή , προς όλα μας τα νιάτα ,
Για να μην γίνουνε ποτέ , τα νιάτα σας κομμάτια . –

Σημείωση:

Θα βρεθούν άραγε μαθητές να θυμούνται με νοσταλγία τον
καθηγητή τους , όπως κάποτε ; Σαν δείγμα αναφέρω μια
αφιέρωση , κάποιων φοιτητών στον καθηγητή τους , που λέγει :
«Μαθητές σου δεμένους ,με σε μας κρατούσε ,
των σοφώτατων λόγων ,η χρυσή σου αλυσίδα,
αν πολλούς σαν εσένα ,είχε τώρα η Ελλάδα ,
δυο φορές ,η αρχαία Ελλάδα ,θα ζούσε .»

Μέρος 3^ο

Του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε

1

Τριγύρω πλήθος οι νέων θυσίες ,
Δάσος μας γίναν οι προδοσίες ,
Αγουρα στάχια , θανάτου θερίζει δρεπάνι,
Με χαμού αύρα , ζητά , την ζωή του να ράνει .

2

Σε πεζοδρόμια και σε πλατείες ,σαν μέθυσος στέκει,
Σκοντάφτει , πέφτει , με πάθος ψάχνει ,
Τη τζούρα ζητάει , θαρρεί πως θα γειάνει ,
Μα αυτό που ψάχνει , σκορπά την αφάνη .

3

Σε δρόμους τρέχει , αφηνιασμένα ,
Τον τρόπο σκορπάει, απ' όπου περνάει ,
Κινδύνους δεν βλέπει ,να φύγει ζητάει ,
Ζώντα τον κλαίνε , για τα μυαλά του ,ταφιονισμένα.

4

Αν λάθος δρόμο πήρατε , νιάτα , πίσω γυρίστε ,
Γιατί τι δράμα !
Όσοι τον επήραν , άλλοι , από 'κει τους σύραν .

5

Όχεντρες μπάζετε , στα σώματα μέσα ,
Εισπνέοντας , πίνοντας , και με την ενέσα .

6

Μα τι ζητάτε , λουλούδια , στις λάσπες ;
Η αγάπη καθάρια εδώ δεν στεριώνει ,
Λεκιάζει η ζωή , κι η ανάσα λερώνει ,
Της αλήθειας το φώς εδώ δέν απλώνει ,
Της ζωής σας τα κάλλη , δεν φανερώνει .

7

Να μην πατάτε , ποτέ όπου γυαλίζει ,
Το νου σου να 'χεις ,
Παγίδες , θυμίζει .

8

Ο βούρκος κι η λάσπη , γεμάτα απάτες ,
Δειλοί μην φανείτε ,και ,αισθημάτων αυτόμολοι ,
Ταξιδιών αταξίδευτοι ,σε μυαλών ανταπάτες .

9

Όχι να πείτε στην απελπισία ,αγκαλιά ανοιχτή είναι,
Η Χριστού Εκκλησία .

10

Σε σας ταιριάζουν ,έρωτες ,γέλια ,μα και η γνώση ,
Κι αγώνες με ελαιοστέφανα , νικητώνε η “πώση” ,
Τραγούδια και ύμνοι , νικώνε παιάνες ,
Ζωής αγώνες , που θυμούν Αλαμάνες .

11

Γιατί λησμονάτε της ζωής σας το φρέαρ ,
Πού είν' η έγνοια της νιότης , για της φύσης το έαρ,
Που την δίψα σκορπίζει και η πίστη ορθρίζει ;

12

Πού' ν' της νιότης ο έρως , της ζωής οι αγάπες ,
Για φίλες , για φίλους , για φύση , για γνώση ,
Να τους πείς να σου πούνε , να ακούς να σ' ακούνε,
Τη ζωή ν' αγκαλιάσεις , πριν χαθείς μες στις
στράτες ;

13

Σε μια εποχή συμβιβασμών κι αποδοχής των πάντων
Τα όρθια επατήθηκαν κι ανάξιοι ετιμήθηκαν ,
Στραβά ,για ίσια διδάχτηκαν, ψέματα ενθρονιάστηκαν,
Δίκια , αλήθειες κι έντιμα ,δες ,ετρομοκρατήθηκαν .

14

Συντρίμμια γενήκαν στην ζωή σας τα πρότυπα ,

Χρειάζετ' αγώνας όσπου να βρείτε την χαμένη
αθωότητα .

15

Τις αξίες πατήσαν κι απαξίες γεμίσαν ,
Όνειρα μπούσουλα , μας τα γκρεμίσαν ,
Κενό τον ορίζοντα τον καταστήσαν .

16

Ζητάτε οράματα , μα ποτέ δανεικά ,
Στην ζωή σας για φάρους , τα ιδανικά .

17

Μακριά απ' τό κλείσιμο στο κελί της ψυχής σας ,
Βοηθήστε με λόγια ,με πράξη ,διπλανό ,διπλανή σας.

18

Τους λαούς αγαπήστε και τον φάνα* πατήστε
Που σκορπά φονικό , (*φανατισμό)
Τα χέρια σας δώστε , και τα μίση αφήστε ,
Που σκορπούν πανικό .

19

Ευθύνης καθένας λιθάρι να βάλλει στην κοινωνία ,
Ορθά κρατηθείτε κι αντισταθείτε στην κάθε μανία .

20

Μαχόμενοι νάστε για ελευθερία ,ποτέ σας δούλοι σε
υπερβολές ,με
Θεού μέτρο πάντα ζητάτε ,και μην ξεχνάτε σοφώνε
κι αγίων , καταβολές.

Μέρος : 4^{ον}

Του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε ;

1

Πού πάτε νιές ,πού πάτε νιοί ,νέοι βλαστοί πού πάτε;
Νέου πολέμου μαχητές , τι τάχα πολεμάτε ;

2

Του κόσμου του υλιστικού ,πού πάτε μες στην ερημιά;
Σαν τι ζητάτε βιαστικά ,ποια η γνώση για την ηρεμιά;

3

Πού πάτε μες στην θύελλα , χωρίς του νου πυξίδα ,
Πού κάποτε θ' αράξετε , μες απ' την καταιγίδα ;

4

Πού πάτε δίχως όνειρα , δίχως πόθου την στέγη ,
Πούθε θα βρείτε σκέπαστρο ,και ζεστασιάς ξεστέγι;

5

Πού πάτε δίχως την σκιά , της μάνας , του πατέρα ,
Που σας αφήσαν ορφανά , πορμήνια και φοβέρα ;

6

Πού πάτε τόσο άπειρα , πορεία μες στο χάος ,
Πώς χάθηκε ο δάσκαλος και ο ποιμήν ο πράος ;

7

Πού πάτε δεν το σκέπτεσθε , αύριο τι θα φέξει ;
Πού θα σας βγάλει η στράτα σας ,τι στην ζωή θα
τρέξει ;

8

Πού πάτε , ποιος σας έριξε , προ οφθαλμών μαντίλα,
Πούθε οι δόξες οι παλιές ,πώς σβήστηκ' η καντήλα;

9

Πού πάτε μεσοσκόταδα , ποιος οδηγεί σας φάρος ,
Που αναλάμπει μια φορά ,με ποιο οδηγείστε θάρρος;

10

Πού πάτε μη γνωρίζοντας , πούθε πατάτε πάνω ,
Πού οδηγεί η στράτα σας , ποιος έκαμέ σας χαύνο ;

11

Πού πάτε μες στην σύγχυση , μονάχα πολεμώντας ,
Μόνο τον εαυτούλη σας , σαν κάτι κατορθώντας ;

12

Πού πάτε δεν την βλέπετε , την σάπια εξουσία ,*
Που ζει στις πολυθρόνες της , πατώντας την Ουσία ;
*την πάσα εξουσία

13

Πού πάτε ;δεν το σκέπτεσθε ;ο δρόμος είν' ο ύστατος ,
Και οδηγεί σας σύντομα , σε κύρωση του ύπατος ;

14

Πού ξημεροβραδιάζεστε ,μες στην θολοκουλτούρα,
Που ορθοί 'πο κει δεν βγαίνετε ,απ' την πολύ την
σούρα ;

Και μοιάζετε στα αδέσποτα , που τριγυρνούν τις
νύχτες ,

Χωρίς γονιού επίβλεψη , χωρίς του ήθους δείκτες .

15

Σκεφθήκατε η γλώσσα σας , αν έλεγξε τις γεύσεις ,
Που λάβατε ομαδικά , κοπαδιαστές ενέσεις ;

16

Σκεφθήκατε που χάρηκαν , αυτοί που σας πουλάνε ,
Ταξίδια δίχως νόημα , χωρίς να σας πονάνε ;
Που οικονομάνε στην ζωή , ψάχνοντας για κορόϊδα,
Και σεις το αποδέχεστε , σαν πρόβατα ή βόϊδα ;

17

Σκεφτήκατε πως γίνετε , μέλη ομαδοποίησης ,
Και γίναν' όλοι θύματα , της παγκοσμιοποίησης ;

Σας έκαμε ένα σορό , όλους αυτή η πόρνη ,
Που ήρθ' απ' τον Ατλαντικό ,γιατ' είχε μείνει μόνη;

18

Κι έστειλε δω τις Τρύπες της , νέα πατριαρχεία ,
Και πάτησαν των Αξιών , πάσαν ιεραρχία .

19

Οι τρύπες* τους μας έπνιξαν , μ' άθλια προϊόντα ,
Κι ακολουθείτε άσκεφτα , δρόμο τον κατιόντα. (*TV)

20

Και γέμισαν οι τρύπες τους , όλες από ποντίκια ,
Σκουπίδια επί σκουπιδιών κι η μαύρη τους αγρίκια .

21

Το μέλι σαν θα μυριστούν , τούτα μας τα ποντίκια ,
Άλλα τα μπούτια σκώνουνε και άλλα τά μανίκια .

22

Και δεν αντιλαμβάνονται ,τα βρωμερά τα τρωκτικά,
Σε ερείπια συνάζονται , και προϊόντα πρωκτικά .

23

Όλα αυτά προβάλανε , σαν νέοι φανοστάτες ,
Της παλαιάς Κουλτούρας μας , οι νέοι νεκροθάφτες.

24

Λίγο τους , πριν ,μας έκατσαν ,άσχετοι κυβερνήτες,
Και φάγανέ μας τους ιστούς ,σαν ζουγκλικοί τερμίτες .

25

Κι όλοι έκλεβαν και έκλεβαν , μα σεις στις απεργίες,
Μα κλέβοντάς σας φέρνουνε , δώρο τις ανεργίες .

26

Χρόνια σαπίζαν στα σχολειά ,καθηγητές ,δασκάλοι*,
Και σεις δικοί τους μαθητές , τους δείχνετε το χάλι .
(*αντί να υπάρχουν εξαιρέσεις σκάρτων , συμβαίνει
το αντίθετο).

27

Ποιότητα μαθήματος ; γλώσσας , η ομιλία !
Στο ντύσιμο ,σαν γύφτουλες ,σαν στάβλοι τα σχολεία.
(χώροι διδασκαλίας και διδάσκοντες, με την όψη τους ακτινοβολούν το είναι τους)

28

Πού πάτε μες στην χειμωνιά ,στης παρακμής την μπόρα,
Που πνίγουν μας καθημερινά , τα των τρυπών τους φόρα;

29

Σκεφτείτε πόσοι μαθητές , σαν θα περάσουν χρόνια,
Θα νοσταλούν 'καθηγητές' ,που έκαμάν τους ψώνια.

30

Και τώρα φάνει το έγκλημα ,της αφερεγκιότητάς τους,

Απ' τον χαμό του μπούσουλα κι απ' το παράδειγμά τους.

31

Πιο ύπουλη επίθεση , δεν ζήσαμε ποτέ μας ,
Πώς να γλιτώσεται' απ' αυτήν , ο πονοκέφαλός μας .

32

Σκεφτήκατε που γίνετε , όλα ένα κοπάδι ,
Και δεν σας νοιάζει πού σας παν ,
Κι έγιν' η αυγή σας βράδυ !

33

Σκεφτήκατε που γίνετε , πολέμων τα ονεία ,
Να ζουν αυτοί ακόρεστα , ν' αυξάνουν τα πορνεία ;

34

Σκεφτήκατε πως στο μυαλό , σας κουβαλούν
σκουπίδια ,
Κι όλο φωτιές ανάβουνε , πάτε γι' αποκαϊδια ;

35

Σκεφτήκατε ,το τι , η ζωή , θέλετε να σας φέρει ,
Και αν προετοιμάζεται , καθείς να υποφέρει ;

36

Πέστε τι οικογένεια , τι τρόπο θα διαλέξετε ,
Άνεργοι κι απροστάτευτοι ,το τι και πώς θα ελέγξετε;

37

Σκεφτήκατε πως πολεμούν , τα Σας χίλιοι διαβόλοι ,
Που γέμισαν τους δρόμους σας ,ταγκάθια κι οι
τριβόλοι ;

38

Σκεφτήκατε πως γίνετε , άβουλα διάλων πiónια ,
Και σας στραγγίζουν την ζωή , χωρίς καμιά
συμπόνια ;

39

Πού πάτε ; πώς να σας το πω ,σωθείτ' αντισταθείτε,
Αντισταθείτε για τα Σας , προτού αποκοπείτε .

40

Δεν φταίξατε σε τίποτε , για το κατάντημά σας ,
Αντισταθείτε προς αυτούς ,κάντε τους βδέλυγμά σας.

41

Είστ' η γενιά η 'τυχερή' , λάσκα σχολειό καθημερινά,
Ποτέ εκκλησιά την Κυριακή ,κι ενώ σας ταίριαζαν
πρωτιές, βλέπουν σας σαν λυπητερή .

42

Αυτό το 'λάσκα' από σχολειά , σπίτια και εκκλησίες,
Να τώρα που πληρώνετε , με Πνεύματος θυσίες .

43

Αντισταθείτε για τα Σας , όλοι μαζί , ή μόνοι ,
Μες στην ζωή του ο καθείς ,κοιμάται όπως στρώνει.

44

Λεν σας γενιά ναρκομανών , που ψάχνει για ουσίες,
Μα αυτοί που δεν σας νοιάζονται ,πράττουνε
προδοσίες.

45

Μην σαν βρεθείτε άπραγοι , πέσετε στην ανία ,
Την Φύση ν' αγκαλιάσετε , να σκάψτε με υνία .

46

Στη Φύση είναι η ζωή , με το ερημοκλήσι ,
Πριν γκρεμιστούν μαζί με σας ,πριν ο Θεός
δακρύσει .

47

Να ψάχνετε για τον Θεό , να τον αναζητάτε ,
Λέτε Του ό,τι θέλετε , να βρείτε που ζητάτε .

48

Τα νέα σπίτια χτίζονται , μ' ανάλογα θεμέλια ,
Σαν, βράχοι ήταν οι γονείς , βράχια και τα θεμέλια ,
Κ' ήταν για το νεόχτιστο , κάθε μπόρα για γέλια .

49

Οι μπόρες γίναν θύελλες , σεισμοί παντού κυκλώνες,
Κι αλλάξαν τους συντελεστές ,κι αυξήσαν τις κολώνες.

50

Μα λησμονήσαν όλοι τους , των νέων τα θεμέλια ,
Πούπρεπε πρώτα κι άψογα , να τάχαν στην εντέλεια.
Κι αρκέστηκαν στα εφήμερα ,και σεις μικρά και ήμερα,
Βρεθήκατε αγκαλιαστά , με του καιρού τα τέρατα ,
Που κάμανέ σας άχρηστα , άπιστα και κατάπτυστα ,
Και έκλεψάν σας την χαρά , κι αφαίρεσαν τα γέλια ,
Με άδεια χέρια μέινετε , με δίχως Ευαγγέλια .

51

Και χάνεστε στα κινητά , δίκυκλα κι αυτοκίνητα ,
Σφυνάκια και ναρκωτικά και παν στράφι τακίνητα .

52

Οργανωμένη αντίσταση , μην ψάχνετε να βρείτε ,
Αντισταθείτε μόνοι σας , μη θέτε να χαθείτε .

53

Αντισταθείτε οι μικροί , σπίτι εκκλησιά , σχολείο ,
Να' ναι το μετερίζι σας , με όπλο το βιβλίο .

54

Αντισταθείτε μόνα σας , εσείς τα πιο μεγάλα ,
Μακριά ποτά με αλκοόλ ,φαρμάκια και 'φευγάλα' .

55

Μη ζείτε αμερικάνικα , άνοστα κι απολίτιστα ,
 Που θεν οι καναλάρχεις ,
 Ετούτοι όλοι είναι τους , Αμερικής Αυλάρχεις .

56

Θέλω τα τόσα να σας πω , μ' αγάπη κι αγωνία ,
 Ειν' ο δικός σας ο σωσμός , δική μας τυραννία .

Μέρος : 5^ο

Του έργου : Π ο ύ π ά τ ε ;

1

Η δική σας Παιδεία ,να στείλει τις 'ουσίες' σε δίκη ,
 Και η "εμπόρων πενία , σαν εχθρού τυραννία
 Να είναι , η τρανή καταδίκη .

2

Και η Παιδεία σας αυτή , σε Πόλεις και Χωρία ,
 Να είν' η εσχάτη των ποινών ,
 Που ,αντί αυτά , εσείς , αυτά,
 Να τα καταδικάσετε , σαν θεία τιμωρία .

3

Γιαυτά δεν επιτρέπεται , νεανική αφέλεια ,
 Όπου την λεν μωρία , Παιδεία πρέπει νάχετε ,
 Και με την Παιδεία σας αυτή , να τα καταδικάσετε .

4

Για εκτέλεση τον στέλνουνε ,τον κάθενα τους
 χρήστη,
 Μα με κάθε μια εκτέλεση , και σπίτι εγκρεμίστει .

5

Ή , μήπως δοκιμάσατε , όλα σας τα ωραία ,
 Και θέτε με τον χάροντα , να κάνετε παρέα ;

6

Επανάσταση κάνετε , Εσείς για τα Σας ,
 Κι ανθρώπινη βοήθεια δεν χωράει ,
 Ούτε απ' τον "Θα Σας ..."

7

Δεν είναι η ζωή χαμόγελα , ποτάμια διαρκείας ,
 Αγώνας είναι η ζωή , και μέτρου ισορροπίας .

8

Μην τύχει και σας κλείσουνε , σε αναμορφωτήρια ,
 Είναι σχολειά περίεργα ,πολλά ,ούτε γι'
 αποδυτήρια.

9

Μα μήτε και σε φυλακή , που λεν για τιμωρία ,
Ψυχών σωμάτων βιασμοί , αισχρώνε η μωρία
(βασιλεύει).

10

Τριγύρω τα ναρκωτικά , σηκώσανε παντιέρα ,
Και όπου βρουν “πόρτα” ανοιχτή ,
Εισβάλουν σαν χολέρα .

11

Με τρόπο να πατήσουμε , πα στα σοφά τα λόγια ,
Με μια αντεπανάσταση , κι όχι με ευχολόγια .

12

Σκεφθείτε μια ναρκομανή , που θα γενεί και μάνα ,
Που κι αυτό το νεογέννητο ,θα θέλει και τη δόση
του, Σαν το μάννα , αντί Ανάμα .

13

Κι αν σκόρπια τα μηνύματα ,μες στα γραφόμενά μου
Με ξέχωρα νοήματα , μέσα απ’ την καρδιά μου ,
Είναι που μοιάζουνε κι αυτά, σαν τα αισθήματά μου,
Έτσι μου τα έστειλε η φωνή ,του κόσμου σας ,
παιδιά μου .

14

Τώρα που ξέρετε αυτά , κι άλλα πολλά απ’ άλλους ,
Μη σεις ποτέ σας κάνετε , φίλους τους κανιβάλους .

15

Και αν σας επιμένουνε ,σαν τους παλιούς τους όνους,
Ποτέ μην συμφωνήσετε ,μαυτούς τους δολοφόνους .

16

Για όποιους λέγω τα Ωμά ,μην χρήζοντας καν ‘γάντια’
Είναι ,το για να μην χαθούν ,απ’ την ζωή διαμάντια.

17

Αυτά δεν είναι σύσταση .
Είναι καιρός γι’αντίσταση .
Μέρος στ’.

Του έργου : Π ο ύ Π ά τ ε ;

1

“Άσε με να κάνω λάθος” ,λένε κάποιοι μανδαρίνοι,
Δες για ποιους χτυπούν καμπάνες ;
Και για ποιους κραυγές και θρήνοι ;

2

Αυτοί δεν είν ‘ τραγουδιστές , δεν είναι υμνογράφοι,
Συφήλων προπαγανδιστές , αγνών οι κοινοτάφοι .

3

“Είμαι δεκαεξάρης και γαμώ τα Λύκεια ”

Μας σκούζει κάποιος άλλος ,

Μιλάμε ,για ποιότητα ψυχής , ανθρώπου κάλλος .

4

Παρόμοια τέτοια σαν ακούς ,γελείων τα γελεία ;

Γέλα τους ,σύ ,πρίν γελαστείς ,κι αφήσεις τα

Σχολεία .

5

Υπάρχουν κι άλλα σαν κι αυτά ,που ανέφερα τα δύο,

Μακριά κρατήσου απ’ ότι λέν ,ως τα είκοσι δύο .

6

Μετά ευθύνη έχεις την ,για ότι θές να πράξεις ,

Γιατί ,το ό,τι έσπειρες ,μετά ,να ξέρεις θα το

αδράξεις.

7

Το πιο χαρμόσυνο για μας ,μήνυμα που θα στείλτε,

είναι ,

Πως όχι μόνο αμύνεστε ,αλλά και θε να επιτεθείτε ,

Σε όλους τους <παραγωγούς> ,και τους <εμπόρους> όλους .

Που σπέρνουνε τριγύρω σας ,δια..λους και τριβόλους.

*

Υ.Γ. Αν πολλά ,μου είν’ τα λόγια ,όχι για να σας κουράσουν .

Έγνοιες κράζουν κι αγωνίες , και α γ ν ώ ν επιθυμίες .

απ’ το χέρι να σας δράζουν ,τα μυαλά σας για νανοίζτε .

το κακό για να πατάζτε , και για Αγάπη να μιλήστε .-

Επιστολή 29^η ν

ΕΛΛΗΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΟΥ

1

Πώς κάμαν σε, Ελλάδα μας, του τόπου μας οι μάγοι,
οι τοκογλύφοι κι οι ληστές, και οι ανθρωποφάγοι.
Πώς κάμαν σ' ανυπόληπτη, πώς έχασες το γέλιο,
πού πήγ' η περηφάνια σου, που είχες την θεμέλιο.
Πού πήγε σου η βούληση, πού ξέχασες τη γλώσσα,
πού την αξιοπρέπεια, φιλότιμο και Δόξα;
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

2

Δεν νταγιαντώ σε Ελλάδα μου, δεν νταγιαντώ το γείναι,
δεν νταγιαντώ τον κόσμο αυτό, που κάμαν τον ως είναι.
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

3

Θεέ να ρίξεις μια φωτιά, να κάψεις όσους καίνε,
τα όσια και ιερά, που Άγιοι τα κλαίνε.
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

4

Ρίξε και μπαρουτόβολα, και αρμαθιές ντουφέκια,
πόλεμο να τους στήσουμε, να τους πλευροκοπήσουμε,
εμείς με λιανοντούφεκα, κι Εσύ μ' αστροπελέκια.
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

5

Ανέμου είμαι πέρασμα, θάλασσας τρικυμία,
χειμάρρου είμαι ξέσπασμα, οργής θεομηνία.
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

6

Εμπρός να φύγει το κακό, μαζί με το φερμένο,
να ξανά αγκαλιάσομε, το κάθε τιμημένο.
Ω παλληκάρια - παλληκάρια!

7

Θε να γελάσει ο Θεός, μ' αυτό το πάθημά μας,
θα κλάψουν τα εικονίσματα, για τ' άγιο μάθημά μας!
Ω παλληκάρια - παλληκάρια. —

Επιστολή 30^η ν

X P O N E - X P O N E

1

Χρόνε σύμμαχέ μου ,χρόνε αντίπαλέ μου ,
Χρόνε άσπονδε φίλε μου ,και γελαστέ εχθρέ μου.

2

Χρόνε που για μένα πολεμάς ,χρόνε που εμένα
πολεμάς ,χρόνε που παίρνεις εκδίκηση για μένα ,
Χρόνε που εκδικείσαι εμένα .

3

Χρόνε που πείρες ,χρόνε που φέρνεις ,
Χρόνε που έφερεις ,χρόνε που παίρνεις .

4

Χρόνε που όλα τα κερνάς ,χρόνε που όλα ξεπερνάς .
Χρόνε γλυκύτατε ,χρόνε πικρότατε ,
Χρόνε φιλότιμε και αφιλότιμε .

5

Χρόνε μ' απάτες και αυταπάτες ,
Χρόνε με δώσεις και παραδώσεις .

6

Χρόνε μου δότη ,χρόνε προδότη ,
Χρόνε μου σώστη και αποσώστη .

7

Χρόνε που αρχίζεις και που χαρίζεις ,
Χρόνε που τρέχεις κι όλα σε τρέχουν .

8

Χρόνε μου ,άτι , κι ονείρων παλάτι ,
Χρόνε που τάζεις και το παν υποτάζεις .

9

Χρόνε που ορθώνεις και που σκοτώνεις ,
Χρόνε που αίρνεις* χρόνε που γέρνεις .

(*ανεβαίνεις)

10

Χρόνε με αξίες και απαξίες ,
Χρόνε ακμής και παρακμής .

11

Χρόνε ληστή ,χρόνε υλιστή ,
Χρόνε ευφορίας ,χρόνε απορίας .

12

Χρόνε θριάμβου ,χρόνε ολέθρου ,
Χρόνε μου άλτη και εφιάλτη .

13

Χρόνε βέβαιε ,χρόνε αβέβαιε ,
Χρόνε άγρυπνε και χρόνε άυπνε .

14

Χρόνε σοφίας ,χρόνε μωρίας ,
Χρόνε πολέμου ,χρόνε φιλίας .

15

Χρόνε καλέ μου και άκαλε μου .

16

Χρόνε κατανοητών και ακατανοήτων ,
Χρόνε διανοητών και αδιανοήτων .

17

Χρόνε διαφθορών και αδιαφθόρων ,
Χρόνε αθλοφόρων και οπλοφόρων .

18

Χρόνε μου ψεύτη και αδιάψευστε ,
Χρόνε δικαίων και των ενδίκων ,
Χρόνε αδίκων και καταδίκων .

19

Χρόνε αδίστακτε και χρόνε αδίχαστε ,
Χρόνε άδικε και χρόνε αδέκαστε .

20

Χρόνε δολερέ και χρόνε άδολε ,
Χρόνε της βόλης και χρόνε άβολε .

21

Χρόνε ενδόξων , χρόνε αδόξων ,
Χρόνε λογικών και παραδόξων .

22

Χρόνε αβούλων και κακοβούλων ,
Χρόνε εγκλείστων και αιμνήστων .

23

Χρόνε συνάδελφε και χρόνε ανάδελφε ,
Χρόνε μου άρχων ,χρόνε μου άφρων .

24

Χρόνε αργίας και χρόνε απεργίας ,
Χρόνε ενεργείας και ανεργίας .

25

Χρόνε αερινέ* και εαρινέ (*αεράτε),
Χρόνε αδύναμε και παντοδύναμε .

26

Χρόνε αναίτιε και χρόνε υπαίτιε ,
Χρόνε αθλίων και ηλιθίων .

27

Χρόνε που αλώνεις ,χρόνε που λιώνεις ,
Χρόνε αχρείων και χρόνε αστείων .

28

Χρόνε γέρου άτι και νιού απάτη ,
Χρόνε που άλλους ορίζεις και άλλους χωρίζεις .

29

Χρόνε που δίνεις τις υποσχέσεις ,
Χρόνε που φέρνεις τις κατασχέσεις .

30

Χρόνε αγύρτη και χρόνε αστρίτη .
Χρόνε που ορθώνεις ,κι άλλους σκοτώνεις .

31

Χρόνε της ξαστεριάς και της σιωπής ,
Χρόνε της αστραπής και της βροντής .

32

Χρόνε κακίας ,χρόνε αρετής ,
Χρόνε ευπρεπή ή χαμερπή .

33

Χρόνε του μίσους ,χρόνε του πάθους ,
Χρόνε αγάπης μα και του λάθους .

34

Χρόνε απάτωρ* ,χρόνε ακμής ,
Συ πανδαμάτωρ και παρακμής .
(*αρνούμενος την πατρότητα των εξοργι-
στικών που λαμβάνουν χώρα τριγύρω μας .)

35

Χρόνε αμνήμιε* ,χρόνε αλίμειε*
Χρόνε ενοχών ,χρόνε ανοχών .
(*χωρίς σκέψη και χωρίς λιμάνι)

36

Χρόνε πολέμου ,χρόνε ειρήνης ,
Χρόνε εγκατάλειψης ,χρόνε μερίμνης .

37

Χρόνε οργής ,χρόνε στοργής ,
Χρόνε γαληνεμένε ,μα και φουρτουνιασμένε .

38

Χρόνε ευσεβείας ,χρόνε ασεβείας ,
Χρόνε οκνηρίας ,μα και πονηρίας .

39

Χρόνε με Μάϊδες και με χαραμοφάηδες ,
Χρόνε των ισχνών αγελάδων και των παχιών ,

Χρόνε του φύτρου και των σταχιών .

40

Χρόνε δακρύων και μυστηρίων ,

Χρόνε αμήχανε και πολυμήχανε .

41

Χρόνε σοφών ,χρόνε γελοίων ,

Των σοβαρών και των αστείων .

42

Χρόνε γενήτωρ ,χρόνε ωλείτωρ* ,

Χρόνε που κτίζεις και που γρεμίζεις .

*της απώλειας

43

Χρόνε του σώσε και των εσόδων ,

Του απωλέσαι και των εξόδων .

44

Χρόνε εμπολέμων ,χρόνε των φίλων ,

Χρόνε απολέμων και των αφίλων .

45

Χρόνε μου ψεύτη ,χρόνε μου κλέφτη ,

Χρόνε εχθρέ μου και μισητέ μου .

46

Χρόνε σαν κύμα ,χρόνε σαν κρίμα ,

Χρόνε ηρεμίας και τρικυμίας .

47

Χρόνε μου λάβας ,χρόνε μου αύρας ,

Χρόνε μονήρης ,και πανηγύρης .

48

Χρόνε που ρέπεις ,χρόνε που δρέπεις ,

Χρόνε αόριστε και απροσδιόριστε .

49

Χρόνε ανάτασης και χρόνε ανάστασης ,

Χρόνε παθών των αγαθών .

50

Χρόνε επαίτη χρόνε δραπέτη ,

Χρόνε πάντων σπείραντα ,και πάντων γήραντα.

51

Χρόνε ένθρονε ,που γύρω τρέχουμε ,δικοί είμαστε

όλοι ,σαν έσοδα και φόροι ,δούλοι και δορυφόροι .

52

Γεννήτορας και κτήτορας και πάντα σύ ένας ασκός ,

Γυρίζω μέσα ασφυκτικός σαν πόλης σου ο αστικός,

Και σύ σε ο πάντα στατικός ,γελάς σαν υπεροπτικός

Που νοιώθουμε ουτοπικός ,καπνού γίγας ,ο καθένας, τραγικός.-

2004, 05, 06, 07

Επιστολή 32^α ν

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ

1

Μην προκαλούμε του Θεού , ποτέ μας την οργή Του ,
Μα ούτε και ανόητα , την άγια δύναμή Του .

2

Δείτε η μπόλικη βροχή , τη γη πώς την ποτίζει ,
Και λίγο αν συνεχισθεί , πώς τηνε πλημμυρίζει .

3

Έτσι Του άγιου η υπομονή , μέσα στα όριά της ,
‘Πιτρέπει να φερόμαστε , σαν άτακτα παιδιά Της .

4

Γι’ αυτό κι εμείς με προσοχή ,ας μην Την προκαλούμε,
Αλλά με μετριότητα , να την παρακαλούμε .

5

Μην τύχει και ταραξομε , την αγιότητά Του ,
Και μην τα ξεπεράσομε , τα άγια όριά Του .

6

Να μην καούμε σαν χλωρά , με τα ξερά τα ξύλα ,
Και πούνε ,δεν φταίει η μηλιά πούναι ξυνά τα μήλα.

7

Ως το δεντρί στην θύελλα, χάνει καρπούς και φύλλα ,
Που παίρνει τα ο άνεμος και τρώγει τα η σαπίλα.

8

Είθε να μην τα δει ποτέ , τέτοια ανθρώπου μάτι ,
Και να μη είμαστ’ άχρηστοι, στού κόσμου το Παλάτι

9

Μηδέ παλάτια άμετρα, μ’αμπελώνες ,ελαιώνες και πισίνες,
Ξοπίσω έρχεται θαρρώ , μια ‘βαρυχειμωνιά’ ,
Γιατί σαν μαλθακοί , εκάναμε παιδιά ,
Λαό τεμπέλη , κι ανθρώπους σαν κηφήνες . —

Επιστολή 32^α ν

ΥΛΙΣΜΟΣ - ΠΙΣΤΗ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

1

Ο υλικός πολιτισμός μας έκλεισε το στόμα ,
Κι έγινε δούλος απληστίας ,το δόλιο μας το σώμα .

2

Όλοι μας πιθηκίζουμε , παντού παπαγαλία ,
Και δείχνει το ‘ταμείο’ μας , του νου χρεοκοπία .

3

Ξένα όλοι μαθαίνουμε κι Ελληνικά μιλάμε ,
Μα Ελληνικά οι Έλληνες δεν εκατανοάμε .

4

Κι στέρωσε μια δύναμη ,που γέννησε ο Υλισμός ,
Και είναι πάντα θύμα της, ο δόλιος ο Πολιτισμός .

5

Μπροστά πρέπει ο Πολιτισμός ,και πίσω του το έτερον,
Με δίχως καθυστέρηση , στόχος το συνεπέστερον .

6

Ο κλασσικός πολιτισμός ,στερήθηκε απ’ τους νέους,
Και χρήζει αυτό διόρθωση ,για εκπλήρωση του χρέους .

7

Μη γένει θύμα ελεεινών το της φυλής δαιμόνιον ,
Ή, πάει στα αζήτητα ,της Πίστης το Στημόνιον .

8

Πρέπει η ηγεσία μας, να’ χει ψυχή λιοντάρι ,
Που αποτελεί για όλα αυτά , το ακρόγωνο λιθάρι .

9

Και να συνάξει παρευθύν , τα πνεύματα του γένους ,
Και να μη ζουν μοναχικά , θύματα στείρου μένους .

10

Κι ας πάψει και το έλλειμμα, που άλλοι το λεν αισθητικό ,
Το πρώτο μας το έλλειμμα , είναι , το δημοσιογραφικό .

11

Των εξουσιών τρανότερη , πάντα είν’ η τετάρτη ,
Πότε τσατσά τους γίνετε , και πότε χερουλάτι .

12

Και έχομε των αξιών , ολούθε περιφρόνηση ,
Στην κοινωνία σου Ελλάς ,που επικρατούσε φρόνηση .

13

Κι ενώ στους νέους έπρεπε ,των αξιών εμπέδωση ,
Επλάκωσε σαν λαίλαπα , η πάντων ισοπέδωση .

14

Ξεχνάνε του πολιτισμού , μάνα την παναξία ,
Που νάματα προσέφερε , την λέν Ορθοδοξία .

15

Κι ενώ γεφύρια θέλουμε, για ενιαία τάξη ,
Σε αβύσσους ρίχνει τους λαούς, στην πράξη η Ν.Τάξη.

16

Και πρόβαλε στα μάτια, μας λαών αθλιοποίηση ,
Αιτία κόρη νιόφερτη, την λεν Παγκοσμιοποίηση .

17

Τι κρίνο ετούτης εμοίρισε ,του Νιού Γουόρλντ η κόρη;
Και φούσκωσ' έτσι γρήγορα κι έγινε σαν παπόρι ;

18

Γκαστρώθει και ξεφούσκωσε, και απελευθερώθει ,
Κι έκανε κόρες δίδυμες , προίκα σε εκάστ' εδόθη .

19

Την μιάνε την νομάτησε , την είπε Νέα Τάξη ,
Κι ότι στραβά, της κάθεται, να πα να το πατάξει .

20

Την άλλην λεν πως είπε την, 'σης', Παγκοσμιοποίηση ,
Μα σύντομα θε να φανεί , η Απομυθοποίηση .

21

Και διερωτάται ο σοφός , τι θέλει ετούτη η Χώρα ,
Που εγκυμονεί φαντάσματα, και που ξεσπά σαν μπόρα ;

22

Θαρρεί πως είν' πολιτισμός ,αυτές οι δυο της Κόρες,
Που όπου πατεί την ακλουθούν ,σαν βοθρομυροφόρες ;

23

Για να γεννάς Πολιτισμό , πρέπει να ζεις αιώνες ,
Πρέπει να πάθεις συμφορές ,να βγεις από κυκλώνες .

24

Κάθε Λαός πολιτισμό , γεννά όταν γεράσει ,
Και χαίρει αναγνώρισης, και σεβασμού τοις πάσι .

25

Αυτοί προχθές εβγήκανε, μέσα από την στάχτη ,
Και σαν κοκόρια άμυαλα , πατούνε κάθε φράχτη .

26

Πολιτισμός δεν σπέρνεται , μονάχα στα σχολεία ,
Θέλει 'πο δίπλα Εκκλησιές , Παράδοσης Στοιχεία .

27

Δεν φτάνει λίγοι μοναχά ,να κουβαλούν τα αγάθη*,
Μα από όλους τους να αφαιρεθεί, του οματιού τ' αγκάθι .

(*= τις αρετές).

28

Κι αυτό ποτέ δεν γίνεται , 'πο μέρα μια στην άλλη ,
Κι ούτε από πλούτου ύπαρξη, σπατάλη ή κραιπάλη .

29

Αν δεν πεινάσεις εκατό , αν δεν πονέσεις χίλιες ,
Αν δεν προδόθεις, δεν χαθείς ,δεν ζήσεις με καντήλες
30

Εάν δεν εδιδάχθηκες : σε Πνύκες , Μοναστήρια ,
Σάγνωστα και κρυφά Σχολειά, δε νοιώσεις τα Μυστήρια,
της Αγιότης του Φωτός , πνευμά του Ευχαριστήρια !
Διχόνοιας και Ξεριζωμού , της Πίκρας τα Ποτήρια .

31

Άμα δεν πάθεις ανοσιά 'πο Δαγκαμάτων Πλήθη ,
Δεν πάθεις από Βάρβαρους ,δεν πεις ρίζτα στη λήθη.

32

ΔΕΝ θα στεριώσει ό,τι πεις , ούτε ό,τι κι αν κάνεις ,
Αν δεν χωθεί στο μέτωπο , τ' Αγκάθι της Στεφάνης .

33

Αν δεν βρισθείς π' ανόητους ,δεν δικαστείς π' αφίλους ,
Δεν σταυρωθείς 'πο 'δυνατούς' μίσους δεν σκώσεις μόχλους,
Και αν δεν περιγελαστείς , 'πο φίλους κι από όχλους .

34

Δεν σε τιμάν ό,τι κι αν πεις ,ξεχνάν ό,τι κι αν κάνεις,
Και αν δεν αναστήθηκες , πρώτα αφού πεθάνεις .

35

Αν όλα ετούτα διδαχθείς , προσθέσεις κι άλλα τόσα ,
Τότε θα είσαι Άξιος , Πολιτισμού τη Δόξα .

36

Μόν' τότε θα είσαι ικανός, Πολιτισμό να σπείρεις ,
κι αν σου βρεθεί τις άτακτος ,να πεις να τονε δείρεις.

37

Όπου κι αν πήγαν οι Έλληνες ,εχτίσαν Παρθενώνες ,
Θέατρα για Πολιτισμό , Ναούς* για τους Αιώνες .

(*φάρους)

38

Και μας φωνάζουνε μ' αυτά , η Λύση είναι Μία ,
Ναι Πίστη, μα και Πολιτισμός ,χωρίς διχογνωμία .

39

Και μην το αφήσετε ποτέ , το ένα πάνω στ' άλλο* ,
Γιατί θε να προκύψει σας , ναι πρόβλημα μεγάλο .

(*=εις βάρος)

«Ούκ επ' άρτω ζήσεται άνθρωπος» , λέγει ο Ιησούς .

40

Μαζί με μέτρο και τα δυο ,πάντα με σωφροσύνη ,
Με μέτρο τρέφεται ο νους , για μη παραφροσύνη .

41

Οι άλλοι:

Αντί να στήνουν Μάρμαρα, έκλεβαν και τις «Πέτρες»
Οι Έλγινες ,τα σούργελα ,Λαούς βάζουνε σ' Έχθρες .

42

Οι Άλλοι όπου κι αν πήγανε ,Βάσεις μόνο εφτιάξαν ,
Αρχαία καταπάτησαν , γκρεμίσαν και χαλάσαν .

43

Μακάρι και να μου έλεγαν ,βρέ άνθρωπε είσαι ψεύτης ,
Τότε θα τους απάνταγα ,τα λέει ο Καθρέφτης* . –

(*η Ιστορία) 2005

Επιστολή 33^η ν

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

1

Της Πόλης μας η άλωση ,δεν ήτανε μια πτώση ,
Ήταν η καταπτώση ενός Φαρολαού ,

2

Λαόν που οι αρμόδιοι, εκάματόνε χαύνο,
Έχοντες τα μυαλά τους , στο ακόρεστο και λάγνο,

3

Κι έτρεχαν ατελέσφορα, στο τέλος σαν ζητιάνοι ,
Οι της φυλής μας γίγαντες , εφέροντο σαν νάνοι.

4

Πόσες γενιές περάσανε, για νάρθει η μέρα κείνη ,
Η μέρα της αισχύνης , η μέρα της ντροπής .

5

Και πόσες θα περάσουνε, ναρθεί για να ξεπλύνει,
Μια άλλη μέρα ,εκείνη , εκείνης της ντροπής !

6

Πόσα λάθη γενήκανε , για νάρθει η μέρα κείνη ,
Η μέρα που έχει μείνει , σαν μέρα εκτροπής* .

7

Πόσα ορθά να πράξουμε ,το Γένος ναπαλλάξουμε ,
Εκείνης μας της άρας , αισχύνης και κατάρας ;

8

Και ήλθαν τα σιχτήρια , και πάτησαν μυστήρια ,
Που μαλθακοί ταφήσαν , ανυπεράσπιστα .

9

Της παρακμής το έρας , και της φυλής το γέρας* ,
Αφήσαν τον πολιτισμό , τον πάτησ' ένα τέρας .

(* = η τιμή)

10

Κι η Δύση όλη εγέλα ,που μπόρεσε μια βδέλλα ,
Μιας αυτοκρατορίας ,

Το αίμα να της πιει , κι απάνω να στηθεί .

11

Κι οι αγάριστοι χαρήκαν , κι όλοι οι καταραμένοι ,
Που πόνου ειμαρμένη , είπε σαν Σταυρωμένη ,
Η Πόλη να χαθεί .

12

Μα ας ξέρουνε οι ξένοι , κι όλοι οι κατατρεγμένοι,
Όποιου του μέλλει ανάσταση ,πρέπει να σταυρωθεί.

13

Γιαυτό γένος μου χαίρε , η μοίρα κι αν σου εφέρε,
 Τέτοια αισχρή θανή , η μέρα της ανάστασης ,
 Όπου να' ναι θα φανεί .

14

Γιατί συ, Ελλάδα μας , του Διδάσκαλου ,
 διέδωσες το Φως Του , Κι έγινές του μάρτυρας ,
 μη μείνει Μοναχός Του , Ο Πόνος του Πατρός
 Του .

15

Η Πόλη κι αν Σταυρώθηκε , η Πίστη δεν εχάθει ,
 Το κράτος κι αν ετάφη , με θέλημα , Θεού .
 Το δέντρο δεν εχάθει , που έπεσε στη γη ,
 Δέντρο το γιγαντόϊσκιο , από την ρίζα πάλι ,
 Σε λίγο θα στηθεί .

16

Έχει ο Θεός τον τρόπο του , να δίνει για τον κόπο του
 Σ' έκαστον αμοιβή , και η για του Υιού Του τον
 Μάρτυρα** , θα είναι Ακριβή . –

(*της ιστορίας, **την Ελλάδα) Μαΐου 25 - 2005

Επιστολή 34'' ν

Ο ρ θ ο δ ο ξ ί α

1

Η Ορθοδοξία είναι αξία , είναι οδηγός της σκέψης ,
είναι τρόπος λειτουργίας ,είναι πνεύματος η τέρψης.

2

Είναι μέτρο πώς να πράξεις , είναι μέθοδος της τάξης,
είναι συμπεριφοράς αστέρι , είναι χειουργού νυστέρι

3

Είναι φώς ,δροσιάς η αύρα ,είναι εχθρός σε κάθε χάβρα
είναι αυτό που μέσα κρύβεις ,είναι των μωρών η ύβρης.

4

Είναι των παιδιών το άγιο και εφήβων είν' το σέβας,
ορθοδόξων είναι πάγιο ,Πάνω ,φωτεινό τους Σέλλας.

5

Μονοπάτι είναι στενό ,κι αλαζόνων το κενό ,
Είναι ορφανών ελπίδα ,είναι λογικής ασπίδα .

6

Είν' συμβούλων συμβουλάτωρ ,και των σοβαρών το βάκτρο,
κοσμιότητας είν' άστρο ,και παράδοσής μας κάστρο.

7

Είναι των γερόντων γέλιο , και ελλήνων το θεμέλιο ,
είναι ασθενών δροσούλα κι έχει μάνα η κάθ'ευχούλα

8

Ε ί ν α ι μ έ τ ρ ο υ η π α σ τ ά δ α ,
Δ ί δ υ μ η μ ε τ η ν Ε λ λ ά δ α .

9

Είν' του Άρχειν η Αρχή , διδασκάλων απαρχή ,
είναι εργαζομένων τρόπος ,και ελλήνων είναι θόκος.

10

Είναι των υπό την γην ,των υπό των θαλαττών ,
επιγείων και πλωτών , και αιθέρων, το , Σωστόν .

11

Είναι πίστη των κρατών ,είναι τρόπος των στρατών,
είναι σαν του Αχιλλέως , των Ελλήνων το τροτόν ,
όποιος τούτηνε λαβώσει, την Ελλάδα θα σκλαβώσει.

12

Είναι τρόπος του να πλάσεις ,είν' η ίδια μας η πλάσις,
όποιοι έχουνε με εκπτώσεις ,τέρατα 'γενούν' μ'εκτρώσεις .

13

Είναι των σοφών η ορθή ,σκέψη ,τήρηση σωστή ,
της εφεύρεσης το τέρμα ,και της Φύσεως το φέρμα .

14

Είναι τρόπος αγωγής , ξέχωρος των πάντων όλων ,
Και πάντα εξ επαγωγής , κεκοσμί του νου τον θόλον .

15

Είναι μία, σπάνια έννοια , που είν' στη χρήση της
μελένια,
Είναι ο δρόμος για το ορθό ,και των σκέψεων τα χτένια.

16

Είναι πλάστης αγωγής , είναι εχθρός της οιμωγής ,
Είναι αγάπης ο σπορέας ,είναι θέρους ο φορέας .

17

Είν' γαλήνης υπηρέτης ,ειν' αμφίδρομος πανδέκτης,
Είναι τόσα , πλήθος άλλα , σαν μωρού είναι το γάλα ,
Είν' ορθή μυαλώνε φαία , καί αγαπημένων θέα ,
Όποιος τούτα στερηθεί , μέλλει κάποιου να χαθεί .

Σημ.«Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, είναι οι δυο αγκαλιές
που προσδιορίζουν την μοναδικότητα, μέσα απ' την οποία
οδηγούμαστε προς την Τελειότητα». – 2006

Επιστολή 35" ν

Κ ρ α υ γ έ ς τ η ς Φ ύ σ η ς

1

Η Φύση κραυγάζει , ποιος την βιάζει ;
Με πείσμα οργίζεται , ποιος συλλογίζεται ;
Με κάθε τρόπο , ζητά ν' αμυνθεί ,
Με τρόπο που σπέρνει , με λουλούδι π' ανθεί .

2

Κραυγάζει με θάλασσες , με βουνά και όρη ,
Με βράχους γυμνούς , με δένδρα ανθισμένα ,
Με ποτάμια και λίμνες , με δάση καμένα ,
Με νέους βλαστούς , που γέρνουν θλιμμένα .

3

Κραυγές , μας ρίχνει , στην αμυαλοσύνη ,
Μα , καμιά προσοχή , στην Θεία ιέρεια ,
Του κόσμου όλου , με μετριοφροσύνη .

4

Η Φύση μιλάει :
Με κοράκων κροῖσματα , Με πουλιώνε φωνές ,
Με εντόμων βουίσματα , Με ανέμων πνοές .

5

Η Φύση κραυγάζει , με ανομβρίες ,
Κυκλώνων , πλημμύρων , ομοβροντίες ,
Με βουνά από κύματα , στους βράχους που σπάνε ,
Με τρύπες που λάβα , 'πο μέσα ξερνάνε .

6

Με τόνους λασπόνερα , όπου το θάβουν ,
Στο πέρασμά τους , ότι και να' βρουν ,
Κάτω τα ρίχνει , στην κατηφόρα ,
Μηνύματα αφήνει σε κάθε χώρα .

7

Μηνύματα στέλνει , μηνύματα σπέρνει ,
Μηνύματα αφήνει , μνήματα στήνει .
Κανείς δεν τα βλέπει , κανείς δεν τ' ακούει ,
Κανένας δεν νοιώθει , κινδύνους κι αν κρούει .

8

Μιλά με ψιλόβροχα και καταιγίδες ,
Μιλά με μηνύματα , που φέρουν σφραγίδες ,
Μιλά με νοήματα , με γαλήνης φωνές ,
Τα κάλλη να δούμε , και βάθους πληγές .

9

Κραυγάζει , φωνάζει , λέει πονάει ,
Από εμάς τους ανόητους , βοήθεια ζητάει ,
Αυτή η Αρχόντισσα , μιλά με τον δούλο ,
Από σπηλαίων ανοίγματα , και από τρούλο .

10

Μες στη Σαχάρα , μιλά με σιωπή ,
Με ανέμους Σιμούν , για ανθρώπων ντροπή ,
Με ανέμων σφυρίγματα , σε βουνώνε κορφές ,
Πότε με καλέσματα , ή αποστροφές .

11

Η φύση πονάει , αγάπη ζητάει ,
Το λέγει με ακίνητα και με ρευστά ,
Το λέγει με χρώματα , και με πνευστά ,
Με χιλιάδες αρώματα , ξεχωριστά .

12

Μιλά σε διάρκεια με αγριολούλουδα ,
Μα και με επάρκεια , με μικρολούλουδα ,
Στέλνει μηνύματα σαν αστραπές ,
Με καταιγίδων παρεκτροπές .

13

Μιλά με παγόβουνα και μ' όλα τα δέντρα ,
Με μικρές φυσαλίδες με αράχνη υφέντρα .
Μιλά με ελέφαντες και με λιοντάρια ,
Μιλά με μυρμήγκια και σαλιγκάρια .

14

Μιλάει με καύσωνες τα καλοκαίρια ,
Τον χειμώνα με πάγους που απλώνει μ' αστέρια .
Μιλά με ανοίξεις που της λείπουν χαρές ,
Φθινοπώρων αφήξεις , οι μη βροχερές .

15

Με ζώων μηνύματα , και γερανούς ,
Με νέφων χρώματα , και κεραυνούς ,
Μιλά με ραχούλες και ορέων κορφές ,
Με ποτάμια , φαράγγια , σε ποικίλες μορφές .

16

Της ίδιας μάνας , η λάβα κι η αύρα ,
Νερού και καύσιμου , της ίδιας μαστοί ,
Αγρίων και ήμερων , της ίδιας βλαστοί .

17

Με βία όλοι κυκλοφορούμε , με αυτοκίνητα ,
Αεροπλάνα , τραίνα και κόττα ,

Κι έτσι θα δούμε , γιατί σιωπούμε ,
Αυτά που θάρθουν , πολύ χειρότερα .

18

Πολλοί θα μιλήσουν , με βωμολοχίες ,
Για ό,τι πάθουν , θα φταίει η Φύση ,
Μα Αυτή πρώτα δικό τους θύμα ,
Και στην απόγνωση , όλους θα φτύσει . –
Άνοιξη 2007

Επιστολή 36^η ν
Ελλάς και Ορθοδοξία
Δυνάμεις Πνευματικές

«Το ερευνητικό ελληνικόν πνεύμα ευρόν εις τον Χριστιανισμόν ό, τι δια μέσου των αιώνων εξητούσε να εύρη , παρεδόθη εις την επίδρασίν του , έδωκε δύναμιν της φιλοσοφικής του σκέψεως , έδωκε την γλώσσαν του , έδωκε την αυταπάρνησιν και ορμητικότητα της ψυχής του , και ο Χριστιανισμός τα εδέχθει με χαράν , και με την βοήθειάν των, οι εμπνευσμένοι Απόστολοι , μεταφέροντες την δάδα του Θείου φωτός , εξεδίωξαν τα σκότη τα οποία τυραννούσαν την ανθρώπινη σκέψη .
 ... Η Χριστιανική θρησκεία ηγάπησεν πολύ την ελληνικήν ψυχήν και επέρασαν μαζί αι δύο δυνάμεις αιώνας αφθάρτου κλέους και ανεκφράστου ευδαιμονίας . Όμως άγρια στίφη , φανατισμένα , κατέκλησαν τας ελληνικάς χώρας , κρημνίζοντας τα πάντα και σπέρνοντας τον όλεθρον και την δυστυχίαν»
 (Μήπως και σήμερα , με την εισβολή των άθεων στην κοινωνία μας, καθώς γκρεμίζουν τις αξίες μας, προκάλεσουν στο εγγύς μέλλον ,τον όλεθρο και την δυστυχία;επε.). —

Επιστολή 37^η νΤα ξύλα των Ι.Γραφών

«Ο Αδάμ γέγονεν ως εἷς ἐξ ἡμῶν, του γινώσκειν τι το καλόν και πονηρόν ἐστι· και μήποτε εκτείνει την χείρα αυτού και λάβει από του ξύλου της ζωής και φάγει», «Και ἐξέβαλε τον Αδάμ και κατώκησεν αυτόν ἀπέναντι του παραδείσου της τρυφής και ἔταξεν τα χερουβείμ και την φλογίνην ρομφαίαν την στρεφομένην φυλάσσειν την οδόν του ξύλου της ζωής». (Γένεσις, γ'.24,24)

«Στην Νέα Ιερουσαλήμ, ὕδωρ ζωής και καρπός του ξύλου της ζωής, τρέφουσι τους πολίτας αυτής, οἵτινες εν ἀμέσῳ ἐπικοινωνία μετά του Θεού και του Ἀρνίου διατελοῦντες, βλέπουν το πρόσωπον αυτού και λατρεύουν αὐτῷ, αυτοί ὄντες ο ἔμψυχος ναός του Θεού. διὰ τούτο χαρακτηριστικώ-τατα λέγει, «ναόν οὐκ ἶδον εν αὐτῇ· ο γαρ Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ ναός αυτής ἐστί, και το αρνίον...η γαρ δόξα Θεού ἐφώτησεν αὐτήν, και ο λύχνος το αρνίον». Αποκ.κα'.22-23

Αποτελούσα, η Νέα Ιερουσαλήμ, το ἅγιον του Θεού κατοικητήριον». Μας λέγει ο Π.Ν.Τρεμπέλας

«Ξύλον ζωής ἐστί (η σοφία του Θεού) πάσι τοις ἀντεχομένοις (εις αὐτούς που ἀντέχουν στην ἀγάπη της) αυτής, και τοις ἐπερειδομένοις(εις αὐτό που στηρίζονται πάνω εις αὐτήν με μεγάλην πίστιν) ἐπ' αὐτήν ως ἐπὶ Κύριον ἀσφαλής». Παροιμ.γ'.18

«Ἐκ καρπού δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωής». Ἀπό τους καρπούς και τα ἔργα της δικαιοσύνης, φυτρώνει και μεγαλῶ νει το δένδρον της μακράς και ευτυχισμένης ζωής». Παροιμ.ια'.30

Νυν δε λέλεκται: «Ὅπερ το πυρ και τα ξύλα». διό λέγει:

«ποιεῖτε την ψυχὴν υμῶν, ξύλον* ἐγκαρπον και πιστόν, ἵνα εὐαρεστεῖτε Χριστόν».(*=δένδρον, κοινωνία, βιβλίον, παιδί, σχολεῖον...)

«Ὅπερ το πύρ* και τα ξύλα».(*= πνεῦμα, γλῶσσα, λόγος, καρπός, σκοπός).

«Ἡ γλῶσσα πύρ, ο κόσμος της ἀδικίας. Οὕτως η γλῶσσα καθίσταται εν τοις μέλεσιν ἡμῶν η σπιλούσα ὅλον το σῶμα και φλογίζουσα τον τροχόν της γενέσεως και φλογιζομένη ὑπὸ της γεέννης». Ἰακώβου γ'.6
Ἰ(Σημ. Σαλήμ=εἰρήνη, βασιλεὺς Δαβιτικῆς πόλεως, μετονομασθείσης Ἱερουσαλήμ, βασιλεὺς δικαιοσύνης, ως ο Μελχισεδέκ, βασιλιάς δίκαιος και εἰρηνικός, και τέλειος να ἐρατεῦει, εις προαπεικόνισιν του Χριστοῦ)Ἰ.

Επιστολή 38^η νΒλέπομε αλλά δεν βλέπομε, και ούτε καταλαβαίνουμε

Τα φαινόμενα τα καιρικά, πλημμύρες, ξηρασία, υγείας, παιδείας, πνευ-ματικά, οικονομικά, μεταναστευτικά, βιαίας συμπεριφοράς (της εποχής), μας υπαγορεύουν το τι πρέπει να κάνουμε εμείς σήμερα, σαν Οικουμενικότητα, για την εις το μέλλον επιβίωση των ανθρώπων ως ανθρώπων, και όχι σαν θηρευτές και θηράματα.

Τώρα, τώρα, νέες «τεχνητές λίμνες», χρειάζονται, όπου «πλημμύρες».

Οι πόλεμοι τα όπλα δεν χρειάζονται, όπως και οι πολλές πολλών προσπάθειες, χωρίς την ομαδικότητα, οικουμενικότητα, είναι σαν τα ρηχά νερά που κρύβουν τους υφάλους.

Ως κοινός εχθρός πάντων, πρέπει να είναι η αντιμετώπιση από κοινού, όλων αυτών των κοινών απειλητικών καταστροφών, και όχι η βιαία προς αλλήλους επίθεση, ή υποταγή σε λίγους ή σε έναν.

Όλοι μας έχουμε τις ευθύνες μας, και μη τα ζητάμε όλα στο πιάτο.

Και ο αστυνομικός, και ο παπάς, και ο εκπαιδευτικός, και ο κακός δημοσιογράφος, ο υπάλληλος, ο μηχανοδηγός, ο σταθμάρχης, ο συντηρητής, ο οδηγός λεωφορείου...

βλαστάρια της ίδιας μας κοινωνίας είναι, ένας από εμάς, δικός μας, συγγενής μας, γείτονάς μας, γνωστός μας, προς τι η δήθεν οργή:

Ο Οικουμενικός επαναπροσδιορισμός των προτεραιοτήτων εξάρτησης της πορείας μας απαιτεί το «παύσασθαι πυρ προς αλλήλους», γιατί, «όπερ το πυρ και τα ξύλα», διότι, «Λέξεσθε, εν τω εγχύνειν την ισχύν ημών», και «εάν δεν πάμε στο ραντεβού μας με τον χρόνο εμείς σήμερα, οι αυριανοί θα τρέχουν για εκείνα που δεν έγιναν όταν έπρεπε, αγανακτούντες».

Ακόμη, όχι άλλες από κοινού ανακοινώσεις, αλλά από κοινού έργα, τώρα, «έντεχνες λίμνες», «έντεχνες δεξαμενές», «τεχνικούς ταμιευτήρες νερού, σε βουνά, ρεματιές και σε ποτάμια», διαχείρισης δυναμικού, της Φύσης, πάσης φύσεως δυναμικού, στον τόπο της «πλημύρας», αυτά μας υπαγορεύουν τα της εποχής μας φαινόμενα.

Η φύση ζητά να πάρει πίσω ότι της 'κλέψαμε'.

Στα κοινά προβλήματα, κοινά και τα έργα για την λύση τους, και από κοινού οι προσπάθειες και ίσος ο λόγος, μεγάλων και μικρών, δυνατών και αδυνάτων, και η φωνή της επαρχίας να ακούγεται πιο δυνατά, γιατί η επαρχία βλέπει και βιώνει τα πάντα, πιο ξεκάθαρα.

Το «παύσασθε άνακτες, αλλήλους μάχεσθαι», στον Οιδίποδα του Σοφοκλέους, επίκαιρον όσον ποτέ.

«Εάν εμείς σήμερα αργήσουμε, οι επόμενοι θα χαθούν, εν οργή για την σημερινή εκ μέρους όλων ανεπάρκεια».

Όταν αναδεικνύομε (η τέταρτη εξουσία) ανάξιους, αυτοί οι δημοσιογράφοι είναι οι εξαπατούντες τον λαό, ως κοινοί απατεώνες, και ασχολούνται με σκουπίδια και με βρωμερά αποχύματα, αηδιάζοντας και την κοινωνία. Ενώ μόλις βρεθεί κάποιος άξιος, να βγάλει τον τόπο απ' το τέλμα, να σηκώσουμε λίγο κεφάλι, αντί να τον βοηθήσουμε όλοι, πέφτουν πάνω του σαν τα ανθρωποφάγα σκυλιά, και μετά από χρόνια ξανά ψάχνουμε να ανέβουμε τα παλιά σκαλιά.

Γίναμε όλοι ως οι «πάντοτε μαθαίνοντες και εις επίγνωσιν της αληθεί-ας μηδέποτε ελθείν». Β'.Τιμ.γ'.7

«Ὁ ωφείλομεν ποιείσαι πεποιήκαμεν;» ἢ «δούλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν», {διότι δεν κάναμε τίποτε το έκτακτον και εξαιρετικόν}. Λουκ.ιζ'.10

Διό έρχονται λύκοι(λοιμοί, λιμοί, καταποντισμοί, ξηρασίες, και πραγμά-των καινών οδών θαλασσίες(θαλασσώσεις), αλλά και κενές πνεύματος παρουσίες.

Ας θυμόμαστε και ας το ενστερνιζόμαστε όλοι, το του Απ. Παύλου, «πάσχω εν τη σαρκί μου, υπέρ σώματος Χριστού ό εστιν η Εκκλησία (Κοινωνία)». Κολ.α.24

Όπως μία «έντεχνη λίμνη» θα αξιοποιήσει έστω και την μια σταγόνα βροχής, έτσι και η «έντεχνη δεξαμενή», θα καταφέρει, να μη χαθεί ούτε ένα ανθρώπινο χέρι.

Προσπαθώ να σας γίνω δικός, καν μη ειδικός, διό και δια φθόγγων μηνύματα κέρνω, ίνα μη φανώ, πως το τάλαντον ανώφελα φέρνω. —

Επιστολή 39^η ν

Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία

Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, αρχαία ελληνική γλώσσα και τα απόκρυφα χαρίσματά της, με το να τα αγνοούμε, τι προσπαθούμε να διαφυλάξουμε απ' την αξιακή κληρονομιά μας; Ποιον πολιτισμό κληρονομήσαμε; Με τι για το μέλλον μας θα μπολιαστούμε, εάν αυτές τις αξίες που κρατούν σε εγρήγορση την νεάζουσαν ψυχήν του έλληνα, αλλά και την νεολαία μας, τις αγνοούμε;

Με ρηχή γνώση της ιστορικής μας κληρονομιάς, απ' το ανθρωποφάγον της επερχόμενης βαρβαρότητας, πώς θα σωθούμε;

Ο αείμνηστος Άγγελος Τερζάκης, απ' την δεκαετία του 1950, μας γράφει περί ου ο λόγος:

Τέτοιες γνώσεις δεν πηγαίνουν ποτέ βαθύτερα, μια κρούστα φτιάχνουν, που σε λίγα χρόνια, ελάχιστα, θρυμματίζεται.

Έχουμε κιόλας αρκετές τέτοιες. Η Ιστορία που λέω θα είχε για κύριο μέλημά της να κάνει αισθητή τη γένεση, την ανάπτυξη και τη βαθειά σημασία ενός πνευματικού πολιτισμού. Ν' αναδείξει –θα πω το μεγάλο λόγο– τι ανεκτίμητη κληρονομιά είναι, όχι μόνο για μας τους Έλληνες, αλλά για τον άνθρωπο γενικά η Κλασσική Παιδεία, η από Θεού, θεά.

Τι εννοούμε όταν λέμε «ανθρωπισμός». Και ποια ακριβώς ηθικά κεφάλαια, ποιες ηθικές αξίες δημιούργησαν, εδραίωσαν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Είτε μας συμφέρει να το λέμε είτε όχι, οι αξίες αυτές σήμερα αμφισβητούνται, διατρέχουν τον έσχατο κίνδυνο. Αμφισβητούνται από τις αχαλίνωτες εξελίξεις της ζωής. Αν δεν το καταλαβαίνουμε όλοι αυτό, τόσο το χειρότερο.

Ο λεγόμενος «ευρωπαϊκός πολιτισμός» και υπάρχει και κινδυνεύει.

Δεν έχει καμιά σημασία αν πολλοί τον επικαλούνται, ή προβάλλουν για υποστηρίχτες του. Η σύγχυση είναι φοβερή:

Μερικοί, λέγοντας «ευρωπαϊκό πνεύμα», εννοούν, οι υποκριτές, τα προνόμιά τους. Άλλοι κρύβονται δολερά μέσα στο περίβλημά του, καθώς οι Αχαιοί στο Δούρειο ίππο, για να κάνουν έτσι περισσότερο κακό. Κι' άλλοι τέλος, οι περισσότεροι, (οι προοδευτισμού διακενής.π.ε) λένελένε, δίχως να ξέρουν τι λένε.

Αυτοί οι τελευταίοι τουλάχιστον, ας διαφωτιστούν. Είναι, κατά μεγάλο μέρος, η νεολαία (για την οποία ανησυχούμε.π.ε). Σ' αυτήν εμπιστευόμαστε, της εμπιστεύεται η ίδια η φορά της ζωής, το μέλλον του κόσμου. Τι θα κληθούν αύριο να διαφυλάξουν; Τι, όταν

κ' οι ίδιοι το αγνοούν; Το συνταχτικό, η γραμματική, δεν είναι σκοπός, είναι μέσα. Το σχολείο δίνει στα παιδιά αυτόν συνήθως τον οπλισμό, λες και μόλις αποφοιτήσουν από τα θρανία θα βελθούν να μελετήσουν, να εξιχνιάσουν το περιεχόμενο του αρχαίου πνεύματος, να εμποτιστούν από το κάλλος του, να συγκινηθούν από τις υψηλές του αξίες.

Μα το αντίθετο ακριβώς γίνεται, κύριοί μου! Οι ακαδημαϊκοί αυτοί πολίτες πέφτουν, απλούστατα, με τα μούτρα στη βιοπάλη, στην πιο στυγνή ξεσυνέρια, στον ανθρωποφαγικό διαπληκτισμό. Αν κάτι ουσιαστικό κέρδισαν στα πρώτα νιάτα τους, αν μπολιάστηκαν όπως έπρεπε στα τρυφερά τους χρόνια, θα το διατηρήσουν. Θα το ιδήτε ν' ανθίζει στο ύφος της κοινωνικής τους ζωής. Αν όχι, όλα πάνε χαμένα. Να λοιπόν τι νόημα και τι περιεχόμενο θα έπρεπε να έχει η Κλασική Παιδεία.

Σχηματίζει κανείς την εντύπωση –και φοβάμαι πως είναι βάσιμη– ότι στην Ελλάδα τ' αρχαία Γράμματα διδάσκονται από ιστορική και μόνον υποχρέωση, από ένα είδος φιλότιμου να πούμε. Τυπικά. Αλλοίμονο! Κανένας όμως από τους μεγάλους ευρωπαϊκούς λαούς, που τα έχουν στα εκπαιδευτικά τους προγράμματα, δεν τα διδάσκει γι' αυτό το λόγο. Σε κάτι άλλο πιστεύουν, κι' όχι στον απλό κλασικιστικό διάκοσμο. Κι' αν αντέχει ακόμα σήμερα το ευρωπαϊκό πνεύμα, κι' αν αντιστέκεται στις επιθέσεις, στις εισβολές που του γίνονται από Ανατολή και Δύση, αν η Ευρώπη δεν έχασε, μαζί με την ηγεμονία, και την ακτινοβολία της σαν κοιτίδα του μόνου νοητού πολιτισμού, σε τούτο το χρωστάει. Στο ότι δια του ελληνικού πολιτισμού, αφομοίωσε ως ένα σημείο το νόημα του Ανθρωπισμού.

Ύστερα από εκατόν τριάντα χρόνια(1950) ελεύθερης ζωής είναι καιρός και για μας να το καταλάβουμε». Άγγελος Τερζάκης, από εδώ, εις μνημόσυνον αιώνιον.

Οι μεν έλληνες πιστεύουν λόγω «προοδευτισμού διακενής», στην δήθεν κενότητα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, τα δε ξένα πανεπιστήμια, οι επιστήμονές τους, της αλήθειας και της ανθρωπιάς αναζητητές, όχι από ψευτοδιανόηση, αλλά αγωνιούντες για την περιποθητον Καινότητα ψυχής τε και πνεύματός των, προς Ανακαινισμόν διά μίαν Οικουμενικήν Ενότητα, προς την οποίαν υποσυνείδητα τους οδηγεί η διδασκαλία της Αρχαίας Ελληνικής, δια της υπ' αυτής φερομένης φιλοσοφίας, διότι όταν οι λαοί κοινήν διδάσκονται φιλοσοφίαν, εις κοινήν οδηγούνται παιδείαν, και θα μπολιαστούν

και αυτοί «εις άνδρα τέλειον, μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού», εξ Ου και μας εδωρίθει η τέλεια γλώσσα, καθότι η τελειότητα του Κυρίου, μόνον δι' αυτής κατεγράφει, προς οικουμενικόν φροντιστήριον προς κοινόν Ποτήριον, Σωτήριον, ότι «ουδέν άνευ Θεού δυνατόν». (μικρός εγώ και θα πείτε μερικοί ότι λέγω μεγάλο λόγο, αλλά τον Λόγο κοιτάτε και όχι εμένα, εγώ μόνον εκ πολλής προς ημάς αγάπης κακώς ή καλώς, κινδυνεύω να χαρακτηριστώ για την προσπάθεια, από πολλούς, λίγο τρελός). –

Επιστολή 40^η ν

Νεοελληνικότητα νεοχριστιανών

Σήμερα έχει δημιουργηθεί μία προβληματική σχέση νεοχριστιανών και Εκκλησίας, δηλ. πολλοί νεοχριστιανοί λένε δεν πάω στην Εκκλησία γιατί δεν καταλαβαίνω τι λένε τα γράμματα, άρα η Εκκλησία οφείλει να κάνει τα γράμματα πιο απλά, και μπροστά σε αυτήν την απαίτηση:

Έχουν ξεκινήσει πολλοί ιερείς, να κάνουν την Θεία λειτουργία μεταφρασμένη στην δημοτική.

Στόπ, από εδώ αρχίζει η κατρακύλα.

Δηλαδή, κάθε φορά που θα πρέπει να ανέβουμε μια κορφή, θα πρέπει να ισοπεδώνουμε το βουνό, και επειδή δεν κάνουμε τα κουράγια να το ανέβουμε, προτιμούμε τον γκρεμό.

Ο αγ. Παπαδιαμάντης έλεγε σε αυτούς που ήθελαν την δημοτική στην Εκκλησία: γράψτε την ιερή ακολουθία με ύμνους δικούς σας, στην δημοτική, που σας εκφράζει,

αλλά μην μεταφράζετε, κακοποιώντας, την γλώσσα των Πατέρων.

Την διάλυση της κοινωνίας την κατάφεραν, όλοι όσοι επεδίωξαν την κατάργηση της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, και καθιέρωσαν μια γλώσσα δημοτική, άτονοι, απνεύματη, άχρονη, μάλλον δε και κακόχρονη, κακόχρωμη, πνευματοδολοφονική, και καταντήσαμε σήμερα αδελφοκτόνοι.

Το πιο τρομερό ήταν εκείνο που είπε εκείνος ο βλάκας, όπως τον απεκάλεσαν στο Παρίσι, τον γιωργάκη ενοώ, ο οποίος είχε ισχυρισθεί σε κάποια στιγμή, ότι φτάνουν για τον λαό τριακόσιες λέξεις, δεν χρειάζονται άλλες γνώσεις.

Δηλ. ενώ έχεις πηγή με κρυστάλλινο νερό, επειδή δεν είναι ικανός να το μοιράσει, κρίνει καλλίτερο να καταδικάσει τον λαό στην θουλούρα της κακογνωσίας. (Αυτό κι αν δεν είναι Προδοσία, τότε τι είναι;).

Εδώ περάσαμε τετρακόσια χρόνια μαύρης κατάντιας, βαρβαρικής αιχμαλωσίας, και δεν μπόρεσε κανείς να καταργήσει την Γλώσσα των Γλωσσών, την Γλώσσα των Πατέρων, του Θεού το θείο 'εργαλείο'.

Και σήμερα το οκνηρόν φιλοπροοδευτικόν, και το κομπλεξικόν φιλοσυντηρητικόν σύστημα, μετά των ηγεσιών των, μηδεμιάς εξαιρουμένης, τείνουν όλο και στο πιο ζωώδες της γλώσσας μας, και έχουν κάνει μια γλώσσα από αυτοκρα-τορική, οικουμενική, να είναι ζητιάνα, αντιδημιουργική, απνεύματη δημοτική, ώστε να δημιουργεί πνευματικά τέρατα, και αδελφοκτόνους εγκληματίες, ανεπαρκείς ηγέτες και φονιάδες πολίτες. Και λες είναι αυτό εκσυγχρονισμός; Είναι αυτό πολιτισμός; Είναι αυτό πρόοδος; Είναι κανονικότητα; Εμπεριέχει στοιχειώδη πνευματικότητα; Είναι συμπεριφορές αυτές, οι μισοί να είναι αιχμάλωτοι των άλλων μισών; Και οι μισοί να μισούν τους άλλους μισούς; Είναι αυτή η ζητούμενη νέα ελληνικότητα; Και δεν βλέπομε στην τύφλα μας επάνω, ότι γίναμε όμηροι της οκνηρίας της γυφτιάς, της πνευματικής ναυτίας, της απαιδευτού ολμέ, και της τσατσοδημοσιογραφίας, της καταραμένης αριστεράς των ψευτοδιανοουμένων και άκοπων, αλλά και του κομπλεξικού προς την αριστερά συντηρητισμού, γιατί η μεν 'αριστερά' δεν έχει να επιδείξει καμιά δημιουργική πράξη στο Γένος, παρά πάντα κατεργαρίστηκα την βγάζει, φωνασκώντας πάνω σε κάποιες αστοχίες των άλλων, και φωνάζοντας, φαντάζει στα νέα παιδιά σαν καθαρό λιβάδι, κι έτσι κάνει τα νέα παιδιά κοπάδι, αλλά η ζωή δεν είναι πάντα λάδι, είναι και ξύδι, είναι και μέλι είναι και φαρμάκι.

Ο δε δειλός και κομπλεξικός συντηρητισμός, για να μη 'σπάσει αυγά' ακολουθεί, πνευματικά εννοώ, την ευθεία οδό, να μη δυσκολέψει τα παιδιά στην σπουδή της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, παραμένει φιλοψευτοπροοδευτικός, μαζί με την κατάρρα της αριστεράς, ώστε όπου χρειάζεται να ανέβουμε σε μια κορυφή, αποφεύγουμε τον ανήφορο μέχρι να ισοπεδώσουμε την κορφή· αλλά αγνοούν ότι «αυτός που αποφεύγει τις δυσκολίες του πεδίου, είναι καταδικασμένος να πάρει τον κατήφορο».

Τα Αρχαία Ελληνικά είναι ψυχοφάρμακο για την ανήσυχη ψυχή της νεολαίας, και για τους μεγάλους, ξεναγός φιλοτάξιδος, στην πνευματική κονίστρα της πραγματικής προόδου, φιλόχριστος πυξίδα. π.Χ., και

Χριστόφιλον εργαλείον, εν Χριστώ, της Αυτού διδασκαλίας, αέναον· φωτοδηγός απόκτησης Πνευματικής ουσίας και εν ημίν της Αυτής παρουσίας· φωτοδηγός άοκνος, με τόλμη, στα «βάθη του πνεύματος και στα κάλλη του φθέγματος», της γνώσης· ναι είναι παρά Θεού, πηγή ζωής και παράθυρο θηρευομένης σοφίας, τουτέστιν της πραγματικής αλήθειας, του πόθου προς την τελειότητα τού «καθ' ομοίωσιν».

Ναι, τα Αρχαία Ελληνικά είναι ο κόμπος που 'έκατσε στο λαιμό', σε όλους τους ψευτοαριστεριστές και φυγόπονους, τους ψευτοδιανοούμενους και μηδέποτε υπεύθυνους αποστολής σοβαρής, λαϊκιστές, τους πλανόντες και πλανόμενους, και μηδέποτε την μάθηση εμπεδόνοντες· είναι οι πλάνοι της νεολαίας προς το οκνηρό κουτσοβόλεμα, και προς το δολοφονικό του φθόνου προς τον προκόπτοντα. Η Αρχαία Ελληνική γλώσσα, δόθηκε προνομιακά στους Έλληνες, τον «Άλλον Ισραήλ», υπό της θείας πρόνοιας, γι' αυτό και γράφτηκε η Αυτού διδασκαλία στα Ελληνικά.

Πόσο πιο απλό για να τα συμπεράνουμε, καθ' ότι εν Χριστώ, τίποτα τυχαία δεν γίνεται, αλλά για όλα: «Πρώτον εις τα καθ' υμάς τον Θεόν όψεσθαι», παραγγέλλει.

Αλλά εμείς σαν πονηροί και οκνηροί, (σημ.ποτέ το ένα δεν πάει χωρίς το άλλο), υπό της διαρκούς αριστερής αιχμαλωσίας, υπακούμε στους άκοπους και ψευτομουσικοδιανοούμενους, θεωρητικούς 'καθηγητές' – πνευματικούς εκπορνευτές της άξιας νεολαίας μας, και δεν τολμάμε, επί ποινή, πυρός απει-λής, κλπ.(όποιος άξιος τους πάει κόντρα τον σκοτώνουν, ιδέ, 17Νοέμβρη, τον καίνε ιδέ Μαρφίν...), δεν τολμάμε να αγκαλιάσουμε την Γλώσσα των Γλωσσών, ως την είχαμε επιτυχημένα, μέχρι την 10ετία του 1960.

Αυτή η γλώσσα, είναι το φάρμακο για την κατρακύλα μας· και έτσι τώρα «σπάνια μπορείς να βρεις ανθρώπους να έχουν ζωντανό από καρδιάς άδολο λόγο»· ναι σήμερα, που οι γενιές μετά το 1980, γίναν καθηγητές και γονείς, καρποί του ρηχού προοδευτισμού και του κομπλεξικού Ράλλη, τους προέκυψε ο θερισμός των καρπών της καθιέρωσης

της δημοτικής, και γίνονται άθελά τους κάθε μέρα
μάρτυρες,
προ των οφθαλμών των, μάχης αλληλοσπαραγμού
της νεολαίας, επικής.

Όταν εμείς κάνομε τα ανθρώπινα, χωρίς
παραλήψεις και περιλήψεις, τα υπόλοιπα είναι του
Θεού, αλλά εμείς αφήνομε τα πιο πολλά και πιο
ουσιώδη, και προχωράμε, (οπισθοδρομ-ούντες) με τα
πεζά και ζωώδη· και έχομε και παράπονα, γιατί δεν
καταλαβαίνομε τα γράμματα της θείας λειτουργίας,
και δεν πάμε στην Εκκλησία, αλλά λειτουργούμε
δολοφονικά αναγωγικά ό ένας για τον άλλον,
θέλουμε και τον Θεό σαν χωροφύλακα, μη
σκεπτόμενοι ότι πρώτα στον καθένα μας το μέρος του
σώματος που έχει φτέζει!

Όταν έχεις μπολιαστεί από καθαρούς γονείς,
δασκάλους και ιερείς, έχεις ποτιστεί με κρυστάλλινο
νερό, τα ανάλογα θα παραδόσεις στις νέες γενιές, την
αλήθεια θα παραδόσεις με τα μαθήματά σου· όταν
έχεις μεγαλώσει – μορφωθεί από υπεύθυνους, και
εσύ σαν υπεύθυνος θα θέλεις τέτοιοι να είναι και στο
περιβάλλον σου παντού· αλλά όταν εσύ ‘μορφωθείς’
από λέτσους, λουφατζήδες, κοπανατζήδες, και
χαραμοφάη-δες, «ουαί τοις πάσι». Ιδού ένα δείγμα
της φλόγας και της ορμητικότητας που αποπνέει η
περί ο λόγος Γλώσσα: «Ω παίδες Ελλήνων, ίτε,
ελευθερούτε πατρίδα, ελευθερούτε δε παίδας, γυναίκας, θεών
τε πατρώων έδη, θήκας τε προγόνων· νυν υπέρ πάντων ο
αγών».

{(= Εμπρός, των Ελλήνων γενναία παιδιά! Να
ελευθερώσετε, πατρίδα, τέκνα, γυναίκες, και των
πατρικών σας θεών να ελευθερώσετε τα ιερά, και
των προγόνων τους τάφους· τώρα για όλα αυτά είναι
που πολεμάτε)}. Αισχύλου, Πέρσαι, στιχ.402-405

(η αρχαία ελληνική, εμπεριέχει και το μυστήριο της θείας
οικονομίας, δηλ. με λίγες λέξεις ανάβει μεγάλες φωτιές.επε).

«*=Σημ. Δεν μιλάω από μίσος προς την αριστερά, αλλά γιατί εις
αυτούς δεν υπάρχει στάλα αγάπης, και όσοοπου δεν υπάρχει αγάπη
αλλά μόνο γινάτι, ουαί σε αυτούς που ζουν με αυτό, τέτοιοι λοιπόν
‘προοδευτικοί και αριστεροί’ ξευτιλίζουν τις έννοιες των επιθέτων,
γιατί δημιουργούν ‘είδωλα’ ανάζια, ‘γιορτές’ που προσβάλουν την
Λίστα των Εορτών μας, αλλά και το χειρότερο αφαιρούν ζωές, οι
οποίες θα σήκωναν τον Ελληνισμό στους ώμους τους να τον πάνε
πέντε βήματα μπροστά και όχι αιώνες πίσω με τις δολοφονίες. Και
εγώ υπήρξα αριστερός στα νεανικά μου χρόνια, και έφυγα όταν είδα
την τύφλα τους και την απάτη τους. Και μιλάω την αλήθεια για το

πάσαντων όφελος... Ποτέ δεν φώναξαν για κάποιο σχέδιο
βελτίωσης των πραγμάτων, αλλά πάντα σαν τις μωρές παρθένες
κατηγοροι των των συντηρητικών σφαλμάτων, και εκμεταλλευτές
αδίκων θανάτων, έλεος». —

Επιστολή 41^η ν
Του κάκου οι αιώνων θυσίες

Του κάκου οι αιώνων θυσίες,
με ζωή σήμερα χωρίς αζίες,
γίνετε όλοι, της «νέας εποχής»,
μορφής αγνώστου, ταραζίες,
και όταν θυμάσαι, Βατερλώ, Δουνκέρκη, Χιροσίμα,
Αλαμάννες, Δερβενάκια και Βαλτέτσι,
πάλι ξαναλές, πώς γίναμ' έτσι:
 Σήμερα του κάκου, οι αιώνων θυσίες,
 γιατί όλοι, όλης της γης ηγήτορες κι αντάρτες,
 Πάτριες παραγγελίες, Πατέρων κατηχήσεις,
 σοφών συμβουλές, Αγίων παραινέσεις,
 Οσίων νουθεσίες,
 και Ι. Μονών παρακλήσεις,
 μηδέ καν τις εντολές Θεού γροικάνε,
 και σαν τα αμούστακα άπειρα παιδιά,
 τους νέους σπαταλάνε,
 σε μαύρης μανίας πολέμους κι αφανίσεις·
 κι αγανακτείς, που ως σήμερα παν στα χαμένα όλα
 αυτά,
 μαζί με τις ζωές παλληκαριών ανά τους αιώνες
 νωρίς που φύγαν, σε κακοτράχαλα βουνά και
 πεδιάδες,
 κρανίου τόποι, πεδία του πολέμου,
 κι άλλοι στα βάθη του ακόρεστου πελάγου,
 κι έτσι, γίναν τυφώνες, οι ψυχές, ανέμου,
 που σπέρνοντας καταστροφές βροντοφωνάζουν,
 και γιατί αρνούνται οι 'αμόρφωτοι' να τους
 ακούσουν,
 αυτές με πιότερο του τρόπου φοβερές φοβέρες θα
 φωνάζουν, μπας και ζυπνήσουνε σαν τις μωρές
 Παρθένες,
 και το κακό 'πό μέσα τους το βγάλουν,
 και ψάξουνε να βρουν μυαλό,
 στο καντήλι του νου τους για να βάλουν.
 Και να προσθέσεις στα άμετρα χαμένα νιάτα,
 τα ποτάμια των δακρύων ζυμωμένα με τις πίκρες,
 της ορφάνιας, των βασάνων των τυράννων,
 της τρομάρας πάσης βίας μορφής και τρόπου,
 τα που πράττει το θηρίο του ανθρώπου,
 όταν πάψει η ισχύ να υπάρχει νόμου. —

Επιστολή 42^α νΤι μας χρειάζεται;

Αυτό που μας χρειάζεται σήμερα,
 είναι η εσωτερική μας καλλιέργεια,
 όχι με πονηργιά και περιέργεια,
 μα με την ίδια προσοχή και τόνο,
 που φροντίζουμε την εξωτερική μας εμφάνιση κι
 ενέργεια,
 και που αυτήν, την φροντίζει η Γλώσσα με τα: τον,
 την, τους, τας, τοις, με τα ἴ, α, ἦ, ἦ, ὤ, η, ἦ, ὕ, ὕ, ὤ,
 ὦ, ἦ, ὦ, ἦ,
 με τα σχόμεν, λελυκέναι και γενού,
 στα μυαλά που από παιδιά γεννούν,
 που μας κάνουν φιλοσόφους(ζητητές της αλήθειας) απ' τα
 12 μας, όπως κάποτε που με το που πατούσαμε στο
 Γυμνάσιο,
 ηχούσε το ἑμφωνον και εναρμόνιον στα αυτιά μας:
«πιστεύω τῷ φίλῳ, τον πιστόν φίλον εν πόνοις και κινδύνοις
γινώσκεις», που πλούτιζε του παιδιού τον νου,
 τροχίζοντάς του το μέταλλο της καρδιάς και του
 πνεύματος, της ψυχής και της συνείδησης, χωρίς να
 πάρει είδηση.
 Τώρα έχουμε παιδιά με ξουράφι μυαλό,
 αλλά εμείς τους κάναμε τα κεφάλια άδεια σταμνιά,
 χωρίς ειδών – ειδών στεφάνια,
 και χάθηκε από αυτά η λεβεντιά κι η περηφάνια·
 με τα διδασκόμενα δε, και σε συνάρτηση, και με τους
 διδάσκοντες(την πλειονότητά τους), τα κάνουμε
 σκεπάρνια...
 Ο αείμνηστος, π. Ανανίας Κουστένης,
 έχει δεξαμενή γεμισμένη με σοφία,
 γλώσσα πνευμάτου και πλούτου ανεξάντλητου,
 πλούτου για σε, κατάδικού σου·
 μα τώρα, πώς να καταλάβεις,
 την επιταγή του, χωρίς ταυτότητα πώς να
 παραλάβεις,
 όπου με μια γλώσσα κακοτρόπως πτωχευμένη,
 με μισερές τις κλίσεις τις εγκλίσεις και τους χρόνους,
 και με χωρίς οξίες, πνεύματα, υπογραμμούς και
 τόνους,
 με μια ζωή παιδιών παντού χωρίς αξίες,
 με τι να στέρξεις την ζωή για να στολίσεις;
 Με τα τί, σού, να γεμίσεις τις δεξαμενές του νου σου,

με τι τα χέρσα της ψυχής σου να σκαλίσεις,
τον διψασμένο κήπο της καρδιάς πώς να ποτίσεις,
με τι του παι την ζωή, να νοηματοδοτήσεις;
Πώς – είναι δυνατόν – να πεις Ήλιε,
να ανατείλεις στις ψυχές μας μην αργήσεις;».
{«Δόξα τω Θεώ, πάντων ένεκεν», άγ.Ι.ο Χρυσόστομος,
και νυν ο Ανορθογράφων παρά Θεού ταύτα υπέρ υμών ένεπεν)}. –

Επιστολή 43^η ν

**ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑ ΑΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ**

**ΩΣ ΜΕΙΖΩΝ ΑΞΙΑ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

Συμμετοχική Οικουμενική Διακυβέρνηση, και ανοιχτή συνύπαρξη, με όρια αυστηρού ελέγχου στα υφιστάμενα σύνορα.

Κανένας στρατός για πόλεμο στα σύνορα, κανένα έξοδο σε πολεμικές βιομηχανίες και εξοπλισμούς, όλοι οι στρατοί με τα σώματα ασφαλείας, να απλωθούν σε πόλεις και χωριά και θάλασσες, σε κάμπους και βουνά, μόνο για τους εσωτερικούς κακοποιούς, ναρκωπράτες, πυρομανείς, του τόπου μευταπράτες...

Ακόμα, πόσα νέα παιδιά χάνονται, για την επιδερμική στάση όλων των κρατών, για 'νίκες' των μεν και άλλων καταστροφές, και μετά ενδιαφέρονται να τους αποστέλλουν οικονομικές ενισχύσεις για ανοικοδομήσεις, και караβιές τροφές για την αντιμετώπιση της πείνας και για τις λοιπές απαιτήσεις.

Ελεύθερα να κυκλοφορούν όλοι οι λαοί παντού, με όλα τα σύνορα σεβαστά, και κάθε στρατός για την εσωτερική τάξη του κάθε κράτους...και την ασφάλεια.

Και εδώ θα προσθέσω τον συνάδοντα λόγον του καταξιωμέ νου Δελφικού Σικελιανού, ο οποίος μας λέγει: «Καθώς ένας αητός, κάθε φορά που ποθεί και θέλει να σηκωθεί απ' την γη, οφείλει πρώτα να διανύσει με τα πόδια ένα διάστημα απόλυτα ορισμένο, που αν δεν το έχει – το χρειάζεται να το έχει οπωσδήποτε μπροστά του – μένει αιχμάλωτος των ιδίων του των φτερών, απαράλλαχτα το Πνεύμα, που όπως λέμε οφείλει να βρει μια διέξοδο παγκόσμια και βαθιά μεθοδική στην εποχή μας αν δεν νοιώσει με έναν τρόπο κάτουθέ του κάποιο έξαρμα ιστορίας πνευματικής αντάξιό του, κινδυνεύει ακόμα πάλι, ως του συνέβη τραγικά τόσες φορές μες στους αιώνες, να υποκύψει στην στενότητα των στίβων, όθε πάσχει μέρα νύχτα να σωθεί.

Και να, ο στίβος του φωτός, μες στον οποίον, απ' την αρχή της δελφικής προσπάθειάς μου, ονειροπόλησα να κράξω μιαν ημέρα – πράγμα που άσφαλτα δεν ήταν δυνατόν, από την μια ως την άλλη ώρα, γιατί χρειάζοταν μελέτη και προσπάθεια και καιρός για να ωριμάσει μέσα και έξω, σφαιρικά – ονειροπόλησα να κράξω, λέω μια μέρα, σε μια Σύνοδο υψηλή και καθ' αυτό οικουμενική, σε αναλογία με τις βαθύτατες αξιώσεις του καιρού μας, όσα πνεύματα απαυδήσαν να κινούνται μες στα σύνορα του ωχρού Ιδεαλισμού,...και συλλογίζονται να σπάσουνε τον φαύλο αυτό κύκλο που ολοένα τα χωρίζει από το χρέος προς τον ίδιο τους τον εαυτό και από το χρέος τους προς όλους, και αγωνιζόμενα να υψώσουνε απάνω από τον κόσμο την σημαία μιας κοσμικής αλληλεγγύης (και μιας πνευματικής Οικουμενικής φιλαλληλίας.επε.) κι ενός τέλεια κυκλικού πολιτισμού».

Μέρος β'.

Ας ανέβουμε λοιπόν το πρώτο ύψωμα, για να μην πουν τα παιδιά μας μεθαύριο, για την αδράνειά μας:
Πώς με νεκρωμένες καρδιές γελάτε;
Πώς σαν νεκρωμένοι, τις ζωντανές πτυχές της Ιστορίας ξεχνάτε;
Πώς τις κτηνωδίες του κάθε πολέμου θέλετε να ξαναζείτε;
Πώς τις κτηνώδεις απανθρωπιές θέλετε να... ξαναζητείτε;
Πώς σαν νεκρωμένοι αισθημάτων τα μίσση ξαναζητάτε, λαούς για να ποτίσετε και να ποτιστείτε;
Πώς τον πολιτισμό τον κάνετε επιδερμικό και επιβάλλετε διά του πολέμου να λησμονείτε;
Πώς κάθε τόσο, σαν να σας έγινε συνήθεια, ξεσηκομούς, κι ερήπεια ζητάτε ολούθε να ξαναδείτε;
Πώς τις πληγές τις ματωμένες τις από αιώνες ακόμα να συντηρείτε ανοιχτές επιζητείτε;
Πώς με δοκούς ο ένας του άλλου το μάτι να θέλει να βγάλει προσπαθεί, δείχνοντας έτσι ο καθένας στον άλλον του δοκού του πιστεύω το χάλι;
Γιατί μιαν Οικουμενική διαδικτυακή των σοφών και των λογοτεχνών αέναον επικοινωνία να οργανώσετε δεν κοιτάτε;

*Πώς δεν βλέπετε τις διά πολέμων από αιώνες
 εκάστου από-λεις, να τις νοιώσετε σαν δικές ζημιές,
 ώστε με το βλέμμα προς το άφθαστο όνειρο δηλ.της
 Οικουμενικής φιλαλληλίας μας ωφέλεις;
 Πώς επιμένετε ακόμα στα όπλα του φόνου, του
 πόνου, της ερήμωσης τόπων και ανθρώπων;
 Πώς αντί το Φως, ζητείτε το σκότος;
 Πώς με άγονες από πνευματική ξηρασία,
 αισθημάτων και συναισθημάτων ψυχές ξαγρυπνάτε;
 Και πώς λόγω ελλειμμα-τικής πνευματικότητας, εν
 αταξία, παραμένετε εν απραξία;
 Γιατί το μισείν, αντί το φιλείν αλλήλους;
 Γιατί το μισείν την μισήν της γης την άλλην μισήν;
 Οποία η πνευματική συνεργασίας σας συνέπεια;
 Οποίον τον έργον της έστω και κάποιας
 φιλοπροόδου μετριότητός σας να δείξετε σαν
 συνέπεια;
 Γιατί εκ του αποτελέσματος, πάντοτε, κυρίαρχη, η
 μεγαλοσχημόνων αμετροέπεια;
 Γιατί εάν εσείς επαρκείς, τα μέτρα σας ανεπαρκή;
 Γιατί να μην πείτε ότι αρκεί μια προσπάθεια
 μεγαλύτερη, με την οποία κάθε τόσο, θα ανεβαίναμε
 μια μικρή κορυφή, ώστε να πάψουμε όλο το ίσωμα ή
 τον κατήφορο, αλλά να πιάσουμε σιγά σιγά για το
 ύψωμα*; (*η Δελφική Ιδέα, Σικελιανού).*

Μέρος γ'.

Ένας ο τρόπος Οικουμενικής Χριστιανικής,
 (Δελφικής, Αδελφικής,) Φιλαλληλίας, είναι αυτός
 που υπαγορεύει ο Απ. Παύλος, με μια σχετική
 διαμόρφωση κάποιων λέξεων, προσηρμοσμένων
 προς τον σκοπόν προς τον τις υπηρεσίες τους
 παρεχουν, και να τον καταστήσομε θεμελιώδη
 οδηγό για όσους τον πόθο αυτόν νοιώθουν και
 συμπάσχουν προς τούτο, αρκεί να τον τολμήσουμε,
 διά μιας «Οικουμενικής διαδικτυακής των σοφών
 και των λογοτεχνών αέναον επικοινωνία».
Προς τον σκοπόν λοιπόν αυτόν, μας λέγει ο της
Οικουμένης κήρυκας, φοστήρας, διδάσκαλος και
αγλαΐσμα, Α. Παύλος, διά της προς Κολασσα. γ'.5-7, επιστολής:
 «Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της
 γης». Περί θανάτου και ζωής ή περί πολέμου και
 ειρήνης, ο λόγος στο σημερινό αποστολικό ανάγνω-

σμα. Όχι για τη ζωή και τον θάνατο κάποιου ανθρώπου, αλλά για μια Οικουμενική Αδελφική Φιλαλληλία, για τη ζωή κατά Χριστόν, για τον θάνατο των μέχρις σήμερα ιδεαλιστικών μας συμπεριφορών, για τον θάνατον του παλαιού μας ανθρώπου.

Με αφετηρία τον λόγο του Χριστού, ότι ο ίδιος «είναι της Οικουμένης, η ζωή, η ειρήνη, η αδελφσύνη, η αληθινή φιλαλληλία», των ανθρώπων, εξηγεί ο απόστολος Παύλος στους χριστιανούς της Εκκλησίας των Κολοσσών και δι' αυτών στους χριστιανούς(λαούς) όλων των εποχών, πως μπορούν να γίνουν δια μιας τολμηρής οικουμενικής συμμετοχικής φιλαλληλίας, κοινωνοί μιας {(Συμμετοχικής Οικουμενικής Διακυβέρνησης)}, κατά Χριστόν, δηλαδή να καταδείξουν πως μπορούν να συνυπάρξουν υπό μίαν πνευματικήν και φυσικήν φιλαλληλίαν, και να απολάβουν την ζωή κατά Χριστόν.

Η σοφία του Θεού, λέγει «έσφαξε τα εαυτής τέκνα», δηλ. τις κακές σκέψεις και ιδέες, ώστε το οδηγούν πνεύμα να είναι ελεύθερο και να πορεύεται με αγάπη, δικαιοσύνη, αλήθεια, φιλαλληλία, ειρήνη και ταπεινσύνη κατά Χριστόν. Ο Παύλος, ο οποίος «εκοπίασε περισσότερο όλων» για να εμπαιδώσει στους λαούς την «εν Χριστώ ζωή», προς τον σκοπόν αυτόν βροντοφωνάζει ανά τους αιώνες, εξεγέρθειτε, νεκρώσατε, απόθεσθε, απεκδύσασθε, τα τον παλαιόν άνθρωπον συμαρτυρούντα.

Μέρος δ'.

«Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν

εἰδωλολατρία». «Αὐτά», λέγει, «όλα ἀφήσατέ τα.

Νεκρώσατέ τα. Στη συνέχεια: «Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε

καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν,

βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ

τοῦ στόματος ὑμῶν(:Αποθέσατε –λέει- όλα αυτά.

Τὴν ὀργήν, τὸν θυμόν, τὴν κακίαν, τὴν βλασφημίαν, τὴν

αἰσχρολογίαν ἀπὸ τοῦ στόματος σας)· μὴ ψεύδεσθε

εἰς ἀλλήλους(:μὴ λέτε ψέματα ὁ ἕνας με τὸν

ἄλλον), ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν

ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ(:γδυθείτε τον παλαιόν
 ἄνθρωπο μαζί με τις πράξεις του) *καὶ ἐνδυσάμενοι
 τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ'
 εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν*(:και ντυθείτε τον
 καινούριο ἄνθρωπο, αὐτόν που θα σας οδηγήσει στη
 βαθιά γνώση του Ἰησοῦ Χριστοῦ, που εἴμαστε
 φτιαγμένοι κατὰ την εἰκόνα τη δική Του)».

Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος για τον ἀπόστολο Παῦλος. Αὐτή
 εἶναι ἡ προϋπόθεση για να μας δώσει ὁ Χριστός τη
 ζωὴ του. Μπορεῖ να φαίνεται παράδοξο, ἀλλὰ αὐτή
 εἶναι ἡ ἀλήθεια που κηρύσσει ὁ Χριστός και ὁ
 ἀπόστολός του, για να εκπληρώσει ὁ Χριστιανισμός
 την αποστολή του.

Ἡ ζωὴ του Χριστοῦ δεν εἶναι ἡ ζωὴ που δίνει ὁ Θεός
 στον ἄνθρωπο, ὅταν ἔρχεται στον κόσμος. Ἡ ζωὴ αὐτή
 εἶναι ἓνα δείγμα της ἀνθρωποφάγου μορφῆς της την
 ὁποῖαν σήμερα ξέρομε να φτιασηδώνομε, δεν εἶναι ἡ
 ζωὴ σύμφωνα μα το υπόδειγμα της κατὰ Χριστόν
 ζωῆς, διὰ την ὁποῖαν ἀπέστειλε ὁ Θεός τον Υἱόν ὡς
 ἄνθρωπον.

Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι ἓνα ἀπειροελάχιστο τμήμα της
 ζωῆς για την ὁποῖα ἐπλασε ὁ Θεός τον ἄνθρωπο, ἀπὸ
 το ὅλον, της ἐπὶ γῆς και της ἐπουρανίου δηλαδή
 ζωῆς, της ζωῆς κυρίως που στερηθήκαμε, ὅταν οἱ
 πρωτόπλαστοι παρήκουσαν το αὐτεξούσιον το παρὰ
 το Θεοῦ, και ὁ Θεός ἐπέτρεψε να εἰσέλθει στη ζωὴ
 μας ὁ θάνατος για να μην μένει αἰώνια το κακό, ἀλλὰ
 εμεῖς ἀντὶ να ἔχομε σαν κληρονομιά το να μην
 ξανακάνουμε τα ἴδια λάθη, τα ἴδια κακά, τις ἴδιες
 ξαταστροφές ὁ ἓνας εἰς βάρος του ἄλλου, ἀντὶ λοιπὸν
 αὐτοῦ, συντηροῦμε ὡς ἱερὴ κληρονομιά ὅλα τα κακά,
 χωρὶς ὄφελος οἱ ΘΥΣΙΕΣ ὁλῶν, ἀπὸ ὁλους. Ἡ ζωὴ
 του Χριστοῦ εἶναι αὐτή που μας δίνει τη δυνατοτητα
 να γίνουμε μέτοχοι της αἰωνίου ζωῆς, εφόσον τη
 ζήσουμε κατὰ την ἐπίγεια ζωὴ μας. Καὶ καθὼς,
 ἀγαπητοί μου, δεν μπορούμε να ζοῦμε συγχρόνως
 δύο ζωές, τη δική μας ζωὴ, (με τα πάθη μας και τις
 κακίες μας) και τη ζωὴ του Χριστοῦ, ὁ ἀπόστολος
 μας καλεῖ να ἀρνηθούμε με τη θελησή μας τη δική
 μας ζωὴ προκειμένου να ζήσουμε τη ζωὴ κατὰ Χρι-
 στόν.

Δεν μας ζητά, ἀσφαλῶς, να πεθάνουμε, ἀλλὰ να
 νεκρώσουμε τα ἐπίγεια μέλη μας, αὐτά, δηλαδή τα

στοιχεία της ζωής μας που δεν μας επιτρέπουν να ζήσουμε τη ζωή κατά Χριστόν. Δεν μας ζητά να νεκρώσουμε τα ανθρωπινα μέλη, που Εκείνος μας χάρισε για να μας εξυπηρετούν στις ανάγκες μας, για να επικοινωνούμε με τον κόσμο και για να απολαμβάνουμε τη φύση που μας έχει χαρίσει ο Θεός. Μας ζητά να νεκρώσουμε, να ακυρώσουμε, να απαλείψουμε και να εκριζώσουμε όλα όσα μας εμποδίζουν να ζήσουμε τη ζωή κατά Χριστόν· να απαρνηθούμε όλα όσα εμποδίζουν να ξαναγεννηθεί μέσα μας ο νέος άνθρωπος, του κατά Χριστόν ζειν. Και αυτά είναι τα πάθη και οι αδυναμίες μας, τα ελαττώματα και οι κακίες μας, οι αμαρτωλές επιθυμίες μας και οι πονηροί λογισμοί που κυριαρχούν στον νού και την ψυχή μας. Είναι όλα αυτά που καταλαμβάνουν τον εσωτερικό μας άνθρωπο και δεν αφήνουν τον Χριστό να κατοικήσει και να αναγεννήσει την ψυχή μας και τη ζωή μας. Είναι όλα αυτά που αντιτίθενται σθεναρά στην κατ' ουσίαν παρουσία του Χριστού μέσα μας, γιατί δεν θέλουν να στερηθούν την κυριαρχία που έχουν. Είναι όλα αυτά που αντι να μας παρακινούν στο αγαθό, αντί να μας παροτρύνουν να ζούμε σύμφωνα με τις εντολές του Θεού, προσπαθούν να μας απομακρύνουν από αυτόν. Προσπαθούν να μας παρασυρουν στην πνευματική νωθρότητα και την ακηδία. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν πειράζει εάν δεν είμαστε και πολύ συνεπείς με όσα διδάσκει το ευαγγέλιο και η Εκκλησία μας· ότι δεν πειραζει αν παραμελούμε τις υποχρεώσεις μας έναντι του Θεού· εάν παραβαίνουμε τις εντολές του· εάν κάνουμε τα αντίθετα από αυτά που θέλει και από αυτά που μας διδάσκει ο Θεός. Όλα αυτά, αδελφοί μου, δεν αφήνουν τη ζωή του Χριστού να γεννηθεί στην ψυχή μας· γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να τα νεκρώσουμε όλα αυτά, ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε μέτοχοι της ζωής του Χριστού. Να τα νεκρώσουμε, πριν αυτά νεκρώσουν την ψυχή μας και μας οδηγήσουν στον πνευματικό θάνατο και την απώλεια της αιωνίου ζωής. Να τα νεκρώσουμε πριν να φθάσει το τέλος της επιγείου ζωής μας, έτσι ώστε αξιωθούμε και εμείς να γίνουμε, ως μέτοχοι της ζωής του Χριστού, κληρονόμοι της αιωνίου ζωής του, και να αφήσουμε

κι εμείς άξια κληρονομιά ώστε να βρούν και άξιους
μημητές οι απόγονοι.

{(Μέρος δ΄. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας
Παντελεήμων)}

Μέρος ε΄.

«Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επι της γης».

Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά, 14 Ιανουαρίου 2023

**Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού
γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου με θέμα:**

«ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ»

Ο δε μακαριστός π. Αθ. Μυτιληναίος μας λέγει ότι με
την περικοπή αυτή ο απόστολος Παύλος θέλει να μας
δείξει ότι ανάμεσα σε έναν σπουδαίο προορισμό,
σε μία σπουδαία κλήση που μας κάνει ο Χριστός
και στην δική μας την στάση πρέπει να υπάρχει
μία συνέπεια. Και αυτή η συνέπεια είναι η
προσπάθεια για μια καθολικότητα, για μια
οικουμενικότητα των ίδιων προσπαθειών, προς την
Συμμετοχική Οικουμενική Φιλαλληλία. Ότι δηλαδή
Εκείνος θα δώσει αυτά· εμείς στην εποχή μας,
όποιοι τα ποθούμε, πρέπει να σταθούμε έναντι
εκείνων που από Εκείνος προσδοκούμε, άξιοι. Σε
τέτοιες προσπάθειες είναι ο Χριστός Φωτοδηγός,
υπέρ τον μόδιον, φαίνει τοις πάσιν.

Διό λέγει: «Όταν ό Χριστός
φανερωθῇ, ή ζωή ήμῶν, τότε και ύμεῖς σὺν
αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ». «Όταν ο Χριστός
θα φανερωθεί, κατά την Δευτέρα Του παρουσία, που
ο Χριστός είναι η ζωή μας, τότε κι εσείς μαζί με
Εκείνον θα φανερωθείτε ένδοξοι».

**«Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς
γῆς».** «Όστε λοιπόν, προκειμένου να φθάσετε σε
εκείνη την ένδοξη κατάσταση, νεκρώσατε τα μέλη
σας, τα μέλη του σώματός σας και ό,τι αφορά στην
ψυχή σας, νεκρώσατέ τα αυτά, που υπηρετούν την
αμαρτία επάνω εδώ εις την γη».

Όστε υπάρχει μια συνέπεια, αγαπητοί. Ναι. Διότι το
θέμα της σωτηρίας δεν είναι ένα θέμα που
προσφέρεται κατά παθητικό τρόπο στον άνθρωπο.
Ο άνθρωπος δεν θα δεχθεί να σωθεί, απλώς αν πει
ένα «ναι» ή ίσως κι αυτό το «ναι» να μην είναι και
δικό του. Αλλά ο άνθρωπος θα σωθεί εάν πει το

«ναι», δηλαδή πιστέψει, αποδεχθεί και αγωνισθεί για την καθολική οικουμενική πνευματική φιλαλληλη σκέπη. Φυσικά εκείνα τα οποία ο άνθρωπος έχει να προσφέρει έναντι εκείνων που πρόκειται να του προσφερθούν είναι πολύ λίγα. Γι' αυτό λέγει ο Απόστολος Παύλος ότι δεν είναι άξια τα παθήματα τούτου του καιρού, αυτής της παρούσης ζωής, μπροστά στην «μέλλουσαν αποκαλυφθῆναι δόξαν. (αλλά γιατί όχι και απ' τα καλά που θα προκύψουν απ' την κατά Χριστόν ενωτικήν οικουμενικότητα;)». Μπροστά σε εκείνη την δόξα που πρόκειται να μας αποκαλυφθεί. Συνεπώς είναι σαν να μην προσφέρουμε τίποτε. Αλλά σαν να μην προσφέρουμε τίποτε. Στην πραγματικότητα πρέπει να προσφέρουμε. Συγκριτικά σαν να μην προσφέρουμε τίποτε.

Αλήθεια, έχετε σκεφθεί αυτόν τον μεγάλο προορισμό μας; Όχι απόλυτος προορισμός. Όχι, θέλουμε δεν θέλουμε θα γίνει αυτό. Αλλά εκείνο που ο Θεός έχει ετοιμάσει για μας κι εφόσον εμείς αποδεχθούμε αυτό το κάτι; Το έχετε σκεφθεί; Το

ξαναδιαβάζω: «Όταν ό Χριστός φανερωθῇ, ή ζωή ήμῶν, τότε καί ύμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ». Πράγματι. Η ζωή του πιστού είναι κρυμμένη μέσα στην ζωή του Χριστού. Και δεν φαίνεται η ζωή του πιστού. Και η ζωή του πιστού είναι καταρχάς πνευματική. Βεβαίως η πνευματική ζωή φαίνεται, αλλά μόνον ένα μικρό της μέρος. Όπως ένα παγόβουνο στο μεγαλύτερό του μέρος είναι βυθισμένο μέσα στον ωκεανό. Έτσι, η ζωή του πνευματικού ανθρώπου φαίνεται, αλλά όχι ολόκληρη. Δεν μπορεί να προσμετρηθεί η ζωή η πνευματική του ανθρώπου. Αλλά πλάι στην πνευματική ζωή είναι και η ζωή εκείνη που θα είναι ζωή οντολογική. Δηλαδή ολόκληρος ο άνθρωπος θα ξαναζήσει! Αυτό το «θα ξαναζήσει ολόκληρος ο άνθρωπος, με ολόκληρη την ύπαρξή του, την οντολογία του», αυτό είναι ολότελα κρυμμένο μέσα στην ζωή του Χριστού. Και δεν φαίνεται. Έτσι ο πιστός τον βλέπομε να πεθαίνει, όπως και ο άπιστος, να θάπτεται, όπως και ο άπιστος, και να διαλύεται μέσα στο χώμα της γης, όπως και ο άπιστος. Έτσι αν δούμε τα οστά του

πιστού και του απίστου, θα δούμε ότι δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα εις τα πρώτα και εις τα δεύτερα. Και όμως υπάρχει τρομακτικά μεγάλη διαφορά. Διότι η ζωή του πιστού είναι κρυμμένη μέσα στη ζωή του Χριστού.

Ο Χριστός είναι η ζωή μας. Η ζωή μας όχι η πνευματική μόνο. Αλλά και η οντολογική ζωή μας. Δηλαδή αυτό που λέμε «ύπαρξη». Όχι απλώς μία αφηρημένη, ιδεατή κατάσταση. Αλλά αυτό που λέμε ύπαρξη. Αν το θέλετε, είναι αυτό που τόσο πεινάει και διψά πάντοτε ο άνθρωπος, ιδιαίτερα στην εποχή μας που, επειδή δεν δέχτηκε την παρουσία του Χριστού και δεν δέχτηκε το πρόσωπό Του και την Θεανθρωπίνη Του φύση, κατασκευάζει με το μυαλό του φιλοσοφικά συστήματα, και πολέμων σοφίσματα, για να λύσει ακριβώς αυτό το πρόβλημά του. Το λεγόμενον «υπαρξιακόν». Γι'αυτό τα σύγχρονα φιλοσοφικά ρεύματα είναι υπαρξιακά, είναι υπαρξιστικά. Γιατί αυτό θέλει ο άνθρωπος να επιτύχει· να διατηρήσει την ύπαρξή του. Άλλο ότι αυτά τελικά, τα κατ' επίνοιαν ρεύματα, τα κατ' επίνοιαν συστήματα, τελικά οδηγούν σε έναν μηδενισμόν. Άλλη παράγραφος. Γιατί ο άνθρωπος είναι σκοτισμένος και δεν γνωρίζει ακριβώς εκείνο που θα τον κάνει να διατηρηθεί στην ειρηνική συνύπαρξη. Όχι όμως σε μια συνύπαρξη αιωνίου κολάσεως, αλλά σε μια συνύπαρξη ζωής, αληθινής ζωής, πνευματικότητας.

Αυτή λοιπόν η ζωή, η μακαρία ζωή, η οντολογική, που αφορά, θα το ξαναπώ άλλη μία φορά, σε ολόκληρη την ύπαρξη του ανθρώπου, είναι κρυμμένη μέσα στην ζωή του Χριστού· στην ζωή του Χριστού. Προσέξτε αυτό. Ο Χριστός ζει. Ο Χριστός ζει με την ανθρωπίνη Του φύση. Όχι απλώς γιατί ο Θεός ζει. Αλλά και η ανθρωπίνη φύσις του Χριστού ζει. Ο Χριστός στον ουρανό ανέβηκε με την ανθρωπίνη Του φύση. Και η ζωή η δική μου είναι κρυμμένη μέσα στην Θεανθρωπίνη δική Του φύση. Πώς είναι; Όταν κοινωνώ το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Τότε, τότε η ζωή η δική μου είναι μέσα εις την ζωή του Χριστού. Κι επειδή ακριβώς έγινα μέλος Του και το σώμα του Χριστού

αυξάνει, ο Χριστός, Αυτός καθ' εαυτόν, είναι η κεφαλή ενός μεγάλου σώματος, του σώματος της Εκκλησίας. **Η Εκκλησία είναι το σώμα Του.** Όχι το ηθικόν σώμα Του, όχι το πνευματικόν σώμα Του, αλλά το οντολογικόν σώμα Του, το πραγματικό Του σώμα. Είμαι εγώ, είσαι εσύ, είσαι εσύ, είσαι εσύ. **Είμαστε όλοι μαζί. Όλοι μαζί αποτελούμε το σώμα Του.** Γιατί ο καθένας είναι μέλος του σώματος του Χριστού.

Όπως λέγει ο Απόστολος, είμεθα «μέλη ἐκ μέρους». Συνεπώς η ζωή μας είναι κρυμμένη μέσα στον Χριστό. Πραγματικά. Όταν ο Χριστός θα ξανάρθει και θα φανερωθεί, κατά την Δευτέρα Του παρουσία, **θα φανερωθεί ως υιός ανθρώπου,ε; «Όταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ»**, λέγει εις το κατά Ματθαῖον Ευαγγέλιον, θα έρθει με την ανθρωπίνη Του φύση, τότε θα αναστηθώ κι εγώ, θα αναστηθείτε κι εσεῖς. Και τότε η ύπαρξίς μας, που δέχτηκε το σώμα Του και το αίμα Του και είμεθα μέλη Του **αδιάσπαστα, τόσο αδιάσπαστα**, όπως λέει ο Καβάσιλας, **ὅτι τα πάντα μπορεί να τα χάσουμε** - κι ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός το λέγει αυτό, λέγει: **«μπορεί να σας πάρουν τα ρούχα, τα σπίτια, την περιουσία, να σας βγάλουν και το πετσί, να σας συντρίψουν τα κόκαλα, τον Χριστό δεν μπορούν να σας Τον βγάλουν».** Η ένωση με τον Χριστό είναι **ακατανόητα ισχυρά.** Τότε, όταν εγώ θα αναστηθώ και θα σταθώ μπροστά Του, θα μου πει: «Ευλογημένο παιδί... δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, έλα στην Βασιλεία μου». Και θα ζήσω στην μακαριότητά Του. Να, πού είναι η ζωή μου κρυμμένη και πώς θα φανερωθεί.

Μπροστά σε αυτόν **τον θαυμάσιον προορισμόν** που έχει ο άνθρωπος, έρχεται τώρα ο Απόστολος Παύλος να μας πει: «Εσεῖς, τι πρέπει να κάνετε; Πώς πρέπει να ανταποκριθείτε μπροστά σε εκείνο που ο Χριστός εργάστηκε για σας;». **«Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρία».** «Αυτά», λέγει, «όλα αφήσατέ τα. Νεκρώσατέ τα. Στη συνέχεια: **«Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε**

καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν(:Αποθέσατε –λέει- όλα αυτά. Την οργή, τον θυμό, την κακία, την βλασφημία, την αισχρολογία από το στόμα σας)· *μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους*(:μη λέτε ψέματα ο ένας με τον άλλον), *ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ*(:γδυθείτε τον παλαιόν άνθρωπο μαζί με τις πράξεις του) *καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν*(:και ντυθείτε έναν καινούριο άνθρωπο, αυτόν που θα σας οδηγήσει στη βαθιά γνώση του Ιησού Χριστού, που είμαστε φτιαγμένοι κατά την εικόνα τη δική Του, προς την Οικουμενική Φιλαλληλία)».

Τρία ρήματα: «*Νεκρώσατε*», «*ἀπόθεσθε*», «*ἀπεκδύσασθε*». Το «νεκρώσατε» αναφέρεται στα σαρκικά αμαρτήματα. Ο άνθρωπος, ο ζωικός άνθρωπος, ο άνθρωπος ο οποίος ζωοποιήθει, και οὐ εξωποιηθει, βρίσκεται κάτω μόνον από τους βιολογικούς νόμους και όχι από τον νόμο του Αγίου Πνεύματος, ο άνθρωπος αυτός, μόνο που θα ακούσει «νέκρωση» των δυνάμεών του αυτών, και δη των σαρκικών του δυνάμεων, συγκεκριμένα το «*Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, γαστριμαργίαν, αλαζονείαν, φιλαργυρίαν, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, ἀπό κακοβουλίαν και ἀπὸ παν πάθος*» και μόνον γιατί θα ακούσει την νέκρωσιν των εδρών της ηδονῆς, όπου εδράζει η ηδονή, μόνο γιατί θα το ακούσει, ταρασσεται και απορρίπτει το Ευαγγέλιο. Είναι ο άνθρωπος της ὕλης. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει... δεν στοιχεί τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ. Δεν έχει γνώση, γεύση του Αγίου Πνεύματος. Ο άνθρωπος αυτός είναι βιολογικός άνθρωπος, ζωικός άνθρωπος. Ὅπως λέει ο Απόστολος, «ψυχικός». «*Ψυχικός*» θα πει ζωικός άνθρωπος.

Το πρώτο λοιπόν είναι το «*Νεκρώσατε*». Το άλλο είναι το «*ἀπόθεσθε*». Αποθέτω. Κάτι που με βαραίνει και το βγάζω και το αφήνω κάπου αλλού. «*Ἀποθέσασθε*». Τι «*ἀποθέσασθε*»; Τα ψυχικά τώρα αμαρτήματα: θυμόν, οργήν, κακίαν κ.τ.λ. Και το τρίτο. «*Ἀπεκδύσασθε*». «Γδυθείτε, βγάλετε,

ολόκληρον τον παλιόν άνθρωπο και ντυθείτε τον καινούριον».

Επειδή, αγαπητοί μου, είναι πολλά και σπουδαία όλα αυτά και ο χρόνος πρέπει να είναι πολύς για όλα αυτά, επιτρέψατέ μου να πούμε λίγα λόγια πάνω στο «ἀπόθεσθε», αναφερόμενοι **στα ψυχικά αμαρτήματα** τα οποία, όπως μας λέγει εδώ ο Απόστολος, είναι η **οργή, ο θυμός, η κακία, η βλασφημία και η αισχρολογία**. Με πάρα πολύ σύντομη ματιά, θα τα δούμε αυτά, γιατί είναι ανάγκη να τα δούμε.

Και πρώτα είναι ο θυμός. **Ο θυμός είναι καρπός του εγωισμού**. Γιατί θυμώνει ο άνθρωπος; **Ο άνθρωπος θυμώνει γιατί δεν γίνεται αυτό που θέλει**. Βέβαια πρόκειται περί μιας **παρεκτροπής**. Ποιας παρεκτροπής; Ότι ο θυμός είναι ιδιότητα της ψυχής φτιαγμένη από τον Θεό. Με σκοπό ο άνθρωπος να θυμώσει, θα πει: «να τανύσει το νεύρο της ψυχής», να γίνει νευρώδης η ψυχή του, νευρώδης, όταν θα σταθεί μπροστά του το κακό, να πει το «όχι». Δηλαδή όταν ήρθε ο διάβολος μέσα στον Παράδεισον και αρχίζει την απάτη του με μαεστρία, αντιλαμβανόμενοι οι πρωτόπλαστοι την απάτη, **θα έπρεπε να ορθώσουν το ανάστημά τους, να θυμώσουν, κατά τον Μέγα Βασίλειον, να θυμώσουν, δηλαδή να τανύσει το νεύρο της ψυχής και να του πουν, ό,τι είπε ο Χριστός, ο νέος Αδάμ, εις τον διάβολον, που πήγε να τον πειράζει στην έρημον. «Υπαγε όπίσω μου, σατανᾶ». Τι θα πιστεύατε, ο πράος Κύριος, που είπε «Μάθετε άπ' έμοῦ, ὅτι πρῶός εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ» στη φράση αυτή όπως είναι διατυπωμένη στην Αγία Γραφή, το «Υπαγε όπίσω μου, σατανᾶ» το είπε ήρεμα-ήρεμα; Η διατύπωσης της φράσεως δείχνει το νεύρο. Δεν θα είπε ασφαλώς «Υπαγε όπίσω μου, σατανᾶ» (ο γέροντας μιλάει αργά-αργά). Όχι τέτοιο πράγμα. Με νευρώδη τρόπο το είπε ο Κύριος. «Υπαγε όπίσω μου, σατανᾶ!». Το ζανάπε ο Κύριος αυτό, στον απόστολο Πέτρο- καλύτερα, στον διάβολο πάλι, που εμφανίζεται στο πρόσωπο του Αποστόλου Πέτρου. Και του λέγει: «Κύριε, μην πας στα Ιεροσόλυμα να σταυρωθείς». «Σατανά», του**

λέει ο Κύριος, «οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ». Ἀλλή μία φορά το εἶπε ο Κύριος. Το εἶπε με νεῦρο ἐκεῖ. Λοιπόν; **Ο θυμός; Ἐπαθε διαστροφή. Αντί να θυμώσουμε ἐναντίον της αμαρτίας, θυμώνουμε ἐναντίον των ἀδελφών, ἐναντίον των ἀντικειμένων της δημιουργίας, ἐναντίον του Θεοῦ. Αυτό εἶναι μία παρεκτροπή του θυμοῦ. Δεν τον χρησιμοποιούμε ἐκεῖ που πρέπει να τον χρησιμοποιήσουμε και τον χρησιμοποιούμε ἐκεῖ που δεν πρέπει να τον χρησιμοποιήσουμε. Συγκεκριμένα, ἐρχεται να υπηρετήσῃ τον ἐγωισμό μας και ὄχι την σωτηρία μας.**

Ἡ οργή. «Αποθέσατε», λέει, «τον θυμόν, την οργήν...». Τι εἶναι ἡ οργή; **Ἡ οργή εἶναι ο παρατεταμένος θυμός. Ο θυμός που δεν ἔχει ξεθυμάνει· που παραμένει. Ο ἄνθρωπος ο οποίος μπορεί να ἔχει μέσα του θυμό, ὄχι με την ἐννοια της ἐξάψεως ἀλλά με την ἐννοια της μνήμης. Να κάνει τις δουλειές του ἡρεμα, να κοιμάται ἡρεμα, ἀλλά να μην ξεχνάει ἓνα ζήτημα. Καὶ ὅταν το ζήτημα αὐτό ἀναζωπυροῦται, ἐπανερχεται, τότε να γίνεται θηρίο. Ὡστε να λέει κανεῖς: «Ο ἄνθρωπος αὐτός ξεθύμανε;». Αὐτό λέγεται οργή. Δηλαδή ο χρονισμένος θυμός εἶναι ἡ οργή, εἶναι ἡ σωρευτική συναισθηματική βίωση – φόρτιση λάθους πραγμάτων και ἀντικανονικότητος καταστάσεων. Ἡ οργή, καταλαβαίνετε, εἶναι ἓνα πάθος της ψυχῆς δεμένο με την μνησικακία, δεμένο με πολλά πράγματα και που εἶναι φοβερόν. <ὅταν ἔχει κανεῖς μπροστά του ἓναν ἄνθρωπο, ο οποίος ἔχει οργήν>.**

Κατόπιν ἡ κακία. Βέβαια ὅλα αὐτά κακίες εἶναι. Με μία ονομασία, θα λέγαμε, «ἡ ἀρετή και ἡ κακία». **Παρά ταῦτα ἔχει και μία ἐιδική σημασία, ὅταν λέγει ἐδῶ ο Ἀπόστολος «κακία». Καὶ ἐννοεῖ τὰ πάθη του νου και της καρδιάς. Ακούσατέ τα πολὺ πολὺ γρήγορα, ἐκεῖνα που στο τέλος λέμε τον ἄλλον ὅτι εἶναι «κακός ἄνθρωπος». Το λέμε αὐτό. Τον πόρνο τον λέμε κακόν ἄνθρωπο; Τον μπεκρή τον λέμε κακόν ἄνθρωπο; Τον φιλάργυρο τον λέμε κακόν ἄνθρωπο; Δεν τους λέμε κακοὺς ἀνθρώπους αὐτούς.**

Λέμε «αμαρτωλός άνθρωπος, έχει τα πάθη του». Αλλά τότε λέμε έναν άνθρωπο ότι είναι κακός; Λέμε «είναι κακός». Ή λέμε πολλές φορές, «θυμώνει, αρπάζεται, φωνάζει, αλλά δεν είναι κακός». Άρα λοιπόν η έννοια του κακού, της κακίας έχει μία διαφοροποίηση εδώ. Δεν είναι γενικά ό,τι είναι αμαρτία.

Τι είναι λοιπόν αυτή η κακία, όπως εδώ μας την λέγει στην επιστολή του ο Απόστολος Παύλος; Είναι πρώτα πρώτα η στρεβλότης της ψυχής. Αυτός που είναι θυμώδης άνθρωπος, μπορεί να είναι ευθύς. Ο στρεβλός άνθρωπος μπορεί να μην είναι θυμώδης. Αλλά είναι αυτός που έχει στραβή ψυχή, τεθλασμένη ψυχή, στραβωμένη ψυχή. Ο άνθρωπος που αντιδρά, ο άνθρωπος ο οποίος κινείται ανάποδα απ' ό,τι πρέπει, ανά πάσα στιγμή ανάποδα, εσύ λες άσπρο, εγώ μαύρο, εσύ λες μαύρο, εγώ άσπρο, στραβή ψυχή. Παράξενο πράγμα, παράξενο πράγμα! Είναι κάτι φοβερό! Μάλιστα η εποχή μας έχει αυτό το θέμα εις υπερθετικούς βαθμόν. Βλέπετε τους ανθρώπους πώς αντιδρούν. Και αντιδρούν με πάθος. Έτσι που να πούμε: «Είναι κακός άνθρωπος αυτός».

Μετά είναι η υποψία, η καχυποψία. Όταν πάντοτε λέμε: «Αυτός τι σκέπτεται για μένα;». Και είμαι ο περίεργος, να πάω να μάθω, τι λέει, τι σκέπτεται. Και βάζω με το μυαλό μου πράγματα, που ο άλλος ούτε καν τα εσκέφτηκε για μένα. Και αυτό είναι στην κατηγορία της κακότητας.

Ακόμα είναι η ανυπομονησία. Σας φαίνεται παράξενο; Δεν είναι η ανυπομονησία που καμία φορά βιαζόμαστε για κάτι. Είναι ο άνθρωπος ο οποίος, όταν τον πειράζουν, δεν μακροθυμεί. Και πάει αμέσως να εκδικηθεί. Έχω προσέξει και έχω τρομάξει: υπάρχουν άνθρωποι ή θα γράψουν γι' αυτούς στην εφημερίδα κάτι ή θα τους πουν κάτι προσωπικά ή θα μάθουν κάτι, θα πάρουν το τηλέφωνο αμέσως να βρίσουν! Θα πάρουν το μολύβι αμέσως να γράψουν επιστολή, να απαντήσουν! Και θα μιλήσουν με βρασμό ψυχής! Άνθρωποι, περιμένετε λιγάκι, δείξτε μία μακροθυμία λιγάκι, μια... έτσι, άνεση ψυχής έναντι των άλλων. Όχι! Δεν χαρίζουν στον άλλον τίποτα. Και θέλουν ό,τι

θα κάνουν, τώρα, τώρα, τώρα, τώρα! Αυτό λέγεται ανυπομονησία. Αλλά είναι κακότητα της ψυχής.

Και η κακοβουλία. Ο άνθρωπος που κακώς σκέπτεται, κακώς επιθυμεί, κακώς ενεργεί.

Δηλαδή μέσα του ελατήριο και κίνητρο έχει το κακό. Γιατί; Έτσι. Κοιτάζτε τι είπα: Έτσι. Δηλαδή όπως πολλές φορές λέμε: «Αγαπώ να είμαι καλός άνθρωπος, γιατί αγαπώ να είμαι καλός άνθρωπος». Και ο κακός: «Θέλω να είμαι κακός». Σκοπός σου, ποιος; «Έτσι». «Δηλαδή;». «Έτσι, θέλω να είμαι κακός!». Δηλαδή είσαι διάβολος. Μόνο ο διάβολος το λέει αυτό. «Έτσι. Θέλω εγώ έτσι». Φοβερό πράγμα. Αγαπητοί μου, βάθος δυσθεώρητον το της ανθρωπίνης ψυχής το βάθος, όταν έχει κακία. Είναι φοβερό πράγμα. Γι' αυτό λέγει ο Απόστολος «ἀπόθεσθε». «Αποθέσατέ τα όλα αυτά τα πάθη της ψυχής: την οργήν, τον θυμόν, την κακίαν, την βλασφημίαν, την αισχρολογία από το στόμα σας».

Α, είναι και η βλασφημία! Χμ. Ποια είναι η βλασφημία; Η βλασφημία, αγαπητοί μου, δεν είναι μόνον εκείνο που οι άνθρωποι βλασφημούν. Η ρίζα «βλασ-» είναι από το ρήμα βλάπτω. Βλασφημία είναι το «βλάπτω την φήμη του άλλου». Και βλάπτω την φήμη του άλλου...πολλά πράγματα σημαίνει: συκοφαντώ, κατηγορώ, διαστρέφω... Κι έτσι τον άλλον τον σκοτώνω με κάθε τρόπο. Βλασφημώ ακόμη τον Θεόν. Πώς; Τίνι τρόπω; Οι κοινές βλασφημίες; Ναι, αναμφισβήτητα είναι και οι κοινές βλασφημίες. Είναι ανατριχιαστικό να ακούς έναν άνθρωπο να βλασφημά τα θεία. Σημαίνει δεν ξέρει ποιος είναι ο Θεός. Πωπω! Φρίκη! Φρίκη! Να βλασφημάς Ποίον; Σὺ ποιος είσαι; Και βλασφημάς Ποίον, αδελφέ μου; Ποίον; Συνέλαβες Ποιος είναι ο Θεός και ποιος είσαι εσύ; Αλλά καθετί που αποδίδεται στην κακή φήμη του Θεού... όταν πω «ο Θεός δεν είναι δίκαιος», όταν πω ότι «ο Θεός μεροληπτεί», όταν πω ότι «ο Θεός είναι αδύναμος», ότι «ο Θεός δεν είναι αγαθός», είναι βλασφημία. Γιατί; Του αφαιρώ εκείνα που είναι. Και Του

αποδίδω εκείνα που δεν είναι. Συνεπώς βλάπτω, προσβάλλω την φήμη Του, το όνομά Του. Είναι βλασφημία.

Και η αισχρολογία από το στόμα σας. Γιατί λέγει «ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν»; Αισχρολογούμε μήπως και με τα φρύδια μας; Αγαπητοί μου, εδώ υπάρχει ένας υπαινιγμός. Καταρχάς είναι βεβαίως η αισχρολογία όλα εκείνα τα σόκιν που θα πούμε, είναι όλες εκείνες οι αθυροστομίες που μπορούμε να πούμε, εκείνα τα χοντρά πράγματα, τα χοντρά, τα βρώμικα. Εκείνα που πολλές φορές κοιτάζουμε μήπως μας άκουσε η μάνα μας, η γυναίκα μας, το παιδί μας, για να τα πούμε στην παρέα μας. Δηλαδή που φοβόμαστε να μην μας ακούσει κάποιος που δεν θα θέλαμε. Όλη αυτή η αισχρολογία βγαίνει σαν οχετός από το στόμα. Γιατί λέγει «από το στόμα σας»; Γιατί αυτό το στόμα είναι εκείνο που δέχεται το σώμα και το αίμα του Χριστού. Το λέγει πιο σαφέστερα ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος. «Από το στόμα», λέει, «αυτό που υμνείς και ευλογείς τον Θεόν, βγάζεις και βόρβορον; Είδες πουθενά καμία πηγή να ρέει και γλυκό και αλμυρό νερό; Αλλά τι; Ενώ δεν υπάρχει στη φύση αυτό, εσύ μετέβαλες το στόμα σου που ρέει από κει και το αγαθόν και το κακόν». Αν θέλετε, δέχεσαι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και βγάζεις από μέσα ό,τι βρώμικο, ό,τι βορβορώδες. «Όχι», λέει ο απόστολος Παύλος σε μία άλλη του επιστολή, «πᾶς λόγος σαπρὸς (: κάθε σάπιος λόγος) ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω - σάπια είναι τα λόγια τα βρώμικα- (: κάθε σάπιος λόγος απ' το στόμα σας να μην βγαίνει) ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς (:μόνο καλά λόγια να βγαίνουν) πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας(:για να οικοδομήσει, να ωφελήσει την στιγμή εκείνη, την ανάγκη της παρουσίας εκείνης στιγμής) ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσι(:για να δώσει χάρη, να δώσει ωφέλεια, να δώσει ομορφιά, ευχαρίστηση σε εκείνους που ακούν)». Διότι εκείνος που θέλει να ακούει βρώμικα πράγματα, δεν έχει μόνο διεστραμμένο στόμα· και διεστραμμένα αυτιά. Κάποτε οι ίδιοι οι άνθρωποι που λένε βρώμικα πράγματα, έχουν διεστραμμένα αυτιά και θέλουν να ακούν τα ίδια τους τα λόγια. Έτσι.

χοντρά χοντρά. Χοντροί άνθρωποι που -σκέπτεται
κανείς- λείπει κάθε καλλιέργεια. Είναι φοβερό
πράγμα. Αγαπητοί μου, είτε μόνοι μας είμαστε, είτε
με πολύ οικείους μας, είτε με ευρύ κοινό, να έχουμε
καθαρό στόμα. Και έτσι το στόμα μας, όταν είναι
καθαρό θα βγάζει και πάντοτε αγαθά
πράγματα. Απ' την καρδιά μας, όταν κι αυτή είναι
καθαρή, θα βγαίνουν από το στόμα πάντοτε καθαρά
πράγματα.

Αλλά ας κλείσουμε, αγαπητοί. Λέει ο Κύριος, λέγει
εδώ ο απόστολος Παύλος, «ἀπεκδυσάμενοι τὸν
παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ».
«Ελάτε, λοιπόν», λέγει, «ελάτε να γδυθούμε τον
παλιόν άνθρωπον μαζί με τις πράξεις του. Μην
κοιτάζουμε να διορθώσουμε αυτό ή εκείνο, σε ένα
ρούχο που είναι βρώμικο, έχει τρύπες. Δεν
καθόμαστε εκεί να το πλύνουμε σε μιαν ακρίτσα. Το
βγάζουμε ολόκληρο. Έτσι, βγάλτε τα όλα αυτά, βγάλτε
τα όλα. Γίνετε καινούριοι άνθρωποι. Όχι
μπαλωμένοι, αλλά καινούριοι
άνθρωποι». Και «εἴ τις ἐν

Χριστῷ καινὴ κτίσις», λέγει ο Απόστολος Παύλος.
«Ὅποιος εἶναι μες στον Χριστό εἶναι καινούρια
δημιουργία». Έτσι, αν κάποτε συνειδητοποιήσουμε
ὅτι η ζωή μας εἶναι κρυμμένη μες στον Χριστό και
ὅτι θα φανερωθεῖ όταν κι Εκείνος θα φανερωθεῖ,
τότε αναμφισβήτητα, αγαπητοί μου, θα
καθαρίζουμε τον εαυτόν μας, θα νεκρώνουμε τα
σαρκικά μας πάθη, θα αποθέτουμε τα ψυχικά μας
αμαρτήματα και θα γδυνόμαστε διαρκώς τον
παλιόν άνθρωπο, για να ντυνόμεθα τον καινούριο,
τον ανακαινισμένο, τον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ
«ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 11-12-
1983]

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΑΙΣΧΟΣ

*Δημητρίου διαμαρτυρία
Ἡ μήπως ουτοπία ;*

ΤΟΜΟΣ : Πρόσθετος

ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙ ΛΟΓΟΙ

*«Οι ασεβείς ολόγυρα βρίζουνε σαν συχήρια ,
τους αγαθούς που μοναχοί ,στέκουνε
στα΄ψαλτήρια΄
Κι αντί οργής ο αγαθός ,γελά με κατανόηση ,
κι αναθαρρεί ο ασεβής ,μ΄ αυτή την
παρανόηση .»*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*«Μονάχα στα ελεύθερα πολιτεύματα μπορεί ο
πολίτης
να δείξει την έκταση του πνεύματός του .»
Πιττακός*

ΜΕΡΟΣ : ΤΡΙΤΟΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΩΝ : ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

*«Ἐγειρε ο καθεύδων ,και ανάστα εκ των νεκρών ,
και επιφάνσει σοι ο Χριστός .Βλέπετε ούν ,πώς ακριβώς
περιπατείτε ,μη ως άσοφοι ,αλλ΄ ως σοφοί .»Εφεσ. ε΄.*

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

ΚΗΠΟΙ ΚΥΜΗΣ 2008

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

1

«Οι ασεβείς ολόγυρα βρίζουνε σαν συχτήρια ,
τους αγαθούς που μοναχοί ,στέκουνε στα 'ψαλτήρια' .
Κι αντί οργής ο αγαθός ,γελά με κατανόηση ,
κι αναθαρρεί ο ασεβής ,μ' αυτή την παρανόηση .»

2

«Αν είν' η τέχνη μου ελλιπής ,κι η γλώσσα μου ολίγη,
μεγάλη είν' η φλόγα μου, για αυτά που με τυλίγει .»

3

«Νύχτα βιώνουμε ,πραγμάτων 'Νέων' ,
Και θέλουμε πάθει ,τα του Ναπολέων .»

4

«'Πο τούτο το οχύρωμα αντίσταση θα κάμω ,
θα πολεμώ συνειδητά ,ως ότου να τη 'κάνω' .»

5

«Ο Εκκλησιασμός ,είναι συστατικό στοιχείο της
Ορθοδιαβίωσης .» (εκκλησιασμός =πνευματικός ξενιτεμός)

6

«Όσα πρέπει να λέγονται ,να λέγονται όταν πρέπει, και
όχι ,μια ζωή απόντες και όταν αρχίζουν να φαίνονται τα
συμπτώματα της παρακμής και της κατάντιας ,να
παίρνουμε την αγιαστούρα και να κάνουμε τους καλούς
ποιμένες ,και να λέγονται κατάλληλα μεν αλλά από
ακατάλληλους ,άκαιρα και παράκαιρα ,και τόσα πολλά
που στο χρόνο που τίθενται δεν <χωράνε> .»

7

«Είναι η εποχή της φθίνουσας υπόληψης, αξιών, ιδανικών
και των παραδόσεων .»

8

«Είναι η εποχή της αύξουσας ευκολίας ,διαφθοράς των
χαρακτήρων .»

9

«Είναι η εποχή των θυγατρικών αρετών ,των εκγονικών
αρετών ,(που μπορούν να συνυπάρχουν με τον
ιλουστρασιόν τρόπο ζωής) ,είναι η εποχή της
εγκατάλειψης, ή άγνοιας των μητρικών αρετών.»

10

«Ζούμε με έλλειμμα της Αλήθειας ,με πλεόνασμα
ατιμωρησίας ,και σε μια θάλασσα υποκρισίας .»

11

«Ανάλογα με τον καιρό ,ντύνονται και τα πράγματα,
όπου αυτός τους φόρεσε ,για γέλια ᾠη για κλάματα.»

12

«Αν δεν αποκαθίσταται η αδικία ,δεν ισχύει η συγνώμη ,τώρα δε, βρέθηκε και ο όρος <παράπλευρες απώλειες> ,και άντε να βρεις το δίκιο σου .»

13

«Της Ειρήνης το νερό ,βγαίνει απ' του Δίκιου τον κρουνό .»

14

«Η νια τεχνολογία ,τώρα προβάλλει φανταιζί σαν νια θεολογία .»

15

«Μη υπερεκτιμήσετε αναξίους ,και μη υπερβάλετε, ούτε προς τα πάνω ούτε προς τα κάτω .»

16

«Η λυχνία εσβέσθη ως ανέλαιος ,και με τα επερχόμενα ,ποιος μπορεί να αντισταθεί ; ποιος μπορεί να συγκρουσθεί ;»

17

«Καν γαρ αληθή λέγω ,ούκ υπερβαλλώ .»

18

«Δεν ωφελεί η γρήγορη αντίδραση σε αργή λειτουργικότητα .»

19

«Του ελλόγιμου πλοίου επιβάται έσεσθαι .»

20

«Απέσχου σαθρών φίλων ,και ασεβούς περιβάλλοντος.»

21

«Είμαστε λαός χωρίς να κουβαλάμε εγκλημάτων ενοχές ,γι' αυτό και πηγαία εκφραζόμαστε ,χωρίς υποκρισίες και προσποιήσεις .και χωρίς να προσπαθούμε να φαίνονται λαμπερές οι πράξεις μας , όπως τα ένοχα έθνη.»

21

«Η γαρ σιγή εν ανοήτοις ,ού καρποφορήσει .»

22

«Ο γαρ Θεός γνώσις εστί ,και διά της θεϊκής γνώσεως εύρομεν την αλήθειαν, διά δε της αληθείας ίδομεν , γιατί η αλήθεια είναι φως .»

23

«Χριστός γεννάται ,Θεού το σχέδιον ,θαύμα θαυμάτων σωσμού το τέλειον .»

24

**«Τούτη την δύσκολη στιγμή ,μετά από τόσα χρόνια,
ν' αγκαλιαστούμ' όλοι μαζί ,μ' αδελφική συμπόνια,
να σβήσει η διχόνοια.»**

25

**«Ο Χριστός θε να φτάσει ,στο πέρας του χρόνου ,
Ειρήνη θ' απλώσει ,στον κόσμο τους δρόμους .»**

26

**Άνθρωπε :«Τιμωρήθεις εκ ξύλου , διά ξύλου
λυτρώθεις .»**

**«Εκ ξύλου εις Άδην ερίφθεις , και διά ξύλου εξ Άδου
ερύσθεις .»**

27

**«Εκ Του Φωτός με Φως να φωτισθώμεν ,και εκ
Πηγής Ζωής παροχών αποδιψόμεθα .»**

28

**«Ο εν υψίστοις Θεός επί ξύλου υψούται ,ο εν
Ουρανοίς οικών ,εν Άδη δι' ημάς κατέρχεται .»**

28^α

**«Η ψυχή σου να είναι της ζωής ακροβάτης,αίσθησης
μέτρου και ποτέ παραβάτης .»**(όσο πιο μεγάλη η
παράβαση, τόσο πιο σκληρό το πέσιμο, κι όσο πιο ψηλά είσαι ,το
μεν πέσιμο για σένα κραυγαλέο, για δε τους άλλους οδυνηρό).

29

«Διδάσκοντάς σας διδάσκομαι ,χλενάζοντάς με σοφούμαι»

30

**«Ο υπερβολικός καλοπισμός των κτιριακών
εγκαταστάσεων Ιερών Ναών και Ι. Μονών ,θυμίζει την
προτροπή του Ιησού προς την Μάρθα ,όπου τυρβάζει
περί άλλων ανούσιων ,και δεν ασχολείται με την
πραγματική ουσία ,τον εμπλουτισμό δηλαδή της ψυχής
με την διδασκαλία του Ιησού, Ήτοι : «Μάρθα ,
Μάρθα ,μεριμνάς και τυρβάζη περί πολλά ,ενός δε έστι
χρεία.» ευαγγ. κατά Λουκάν ,ι' . ,41-42 (Μάρθα , Μάρθα
, ασχολείται η διάνοιά σου από ανησύχους φροντίδας
και κουράζεται το σώμα σου διά να προετοιμάσεις
πολλά .ένα πράγμα είναι χρήσιμο και αναγκαίο ,η
ακρόαση της διδασκαλίας μου ,που είναι τροφή
πνευματική ,αναγκαία διά την ψυχήν ,τον νοητό θεϊκό
ναό κάθε ανθρώπου).**

31

**«Η απαξίωση των αξιών ,η αποδόμηση της ηθικής, η
χαλάρωση των εθίμων, η αποπνευματοποίηση της
νεολαίας ,η βίαιη αποκοπή της από τον ομφάλιο λόρο**

με την φυσική της καταγωγή της αρχαίας κλασικής φιλοσοφίας , η κακοποίηση της γλώσσας , η απομυθοποίηση των παραδόσεων ,η αποστροφή προς τον εκκλησιασμό, η αποποινικοποίηση των εγκλημάτων κατά του δημοσίου συμφέροντος, ο κακός νοούμενος προοδευτισμός, ο κακός πρωταθλητισμός , η απαξίωση για ευγενή άμιλλα, ο κλονισμός της πίστης ,η αποποίηση ευθυνών, ο υπερπροστατευτισμός ,η υποτίμηση των οραμάτων, η περιφρόνηση της δια βίου αγωγής, η εξουδετέρωση των υπηρετούντων τον τόπο ,η μη απόδοση τιμών στους λειτουργούς ,η μη ύπαρξη δυνατότητας έκφρασης ολοκληρωμένου κριτικού λόγου ,σε συνδυασμό με την κατάφορη παραβίαση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας ,όλα αυτά συνιστούν συναισθηματική συμφόρηση και βίαιη έκφραση συναισθηματικής στέρησης ,με όποιες συνέπιες αυτό συνεπάγεται .»

32

«Πώς μεγαλώνει ένα παιδί σήμερα; Με τα φαρμάτα ρούχα ,με τα φαστ φουτ ,με τα πλέϊ στεϊσον ,με τα ντιβιντί ,με ώρες ολόκληρες μπροστά στην τηλεόρασή και στο ίντερνετ ,προκειμένου να εξασφαλίσουμε τη δική μας ησυχία ,χωρίς αλάνες ,χωρίς πορείες στη φύση ,χωρίς γνώση επιβίωσης μες στη φύση σε δύσκολους καιρούς ,χωρίς αυστηρή διαπαιδαγώγηση ,και σαν μεγαλώσει θα θυμάται πόσες ώρες έπαιζε πλέϊ στεϊσον ,και όλα τα ξενόφερτα και τα αταίριαστα με τις σιωπηλές μα ζώσες, ελληνικές καταβολές του.»

33

«Η ποίησή μου είναι θεμελιωμένη και χτισμένη με υλικά από την Ελληνική Ορθοδοξία ,και παράδοση , και από την αρχαία κλασική φιλοσοφία .»

31α

«Σπάνια λαός ως ο Ελληνικός ,έτυχε της ευεργεσίας τέτοιων διδασκάλων σοφών , κληρονόμος : της αρχαίας κλασικής φιλοσοφίας ,(μιας πρώιμης ορθοδοξοδιδασκαλίας . Αλλά και μιας θρησκείας Ορθόδοξης, συντρεχούσης την ελευθερία του πνεύματος ,του λόγου ,την δημοκρατία, την ορθή τοποθέτηση του νού απέναντι σε ότι είναι νοητό και γενόμενο , ή και δυνατόν να γίνει ,και ενός τρόπου

ορθοδιαβίωσης και ορθοσυμπεριφοράς, απέναντι στο περιβάλλον του και στους άλλους . (τώρα αν πουν μερικοί για καταστροφές αρχαίων ναών ,θα τους πω ότι όπως σήμερα υπάρχουν ανεγκέφαλοι που καίνε και κρεμίζουν εν ονόματι της ελευθερίας και της δημοκρατίας ,έτσι και τότε που είχαν και το πάθος για μια αληθινή θρησκεία) .

Σε αντίθεση με τις θρησκείες της Ανατολής ,που επηρέασαν το ανθρώπινο πνεύμα δεσμευτικά ,και που επηρεάζουν μέχρι σήμερα την συμπεριφορά των λαών, την πολιτική ζωή της χώρας τους ,και προσδιορίζουν τα συστήματα διακυβέρνησής τους, όπως π.χ. φεουδαρχικό ,απολυταρχικό ,δεσποτικό κ.λ.π. (και παρ' όλα αυτά αυτοί συνεχίζουν να τις σέβονται, ενώ εμείς τα παραμελούμε ή τα εξωπετάμε.»

(Τάδε γράφω ως μοι δοκεί αληθέα είναι) ,όπως έλεγε και ο Εκαταίος , μεταομηρικός και προσωκρατικός .

32α

«Η Εκκλησία ακόμα μας διδάσκει πώς να πιστεύουμε, πώς να πιστεύουμε όχι μόνο στον Θεό ,αλλά και στην οικογένεια ,και στον διδάσκοντα ,στον φίλο ,στον αδελφό ,στον συνεργάτη ,στον άρχοντα ,στον συνάνθρωπο , στην φύση , στην αγάπη ,στην αλήθεια, στην αλληλεγγύη κ.λ.π. .»

33α

«Η Πίστη στον Θεό, είναι μητρική αρετή της εγκράτειας ,της προσευχής, της νηστείας, της εξομολόγησης .»

34

«Όποιος το λάθος έκαμε ,εξυπνάδας ή βλακείας , τού λάθους του οι συνέπειες θα είναι διαρκείας .»

36

«Σεβασμός (προς τους γονείς ,προς τους διδάσκοντες, προς τους λειτουργούς της θρησκείας,της φύσης ,της κοινωνίας ,προς τους ιατρούς τους λύνοντας νόσους , προς τους γύρω μας μικρούς ή μεγάλους) ,και το ελληνικό φιλότιμο ,ψυχικά αγαθά εν ανεπαρκεία .»

37

«Σκλάβα σε κάμανε Ελλάς και κατοικία της θλίψης , Καραβί δίχως γούμενα ,σε άγρια φουρτούνα , Όχι αφέντρα πνεύματος ,παρά πριβέ μπορντέλο .»

(§37, Διασκευή)

38

*«Το ιδανικό της δικαιοσύνης ,παραμένει πάντα
ανεκπλήρωτο από τους ισχυρούς .»*

39

*«Δύναμις τρανή ,ηγεμών φρόνιμος εν υπακοή
αγάπης, και το αντίθετον, Δύναμις επικίνδυνη,
ηγεμών αλαζών ,και κακώς διακείμενος. »*

40

*«Ο άνθρωπος δημιουργεί με έμπειρα πρωτεία ,ενώ ο
Θεός επιτηρεί με άπειρη σοφία .»*

41

*«Όσο η ευθιξία ,δηλαδή η αξιοπρέπεια ,ελλείπει από
τους Έλληνες ,τόσο θα καταντούν των ισχυρών,
ανυπόληπτοι υπηρέτες .»*

42

*«Πρόσεχε Ισραήλ, κάποτε ο Κόσμος έκλαψε για σένα
Μη τύχει και τώρα ο Κόσμος, κλάψει από σένα .
Γιατ' έγιναν τα τείχη σου τα δακρυοποτισμένα ,
Τύχη για νιάτα πούφυγαν ,αιματοκοιλισμένα ,
Και τα “παλάτια” της ‘Σιών’ αιματοραντισμένα .»*

43

*«Η φροντίδα μας για τον καλό και ενάρετο άνθρωπο ,
για τον σύγχρονο εργάτη του Θεού ,πρέπει να είναι
έντονη από όλους μας ,έτσι ώστε να
υπερασπιζόμαστε αυτόν ή αυτούς ,σαν να
υπερασπιζόμαστε τον υπηρέτη μας δηλαδή τον εαυτό
μας ,και μόνο τέτοια πρέπει να είναι η
συμπαράστασή μας προς αυτούς τους ολίγους και
δυσεύρετους ανθρώπους .»*

44

*«Να προσέχομε μη ποτέ γίνουμε αίτιοι να διαταράξουμε
την αρμονία του φυσικού μας περιβάλλοντος .»*

45

*«Ο συναισθηματικός μας κόσμος, δραπετής των
αρετών ,καλπάζει προς το άγνωστο και την
αναζήτηση του τίποτα, η δε ψυχή μας, άνυδρος γη
γενομένη, στέκει γυμνή σαν έρημος, σαν
αποξενωμένη .»*

46 «Φεύγε ασεβείας τον εμπρισμόν .»

46α

*«Σήμερα, λάθη εκ λαθών ,πόνος εκ πόνου ,κακά εκ
κακών ,αίματα εξ αιμάτων, οι πράξεις των
ανοούντων αλλά και αδρανούντων, και μετατρέπουν*

σε ερείπια τα όποια απομεινάρια τάξης και ηθικής
που είχαν απομείνει .»

47

«Σήμερα ο κόσμος έχει την θέληση να πάσχει ή και
να συμπάσχει, όχι όμως να ενεργεί, κι ενώ νοιάζεται
για την κοιλιά του ,για το μυαλό του απεργεί .»

48

«Η Ορθοδοξία με τους ψαλμούς και με τους ύμνους
και με όποιο τρόπο επικαλείται τον Θεόν, δεικνύει ότι
προσβλέπει προς τον Ύψιστο, και με την εφαρμογή
της επιδιώκουμε τα Υψηλά .»

49

«Το ό,τι συμβαίνει μέχρι σήμερα (2009), στην Μ.
Ανατολή, αντιπροσωπεύει την τραγική χρεοκοπία
των ηγετών της Δύσης .»

50

«Το να ξυπνάς την Κυριακή ,ή σε γιορτή ,και να
πηγαίνεις στην εκκλησία ,είναι μέρος της ορθής
λειτουργίας σου ,σωματικά , πνευματικά και
ψυχικά.»

51

«Τα Αρχαία Ελληνικά με τον τρόπο διδασκαλίας του
1960, είναι ψυχωφελή. Να επανέλθει δε και η
ορθογραφία, αφαιρουμένων μόνο των πνευμάτων,
ψιλής και δασείας ».

ΑΠΟΨΕΙΣ

νI"

Για να μη ξεχνάμε

Ως τότε θα πληρώνουμε εθνοπατέρες και εθνικούς ολετήρες ;

Το τίμημα της Δημοκρατίας το 1974 :

Η απώλεια της μισής Κύπρου ,η αντικατάσταση εκατό είκοσι χιλιάδων (120.000) χαρακτηρισθέντων χουντικών ,υπό πολλαπλασίων ικανών και ανικάνων, κατάλληλων και ακατάλληλων ,άξιων και ανάξιων , έντιμων και ανέντιμων ,‘αντιστασιακών’ , καιροσκόπων ,εισήλθε σαν λαίλαπα στα δημόσια πράγματα της χώρας ,και σιτίζεται από τον δημόσιο κορβανά .

Όλοι αυτοί απλώθηκαν μέχρι την τελευταία κοινότητα ,και άπλωσαν και την αρίδα τους ,κατά πως λέει και η λαϊκή έκφραση ,πήραν τους μισθούς τους, παίρνουν και τις συντάξεις τους ,και άντε να πάει μπροστά αυτός ο μαύρος τόπος ,και άμαθοι όντες να παράγουν έργο ,πλακώσαν τα καταναλωτικά δάνεια, πέφτοντες στην παγίδα των τραπεζών ,και τώρα άντε να τους διευκολύνεις πάλι ,άντε δανείσου κράτος να τα βγάνεις πέρα με ένα λαό κακομαθημένο κατά το πλείστον και πλείστον , μαθημένον να τρώει χωρίς να παραγάγει τα ανάλογα, να θέλει αλλά χωρίς να συμβάλει ,να απαιτεί αλλά και να βρίζει ,γιατί δεν τον μάθανε να είναι υπεύθυνος και σοβαρός ,και το πού θα φτάσει κανείς δεν ξέρει , τον λόγο τώρα έχουν ‘οι προοδευτικές μπουρδολογίες’ ,και ως μη υπεύθυνοι , ανεύθυνα στο χαμό τους οδηγούνε , (έγκλημα διαρκείας) .

Οι δε ‘σοσιαλιστικές τους κυβερνήσεις ,διακρίνονται από λιγότερη υπευθυνότητα εξοραϊστικού συλλόγου γειτονιάς .

Κι ενώ χάσαμε την μισή Κύπρο ,κάνουμε γιορτές δημοκρατίας ,αντί να πούμε την αλήθεια (ήταν αμερικανοστημένα γιατί δεν άφησε ο Παπαδόπουλος να περάσουν τα αμερικανικά αεροπλάνα από την Σούδα της Κρήτης για υποστήριξη του Ισραήλ στον πόλεμο των επτά ημερών με τους Άραβες ,1972 ,ανέτρεψαν τον πρώτο δικτάτορα και έβαναν τον άλλον ,Ιωαννίδη ,όπως ανέτρεψαν και τον Μητσοτάκη γιατί ανακατεύτηκε με τα Βαλκάνια ,1993 ,όπως θέλουν να ανατρέψουν και τον Κώστα Καραμανλή ,2008 , γιατί άνοιξε σοβαρές συναλλαγές με την Ρωσία επί Πούτιν) ,για την

*εξέγερση Νομικής και πολυτεχνείου ,τις
αναδεικνύομε σαν ηρωικές πράξεις για αντίσταση
από εμάς προς εμάς , και εορτάζεται μετά πυρκαγιών
και λεηλασιών ,του κέντρου των Αθηνών και άλλων
πόλεων ,οποία γελοιότητα » 12^{ος} / 2008 .*

2^η

Δοκίμιο

«Αν είν' η τέχνη μου ελλιπής ,κι η γλώσσα μου ολίγη ,
μεγάλη είν' η φλόγα μου για αυτά ,και με τυλίγει».

Μήπως είμαστε ανθρωποφάγοι ;
(Ηθικοφιλολογική προσέγγιση)

«Αρετή εστί , ποιότης αγαθής διανοίας ,η αγαθόν ποιούσα τον έχοντα .» Ιερές Γραφές

Συνηθίζεται ο πολεμιστής να χτυπά τον εχθρό στο μέρος στο οποίο τον θεωρεί αδύνατο ,αλλά και εκτός των πολεμικών τεχνών ,έχουμε από ασεβείς , κάποια παραλλαγή της πολεμικής τέχνης ,δηλ. υπάρχει η τέχνη της ταπείνωσης του άλλου με τον τρόπο της αμφισβήτησης, της αδιαφορίας ,της συκοφαντίας ,της γλωσσοφαγίας ,της περιφρόνησης , της καταλαλιάς , της αμέλειας ,της υπερβολής, της υποτίμησης, και άλλων εξουθενοτικών μέσων στις σημερινές κοινω-νίες ,και αυτό επί δικαίων και αδίκων ,και τι εννοώ .

Υπάρχουν δυστυχώς άνθρωποι ,γύρω μας ,οι οποίοι <πειράζουν> τον άλλον ,εφ' όσον τον βρούν ανίκανο πνευματικά να υπερασπισθεί τον εαυτό του, ἢ άλλον, ο οποίος ,λόγω ηθικής αγαθότητας και καλοσύνης , δήλον ότι ,Αρετής ,δεν κάνει τα αυτονόητα ,για να υπερασπιστεί τον εαυτό του , δηλαδή όταν αποδεικνύεται κατώτερος του εαυτού του, ενώ θάπρεπε να τους σπάσει τα μούτρα . ἢ είναι αδύνατον να τα βάλει με μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων ,ἢ με μια παραπληροφορημένη κοινωνία , τότε λοιπόν γίνεται βορά ανθρωποφάγων.

Στις περισσότερες περιπτώσεις ,η ένταση της καταλαλιάς είναι τόση που παίρνει την μορφή της εξουθένωσης μέχρι θανάτου του πειραζομένου . Αλλά τον αίτιο της εξουθένωσης του άλλου ,δεν τον αναφέρει κανείς ,και εξυφαίνεται μία συνομωσία , μία σιωπηλή και με ειρωνικό τρόπο , περιπαικτική συμπεριφορά , η οποία γίνεται η αιτία εγκληματικής πράξης, το δε έγκλημα εις βάρος του πειραζομένου , μα και καμιά φορά εις βάρος κάποιου από όλους , και ας φταίει λιγότερο (όταν εγκληματεί ο πειραζόμενος).

Και έχομε έγκλημα με δράστη και θύμα , ἡ αυτόχει-ρα,
και ο ηθικός αυτουργός παραμένει ανώνυμος ,μα όλοι
οι σιωπίσαντες ,οι συνωμοτήσαντες, είναι όλοι τους οι
ηθικοί αυτουργοί ,όλοι αυτοί οι ανώνυμοι ,οι οποίοι δεν
αντιστάθηκαν στην καταλαλιά, δεν επέδειξαν τον
πρέποντα αλληλοσεβασμό στον συνάνθρωπο και την
πρέπουσα ηθική ευθύνη απέναντι στα γενόμενα , παρά
με την δήθεν ουδέτερη στάση τους, συνέβαλαν στην
εξουθένωση του άλλου , κι έτσι έχουν το δικό τους
μερίδιο ευθύνης στο έγκλημα που διεπράχθη , αλλά και
να μη διεπράχθη, η πράξη των σιωπισάντων είναι
εγκληματική ,και δεν μπορεί να μένει ακατάγγελη μια
τέτοια συνωμοσία , εις βάρος αγαθών .(μια μορφή
τιμωρίας στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς ,έρχεται
αργά αλλά σταθερά , με την αποχή των εναρέτων στα
δρώμενα της κοινωνίας ,αλλά και από την θεία δικαιοσύνη).
Σε κάθε περίπτωση πάντως ,πρόκειται περί
συναθροποφαγίας , ἡ συναδελφοφαγίας , ἡ
συμμαθητοφαγίας , ἡ συμπολιτικοφαγίας ,
συνκληρικοφαγίας ,αδελφοφάγοι ,τεκνοφάγοι ,
γαμβροφάγοι ,νυφοφάγοι, γονιοφάγοι ,
συγχωριανοφάγοι ,θύματα φθόνου οι επιτυχημένοι και
κατακραυγής οι αποτυχημένοι , κ.λπ.
Στον ασεβή και συκοφάντη θα του έλεγε:
Άκου λοιπόν Συκοφάντη ανόητε :
Ξέρεις τι εστί συκοφαντία ;
Επειδή μάλλον δεν ξέρεις ,λέγω σου να κάνεις κράτει,
Και τη γλώσσα σου συγκράτει .
Κι έχε χάρη που φροντίζεις ,τον σακάτη σου πατέρα ,
Μάνα ,αδελφό ,ή φίλο ,γιο ,αδελφή ,ή θυγατέρα ,
Κι άλλο μη και προκαλέσεις ,της οργής αν θες το τέρας .
Γύρω σου ανθρωποφάγοι ,είναι και ας μη το νοιώθουν ,
Καθώς όλοι τους σιωπούνε ,μα έτσι το κακό τους κλώθουν .
Το καλύτερο θα ήταν ,με εσάς να μη βρισκόταν ,
Μα κατάντησε ένα να γίνει ,με αυτό που σιχαινόταν .
Κι αν δεν είσαι ,μια από τούτα ,μα είχες γι' αρετές ιδέα ,
Τότε κ' η διαγωγή σου ,δεν θα ήτανε χυδαία .
Μα ,κριτή και υποκριτή ,αγωγή, είναι πολύ ,
τι σημαίνει να γνωρίζεις ,
Κι από φόβο σου , την έχεις και την λένουν την, τιμία ,
Στα κρυφά το κακό πάντα κάνεις ,
Γιατί άγνοια την ψυχή σου ορίζει ,και το νού η ατιμία.

*

*Μέσα ,σε σέ ,το κακό διαφεντεύει ,
 Και σαν, ένα σου θύμα τελειώσεις ,
 Είν' το πάθος σου τέτοιο που καίει ,
 Κ' ένα άλλο σου θύμα γυρεύει .
 Κι αν μικρό σου το πόστο που έχεις ,
 Το μεγάλο κακό θα το κάνεις ,
 Κι αν μεγάλο είν' αυτό που κατέχεις ,
 Ένα κράτος μπορείς να ξεκάνεις .
 Μ' αν ξεσπάσει η οργή θα πληρώσεις ,
 Το τομάρι σου θα ψάχνεις να σώσεις ,
 Και με τρόπο και συ θα το πληρώσεις ,
 Απ' του Δίκαιου το μάτι που βλέπει ,
 Γιατί αθώους και τίμιους έχεις φορτώσει χρεώσεις .*

Μέρος β'.

*Τώρα ας πάμε στον πειραχθέντα ,εδώ θα πώ ,όσο κι αν
 αποτελεί σχήμα οξύμωρο ,ότι φταίει και αυτός , φταίει
 αυτός τουλάχιστον που έχει μεν μυαλό ,αλλά είναι
 αγαθός . και σε τι φταίει ; φταίει γιατί όχι μόνο
 απεδείχθη κατώτερος του εαυτού του ,αλλά κατηγορείται
 και για αμάθεια, ναι αμάθεια του τρόπου αντίστασης
 κατά των συνωμοτούντων, των κατηγορούντων ,των
 καταλαλούντων ,των εξουθενούντων ,ναι γιατί τα
 Θεοπατερικά βιβλία μα και οι σοφοί μας πρόγονοι,
 περιγράφουν το πώς μπορείς να αντισταθείς σε τέτοιους
 βάρβαρους ,σε τέτοιους ανθρωποφάγους .
 Όταν λοιπόν ,η όποια κοινωνία ,μικρή ή μεγάλη ,ή και
 επί εθνικού επιπέδου ,ή διεθνούς , συνίσταται υπό
 ασεβών και πονηρών ,τα θύματα τής μεταξύ
 συνανθρώπων ανθρωποφαγίας θα αυξάνονται ,καθ' ότι
 οι καλοί καγαθοί ,οι ενάρετοι , οι εργάτες και αθλητές
 του Θεού, που όλο και λιγοστεύουν και τους οποίους
 οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε ,εάν θα μπούν στο
 στόχαστρό τους (στην πραγματικότητα είναι του
 ακατανόμαστου ενέργεια), τότε είναι καταδικασμένοι,
 γιαντό και επιβάλλεται η μελέτη των Αγίων Γραφών, ναι
 ,είναι αναγκαία η μελέτη , από όλους όσους τους βάνουν
 στο περιθώριο ,από όλους εκείνους που θα μπουν σε
 τέτοιο στόχαστρο .
 Εδώ πρέπει να πούμε ,ότι με τέτοιες ελεεινότητες ,
 ασχολούνται τα παράσιτα της όποιας κοινωνίας αφ'
 ενός ,και εκείνοι που έχουν την ψευδαίσθηση ,ότι έχουν
 λύσει τα δικά τους προβλήματα και ασχολούνται με τους
 άλλους , ή εκείνοι που θεωρούν ότι μόνο εκείνοι*

μπορούν . Εδώ θα αναφέρω τι λέγει ο Απόστολος Παύλος ,για αυτούς που δεν εκπληρώνουν την αποστολήν η οποία τους εδώθει από τον Θεόν. μας λέγει ότι :

«Υμείς εστέ σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους .»
 Δηλαδή μας λέγει ,όλοι μαζί είμαστε σώμα Χριστού και ο καθένας είναι μέλος του σώματος ,και όπως κάθε μέλος του σώματος το οποίον δεν ενεργεί κατά την υπό του Πλάστου δοθείσαν εις αυτό αποστολήν , να ενεργεί προς ωφέλεια του σώματος ,όπως οι ενέργειες όλων των άλλων μελών του σώματος ενεργούνται προς όφελός του , εκείνο λοιπόν το οποίον δεν ενεργεί έτσι , λέγεται νεκρό ,και αποτελεί μόνο βάρος του σώματος, ἢ αίτιο κακού .

Κατά τον ίδιο λόγο ,κάθε ένας ,μη σεβόμενος τους άλλους ,αποτελεί βάρος του συνόλου ,και κάθε ασεβής μη μετανοών και μη επιθυμών να βοηθήσει στην οργάνωση μιας υγιούς κοινωνίας ,νεκρός λέγεται ,και βάρος μόνον στους άλλους γίνεται , όποιος δε ζει σε βάρος του συνόλου , παράσιτο αποκαλείται .

Δεν υπάρχει δε κανένα μέλος ,που να μην έχει την φυσική ενέργεια από τον Θεόν ,στο να κάμει δηλ. ό,τι ωφελεί την υγεία του σώματος .

Η φροντίδα λοιπόν του καθενός είναι να αναδεικνύεται καθημερινά ενώπιον του Θεού ,ως υγιές μέλος της κοινωνίας ,πολιτείας ,της εκκλησίας, και πάσης ορθής και ενάρετης προσπάθειας .

Αυτό είναι Χρέος όλων μας ,Χρέος προς την Ορθή Πίστη, προς την ορθή Κοινωνία ,προς την ορθή Παιδεία, προς την ορθή Πολιτεία ,προς τα μετά πάθους προσδοκώμενα , για να μη τα αναζητούμε σαν χαθούν, μετά πόθου .»

Μέρος γ'.

«Για τους καλούς και αγαθούς, αναφέρεται δε το εξής ,στο βιβλίο <Πλάτωνος Πολιτεία ,§ , 411 ,a – b> ,και σε σχετική ελεύθερη μετάφραση ,για τον αγαθό άνθρωπο :

«Όταν κανείς παραδίδει την ψυχή του στην υπομονή να του καταποτίζει το είναι σιγά – σιγά ,με τις όποιες κλαψιάρικες διαμαρτυρίες ,και περνά όλη του τη ζωή υπομένοντας ,παραδομένος στο νόμο της υπομονής , αυτός αν είχε μέσα του στην αρχή δυνατές ορμές , αρχίζει να τις μαλακώνει ,σαν το σίδερο στη φωτιά , που από σκληρό και αδούλευτο , το κάνει

ευκολομεταχειρίσιμο ,μα αν εξακολουθεί χωρίς να σταματά ,να παραδίδεται στο να υπομένει , από εκεί και πέρα αρχίζει να λιώνει και να στάζει , αργά αλλά σταθερά ,ως που να απολιώσει εκείνη η πρώτη ορμή της ψυχής του ,σαν να της έκοψαν σύρριζα τα νεύρα , και καταντήσκει πραγματικώς κατά μεν την εμφάνιση σκληρός ,κατά δε την ουσία αγαθός .»

Μέρος δ΄.

Η αμορφωσιά δε ,η ημιμάθεια ή η αμάθεια ,η εμπάθεια ,η ζήλια ,ο φθόνος ,και γενικώς η κακία , είναι αυτά που υπηρετεί ο συκοφάντης .

Σε μια εποχή λοιπόν ,του κορεσμού ,
μα όχι του πνεύματος ,
στην εποχή του κορεσμού ,μονάχα του στομάχου ,
ως και του ακαμάτου ,
προέκυψαν οι πονηροί ,μη έχοντες κατάρτιση ,
μα απώλεια του σέβας ,
ανόητα φιλοσοφούν ,με γνώμονα το χλέβας , κόπτοντες και τας φλέβας ...

Και βλέπεις να κατηγορούν άνθρωποι από έδρας ,
όλη μας την παράδοση μη σκέπτοντες τους παίδας .
Κι ενώ με μια διόρθωση φτάνεις την τελειότητα ,
πανεύκολα δολοφονούν την κάθε αγαθότητα ,
και με νέα και καινοφανή , προβάλλουν γελοιότητα.
Στόχος τους είν' ο δουλευτής και ο επιτυχημένος ,
το αγαθό σαν αρετή , το θειοχαρισμένο .
Κι η κάθε "Πόλις" αγαθού ,απ' το κακό εάλωτο,
Μα <κάθε τι τανθρώπινο ,ξεχνούν πως είν' ανάλωτο>.

Μέρος ε΄.

Και λές ,
Πόσο ακριβά μπορεί να πληρώσει κανείς την επιτυχία του ;
Με πόση ταπείνωση άραγε μπορεί ο αγαθός να πληρώσει την αρετή του ;
Σε πόση ,ο φθόνος ένταση μπορεί να φθάσει ;
Πόσο η ασέβεια και η αχαριστία μπορούν να επέρωνται;
Πόσο θα στεκόμαστε ακόμη απαθείς ,αδιάφοροι ,
μπροστά στην ηθική αποδόμηση χωρίς αντιστάσεις;
Τι αξίες άλλες μπορούν να προσφέρουν οι αποδομητές της Ηθικής ,ώστε να κρατήσουν κοινωνία όρθια ,όταν

με Θεϊκή θυσία και με τόσα εκατομμύρια παραδείγματα, μαρτύρων , αγίων , οσίων και δικαίων ,δεν διδάσκονται; Όταν με τόσα εκατομμύρια ,καλών και αγαθών παραδείγματα ,από όλες τις κοινωνικές τάξεις ,οι σημερινοί δεν σωφρονίζονται ,ποιος να πρεσβεύσει κάτι καλλίτερο από τα παραδείγματα των αποδομητών; και ποιος τους είπε ότι δεν θα αποδομηθεί η κενότητά τους, μη έχουσα Στύλους αναφοράς του οικοδομήματος; και σε τι χάος θα οδηγήσουν χωρίς αρχές και αξιών ιεραρχία; Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι η συστηματική συκοφαντία και κακότητα εναντίον των εργατών της Κοινωνίας, σιγά σιγά παρέχει στον συκοφάντη ,ένα άδικο πλεονέκτημα, αλλά και εξασφαλίζει την σοβαροφάνεια της συκοφαντίας του , γιατί όταν καλυεργείς την αμφισβήτηση των Αξιών και Άξιων στον απλό λαό, θα καταφέρεις πολλούς να παρασύρεις σε λάθος συμπεριφορές .

Είναι λοιπόν καιρός να καταλάβουμε, πως και η καταλαλιά σκοτώνει και η αδιαφορία δολοφονεί ,και δεν μας επιτρέπεται , δογματικά αυτό , μετά από τόσους αιώνες Ορθόδοξης διδασκλίας ,μετά από τόσες σοφές φραστικές και περιφραστικές αλλά και πρακτικές οδηγίες, των αρχαίων κλασικών και πατερικών κειμένων ,να συνεχίζουμε να λειτουργούμε σαν υπάνθρωποι , ή μισάνθρωποι .

Δεν μας μένει παρά ο (ε π α ν ε υ α γ γ ε λ ι σ μ ό ς) , όπως σοφά και άγια, ανέφερε σε κάθε ευκαιρία , ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος .

Επανευαγγελισμός ,τόσο με την επίκληση του άγγελού μας , όσο και με την επαναβάπτιση στα κείμενα του ιερού ευαγγελίου .όπως με το Αγαπάτε αλλήλους ,αλλά και με το Μετανοείτε ,όχι μόνο γιατί έρχεται ο θάνατος , αλλά και όταν πάμε να κοινωνήσουμε είναι σαν να νεκρώνουμε τον παλιό μας εαυτό και ξεκινάμε νέα περίοδο ζωής , λαμβάνοντας άξια την Θεία Κοινωνία, αλλά ακόμα και όταν πεθάνει κάποιος δικός μας , γονιός , αδελφός ,αδελφή, τέκνο ,σύζυγος ,ή φίλος ή γνωστός ,και δεν είμαστε εντάξει απέναντί του , χτυπιόμαστε μετά από τις ενοχές μας , κραυγάζομε ήμαρτον για τις παραλήψεις μας ,αιτούμε συγγνώμη για τις υπερβολές μας.

Γιατί λοιπόν για απλά και επιπόλαια πράγματα , να νοιώθουμε τύψεις ; άρα ,μετάνοια και συγγνώμη στον

καιρό που πρέπει . και ας αντισταθούμε σε εκείνους ,
 που από ανοησία μας ,τους γινόμαστε εργαλεία ή
 δούλοι, μοχλοί ή υπομόχλια ,αίτια καταστροφικά . και
 ας απολαύουμε την φιλοξενία μας πάνω στη γη , μη
 μένοντες στην ίδια τάξη , παρά στην ψυχή και στο νού
 με Ουσία , αρχή και τέλος για το κάθε τι ,
 προσβλέποντες ,στην Θεία Εξουσία .

Σημείωση :

«Μέγιστον κακόν εστί διαβολή :

Τους ψευδομένους ποιεί ευδοκείν ,

Τους δε μηδέν ημαρτηκότας δοκείν αδικείν ,

Τους δε δικάζοντας επιορκείν ,

Όλως δε την αλήθειαν αφανίζει ,

Όν αν τύχει τοις ακούουσιν των πολιτών ,αδίκως απόλλυσιν .»

(=Η συκοφαντία είναι πολύ μεγάλο κακό :

Γιατί ,στους λέγοντας ψέματα δίνει καλή φήμη ,

**Εκείνους που δεν έχουν κάνει κανένα κακό να φαίνονται ότι
 είναι ένοχοι ,**

Αυτούς που δικάζουν ,να παραβαίνουν τον όρκο τους,

Εξαφανίζει εντελώς την αλήθεια ,

**Αυτόν εκ των πολιτών ο οποίος θα τύχει να την ακούσει,
 αδίκως τον καταστρέφει αν δεν προσέχει .)**

(Ισοκράτους περί Αντιδότου ,18-19)

ΕΡΓΑ ΕΜΜΕΤΡΑ

I^{ον}

Νοσταλγία

1

Ήθελα να 'μουννα βοσκός ,νάβοσκα το κοπάδι ,
 Να περπατάω σε πλαγιές ,να στέκω στο λιβάδι .

2

Να χαίρομαι με τα πουλιά και με τα χελιδόνια ,
 Να με ξυπνά η πέρδικα ,να με κοιμούν τ' αηδόνια .

3

Πρωί – πρωί να ξεκινώ ,τον ήλιο να προφταίνω ,
 Με τη δροσιά να περπατώ ,την αύρα να νασαίνω .

4

Να περπατώ της Κολιαρής ,τις αψηλές κορφούλες ,
 Να παίζω τη φλογέρα μου ,ν' ακούν οι ομορφούλες .

5

Να σιγοντάρουν τον σκοπό ,των ζώων τα κουδούνια,
 Καμπάνας ήχος μπασικός ,νάρχετ' απ' τα Κουρούνια.

6

Να σιγουντάρει ο άνεμος ,ν' αχολογά ο κάμπος ,
 Ναντιλαλούν οι ρεματιές ,δικός τους νάμαι σάμπως.

7

Να πίνω γάργαρο νερό ,απ' τις πηγούλες του βουνού,
 Να μου μερεύουν την ψυχή ,οι ήχοι κάποιου κουδουνιού.

8

Κι όταν σημαίνει εσπερινός ,των Κήπων η καμπάνα,
 Να τρέχει ο νούς μου στα παλιά ,με τη γλυκιά μου Μάνα.

9

Να σμίγω στην επιστροφή , με των παιδιών αγέλη ,
 Και η καμπάνα να χτυπά , απ' τον Παπα Βαγγέλη .

10

Να συνομνεί μαζί με αυτή ,Αγγελικό Δοξάρι ,
 Της εκκλησιάς , της Παναγιάς ,από το Κληματάρι .

11

Και να χτυπά εσπερινό ,απ' το Μονόδρι η τρίτη ,
 Κοίμησης Μεγαλόχαρης ,απ' τον Παπα Δημήτρη .

12

Ν' αχολογούν μαζί μ' αυτές ,κι αυτές του Οξυλίθου,
 Με τον Παπα Νικόλα ,στον Άγιο Θανάση ,
 Και των Άγιων Αναργύρων ,με τον Παπα Αναστάση .

13

Μα αλίμονο ,ποτέ βοσκός ,δεν θα 'μαι ο καημένος ,
 Σκυφτός θα μένω μοναχός ,στην πένα μου δεμένος.–

Δημήτριος Ανορθογράφων

2^{ον}**Σκέπτομαι**

1

*Σαν γηρασμένες εκκλησιές ,σαν ρέζικες καμπάνες ,
Κοιτούν τα ξένα τα παιδιά ,οι μαυροφόρες μάνες .*

2

*Εχάσανε τους ήλιους τους ,χάσανε και το φως τους ,
Τα σφάλματα που κάμανε ,τώρα περνούν εμπρός τους.
Και λέγω :*

3

*Μα έτσι είναι η ζωή ,σ' όλη την Οικουμένη ,
Φτάνει μικρή παρεκτροπή ,για το κακό να γένει .*

4

*Το δε καλό σαν τον καρπό ,αργά – αργά το φτάνω ,
Μοιάζει μ' αλήθεια π' έρχεται ,απ' το Σταυρό επάνω. –*

3^{ov}**ψευδαπόστολοι**

1

Όλοι οι ψευδαπόστολοι , είναι των γιου ες έϊ ,
 Νέες αξίες της ζωής ,καθένας τους σας λέει .

2

Κι αφού σας παραπλάνησαν ,λύκοι οι του προβάτου,
 Σας ρίζανε καταμεσής ,τ' αγκαθωτού του βάτου .

3

Κι ενώ έπρεπέ σας να' χετε ,πίστης ,δική σας θέση,
 Δεχθήκατε και βάνατε ,του Κίζιγκερ το φέσι . –

4^{ov}**Κατάπτωση**

1

Την φθορά τους εκτρέφουν μετά πάθους ,
 Στον απλόν εκδηλούντες , μίσος του βάθους ,

2

Εξουθένωσή του ποθούντες , τα όντα του σκότους ,
 Συντριβή θε να βρούνε απ' τον δίκιο του Φώτους .

3

Την μπουκιά σου , σου παίρνουν από το στόμα ,
 Και είναι νόμος ,
 Και 'γκολ' μετράνε 'πο λάθος θέση και παρανόμως .

4

Κατοχή τώρα πιάνουν με τρόπους άλλους ,
 Γκρι κι ανηθίκους ,
 Και καμαρώνουν πως κάτι κάμουν,
 Ωσάν τους πιθήκους . —

5^{ov}<ΝΥΧΤΑ> ΤΩΝ <ΝΕΩΝ>

1

Ζω σένα κόσμο ,που ζώντας στη πλάνη ,βαδίζει ,
 Μονάχος π' εφάνει ,στον χρονοορίζοντα ,και συνεχίζει ,
 Στη στράτα σκεπτόμενος ,το ό,τι βιώνει ζυγίζει ,
 Εξήγηση ψάχνει ,για όσα συμβαίνουν ,τριγύρω και βρίζει .

2

Με ανήσυχο βλέμμα πατήματα στέρα για νάβρει ,κοιτάζει ,
 Αρνήθει τον τρόπο που ζούσε ,που αιώνες κεντούσε ,αλλάζει ,
 Και με ξένα στο νου και στη τσέπη ,σαν τυφλός δοκιμάζει ,
 Νέους τρόπους και δρόμους ,ο άνους , περπατά δε διστάζει .

3

Μα αν δεν ξέρεις πού πας στη ζωή ,λάθος πάντα θα βγαίνεις ,
 Είναι νόμος ,το να ξέρεις στη καρδιά ,τι ζητάς που πηγαίνεις ,
 Η ,αδειάζεις της ψυχής ταποθέματα , και στο δρόμο πεθαίνεις .

4

Τα δοκιμασμένα ,σε μύρια καμίνια , τα πέταξες έξω με βία ,
 Που γύμνιες σου ντύσαν και χαρές σε γεμίσαν ,τα άγια και θεία ,
 Και βιώνεις ,<Νύχτα> ,πραγμάτων <Νέων> ,σε φάρσας κωμωδία*.-
 (*=γελάνε ,αλλά γελάνε σε βάρος άλλων, μη βλέποντας τα δικά τους)

6^{ον}
Το Λάθος

1

Σεβασμό μέσα τους έχουν ,στο βάθος ,
 Μα για σέβας ,δεν τους άφησαν τίποτα να 'χουν ,
 Τό Λάθος .

2

Και μπερδεύεται ο νούς ,και οι στράτες σκολιάζουν ,
 Και τα εύκολα πάντα ζητούν ! μα ταιριάζουν ;
 Σε Θεό δεν πιστεύουν ,να το πούνε διστάζουν .

3

Εκεί που πατούνε ,πως άλλοι τα κτίσαν ,
 σιωπούνε το όλοι ,
 Σε χρόνια ελάχιστα ,συντριβή θα γευτούνε ,
 Δεν το ξέρουν οι δόλιοι .

4

Τέτοιες βίαιες ανατροπές, προς το τίποτα ,
 κάθε νου τον τρελαίνουν ,
 Στο χαμό δίχως λόγο τους ρίζαν ,αμίλητοι στρέτα πηγαίνουν,

5

Ψυχικά ,της αντίστασης κάμψαν ,κάθε μέσο και τόξο ,
 προχωρούν ,και δεν ξέρουν που βγαίνει ,
 Στο πρεβάζι ,της εξέδρας ,απ' όζω . —

7^{ον}ΑΚΟΥ ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ

1

*Στη ζωή ,να κοιτάς , τι ζητάς ,μη διστάζεις ,
Σ' ό, τι βρήκες μια διόρθωση αν ζητούν να την βάζεις.*

2

*Όλοι ,κείνοι που φύγαν ,θησαυρούς σου αφήσαν ,
Κι ας περάσαν εχθρών τα φουσάτα ,ποτέ δεν λυγίσαν.*

3

*Τώρα εύκολα όλα τα θωρείς κεκτημένα ,
Και ζηλεύεις με πάθος απύθμενο ,τα διαστρεβλωμένα.*

4

*Δύσκολο, να κρατήσεις ,το ό,τι βρήκες λέει το ρήμα,
Μα κι Αθλητών το στεφάνωμα ,γίνεται πάνω στο βήμα.*

5

*Σαν τον άσωτο της Καινής ,θα γυρίσεις σε κείνα μια μέρα,
Φορτωμένος την πείρα των χοίρων ,τη ντροπή και τη λέρα.*

6

*Και προγόνων την άφεση θα ζητάς ...
Πα στο γόνυ ,θα φωνάζεις , Πατέρα –*

8^{ov}

*Σε ένα φίλο Ιταλό ,ένα γράμμα θα του στείλω ,
Έμμετρο μα και απλό ,μέσ' από καρδιάς φύλλο .*

Ciao amico Enso

*Γειά σου φίλε μου καλέ ,
Με το κατσαρό μαλλί ,
Με το μπόϊ τ' αψηλό ,
Π' έχεις ομορφιά πολύ .*

*

*Π' έρχεστε σαν τα πουλιά ,
Κι αφού πιούμε μια γουλιά ,
Πίσω φεύγετε τρεχάτοι ,
Ως το σπιτικό ,το άτι .*

*

*Και σκεπάζεις με φτερά ,
Ως η κλώσα τα πουλιά ,
Τη φαμίλια την δική σου ,
Και μαζί την πατρική σου . –*

Κάθε εποχή χωρίς Αλήθεια

*(Μακριά ,είναι η άθλια εποχή ,όπου σφάζεται η Αλήθεια ,
Και πιστεύουμε ευκόλως , πονηρών τα Παραμύθια) .*

1

*«Είναι η εποχή που θερίζουμε ό, τι σπείραμε ,
Είναι εποχή που τους κακούς αφήσαμε να σπείρουν,
Είναι η εποχή που επιτρέπουμε στους αδαείς
να σύρουν, ευυπόληπτες προσωπικότητες ,
σε στόματα διεφθαρμένων κι ασεβών .*

2

*Είναι η εποχή που απ' τη γωνία παρακολουθούμε την
Ελεεινότητα εις βάρος αθώων ,και γελάμε χαιρέκακα.*

3

*Είναι η εποχή που βάναμε ψηλά τους αναζίους ,
Είναι εποχή που βάναμε σε θρόνο την ασέβεια ,
Είναι εποχή που ανεχτήκαμε την ενοχή ,ενόχων εγκλημάτων .*

4

*Είναι εποχή ανάδειξης πολλών αθλιότητων ,
Είναι εποχή του κινδύνου ,πασών αθωοτήτων ,*

5

*Είναι εποχή οι εκ κλοπής , παίζουνε με τον πλούτο,
Είναι εποχή φιλήματος ,του αγαθού από Βρούτο ,*

6

*Είναι εποχή προσκύνησης , ανέντιμων κι αθλίων ,
Κι ακολουθούμε όλοι μας , σαν όχλος ηλιθίων ,*

7

*Είναι εποχή αναβρασμού ,και λάθων τρικυμίας ,
Είναι εποχή σατανική ,και άγιων βλασφημίας .*

8

*Είναι εποχή επιφάνειας , κι αγνόησης του βάθους ,
Είναι εποχή επικίνδυνη , και εδικού μας λάθους .*

9

*Είναι εποχή που τα κακά , έρχονται κατά κύματα ,
Είναι εποχή που κόπηκαν ,τα του Ιστού μας νήματα.*

10

*Είναι εποχή που φάνηκε ,κάθε κακού το σπέρμα ,
Είναι εποχή που όλοι φορούν ,κορώνα τους το ψέμα.*

11

*Είν' εποχή της <ομορφιάς> ,του στάχυ του <ωραίου> ,
Είναι της κλούβιας κεφαλής ,του λόγου του χυδαίου.*

12

Είν' εποχή τον έτοιμον ,που τρώγουνε τον σίτον ,
Είν' εποχή των ράθυμων ,είναι των παρασίτων.

13

Είν' εποχή της αραχτής ,είναι και του βολέματος ,
Είν' εποχή της αρπαχτής ,μα είναι και του ψέματος .

14

Είν' εποχή που πλούσιοι , μοιράζουνε ελέη ,
Κι ας κρέμονται στα σπίτια τους ,χρυσοί πολυελαίοι.

15

Είν' εποχή κατάργησης ,του τόνου ,της οξίας ,
Είν' εποχή του ξεπεσμού ,και της παραλυσίας .

16

Είν' εποχή φαγοποτιού ,είναι της καλοπέραςης ,
Είναι και των ναρκωτικών ,οδυνηρής επέλασης .

17

Η του 'παρά' είν' εποχή ,και παραπληροφόρησης ,
Των Ούτων* και των ούτινων ,φασιστοκυοφόρησης**.
(*ΜΜΕ ,**δημοσιογράφοι . **=Η δυνατότητα ελέγχου εκμηδενίζεται ,
και ο κριτικός λόγος πνίγεται ,για τον έρποντα δημοσιογραφικό φασισμό) .

18

Είν' εποχή ξεπέραςης , ταχύτητος του βίου ,
Κι υπομονής εξάντλησης , παντός περιθωρίου .

19

Είν' εποχή ελλείψεων ,που λέγονται όλες μαζί ,
Για να προφτάσουν το κακό ,που κάμανέ μας νταβατζή. (το
γαρ μυστήριον ήδη ενεργείται της ανομίας). Β'. Θεσ/κείς ,β'. ,7

20

Μα δεν γενίκαν ξαφνικά , στιβάδα όλα τούτα ,
Πρώτα είναι υπεύθυνα ,κάθ' εποχής τα Ούτα ,
Κι ανάλογοι <πολιτικοί> , με κάθε άγρια βούτα .

21

Θέλουν όλα το χρόνο τους ,οι σπόροι και τα φρούτα,
Και δόση ,το ανάλογο κακό να γίνει , μ' όλα τούτα.

22

Το κάθε τι παράσιτο π' αφήνουμε στο χτήμα ,
Το ήμερο και αγαθό ,πρώτα θα κάνει θύμα .

23

Θέ ως παιδί το χρόνο του , κάθε κακό για νανδρωθεί,
Και απ' το άγριο κακό ,κάθε καλό να φαγωθεί .

24

Και σαν τ' αφήσεις το κακό ,σιγά σιγά θεριεύει ,
Κι όπως ο λύκος τον αμνό ,είν' πρώτα που γυρεύει .

Μέρος β'.

*(Χρόνια είναι π' αφήσαμε το Αληθές στην πάντα ,
Και γίναν όλα τάπρεπα ,κι όλα τα ανεπίτρεπτα ,
Κι όμως ρωτάμε , Γιάντα ;)*

25

*Να , λίγο αν θα τρέξουμε του κράτους μας τη ζήση ,
Καμία παρεξήγηση η Αλήθεια δεν θ' αφήσει .*

26

*Στην εποχή , αποδοχής πλαστών γεγονότων και της
παραταξιακής καταγραφής της Ιστορίας ,της άρνησης της
Αλήθειας ,και για τα καλά ,*

*και για τα κακά ,και για τα λάθη και για τα ορθά , που
διεπράχθησαν ,και τα υπέρ και τα κατά ,από όποιον
διεπράχθησαν ,αποτελεί την απαρχή αποδοχής του λάθους
που θα ακολουθήσει το κράτος αυτό.*

Και αποτελεί αυτό, το ηθελημένα, Λάθος Γεγονός .

*Αυτό το <βιολί> λοιπόν κρατά επί και από συστάσεως του
Ελληνικού κράτους ,τουτέστιν από την επανάσταση του
1821 . μικρόβιο που μας έσπειραν οι μισούντες τον
Ελληνισμό ,μικρόβιο , βασανιστικό και φθοροποιό για τον
Λαό μας ,*

που ενίοτε καταστροφικό και ολέθριο αποδείχθει .

*Αποκορύφωμα της δράσης και της συνέπειας αυτού του
φθοροποιού στοιχείου ,ήταν τα τρία ολοκαυτώματα της φυλής
μας ,του νεοσύστατου ελληνικού κράτους , και αναφέρομαι
βέβαια στον Διχασμό του 1922 με τις κατακλυσμιαίες
συνέπειες , στον καταστροφικό εμφύλιο της μεταγερμανικής
κατοχής , 1944-1949 ,και στην Κυπριακή τραγωδία του 1974.
Αλλά πώς να μην αναφέρομε, μες στις συνέπειες ,και τις
διώξεις ,τις εξορίες ,τις απόπειρες δολοφονιών, τις
εκτοπίσεις ,και τις άθλιες δολοφονίες , ονομαστών ανδρών
της κάθε εποχής ;*

Πώς να μην αναφέρομε ,την φυλάκιση του Θεόδωρου

Κολοκοτρώνη , την στυγερή δολοφονία του Άγιου

Καποδίστρια , του Ίωνος Δραγούμη , τις απόπειρες κατά του

Βενιζέλου ,και πολλών άλλων επιφανών Συνελλήνων ; και

τους επί των ημερών μας δολοφονηθέντας ,Γρηγόριο

Λαμπράκη και Παύλο Μπακογιάννη ;

Πώς να μην αναφέρομε τις εκατέρωθεν εξορίες

αντιφρονούντων και διαφωνούντων ;

Και όλα αυτά γιατί μας άρεσε να ακούμε μόνο τις μισές

Αλήθειες ,ή μας μάθανε να αρκούμαστε να γνωρίζουμε ,τις

μισές αλήθειες και τα μισά ψέματα , και αυτό είναι ό, τι χειρότερο ,γιατί αν ξέρομε την αλήθεια ,θα αναθρέψομε το δέντρο της Αλήθειας ,αν γνωρίζομε το ψέμα ,θα ελαττώσομε τα δεινά μας και θα αποφεύγομε τα καταστροφικά λάθη , κι ας είναι μοναχικός ο δρόμος μας ,αλλά θα έχομε απάντηση σε όλα μας τα ερωτήματα .

Μέρος γ'.

27

Στην εποχή της σύστασης του εδικού μας κράτους ,
Αρχίζει μας και το κακό του ελληνικού μας λάθους ,

28

Και βλέπομε πρίν συσταθεί το κράτος μας ακόμα ,
Διχόνοιας τα ζιζάνια στο τάλανο μας σώμα ,

29

Τον Θοδωρή στη φυλακή ,για τίποτα τον σέρνουν ,
Και άξιους συμμαχητές ,με άλυσες τους φέρνουν .

30

Τον Άγιο Καποδίστρια ,στυγνά δολοφονούνε ,
Κι ανοίγουνέ μας οι πληγές ,π' ακόμα μας πονούνε .

31

Κι αρχίζει το του διχασμού της γνώμης και του τρόπου,
Το μέγα δράμα μιας φυλής ,Έλληνας Πολυτρόπου .

32

Μας βάζουν ξένους βασιλείς ,και ξένους κυβερνήτες,
Κι αρνούμαστε ,τους της φυλής ,του πνεύματος Ακρίτες.

33

Κι ακολουθεί μία ζωή πόνου και αμαθείας ,
Μη θέλοντές μας να μας πουν ,κόστος της αληθείας .

34

Και γίναν μας συνήθειες ,μισές πάντα να ξέρουμε ,
Ψέματα και αλήθειες ,και πάντα να υποφέρουμε .

35

Κι έτσι εύκολα γινόμαστε ,μεγάλωνε τα πιόνια ,
Και κυβερνά μας την ψυχή ,το μίσος ,κι η διχόνοια .

36

Και νοιώθουμε εκδικητικές ,κακού σκέψεις αμίλητες,
Φόρο αιμάτων μας ζητούν ,και είναι τους αμείλιχτες.

37

Και είναι τους, ως σήμερα ,γνωστές οι δυστυχίες ,
Που άφησαν στο πέρασμα ,των χρόνων οι θυσίες .

38

Και αν θελήσει το κανείς ,το χάσμα για να κλείσει ,

Γι' αυτό του το 'ατόπημα', το αίμα του θα χύσει .
*(Ηθέων τε και αξιών θεράποντα κατεκτάνατε ,
 εξίθιτε νηού του της Σοφίας) .*

39

Τρομάζει η Αλήθεια ,τους ανθρώπους του σκότους ,
 Κι όλους τους αποτρόπους ,του πότε ποιος και πως ;
 Νόμος της είναι πάντα ,ν' απλώνεται σαν Φως .

40

Μας άφησαν καταβολές ,εμφύλιος και διχασμός ,
 Πηγές που τρέφετ' απ' αυτές ,μιας κόλασης ο ποταμός.

Μέρος δ'.

41

Τρεις φορές αγωνιστήκαμε με Σημαία την Αλήθεια ,και
 Λάμψαμε . μια φορά στην επανάσταση του 1821 ,μία κατά το
 1912–1913 ,και μια άλλη , την 28^η Οκτωβρίου 1940 , γιατί η
 Αλήθεια του Έλληνα είναι Μάνα , τον ενώνει κι τον
 ανδρειώνει ,και αυτήν είναι προορισμένος να υπηρετεί .

Σημείωση :

Για άλλους ίσως είναι κι άλλες ,πιο μικρές ή πιο μεγάλες ,σε όλες
 είναι σίγουρο πως θα φώτιζαν την ανάλογη περίσταση Δύο ήλιοι του
 Ελληνικού μας Γένους , Δύο πηγές φωτός εκατέρωθεν ,που μόνον
 εμείς τυχαίνει να έχουμε τέτοια ευεργεσία από τον Θεό , είναι ο
 Ήλιος της Ορθοδοξίας , και ο Ήλιος της Σοφίας των αρχαίων
 Ελλήνων .

Αλλά πόση σημασία έχουμε δώσει ,ή δίνουμε σε αυτά τα Μεγάλα
 Θεία δώρα , για ίση παράλληλη μελέτη ,για παιδεία και αγωγή
 διαρκείας ,χωρίς φανατισμούς, και φαρισαϊσμούς; (τεράστιο το
 Θέμα) . –

10^{ov}

Ο κάθε ελλόγιμος ποιητής
(ΔΙΑΣΚΕΥΗ)

1

Πολλά τα φέρνει δουλικά ,κι άλλα πατεί* ομπρός του,
Σαν σκαλοπάτια ν' ανεβεί ,αναζητά το Φως του .

2

Όσα στη φαντασία του ,ακόρεστα ζητάει ,
Να δει ,να δείξει πως μπορεί ,ψηλά πολύ να πάει .

3

Όλα τα θέλει μέσα του ,σαν σκαλωσιάς χειρολαβές ,
Και σαν χειροφιλήματα , πνεύματος του απολαβές .

4

Μα πώς θα φθάσει στην κορφή ,αν δεν διαβεί τη μέση;
Άλμα αν κάνει κίνδυνος ,ο πιο πολύς να πέσει .

5

Κι αναζητά κι αναζητεί ,τα πιο ψηλά ,πιο τάχυν ,
Να φτάνει και να απαιτεί ,
Τα άφταστα να τα πατεί* ,τα άγνωστα να τάχει** .

6

Και έτσι ολοκληρώνει την ,την άγια αποστολή του ,
Πληρώνοντας εν αγνοία του ,την θεία εντολή Του» . –
*=κατέχει , **=να γνωρίσει

11^{ον}**η πονηριά πρωταθλητής**

1

Όλη του κόσμου η πονηριά ,πρωταθλητής προβάλει,
Το απρεπές και ασεβές ,τα νέα του τα 'κάλλη' .

2

Φτύνει άφοβα τον ευσεβή ,τον αγαθό ντροπιάζει ,
Κι αντί σε δίκη ο ασεβής ,τον αγαθό δικάζει .

3

Λές και λυθήκαν παρευθός ,όλα τους τα προβλήματα,
Κι έγινε έννοια τους κρυφή, των αγαθών τα μνήματα.

4

Σταυρώνουνε τους αγαθούς ,ως τους ληστές τους άλλους,
Μη βγάζοντας απ' οφθαλμούς,τους εαυτών πασάλους.—

12^{ον}Φυλή Ελληνική

1

Άχ βρε φυλή Ελληνική ,δεν έχεις τον Θεό σου ,
Γιατ' έχεις πρώτονε εχθρό ,πάντα τον εαυτό σου .

2

Ποτέ δεν εκδικήθηκες ,τόσο πολύ κανέναν ,
Μα μόλις το εμπόραγες ,το πιο πολύ εσέναν .

3

Ποτέ δεν λεηλάτησες ,ξένο λαό ως τώρα ,
Όσο ληστεύεις σεαυτήν , που ζεις σ' αυτή τη χώρα .

4

Δεν στρέβλωσε ξένος λαός , τόσο την ιστορία σου ,
Όσο το έκανες εσύ ,σπάνιο απ' τα πρωτεία σου .

5

Ποτέ λαός την γλώσσα του ,τόσο δεν εβασάνισε ,
Σε λάσπες και σε οχετούς σε στάβλους να σεργιάνισε.

6

Ποτέ λαός δεν έβανε ,τα ξένα πρώτη θέση ,
Και τα δικά να πρόσφερε ,στη λήθη για πεσκέσι .

7

Ποτέ λαός δεν πάτησε ,αυτά που τον ορθώσαν ,
Ούτε και καταξίωσε , αυτοούς που τον σταυρώσαν .

8

Έχεις μοναδικότητα ,και στην αχαριστία ,
Τα πιο τρανά σου ερείσματα ,τα ρίχνεις σ' αχρηστία .

9

Χαρίζεις απερίσκεπτα ,σε όποιον σε ληστεύει ,
Πικραίνεις ακατάπαυστα ,όποιον για σε δουλεύει .

10

Την Κλασική παιδεία σου ,και την Ορθοδοξία ,
Στα πιο τρανά σου φρούρια ,παθαίνεις αβλεψία .

11

Άλλοι θα καμαρώνανε ,με τέτοια φίνα κάστρα ,
Μα συ τα καταμάχεσαι ,στα ξένα πας για γλάστρα .

12

Τους κλούβιους πάντα προσκυνά το άδειο σου κεφάλι,
Και τους κρεμά αντί Χριστό ,παν' απ' το προσκεφάλι.

13

Μα έχεις τι ξεχωριστό ,που δεν μπαίνει σε φράχτες ,
Ψυχήνε την Ελληνική ,που βγαίνει από τις στάχτες .

14

Μ' αγκάθια κι αν στεφανωθεί ,χολή κι αν την ποτίσουν,
Τούτη δεν την αλλάζουν την ,κι ας παν ναυτοκτονήσουν.

15

Είναι του Έλληνα γραφτό ,σοφότερος να βγαίνει ,
Μέσα από φιδόλακους ,και ασεβών τα μένη . –

13^{ον}**Βασιλιάς και Βενιζέλος**

1

Δυο λιοντάρια αγωνιούσαν ,ποιο τη νίκη θε να πάρει,
Και ενώ ο εχθρός τους ένας ,μεταξύ τους πολεμούσαν.

2

Κι όταν μες στα δυο τους χέρια ,εκρατούσαν το μαχαίρι
Μονιασμένα κυνηγούσαν ,τον εχθρό σ' όλα τα μέρη .

3

Και εγράψανε σελίδες ,μες σε μάχες οι δυο παρέες ,
Και στεφάνωσάν τους δόξες ,δεν στερούσαν απ' αρχαίες.

4

Και πολέμησαν αγρίως ,την φυλή την αιμοβόρα ,
Κι ως τα βάθη τους επήγαν ,σαν κοινή είχαν την φόρα.

5

Μα τους ζήλεψε το μάτι ,μίας φίλης μαιφόρας ,
Και τους πρόδωσε στα δίκια ,και τους έβανε σε κδίκια.

6

Χύσαμε αίματα ποτάμι ,μέσα στη Μ. Ασία ,
Χάσαμε τόπους Αγίους ,από μια ανοησία .

7

Ελλάς, όταν έχεις δυο λιοντάρια ,να τα έχεις μονιασμένα ,
Γιατί σ' έχθρα αν θα πέσουν ,και διχόνοιας σκέψη βάνουν ,
με του χάρον το δρεπάνι ,όλα στάχτη θε να κάμουν ,
και τον τόπο θα ξεκάμουν . —

14^{ov}Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ1^Η

Είν' εποχή π' έχουν ισχύ ,
 κουβέντες άδειες των αστών ,
 είν' εποχή πλήθους δεινών ,
 κενών πολλαπλασιαστών .

2^η

Είν' εποχή των αριθμών ,
 κέρδους και απάντων υβριστών ,
 είναι δολίων εποχή ,
 και εγκλημάτων προσθετών .

3^Η

Είν' εποχή αφαίρεσης ,
 άξιων κι αξίων αρετών ,
 είν' εποχή των πλανευτών ,
 Χαμόγελου αφαιρετών .

4^Η

Είν' εποχή της ταραχής ,
 και έλευσης των πειρατών ,
 είναι της ισοπέδωσης ,
 της Αρμονίας διαιρετών . —

15^{ov}Των παλαιών ,

Τα χέρια τους ολόγυμνα ,γεμάτα με πληγές ,
 Ματώνανε φροντίζοντας ,της Φύσης τις
 πηγές.

Των τωρινών ,

Τώρα με χέρια μανεκέν ,ματώνουνε τη Φύση,
 Σαν άχρηστους κι αχάριστους ,μέλλει τους
 να τους Φτύσει . —

16^{ov}Ελλάδα Μάνα μοναξιάς

Ελλάδα Μάνα μοναξιάς ,ορφάνιας ,καταφρόνιας ,
 Με προδοσίες έζησες, τα πιο πολλά σου χρόνια ,
 Μα ζείς πάντα αιώνια .
 και όπως λέγει και ο εθνικός μας ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης :
 «Γιατί σε ακούσαμε οι πικροί στο έρμο σου ακρογιάλι,
 Τη νύχτα ναδερφώνεσαι με την ανεμοζάλη ,
 Και τη φωτιά του κεραυνού ζωσμένη στο πλευρό σου,
 Τη μανιασμένη θάλασσα να παίρνεις γι' άλογό σου .»

17^{ον}**Μάνα**

*Μαρία Μάνα του Χριστού ,και Μάνα των ανθρώπων ,
 Συ σωτηρίαν έφερες ,στο γένος των ασώτων .
 Ικέτες Σου βρισκόμαστε ,μπρος στο εικόνισμά Σου ,
 Κ' είναι μας παραμύθεια ,το Άγιο όνομά Σου .
 Δέξε μας την παράκλησιν ,ώ αγαθών Μητέρα ,
 Ω πλατυτέρα Ουρανών ,Δεσπότου Πρεσβυτέρα .
 Και κάμε σε όσους το ποθούν να γεννηθούν εκ νέου ,
 Στη φάτνη να προσέλθουνε ,αυτήν του Ναζωραίου .
 Να νοιώσουνε πως απαρχής ,βγαίνουνε απ' το χώμα ,
 Ν' ανταμωθούνε με το Φώς ,να δουν πως ζούν ακόμα. –*

18^{ον}**Χριστός Γεννάται**

*Χριστός γεννάται ,Θεού το σχέδιον ,
 Το επί Γης , Καινόν και Τέλειον .
 Χριστός γεννάται ,Θεού παιδίον ,
 Σωσμού τοις πάσι ,ανθρώποις σχεδίων .
 Χριστός γεννάται ,αρετών έλευσις ,
 Η εν ανθρώποις ,αιρετών κέλευσις .
 Γνώσαι ψυχή ,το Θεού μεγαλείον ,
 Αλήθειαν εύρες ,θεϊκόν εργαλείον .
 Αγγάλου φύσις ,Θεού σχολείον ,
 Νέον εδέχθεις ,Θεού βιβλίον .
 Θαύμα θαυμάτων ,των προφητών λόγοι ,
 Εν πράξει γεγόνασιν ,ήνπερ υμνούσιν ,οι θεολόγοι .
 Όνπερ προείπον ,προφήτες οι άγιοι ,
 Νυν προσκυνούσι ,ποιμένες και μάγοι .
 Τον εν Υψίστοις ,αγγέλοι υμνούσι ,
 Την γης Ειρήνην ,ποιμένες αγραυλούσι .
 Κλίμαξ ενώνει ,γην κι ουρανόν ,
 Κι άστρο στολίζει ,τον γαλανόν .
 Χριστός γεννάται ,χαίρου ψυχή μου ,
 Εν πάσαις αισθήσεσι ,κι εν πνέυματί μου . —
 (Χριστούγεννα 2008)*

19^{ον}

ΒΑΣΙΛΕΥ ΟΥΡΑΝΙΕ

1

«Των πόσων αγαθών της φύσεως ,
ο άσωτος , εστέρησα εμαυτόν ,
και ποίας ομορφίας καταχραστής ,
ανεδείχθην ο απαθής ,
τον πλούτον σου σπατάλησα , ο ακόρεστος ,
και εντολάς παρέβην ο παραντολών .

2

Την κληρονομίαν ανόμως εβίασα ,
και την αρμονίαν βαρβάρως διετάραξα,
το φως σωφροσύνης διόλου εξέλιπέ μοι ,
και της αγιοσύνης το πνεύμα ορών με απέδραμε.

3

Τις μοι επιβλέψει με ,τον ασεβήν ,
και τις μου το σώμα να σώσει τον ασωτήν ,
το βλέμμα εν ιδείναι αδύνατον ,
και χείρας αναστήναι ανίκανον,
νουθεσίας απέρριψα ο αναιδής ,
και παιδείαν ενέπαιζα ο αμαθής .

4

Η ψυχή μου ανίκανος ,
το έσχατον νεύμα προσφέρει προς Σε ,
της εσπλαχνίας να απλώσεις το χέρι ,Σοφέ ,
την εσχάτην την ώραν ασώτους ελέησον ,
και τους ανομούντας εις νόμον ενέταζον .

5

Της θείας τιμωρίας υμάς στέρησον ,
και εκ της αθλιότητος ,τους αθλίους ανάρρησον .

6

Του ασώτου την μνείαν επικαλούμαι ,
και την αυτήν συγχώρεσην ζητώ ο ανάξιος,
της δε φύσης ανάκαμψην τοις αναζίοις χάρισον,
μόνον εις Σε προσδοκώμεν οι ανάξιοι ,
και του Σού ελέους στους δούλους Σου χάρισον
τη αφάτω Σου φιλανθρωπία Χριστέ ο Θεός ,
ελέησόν ημάς , αμήν .»

Καλό Πάσχα φίλε Παναγιώτη Παναγόπουλε
22 Απριλίου 2008

20^{ον}

«ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΘ' ΥΜΑΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΟΨΕΣΘΑΙ»

Πρώτον εις ό,τι μας συνέβει ,εις ό,τι μας συμβαίνει , και εις ό,τι μέλλει να μας συμβεί .να σκεπτόμεθα τον Θεόν .

*Άλλα μεν δια ευχαριστία ,
 Άλλα δε διά μετάνοια ,
 Άλλα διά προσευχή ,
 Άλλα προς διόρθωση ,
 Άλλα προς επιδίωξη ,
 Άλλα προς εκδίωξη ,
 Άλλα διά ποσότητα ,
 Άλλα διά αθωότητα ,
 Άλλα διά αγιασμό ,
 Άλλα διά σωφρονισμό ,
 Άλλα προς γεύση ,(πνευματική) ,
 Άλλα προς θέση ,
 Άλλα προς το περισώζειν ,
 Άλλα προς το απολύειν ,
 Άλλα διά υπερβολή ,
 Άλλα διά οκνηρία ,
 Άλλα δια σοφία ,
 Άλλα διά την σφών ασάφεια ,(ημιμάθειά μας),
 Άλλα διά απάθεια ,
 Άλλα διά εμπάθεια ,
 Άλλα προς αποφυγή ,
 Άλλα προς ένταση ,
 Άλλα προς γαλήνη ,
 Άλλα προς ανακάλυψη ,
 Άλλα προς εγκατάλειψη ,
 Άλλα προς επιμέλεια ,
 Άλλα προς παραμέλεια ,
 Άλλα διά πρόσθεσιν ,
 Άλλα δια παράλειψιν .*

Πάντα προς Πίστη ,Αγάπη ,Σωφροσύνη ,Γνώση και Δικαιοσύνη ,Ομόνοια ,και Ειρήνη ,και πάσαν Αρετήν . Παν αγαθόν εκ Θεού ,πάν δε πονηρόν εκ του πονηρού, άγεται και φέρεται .

Ο γάρ Θεός γνώσις εστί ,και εν τη θεϊκή γνώσει , εύρομεν την αλήθειαν .

και ο μεν υπηρετών την εν Θεώ γνώσιν ,λειτουργός του Θεού εγκαλείται, ο δε ερευνητής της γνώσεως εν Θεώ, πρόδρομός της, θεϊκός . —

Προοίμια ορθόδοξα φθέγματα Ελλήνων φιλοσόφων

«Το γαρ ειδέναι οióμεθα ,όταν τα αίτια γνωρίσωμεν .» Πλάτων

(Θα πιστέψουμε στη γνώση ,όταν τα αίτια της παρουσίας της κατανοήσουμε, δηλ. θα πιστέψουμε στον Θεό όταν κατανοήσουμε την ανάγκη για την οποία μας ήλθε ,και πώς να μη γνωρίζεις την ανάγκη , αφού το λάθος του τρόπου που ζούμε μέχρι σήμερα, το κραυγάζει ;)

*

*«Ούκ ίσμεν το αληθές άνευ της αιτίας .» Αριστοτέλης
(δεν θα μάθουμε την αλήθεια , χωρίς το γνωστικό αίτιο που μας την παρέχει δηλ. τον Θεόν . ,<γνωστικό αίτιο είναι ο ίδιος ο Χριστός ,τον οποίον γνωρίσαμε με το έργο Του ,και βρήκαμε την αλήθεια για την αποστολή μας>).*

*

«Εάν με ρωτούσαν τι θα προτιμούσα να αδικήσω ή να αδικηθώ ,θα έλεγα να αδικηθώ .» Σωκράτης

*

ο Βίας είπε : «Ο άνθρωπος ,πρέπει να ζει καθαρή ζωή σαν να πρόκειται να πεθάνει κάθε στιγμή .»

ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ :
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΕΩΝΙΔΑ ΝΕΖΗ
Πάτραι ,1949

«ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

1^{ος}

ΘΑΛΗΣ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΣ

2^{ος}

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

3^{ος}

ΠΙΤΤΑΚΟΣ Ο ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

4^{ος}

ΒΙΑΣ Ο ΠΡΙΗΝΕΥΣ

5^{ος}

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ Ο ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ

6^{ος}

ΧΕΙΛΩΝ Ο ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ

7^{ος}

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΡΟΔΙΟΣ

8^{ος}

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ

9^{ος}

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

10^{ος}

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

11^{ος}

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ Ο ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΣ

12^{ος}

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

13^{ος}

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

14^{ος}

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

15^{ος}

ΠΛΑΤΩΝ

16^{ος}

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Ο ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

17^{ος}

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ο ΛΑΕΡΤΙΟΣ

18^{ος}

ΖΗΝΩΝ

Τι είπαν εν ολίγοις οι Φιλόσοφοι

1^{ος}

ΘΑΛΗΣ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΣ

«Γεννήθηκε το 640 π. Χ. και απέθανε το 548 π. Χ. σε ηλικία 92 χρόνων .

Ο Θαλής δοξολογούσε τον Θεό για δύο πράγματα :

Πρώτον ,διότι εγεννήθη άνθρωπος και δεύτερο γιατί εγεννήθη Έλληνα ,και όχι βάρβαρος .

Πρώτος ο Θαλής ονόμασε τον Θεό ,<Νούν> ,και edίδαξε ,ότι ο κόσμος που βλέπουμε ,ο τόσοσ αρμονικός ,έγινε από Νούν άναρχον και ατελεύτητον , και πρώτος την αθανασίαν της ψυχής.

Έλεγε συχνά ότι οι φρόνιμοι άνθρωποι ,δεν λένουν πολλά λόγια ,και ότι ποτέ δεν πρέπει να κάνουμε εκείνο που κατηγορούμε .

Στους συμπατριώτες του τους Μιλήσιους έλεγε πάντοτε, ότι η αληθινή ευτυχία ,έγκειται στην καλή υγεία και την λιτότητα .

Του Θαλή το γνωμικό «Γνώθι σαυτόν» ,χαράχτηκε στον ναό του Απόλλωνα στους Δελφούς .

Ο Θαλής επίσης ,παρεδέχετο ότι ο Ηλιος είναι σώμα αυτόφωτο ,και ότι η Σελήνη ,εδέχετο το φως από τον Ήλιο .»

2^{ος}

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

«Ο Σόλων κατήγετο από την Αθήνα και γεννήθηκε στη Σαλαμίνα το 635 π.Χ. ,απέθανε δε σε ηλικία 78 χρόνων, κατά το 560 π.Χ.

Ο Σόλων όρισε να διορίζονται ,ως άρχοντες της πόλεως, οι άριστοι στη διαγωγή και στην αγάπη προς την Πατρίδα . Συμβούλευε συχνά ,όταν ζητούν τη γνώμη σας ,για κάποιο πράγμα ,να μη λέτε ποτέ εκείνο που ευχαριστεί ,αλλά μόνο ό,τι είναι αληθινό και ωφέλιμο .

Ο καλύτερος σύμβουλος του ανθρώπου ,έλεγε ,είναι το λογικόν .

Όταν ρωτήθηκε ,ποια πολιτεία διοικείται καλά ,ο Σόλων απάντησε : <εκείνη η πολιτεία στην οποία οι πολίτες ,την αδικία που γίνεται στον άλλον την θεωρούν ότι γίνεται σε αυτούς ,και εξανίστανται> .

Στον Σόλωνα οφείλομε την περίφημη φράση την οποία τακτικά λέμε μέχρι σήμερα .και την οποία πρέπει να προσέχουν όλοι οι άνθρωποι :

<Μηδένα προ του τέλους μακάριζε> .

την οποία είπε προς τον βασιλεία της Λυδίας Κροίσο , ο οποίος εκαυχάτο για τα πλούτη του ,και ο οποίος αφού ηττήθηκε από τον βασιλιά των Περσών, Κύρο , έχασε τα πάντα .

Στους Αθηναίους που διεμερτύροντο εναντίων των θεών ,έγραψε την εξής επιστολή:

<Άνδρες Αθηναίοι ,μεγάλο άδικο έχετε ,να κατηγορείτε τους θεούς για τη δυστυχία σας .

την ανοησία σας να κατηγορείτε ,και τη μωρία σας , γιατί δεν εμπιστευτήκατε εμένα που αγαπώ την πατρίδα, και την έχω ωφελήσει , αλλά πιστεύσατε ένα άνθρωπο πονηρό .»

ΠΙΤΤΑΚΟΣ Ο ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

«Ο Πιττακός ,είχε καταγωγή από τη Θράκη ,γεν-νήθηκε όμως στη Μυτιλήνη ,το 652 π.Χ. και απέθανε το 570 π.Χ.

Ο Πιττακός επολέμησε και με τα λόγια ,και με τη διαγωγή του τη μέθη .

Ο Πιττακός είπε :

Α΄.) <Ανάγκα ουδέ οι θεοί μάχονται> δηλαδή ,στην ανάγκη υποκύπτουν και οι θεοί >.

Β΄.) <Αρχή άνδρα δείκνησι> ,δηλ. ο χαρακτήρας του ανθρώπου ,φαίνεται όταν αναλάβει ένα μεγάλο αξίωμα >.

Γ΄.) Μονάχα στα ελεύθερα πολιτεύματα μπορεί ο πολίτης να δείξει την έκταση του πνεύματός του .»

Δ΄.) Έλεγε δε πάντοτε στους μαθητές του ,ότι οι άνθρωποι πρέπει να υπομένουν με γενναιότητα τις δυστυχίες ,και να μη προλέγουν εκείνο που σκέπτονται να πράξουν ,γιατί αν αποτύχουν ,όλος ο κόσμος θα τους περιγελάσει .»

Ε΄.) Είπε ακόμη ότι η μελέτη είναι το ισχυρότατον όπλον .»

Στ΄) Ακόμη ετόνιζε στους μαθητές του την εξής σοφία :

«Μηδενί συμφοράν ονειδήσει ,η γαρ τύχη κοινή και το μέλλον άδηλον .»δηλαδή (κανέναν να μη περιπαίζεις για τη δυστυχία που τον βρήκε , γιατί σαν άνθρωπος που είσαι ,μπορεί και εσύ να βρεθείς στην ίδια θέση) .

Κάποτε το ερώτησαν :

α΄.)Τι είναι το πλέον ευμετάβλητο πράγμα ; απάντησε: <η ροή των υδάτων και η διάθεση των γυναικών .»

β΄.)Τι πρέπει να κάνει ο άνθρωπος ,όσον το δυνατόν αργότερα ; <Να δανείζεται χρήματα> .

γ΄.)Τι είναι άδηλον ; <το μέλλον > .

δ΄.)Τι είναι πιστόν ; <η γη > .

ε΄.)Τι είναι άπιστον ; <η θάλασσα> .

Ο Πιττακός ,είχε ένα παιδί ,τον Πυρραίον, ο οποίος πήγε κάποτε και έμεινε στην Κύμη της Ευβοίας .

Εκεί μια μέρα ,σε ένα κουρείο ,όπου εμαζεύοντο και συζητούσαν ,ένας νέος τον εφόνευσε κατά λάθος .

Οι άλλοι νέοι συνέλαβαν τον φονέα και τον πήγαν στον πατέρα του τον Πιττακό .

Ο Πιττακός αφού εξήτασε και επείσθηκε ,ότι έκαμε το έγκλημα χωρίς να το θέλει ,τον συγχώρησε ,τον άφησε ελεύθερο και είπε : <το ακούσιον έγκλημα είναι πάντοτε συγχωρητέον> . –

«Ο Βίας γεννήθηκε στην Πριήνη ,σύγχρονος του Πιττακού και έζησε όταν βασίλευε στην Λυδία ο Κροίσος . ο Βίας ήταν φιλοδίκαιος ,η δε μεγάλη του ηθική αξία φάνηκε από το εξής περιστατικό :

<Μια φορά ήλθαν πειρατές στην Πελοπόννησο , επλησίασαν στην Καλαμάτα και άρπαξαν πολλά κορίτσια από την Μεσσήνη .τα κορίτσια αυτά οι πειρατές τα έφεραν στην Πριήνη ,στην πατρίδα του Βιάντος και τα επούλησαν . ο Βίας αγόρασε όλα τα κορίτσια ,τα έφερε στο σπίτι του , τα περιποιήθηκε , και κατόπιν με πλούσια δώρα τα έστειλε πάλι πίσω στους γονείς των .

Η φιλόανθρωπος αυτή πράξη ,έδωσε στον Βιάντα άπειρη φήμη και ονομάσθη : Ηγεμόνας των σοφών.»

«Ο Βίας έλεγε συχνά ότι η υπερηφάνεια ,χωρίζει τους ανθρώπους και προξενεί μεγάλο κακό .»

Ακόμη έλεγε : «Να είμεθα μέτριοι και στη φιλία και στην έχθρα ,γιατί και οι φίλοι μας μπορεί να γίνουν εχθροί μας ,και οι εχθροί μας ,φίλοι μας .»

«Οι νέοι να προσέχουν την εκλογή του φίλου ,να μη μιλάνε ποτέ με βία , γιατί η βία αυτή δείχνει μανία.»

«Ο θυμός μάς ρίχνει στην ανυποληψία και περιφρόνηση των άλλων ,και ότι ,όταν δίνουμε υπόσχεση ,πρέπει με κάθε θυσία να την εκτελούμε.»

Ακόμα ο Βίας είπε : «Ο άνθρωπος ,πρέπει να ζει κα-θαρή ζωή σαν να πρόκειται να πεθάνει κάθε στιγμή»

Αλλού πάλι έλεγε :«Η καλή υγεία ,είναι δώρο Θεού, και το δώρο αυτό πρέπει να το διατηρούμε με φρόνιμη και καθαρή ζωή .»

Είπε ακόμη : «τους θεούς δεν πρέπει να τους επικαλούμεθα μόνο στην ανάγκη .»

*Ο Περίανδρος ,είναι από το γένος των Ηρακλειδών ,
γεννήθηκε στην Κόρινθο, όπου αργότερα έγινε τύραν-νος , το
668π.Χ. και απέθανε το 585 π.Χ.*

*Η ιστορία μας λέγει ότι ήταν σύγχρονος με το Πιττακό και
τον Βίαντα .*

*Ο Περίανδρος άφησε σαφείς γνώμες και συμβουλές,
εκ των οποίων αναφέρουμε μερικές από αυτές :*

Έλεγε :

*A) «Με την μελέτη και την εργασία κατορθώνονται όλα , και
τίποτα δεν αντιστέκεται στην εργασία .»*

*B) «Ο άνθρωπος, έλεγε, όταν κάμει μια καλή πράξη, δεν
πρέπει να περιμένει να πληρωθεί με χρυσάφι και ασήμι , αλλά
πρέπει να περιμένει μόνο αμοιβή από τη συνείδησή του .»*

*Γ)«Οι άρχοντες και οι βασιλείς έλεγε, για μόνη τους
ασφάλεια πρέπει να έχουν την αγάπη του λαού .»*

*Δ) «Η ησυχία ,έλεγε, είναι το ευτυχέστερον πράγμα στον
κόσμο .»*

*Ε)«Συνεβούλεψε ,οι άνθρωποι να ενδιαφέρονται περισσότερο
για τις τιμές και όχι για τις απολαύσεις , γιατί οι τιμές ,έλεγε,
είναι αθάνατες ,ενώ οι απολαύσεις πρόσκαιρες .»*

*ΣΤ) «Στην ευτυχία πρέπει να είμαστε μέτριοι ,και στη
δυστυχία φρόνιμοι .» επίσης έλεγε : «Πρέπει να κρατάμε το
μυστικό που μας εμπιστεύονται με κάθε θυσία.»*

*Ζ) «Στους φίλους μας πρέπει να είμαστε σταθεροί και όταν
ευτυχούν και όταν δυστυχούν.»*

«Ο Χείλων γεννήθηκε στη Σπάρτη περίπου το 600 π.Χ. και ήταν συνομήλικος του Περίανδρου.

Είπε το :

Α) «Σπεύδε βραδέως» ,ρητό ,που χιλιάδες άνθρωποι το λένε κάθε στιγμή ,ο ίδιος δε κανόνιζε τις υποθέσεις του αργά, όσο πρέπει, με βαθειά σκέψη και πολύ προσοχή .»

Στον Χείλωνα αποδίδεται και το ρητό:

Β) «Μηδέν άγαν» , δηλαδή όλα με το μέτρο, τίποτα υπερβολικό»

Ο Χείλων έλεγε ,ότι

Γ) «ο άνθρωπος ,όταν έχει το μυαλό του καθαρό μπορεί να προΐδει πολλά μέλλοντα ,και να κανονή-σει τη ζωή του όπως θέλει και τον συμφέρει .»

Ο Χείλων έλεγε συχνά στους ανθρώπους ,ότι τρία πράγματα είναι δύσκολα :

Πρώτον : «να φυλάζει κανείς το μυστικό του .»

Δεύτερον: «να υπομένει τις ύβρεις .»

και τρίτον: «να μεταχειρίζεται ο άνθρωπος καταλ-λήλως την περίσταση»

Δίδασκε ακόμη τις εξής μεγάλες σοφίες :

«Να πειθόμαστε και να υπακούμε στους νόμους .»

«Να σεβόμαστε τους μεγαλυτέρους ,και να μην θυμώνουμε .»

Έλεγε επίσης ,ότι η γλώσσα να μην προτρέχει της διανοίας, δηλαδή να σκεπτόμαστε πριν μιλήσουμε , και προ πάντων όταν πίνει κανείς να μη λέγει πολλά γιατί αμαρτάνει.»

Έλεγε ακόμη στους μαθητές του:

«Να μην κακολογούν ποτέ ,κανέναν ,γιατί δημιουρ-γούν εχθρούς ,και ακούν λόγια που τους θλίσουνε .»

«Να επισκέπτονται τους φίλους στις δυστυχίες , πε-ρισσότερο, από όταν ευτυχούν .»

«Ο ισχυρός δεν πρέπει να προκαλεί τον φόβο με την αυστηρότητά του ,αλλά πρέπει να είναι πράος για να τον αγαπούν .»

Ο Χείλων δίδασκε τους ανθρώπους ,ότι «η καλύτερη πολιτική σ' ένα κράτος είναι να διδάσκονται οι πολίτες να διοικούν καλά την οικογένειά τους .»

«Στη λύδια λίθο ,έλεγε, δοκιμάζεται ο χρυσός ,αλλά μπροστά στο χρυσό δοκιμάζεται ο χαρακτήρας του ανθρώπου .»

«Κάθε τι ,έλεγε ,να το μεταχειριζόμαστε μετρίως, ώστε αν μας λείπει ,να μη στεναχωρούμεθα.»

Είχε πει ακόμα την μεγάλη σοφία:

«Φίλει ως μισήσων και μίσει ως αγαπήσων.» δηλαδή :

(να αγαπάμε έτσι σαν να πρόκειται να μισηθούμε , και να μισούμε με τέτοιο τρόπο ,ωσάν να πρόκειται να αγαπηθούμε, να γίνουμε φίλοι.) δηλαδή , «να είμαστε πάντοτε μέτριοι στα αισθήματά μας.»

Είπε ακόμα ότι : «Δεν πρέπει να αγαπάμε πράγματα μεγαλύτερα από τις δυνάμεις μας.»

Ακόμη είπε : «Το λιγότερον ασφαλές πράγμα είναι το μεγαλείο των βασιλέων, και ευτυχής είναι ο ηγέτης εκείνος που θα κατορθώσει να αποθάνει στο κρεβάτι του, και όχι στα πεδία των μαχών.»

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΡΟΔΙΟΣ

Ο φιλόσοφος αυτός ,μας λέγει η ιστορία ,εκτός του ότι υπήρξε ένας απ' τους επτά σοφούς της αρχαίας Ελλάδος, στάθηκε και σε όλη του την ζωή ευτυχής . Ευτυχής ως πολίτης, ευτυχής ως σύζυγος ,ευτυχής σαν πατέρας .

Και για τον λόγον αυτόν ,ονομάσθαι φιλόσοφος ο ευδαίμων. Γεννήθηκε στην Λίνδο της Ρόδου ,τον 6^{ον} αιώνα π.Χ. στην εποχή του Σόλωνα ,με τον οποίον ήταν συνομήλικος ,και έζησε 70 χρόνια .

Έλεγε συχνά ο Κλεόβουλος:

«Το μεγαλύτερο κακό στον άνθρωπο είναι η μωρία , η οποία τον οδηγεί σε άτιμες πράξεις .»

«Μία απ' τις μεγαλύτερες αρετές είναι η τάξη στα πράγματα, και η μέτρια χρήση όλων.»

Ο Κλεόβουλος είπε το περίφημο: «Παν μέτρον άριστον.»

«Το μεγαλύτερο κακό ,έλεγε, που μαστίζει την Κοινωνία, είναι η ημιμάθεια ,και η φλυαρία.»

«Έλεγε πάντοτε στους μαθητές του να έχουν υψηλά φρονήματα ,γιατί από τις σκέψεις έρχονται στα έργα.»

(Το ξενόφερτο σήμερα είναι :σκέψου θετικά).

Έλεγε ακόμη: «Νουν ηγεμόνα ποιού» = (το μυαλό μας να είναι βασιλιάς μας, και αυτό να οδηγεί τις σκέψεις και τις πράξεις μας .)

«Να ευεργετούμε έλεγε, τους φίλους και τους εχθρούς, γιατί έτσι διατηρούμε τους φίλους και κερδίζουμε τους εχθρούς.»

Έλεγε επίσης : «Ηδονής κράτει .» = (πρέπει να περιφρονούμε τις ηδονές και τις απολαύσεις ,γιατί καταστρέφουμε την υγεία μας ,που είναι δώρο Θεού).

«Να ανατρέφουμε καλά τα παιδιά ,και ποτέ να μην περιγελούμε τους δυστυχείς ,γιατί καμιά φορά μπορεί να γίνουμε κι εμείς τέτοιοι.»

«Όταν η τύχη σου γελά ,έλεγε, να μην υπερηφανεύεσαι , και όταν σου στρέφει τα νώτα , να μην εξευτελίζεσαι.»

Έλεγε δε : «Να παίρνεις γυναίκα ανάλογα με την κοινωνική σου κατάσταση, γιατί αν πάρεις ανώτερή σου , όλοι οι συγγενείς της θα σου γίνουν αφεντικά»

Οι συμπατριώτες του ,όταν πέθανε ,έγραψαν στον τάφο του: «Η θαλασσοχαρής Λίνδος και πατρίς του, καταπενθεί διά τον θάνατον του σοφού Κλεόβουλου.»

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ

Ο Επιμενίδης ήλθε στην Αθήνα το 590 π.Χ. και λέγεται ότι αποκοιμήθηκε σε μια σπηλιά για 50 χρόνια ,όταν τον έστειλε ο πατέρας του στα χωράφια για ένα πρόβατο.

Στο γυρισμό ,επειδή κουράστηκε από τη ζέστη , μπήκε σε μια σπηλιά να ξεκουραστεί ,μέχρι να περάσει η ζέστη.

Εκεί κοιμήθηκε 57 χρόνια ,και όταν ξύπνησε ,είδε όλα γύρω του άγνωστα .

Τούτο του φάνηκε περίεργο ,γιατί νόμησε ότι κοιμήθηκε λίγες στιγμές .

Τρέχει αμέσως στο σπίτι του πατέρα του ,και βρίσκει τον μικρότερο αδελφό του ,γέροντα .

Λέγουν ακόμη ότι έζησε 154 χρόνια ,και άλλοι 157, και άλλοι ακόμη ότι έζησε ,299 .

Η ιστορία λέγει ότι γεννήθηκε στην Κνωσό της Κρήτης , το 659 π.Χ. και ήκμασε στην Κρήτη όταν ζούσε ο Σόλων στην Αθήνα .

Η ζωή του ήταν τίμια και ενάρετη ,και γιαυτό τον λόγο οι σύγχρονοί του τον θεώρησαν άγιο ,εσέβετο πάρα πολύ την μητέρα του Βαλτήν και όλοι πίστευαν ότι πολλές φορές του φανερώθηκε ο Θεός, γιατί από μικρό παιδί είχε επιδοθεί στη θεία λατρεία.

Τον έφεραν δε οι Αθηναίοι στην Αθήνα , προκειμένου να τους απαλλάξει από το Κυλώνειον άγος ,και βοήθησε και τον Σόλωνα ,να φτιάξει σωστούς νόμους .

Έγραψε ποιήματα στα οποία κατηγορούσε τους συμπατριώτες του ,τους Κρήτες ,για τους οποίους έλεγε συχνά ότι : «Οι Κρήτες είναι πάντοτε ψεύτες και κακά θηρία .»

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

Ο Πυθαγόρας γεννήθηκε στη Σάμο κατά το 580 π.Χ. και απέθανε το 490 π.Χ. στο Μεταπόντιον .

«Ομιλούσε πάντοτε με χρησμούς (αινιγματικά), σαν τον Πύθιον Απόλλωνα ,γιαυτό ονομάσθει και Πυθαγόρας .»

«Ο Πυθαγόρας edίδασκε την μετεμψύχωση ,και έλεγε ακόμη ότι το κρέας βλάπτει τον άνθρωπο .και η χορτοφαγία ωφελεί, και μας φέρει ,μακροζωία .»

Ο Πυθαγόρας ,ασχολούμενος με την αστρονομία , ανακάλυψε ένα αστέρι που φαίνεται το πρωί και λέγεται «Εωσφόρος», και το ίδιο αστέρι ,που φαίνεται το βράδυ, και λέγεται «Έσπερος .»

Ο ίδιος ανακάλυψε ένα θεώρημα της Γεωμετρίας , και το οποίον φέρει το όνομά του, <Πυθαγόριον Θεώρημα> .»

Στους μαθητές του ομιλούσε με αινίγματα (παραβολές), π.χ. έλεγε : «Να μην υπερπηδούν τον ζυγόν ,δηλαδή ,να μην απομακρύνονται από την δικαιοσύνη .»

«Να μη βαδίζουν στις λεωφόρους» ,δηλ. να μην ακολουθούν εύκολα την γνώμη του άλλου .»

«Να μη τρώνε την καρδιά τους .» δηλ. (Να μη λυπούνται τόσο και καταστρέφουν την υγεία τους.)

Επίσης τους συμβούλευε να είναι σεμνοί και καθαροί ,να είναι εργατικοί και να μην είναι άνεργοι και να τρώγουν απ' τα έτοιμα .»

«Να μην είναι υπερβολικοί ,ούτε στη χαρά ,ούτε στη λύπη, και να γυμνάζονται καθημερινά.»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Ο Ηράκλειτος γεννήθηκε στην Έφεσο ,λέγεται ότι γεννήθηκε το 540 π.Χ. και απέθανε το 470 π.Χ.

Ο Ηράκλειτος λέγεται ότι «έκλεγε για την αθλιότητα των ανθρώπων .»

«Οι λαοί ,έλεγε ο Ηράκλειτος ,πρέπει να αγωνίζονται για την διατήρηση των καλών νόμων, με όση δύναμη πολεμούν για την υπεράσπιση της ελευθερίας των .»

Έλεγε ακόμη ,ότι: «μεταξύ των ανθρώπων δεν πρέπει να υπάρχει μνησικακία, γιατί το ελάττωμα αυτό ,είναι χειρότερο απ' την φοβερότερη πυρκαγιά.»

Έλεγε επίσης ότι, «αν θέλουν οι άνθρωποι να μη γί-νονται επαναστάσεις ,δεν πρέπει να ζουν στην πολύ-τέλεια ,αλλά να γίνουν εγκρατείς και λιτοδίαιτοι».

«Κάποτε τον ρώτησαν γιατί δεν μιλάει και απάντησε για να ομιλείτε εσείς.»

Ο Ηράκλειτος είπε την φράση την οποία επεναλαμβανουμε και εμείς καθημερινά : «Τα πάντα ρεί», = (ότι δηλαδή στον κόσμο τα πάντα συνεχώς αλλάζουν και μεταβάλλονται .

Τίποτε δεν μένει στάσιμο ,όλα κινούνται ,και με την διαρκή αυτή κίνηση ,όλα εξελίσσονται και ξαναδημιουργούνται .»

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ

Ο Αναξαγόρας γεννήθηκε στις Κλαζομενές της Ιωνίας , το 505 π.Χ. και απέθανε το 427 π.Χ.

«Ο Αναξαγόρας ,πρώτος από όλους τους Έλληνες , εξέδωσε σύστημα φιλοσοφίας ,και πρώτος από όλους τους φιλοσόφους παραδέχθηκε ως αρχή της δημιουργίας , <Ένα Νουν άπειρον> .»

Με την θεωρία του αυτή διατύπωσε την ύπαρξη του πνευματικού παράγοντα στον κόσμο .

Έλεγε ότι: «Νους, έδωσε την κίνηση στον κόσμο , ετακτοποίησε την ύλη και διαμορφώθηκε το σύμπαν, με τάξη και αρμονία.»

Ακόμη πίστευε ότι: «ο Νους αυτός ,είναι ο μόνος Θεός και ποιητής του κόσμου.»

Στην αρχή, έλεγε ότι: «η ύλη ήταν μία μάζα, όταν επέδρασε ο νους δημιουργήθηκε ο κόσμος ,και κάτω έμεινε η γη και πάνω το πυρ και στη μέση ο αέρας, και ότι απ' τη γη αποσπαστήκανε ,ο ήλιος ,η σελήνη, και τα άστρα.»

Ο Αναξαγόρας παραδεχόταν η ύλη διαιρείται σε άπειρα μικρά μόρια ,τα οποία είναι μεταξύ των όμοια, και την αρχή αυτή την ονόμασε «Ομοιομέρεια» .

Επίσης παραδεχότανε ,σε αντίθεση με τον Δημόκριτο , ότι τα άτομα της ύλης είναι σύνθετα , και χιλιάδες χρόνια μετά οι επιστήμονες έκαναν την διάσπαση του ατόμου της ύλης ,και έφτιαζαν την ατομική βόμβα .»

Όταν πέθανε ο γιος του ,λέγεται ότι δεν στενοχωρή-θηκε καθόλου, λέγοντας ότι : «γνώριζα ότι γέννησα θνητόν»

Για την πίστη του οδηγήθηκε σε δίκη ,και καταδικά-στηκε σε θάνατο, αλλά τον υπερασπίστηκε ο Περι-κλής και μετριάστηκε η ποινή του σε χρηματικό ποσόν και εξορία.»

Δέχθηκε την τιμωρία του ,αλλά του εδόθη έτσι και η ευκαιρία να ταξιδέψει στην Αίγυπτο και σε πολλά άλλα ξένα μέρη, και έτσι εγνώρισε τις συνήθειες πολλών λαών.»

Τέλος ,ξαναγύρισε στην πατρίδα του τις Κλαζομενές .

Ο Διογένης ο Λαέρτιος μας πληροφορεί ,ότι :

«ο Αναξαγόρας απέθανε στην Λάμψακο.»

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ

Λέγεται ότι ο Δημόκριτος γεννήθηκε στη Μίλητο ,και επειδή έζησε στα Άβδηρα, ονομάσθηκε Αβδηρίτης .

Η πιο σωστή άποψη .πάντως είναι ,ότι γεννήθηκε στα Άβδηρα ,το 470 π.Χ.

Ο Δημόκριτος είναι ο φιλόσοφος που διατύπωσε τη θεωρία του ατόμου, και που σήμερα τόσο μεγάλος θόρυβος γίνεται ,ο οποίος αφορά την ατομική βόμβα.

Ο Δημόκριτος υποστήριζε ,ότι το άτομο είναι το τελευταίο μικρότατο τεμάχιο της ύλης ,και το οποίο είναι αδιαίρετο και δεν χωρίζεται πλέον .(Αντιθέτως ο Αναξαγόρας ,όπως είδαμε πιο πάνω ,υποστήριζε ότι και το άτομο είναι σύνθετο.)

Έγραψε περί τα 60 βιβλία ,ηθικά ,μαθηματικά, αστρονομικά, πολιτικά, ιατρικά, φυσικά, μουσικά, γεωγραφία.

Λέγεται ότι στο τέλος της ζωής του τυφλώθηκε και ότι προέβλεψε τον θάνατό του, και ότι απέθανε 109 ετών.»

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

«Η ιστορία μας λέγει ,ότι ο Εμπεδοκλής γεννήθηκε το 495 π.Χ. ,και απέθανε το 435 π.Χ. και ότι υπήρξε μαθητής του Πυθαγόρα ,αναφέρει επίσης ότι γεννήθηκε στον ακράγαντα της Σικελίας .

Ο Εμπεδοκλής είπε ότι : «Όλοι οι πολίτες πρέπει να είναι μεταξύ των ίσοι.»

Παραδέχεται δε ότι : «τέσσερα είναι τα πρωταρχικά στοιχεία του κόσμου, το νερό ,η γη ,ο αέρας ,και η φωτιά, και ότι δύο είναι οι δυνάμεις που κινούν τα στοιχεία αυτά ,η αγάπη ,και η διχόνοια .»

(Μήπως πρέπει να σταθούμε λίγο σε αυτή την παραδοχή του Εμπεδοκλή ,βλέποντάς την από θεολογική σκοπιά, γιατί με ποια στοιχεία δημιούργησε ο Θεός τον άνθρωπο;

Παρά με νερό, χώμα, πύρινο πνεύμα, και πνοή αέρος ,και τον εφοδίασε με αγάπη και διχόνοια ,η μεν αγάπη του εφάνει με την δημιουργία του κόσμου ,με τον οποίον ευεργέτησε τους πρωτοπλά-στους ,και η διχόνοια η οποία εφάνει αμέσως μετά στα τέκνα των πρωτοπλάστων, Κάην και Άβελ .)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ο Σωκράτης θεωρήθηκε από όλους τους σύγχρονούς του ,ως ο πλέον σοφός, ο πλέον ενάρετος, και ο πλέον φωτισμένος φιλόσοφος, από όσους είδαν οι αιώνες της ειδωλολατρίας . Γεννήθηκε στην Αθήνα το 468 π.Χ. και απέθανε το 399 π.Χ. αφού έζησε 70 χρόνια ,

Η σύζυγός του Σωκράτη ονομαζόταν Ξανθίππη, ήταν δύστροπη και γκρινιάρα και κάθε μέρα βασάνιζε τον Σωκράτη . Αλλά ο Σωκράτης την υπέμενε χωρίς να γογγύζει και έλεγε: «Αν κατορθώσω να υποφέρω την Ξανθίππη, τότε θα μπορέσω να υπομείνω όλες τις δυσκολίες του βίου.»

Ο Σωκράτης επειδή έβλεπε ότι οι φυσικές επιστήμες δεν ωφελούν τον φιλόσοφο για να γίνει αγαθός και φιλόανθρωπος, άρχισε να καταγίνεται με τα ηθικά προβλήματα και να ασχολείται με την μελέτη των ηθών, και έτσι ανεδείχθει σαν θεμελιωτής της ηθικής φιλοσοφίας, Πρώτος ο Σωκράτης ασχολήθηκε με τον άνθρωπο, και εξέτασε τα πράγματα της ηθικής και της αρετής του ανθρώπου.

Ο Σωκράτης ήταν διδάσκαλος της αρετής και ήθελε ο άνθρωπος πρώτον να λάβει γνώση του εαυτού του, δεύτερον να ξυπνήσει την συνείδησή του και να γίνει ηθικός, και τρίτον να πιστεύει.

Ο Σωκράτης γνώριζε καλά τον εαυτό του και είναι αυτός που είπε: «έν οίδα , ότι ουδέν οίδα».

Ο Σωκράτης είχε πεί ότι η Θεία πρόνοια προνοεί για όλους τους ανθρώπους.»

Έχει πει επίσης ότι: «και απ' τον πατέρα, και απ' την μητέρα, και από όλους τους προγόνους μας, η πατρίδα είναι το αγιότερο και τιμιότερο.»

ΠΛΑΤΩΝ

Ο Πλάτων θεωρείται ο μεγαλύτερος από όλους τους φιλοσόφους .

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 428 π.Χ. και απέθανε το 348 π.Χ. αφού έζησε 80 χρόνια, και κατ' άλλους 91.

Το αρχικό του όνομα ήταν Αριστοκλής, αλλά ονομάσθαι Πλάτων, γιατί ήταν ψηλός με όμους πλατείς και μέτωπο πλατύ .Ήταν 20 ετών όταν έγινε μαθητής του Σωκράτη. Λέγεται ότι ο Δημοσθένης αφού άκουσε τον Πλάτωνα να ομιλεί περί αθανασίας της ψυχής, είπε ότι τότε είναι προτιμότερο κανείς να «προτιμά τον ένδοξο θάνατο παρά τον αισχρό βίο» .

Ο Πλάτων αγαπούσε πάρα πολύ την γεωμετρία , την οποία θεωρούσε αναγκαία στην φιλοσοφία, γιαυτό έγραψε και στην είσοδο της Ακαδημίας του: «Μηδείς αγεωμέτητος εισίτω». Η φιλοσοφία του Πλάτωνα στηρίζεται προ πάντων στις ιδέες. Η ιδέα έλεγε ,είναι η ουσία όλων των όντων και οι ιδέες κυβερνούν τον κόσμο ,και ότι ανώτερη ιδέα είναι η ιδέα του αγαθού.

Πολλοί πιστεύουν ότι ο Πλάτων γνώρισε τον αληθινό Θεό . Κατά παράδοξο τρόπο δε ο Πλάτων απέθανε την ημέρα των γενεθλίων του και ετάφει στην Ακαδημία του. —

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ο Αριστοτέλης, είναι ο μεγαλύτερος και σπουδαιότερος φιλόσοφος του αρχαίου κόσμου.

Γεννήθηκε στα Στάγειρα της Μακεδονίας το 384 π.Χ. και απέθανε το 321 π.Χ. σε ηλικία 63 ετών.

Σπούδασε στην Αθήνα επί είκοσι χρόνια , Φιλοσοφία, στην Ακαδημία του Πλάτωνα.

Έτρωγε λίγο ,και λίγο κοιμόταν .

Μάλιστα λέγεται ,ότι όταν ξάπλωνε να κοιμηθεί , άπλωνε έξω απ' το κρεβάτι το χέρι του με το οποίο κρατούσε μια σιδερένια σφαίρα ,και μόλις τον έπαιρνε ο ύπνος ,του έπεφτε η μπάλα και σηκωνόταν και συνέχιζε τη μελέτη του.

Όταν ο Αλέξανδρος έγινε 14 ετών, ο πατέρας του ο Φίλιππος κάλεσε τον Αριστοτέλη και τον έκανε διδάσκαλό του γιού του, και επί 8 χρόνια τον edίδαξε ακόμη και απόρρητα πράγματα ως λέγεται.

Ο Αριστοτέλης διαίρεσε την φιλοσοφία του σε πρακτική και θεωρητική .

Πρακτική είναι η φιλοσοφία η οποία μας διδάσκει :

1) Αλήθειες που κανονίζουν τις ενέργειες του πνεύματος όπως η λογική.

2) Γνώμες για το πώς πρέπει να ζούμε σωστά, στον κοινωνικό μας βίο, όπως ηθική και πολιτική.

Θεωρητική δε είναι η φιλοσοφία η οποία μας αποκαλύπτει αλήθειες για τον πνευματικό κόσμο.

Είπε ακόμη ότι τρεις είναι οι αρχές των φυσικών πραγμάτων : Η στέρηση, η ύλη , και το είδος.

Και για να το αποδείξει είπε ότι η ύλη από την οποία κάνει κανείς κάτι, πρέπει τα υλικά τα συνιστώντα αυτό που θέλει, πρέπει να έχουν έλλειψη το ένα του άλλου.

Ο Αριστοτέλης εξετάζοντας ποια πράγματα φέρνουν την ευτυχία στον άνθρωπο, κατακρίνει τις απολαύσεις και τις διασκέδασεις ,τους φιλόδοξους και τους φιλάργυρους.

Ο Αριστοτέλης είπε ότι η ευτυχία ευρίσκεται στην αρετή και την μόρφωση, και ότι η ευγενεστέρα ενέργεια της διανοίας μας είναι να παρατηρούμε τα ουράνια σώματα και προ παντός να εξετάζουμε το υπέρτατο Ον.

Ο Αριστοτέλης πιστεύει στο υπέρτατο Ον, το οποίον προνοεί για τον κόσμο.

Ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι η ευδαιμονία και η ευτυχία ,συμπληρώνονται από τρία πράγματα:

- 1) Από τα αγαθά του πνεύματος, σύνεση και φρόνηση,
 2) Από την υγεία και την ωραιότητα,
 και 3^{ον}) Από τα αγαθά της τύχης, δηλ. τον έντιμο πλούτο και την ευγένεια.

Η κακία φέρει την δυστυχία στον άνθρωπο.

Ο Αριστοτέλης παραδέχεται τρία είδη φιλίας:

Την συγγενική, την ερωτική, και την φιλοξενική.

Όταν τον ρώτησαν τι είναι φιλία ; απάντησε :

«Μία ψυχή σε δύο σώματα.»

Είπε ακόμη ότι οι ιδέες αρχίζουν απ' τις αισθήσεις.

Εκτιμά ότι από όλα τα πολιτεύματα προτιμότερο είναι το μοναρχικό, αρκεί ο άρχων να είναι ικανός και αγαθός.

Γιατί στη δημοκρατία διοικούν πολλοί και αδιαφορούν για το κράτος, αγωνιζόμενοι για το ποιος θα επικρατήσει.

Ακόμη ότι πρέπει να κάνει ο καθένας το καθήκον του προς την πατρίδα ,και δεν είναι δουλεία αλλά σωτηρία ,το να ζούμε για την πατρίδα.

Όταν ρωτήθηκε , τι κερδίζουν οι ψεύτες, απάντησε: το να μη γίνονται πιστευτοί όταν λένε την αλήθεια.

Τον ρώτησαν :ποιο πράγμα εξαφανίζεται γρηγορότερα; και απάντησε: η ευγνωμοσύνη.

Για τα παιδιά έλεγε ότι έχουν ανάγκη από : ευφυΐα, από άσκηση, και από μάθηση.

Όταν κάποιος καυχήθηκε ότι είναι από μεγάλη πόλη (μεγάλο τζάκι), του είπε : μη δίνεις σημασία σε αυτό, αλλά στο εάν εσύ είσαι άξιος της μεγάλης πόλεως(της σπουδαίας καταγωγής σου) .

Μια ημέρα παρατηρώντας τους ανθρώπους είπε:

«Πολλοί μαζεύουν χρήματα, σαν να πρόκειται να ζήσουν αιωνίως, και άλλοι τα σπαταλούν σαν να πρόκειται να πεθάνουν αύριο». –

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ο Διογένης γεννήθηκε στη Σινώπη, πόλη της Παφλαγονίας το 414 π.Χ. και απέθανε το 324 π.Χ. έζησε δηλαδή 90 έτη.

Υπήρξε μαθητής του Αντισθένη και μαθητής του Σωκράτη.

Κατηγορήθηκε με τον πατέρα του ως παραχαράκτης, αλλά διέφυγε την σύλληψη ερχόμενος στην Αθήνα .

Στην Αθήνα ήταν ξένος ,δεν είχε φίλους και κανείς δεν τον βοηθούσε, γιαυτό έζησε φτωχικά.

Μια μέρα τον ρώτησαν ποια ώρα πρέπει να τρώγει ο άνθρωπος; Και τους είπε: «αν είναι πλούσιος, όταν θέλει, αν είναι φτωχός όταν έχει.»

Ο Διογένης συχνά έλεγε : «Όταν βλέπω τους φιλόσοφους και τους γιατρούς, παραδέχομαι ότι ο άνθρωπος είναι ανώτερο ον, όταν βλέπω τους πλούσιους και τους υπερήφανους, τότε λέγω ότι ο άνθρωπος είναι μάταιον ζώον.»

Κατηγορούσε τους μουσικούς, γιατί φρόντιζαν να είναι σύμφωνα τα όργανά τους, ενώ τα μυαλά τους δεν συμφωνούν με την λογική.

Κατηγορούσε τους ρήτορες, γιατί ενώ λένουν ωραία πράγματα, οι πράξεις τους είναι αντίθετες με όσα λένουν.

Κάποτε κάποιος κλέφτης τον κατηγορούσε για την φτώχεια του, και ο φιλόσοφος απάντησε:

«Η φτώχεια δεν τιμωρείται ,ενώ η κλοπή ανεβάζει τον κλέφτη στην αγχόνη.»

Μια μέρα άναψε ένα λυχνάρι και γύριζε στους δρόμους .

Όταν τον ρώτησαν γιατί το κάνει αυτό, απάντησε:

«Άνθρωπο θέλω να βρω» .

Όταν τον συνάντησε ο Μ. Αλέξανδρος του λέγει:

«Είμαι ο Μ. Αλέξανδρος ο βασιλιάς, κι εγώ είμαι ο Διογένης ο σκύλος» του απάντησε.

Δεν φοβάσαι; Τον ρώτησε ο Μ. Αλέξανδρος, κι ο Διογένης ρωτά: «Είσαι καλός ή κακός;»

Καλός, του απαντά ο Μ. Αλέξανδρος,

«Τότε τι να φοβηθώ;» του απάντησε ο φιλόσοφος.

Όταν ο Αλέξανδρος τον ρώτησε :σε τι θέλεις να σε βοηθήσω;

Ο Διογένης του είπε τον περίφημο λόγο:

«Θέλω να παραμερίσεις, γιατί μου κόβεις εκείνο που δεν μπορείς να μου δώσεις (εννοώντας,τον ήλιο).

Όταν πάλι τον ρώτησαν: «ποιο θηρίο δαγκώνει με θανάσιμο τρόπο;» απάντησε:

«Από τα άγρια θηρία, ο συκοφάντης, από τα ήμερα ο κόλακας».

*Ο Διογένης, όταν κάποτε είδε έναν νέο να κοκκινί-ζει, είπε:
«Μπράβο παιδί μου, γιατί έχεις το χρώμα της αρετής».
Κάποτε πάλι τον ρώτησαν ,γιατί τον λένε σκυλί; Και ο
φιλόσοφος είπε: «Γιατί χαϊδεύω όσους μου δίνουν,
γαυγίζω όσους δεν μου δίνουν, και δαγκώνω τους κακούς». —*

ΖΗΝΩΝ

Ο Ζήνων ήταν ιδρυτής της Σχολής των Στωικών.

Στη Σχολή του, πίστευαν, ότι σκοπός του ανθρώπου είναι να ζει κατά φύσιν, δηλαδή να μη κάνει ο άνθρωπος τίποτε εναντίον του λογικού, γιατί το λογικόν είναι νόμος γενικός σε όλους τους ανθρώπους.

Πίστευαν ακόμη, ότι «μόνον η αρετή κάμει τους ανθρώπους ευτυχείς, αλλά η αρετή χωρίς αμοιβή.»

Έλεγε ακόμη, ότι «ωφέλιμο είναι μόνο το τίμιο.»

Επίσης πίστευαν ότι ο σοφός δεν πρέπει να φοβάται, και ότι ο χαρακτήρας του πρέπει να είναι αυστηρός, εγκρατής και ειλικρινής, και να σέβεται τους θεούς.

Ο Ζήνων δίδασκε ότι στον κόσμο υπάρχουν δύο μόνον αρχές: «Το ενεργούν και το πάσχον», δηλ. ο Θεός και ο Κόσμος.

Ο Ζήνων γεννήθηκε στην Κύπρο και απέθανε στην Αθήνα, όπου και edίδαξε στη Σχολή του για 58 έτη.

Ποτέ δεν ασθένησε, και πέθανε σε ηλικία 90 ετών, το 260 π.Χ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επίλογος περί των σοφών.

«Μπορούμε να πούμε ότι όλοι αυτοί, είπαν για την ζωή του ανθρώπου μεγάλες αλήθειες, γιατί και αυτούς τους φώτισε, για την ευσέβεια που είχαν, ο αληθινός Θεός, όπως τους Προφήτες, ο οποίος αργότερα φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού.

Έτσι με την διδασκαλία τους και με τα συγγράμματά τους, εμόρφωσαν τους Έλληνες, και οι Έλληνες τους άλλους λαούς, και έτσι έγινα όλοι ικανοί να δεχθούν τις υψηλές αλήθειες της Χριστιανικής Θρησκείας.»

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΔΙΑΦΟΡΑ

«Ἔσται του ρήτορος η λέξις μετέχουσα μιμήσεως και διηγήσεως , σμικρόν δε τι μέρος εν πολλῷ λόγῳ της μιμήσεως .»= (του ρήτορα ο λόγος να είναι και απ' τα δύο, και μίμηση και καθαρή διήγηση ,αλλά μικρό μονάχα μέρος σε ολόκληρο το λόγο να είναι μίμηση) .

<Πλάτωνος Πολιτεία ,§ 395 b-c> .

2

«Ὅλοι σας να ἔχετε οδηγό τις ρήσεις των αρχαίων φιλοσόφων και των Αγίων Γραφῶν ,και να διατηρηθεῖτε σε σωφροσύνη και εγκράτεια ,γιατί και οι δύο αυτές αρετές κτίζουν το παλάτι της υγείας, της τιμῆς και της σοφίας .»

3

Εγείρα = (η ημέρα που ἔφυγε ο Μωάμεθ από τη Μέκα και πήγε στη Μεδίνα , 4 Ιουλίου 622 μ. Χ. , ημερομηνία από την οποία αρχίζει η χρονολογία των Μωαμεθανών ,όπως είναι για τους Χριστιανούς ,η Γέννηση του Χριστού .»

4

«Οι σκληροί νόμοι ,έλεγαν οι αρχαίοι ,δεν χρειάζονται στους χρηστούς πολίτες ,ενώ δεν ωφελούν για τους κακούς ,γιατί αυτοί , ό,τι νόμοι και να υπάρχουν ,θα το κάμουν αυτό που θέλουν .»

5

«Ἡθέων τε και αξιών θεράποντα κατεκτάνατε , εξίθειτε οἴκου τε και

νηού .»=(σκοτώσατε τον υπηρέτη τον ηθῶν και των αξιών, αποβάλλεστε λοιπόν ὅλοι ,ἔξω του οἴκου και του ναού) .

<Ιαμβικοί και Ελεγειακοί Ποιητές>,τομ. Α'.σελ. 51,§ 14 G

6

«Ἡ Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται ,διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητος , διότι ἔμαθε τους πολίτες να θεωρούν την αυθάδεια ως δικαίωμα ,την παρανομία ως ελευθερία , την αναίδεια του λόγου ως ισότητα και την αναρχία ως ευδαιμονία .»

(Ισοκράτης , 436-338 π. Χ.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μέρος τρίτον:(ΑΓΙΩΝ ΛΟΓΟΙ)

1

«Οὐ γάρ εσμέν ως οι πολλοί , καπηλεύοντες τον λόγον του Θεού , αλλά ως εξ ειλικρινείας ,αλλά ως εκ Θεού . κατ' ενώπιον του Θεού εν Χριστώ λαλούμεν .» Κορ. Β΄.κεφ. β΄.

2

«Έγειρε ο καθεύδων ,και ανάστα εκ των νεκρών ,και επιφαύσει σοι ο Χριστός .Βλέπετε ούν ,πώς ακριβώς περιπατείτε ,μη ως άσοφοι ,αλλ' ως σοφοί .»Εφεσ.ε΄.

3

«Αθλήσεως καύχημα και στεφάνων αζίωμα ,οι ένδοξοι αθλοφόροι , περιβέβληνται Σε Κύριε .»

4

«Η νίκη του ανθρώπου επί του ακατανόμαστου , αποτελεί εκπλήρωση της αποστολής του Χριστού , που ήρθε για να καταργήσει τον το κράτος έχοντα του θανάτου ,δηλαδή τον ακατανόμαστο.» Εβρ.β΄.14

5

«Την εποχή της ηθικής και θρησκευτικής αποστασίας, η αγάπη θα ψυχρανθεί ,η ειρήνη θα εκλείψει, ο φθόνος ,ο φόνος ,οι έριδες ,και οι ιαχές των πολέμων , θα πλεονάσουν»

6

«Ιδού εγώ μεθ' ημών ειμί ,πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος .» Ματθ. κη΄.20

7

«Ο καιρός εγγύς εστί και ούκ έστι μήκος χρόνου .»

8

«Ιώτα εν μία κεραία ού μη παρέλθη από του νόμου , έως αν πάντα γένηται .» Ματθ. ,ε΄. ,18

9

«Σώσον ημάς Υιέ Θεού ,της σφών φρενοβλαβείας ,τους θιασώτας και λατρευτάς ,της σης σεπτής λατρείας .» (της σφών φρενοβλαβείας = εκ της ημών των ιδίων , πνευματικής ανεπάρκειας) σε μετάφραση γράφοντος .

10

«Αρετή εστί ,ποιότης αγαθής διανοίας ,η αγαθόν ποιούσα τον έχοντα .» Ιωσήφ Μοναχού

11

«Φιλοσοφία εστί ,γνώσις των όντων .»

12

«Εμπεφυρμένος νούς ού δύναται φυγείν την λήθην , και η σοφία την εαυτής θύραν τω τοιούτω ούκ ανοίγει.» = (ο επαρμένος νούς δεν πρόκειται να ξεφύγει την περιφρόνηση και την λησμονιά ,και η σοφία σε τέτοιο χαρακτήρα δεν

ανοίγει την πόρτα της για να τον συμπεριλάβει στους κόλπους της .)

13

«Ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται .»

(Προφ. Αβακούμ. β΄. 4 / Ρωμ. α΄. 17 / Γαλάτ. γ΄. 11 / Εβρ. ι΄.38)

*

«Τάττει Θεός σοι τους πόδας τεθνηκότι εις συντέλειαν,
Αβακούμ καθώς έφης .

Δευτερίη Αβακούμ ανεβήσατο εις Θεού Άστν .»

*

Απολυτίκιον : «Ως όρος προεγράψας την Θεοτόκον Αγνήν ,εξ
ής ημίν έλαμψεν ο των απάντων Θεός , σαρκός ομοιόματι,
διό ως προφήτην θεηγόρον τιμώντες ,Χάριτος ουρανίου
μετασχείν δυσωπούμεν ,

Πρεσβείαις σου θεοδέκτοις .Αβακούμ ένδοξε .»

14

«Εκάλυψεν ουρανούς η αρετή αυτού και της αινέσεως αυτού
πλήρης η γη .» (δ΄. ωδή Μ. Παρακλ. Καν.)

15 – 20

ΠΑΘΗΤΙΚΑ

Κι αν Σταυρωμένος :

«Με σπλαχνική ματιά κοιτάει τους ανθρώπους,

**απ' τον Σταυρό που ανέβηκε, γι' αγάπη εδική τους,
μα αλίμονο, κείνη η ματιά ,δεν μίλησε καθόλου στην ψυχή
τους».**

*

Φως Ών ,μετά σαρκικών περιπατών ,σαρκικώς διελέγετο .»

*

«Υπό ακηδεμονεύτων κηδεμονεύεται ,
Ου, την κηδεμονίαν και συγκατάβασιν ικετεύομεν .»

*

«Σαρκικώς αισθητής ελευθερίας στερείται ,ο εξ Άδου
ελευθερώσας τον Αδάμ .»

*

«Υπό όχλου δέσμιος φέρεται ,ο τα δεσμά της αμαρτίας
συντρίψας .»

*

«Σαρκικώς εν αιχμαλωσία προσάγεται ,ο ελευθερωτής του
κόσμου .»

*

«Σαρκικώς , η Ζωή νεκρούται ,ίνα τους κατά σάρκαν ,
αναστήσει εκ νεκρών .»

*

Σαρκικώς ,δουλείαν γεύεται ,ίνα τους υπό πνευματικήν
δουλείαν ελευθερώσει .»

*

«Του Ιησού σταυρωθέντος , ελευθερώθημεν .»

*

«Του Ιησού νεκρωθέντος, κατελύθη ο Άδης .»

*

«Του Ιησού θανόντος ημείς ανέστημεν .»

*

«Του Ιησού ραπισθέντος ,εξ ύπνου εγέρθημεν .»

*

«Του Ιησού κολαφισθέντος ,συγνώμης ετύχαμεν .»

*

«Του Ιησού γυμνωθέντος ,στολήν ενεδύθημεν .»

*

«Του Ιησού στεφανωθέντος ,ημείς νενικήκαμεν .»

*

«Του Ιησού ταπεινωθέντος ,ημείς αγαλλώμεθα .»

*

«Σαρκούμενος εν ανθρώποις, αγάπην διένειμε ,και
Σταυρόν εκουσίως εξ αγάπης υπέμεινε .»

*

«Εἰς δίκην ἐμβάλλεται ,ο ἀναβαλόμενος το φως ὡς ἱμάτιον .»

*

«Ἐν οἴκῳ Ἰαήρου στεγάζεται ,ο ἐν Ὑψίστοις οἰκῶν .»

*

«Το φως ἐπέσκει τοῦ Παρακλήτου, δια τοὺς ἐν σκότι το Φως ποθοῦντες .»

*

Ἐν τῇ Βαβέλ ,γλώσσας συνέχεε καὶ ἔθνη διεμέριζες , διὰ τοῦ Πυρός γλώσσας διένειμες καὶ εἰς ἐνότητα πάντα τὰ ἔθνη ἐκάλεσες , Κύριε δόξα σοι .»

*

Διὰ τοῦ Πυρός τὴν Χάριν ἐλάβομεν ,καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος το Φως ἐνεδύθημεν , Κύριε δόξα σοι .»

*

Διὰ τοῦ ἐλέους Σου ,ἡ τυφλῶν ἀνάβλεψις ,λεπρῶν ἡ κάθαρσις, παραλύτων δέσις, ἡ νοσημάτων θεραπεία , ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ,το κοινόν, το ἔτοιμον ,το ἄμεσον καὶ ἀμισθον ἱατροῖον ,δι' ο εὐχαριστοῦντες Σε, δοξάζομεν Κύριε .»

*

«Ο Νόμος ,ο τὰ σύμπαντα κρίνων ,υπὸ ἀνόμων κρίνεται .»

*

«Τῷ πάθῃ σου Χριστέ ,παθὼν ἡλευθερώθημεν ,καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ,ἐκ φθοράς ἐλυτρώθημεν .»

*

«Ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται ,ο νεκροὺς ἐγείρων»

*

«Παλάμας προσηλώσας τῷ Σταυρῷ ,τὰ ἔθνη ἐναγγαλίζεται .»

*

Πάσχει ὡς θνητός καὶ διὰ πάθους το θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν .»

*

«Διψῶ ἀνεφώνησεν καὶ ὄξος ἐποτίσθῃ ,ο πηγὴν ἀφθαρσίας ἐκ τάφου ομβρήσας .»

*

«Ἐρραπίσθη καὶ ἐνεπίσθη ,υπὸ τῶν παρανόμων ,ο τὰς Πλάκας τοῦ Νόμου χαράξας .»

*

«Ὁξος καὶ χολὴν ἐποτίσθη ,ο δούς Σῶμα καὶ Αἷμα ,εἰς βρώσιν καὶ πόσιν .»

*

«*Εν νεκροῖς λογίζεται ,ο ζώσας τους νεκρούς.*»

*

«*Εν τάφῳ κατατίθεται ,ο κενώσας τους τάφους.*»

*

«*Τον Ἄδην εσκύλευσεν ,ο Αναστήσας τον Αδάμ.*»

*

«*Επί Σταυρού εἶπε Τετέλεσται ,ο την ατελεύτητον ζωὴν δωρησάμενος.*»

*

«*Ἦλοις προσηλωθεῖς ,την ὑπὸ ξύλου ἀράν ,διὰ ξύλου ἐξήλειψας .*»

*

«*Τεθεῖς ἐν τῷ μνημείῳ ,τους ἀπὸ αἰῶνας νεκρούς , Θεϊκὴ Δυνάμει ἐξανέστησας .*»

*

«*Ο τον Σταυρόν υπομείνας ,Ταφῆς παρεδόθη ,ἵνα σώσῃ τον πλανώμενον ἄνθρωπον .*»

*

«*Ὡς ἄνθρωπος ,ὑπὸ ἀνόμων περιβάλλεται ,ο περιβάλλον τον Ουρανὸν ἐν νεφέλαις .*»

*

«*Εν τῷ Σταυρῷ ἡνοιξας τας παλάμας ,ο πύλας Παραδείσου ἀνοίξας τοῖς ἀνθρώποις .*»

*

Εν νεκροῖς λογίζεται ,ο τον Ἄδην νεκρώσας ,και Αδάμ ἀναστήσας.

*

«*Σαρκί ,ἐπὶ ὧμων Ἰωσήφ φέρεται ,ο ἀναπαυόμενος ἐπὶ ὧμων Χερουβὶμ .*»

*

«*Ο Νόμος ὑπὸ ἀνόμων κρίνεται ,και ἡ Χάρις ὑπο ἀχαρίστων σταυροῦται.*»
 «*Εὐχαριστοῦμεν Σε Κύριε διὰ την εὐσπλαχνίαν ,
 συγγαίρομεν δοξολογοῦντες Σε διὰ το ἔλεος ,
 ἐργαζομένου Σε διὰ την εὐεργεσίαν ,
 προσκυνούμε την Σὴν θεότητα, και υμνοῦμεν Σε δια την ἀγαθότητα.*»

Ομολογία του Συμβόλου της Πίστεως

Πιστεύω ,
 Εἰς ἓνα Θεόν ,

Πατέρα ,
 Παντοκράτορα ,
 Ποιητήν Ουρανού τε και γης και πάντων κι αοράτων .
 Και εις έναν Κύριον , Ιησούν Χριστόν ,
 Τον Υιόν του Θεού ,
 Τον μονογενή ,
 Τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων .
 Φως εκ Φωτός ,
 Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού ,
 Γεννηθέντα ,
 Ού ποιηθέντα ,
 Ομοούσιον τω Πατρί διού τα πάντα εγένετο .
 Τον δι' ημάς τους ανθρώπους ,
 Και διά την ημετέραν σωτηρίαν ,
 Κατελθόντα εκ των Ουρανών ,
 Και σαρκωθέντα ,
 Εκ Πνεύματος αγίου ,
 Και Μαρίας της Παρθένου και εναθροπήσαντα ,
 Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών ,
 Επί ποντίου Πιλάτου ,
 Και Παθόντα , και Ταφέντα ,
 Και Αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς .
 Και ανελθόντα εις τους Ουρανούς ,
 Και καθεζόμενον εκ δεξιόν του Πατρός ,
 Και πάλιν ερχόμενον ,
 Μετά δόξης ,
 Κρίναι ζώντας και νεκρούς ,
 Ου της Βασιλείας ούκ έστε τέλος .
 Και εις το Πνεύμα το Άγιον ,
 Το Κύριον ,
 Το Ζωοποιόν ,
 Το εκ του Πατρός εκπορευόμενον ,
 Το συν Πατρί και τω Υιώ ,
 Συμπροσκινούμενον και συνδοξαζόμενον ,
 Το λαλήσαν διά των Προφητών .
 Εις μίαν Αγίαν ,
 Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν ,
 Ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών ,
 Προσδοκώ Ανάστασιν νεκρών ,
 Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος . Αμήν

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑΤΑ

«Τριάδα την σεπτήν ,και αμέριστον φύσιν ,προσώποις εν τρισί , τεμνομένην ατμήτως και αμέριστον μένουσαν , μετά φόβου δοξάσωμεν .» σ. 52

2

«Σήμερον σωτηρία τω κόσμω ,ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος .»

3

«Καθαρθώμεν τας αισθήσεις ,και οψόμεθα τω απροσίτω φωτί ,της Θεότητος .» σ. 90 ,α

4

«Βοηθός και σκεπαστής ,εγένετό μοι εις σωτηρίαν» σ.90 ,β

5

«Ευφραινέσθω Σιών ,αγαλλιάσθω και ο ουρανός »90 ,β

6

«Ο λαός του Θεού ο άγιος ,την των συμβόλων έκβασιν, ορώντες , ευφρανθώμεν ενθέως .» σ. 92

7

«Την ακοήν σου ακήκοα και εφοβήθην .» σ. 93 ,α

8

«Θαρσείτε , νενίκηκα εγώ τον κόσμον ,πιστεύετε ούν αυτώ, ἥ σιγήσατε πλάνοι .» σ. 93 ,β

9

«Άνθρωπος ,ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού ,ωσει ανθος του αγρού ,ούτως εξανθήσει .» ψαλμ.

10

«Πρόσχες εις βοήθειάν μου ,Κύριε της σωτηρίας μου» ψλμ. Αζ΄. (37)

11

«Εγενήθην ωσει άνθρωπος αβοήθητος ,εν νεκροίς ελεύθερος .» ψλμ. Πζ΄. (87)

12

«Εκραταίωσε Κύριος το έλεος αυτού ,επί τοις φοβουμένοις αυτόν .»ψλμ. ρβ΄. (102)

13

«Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία, ένεκεν του ονόματός σου Κύριε ζήσεις με .» ψλμ. ρμβ΄. (142)

14

«Φως , τα προστάγματά σου επί της γης .»

14^α

«Θεοτόκε ,λύσε μου τα δεσμά των πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γαρ ός θέλεις βοηθείν.» σ. 64 ,α

15

«Τω φωτί των εντολών Σου ,καταύγασόν με Κύριε .» σ. 94 ,β

16

«Ως κύματα θαλάσσης επ' εμέ ,επανέστησαν αι ανομιαί μου .» σ. 105 ,α

17

«Ως σκάφος εν πελάγει μόνος χειμάζομαι ,υπό πτεσμάτων πολλών .» σ. 105 ,α

18

«Τον περιβάλλοντα τον Ουρανόν εν νεφέλαις ,οι Άγιοι περιβολήν έχουσι.»

19

«Ύπνος τίμιος ,εναντίον Κυρίου ,ο θάνατος των Οσίων αυτού» σ.106 ,α

20

«Έλεος και αλήθεια ,συνήντησαν δικαιοσύνην ,και ειρήνην κατεφίλησαν .» σ. 106 ,β

21

«Υπνούντας δεινώς τους φύλακας των απειθών ,ο λίθος κεκύλισται ,ο τάφος κεκένωται ,το θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού .»

22

«Τον σαρκωθέντα ,και πόθω νεκρωθέντα ,εις το ζωοποιήσαι ημάς , ύμνοις τιμήσωμεν .»

23

«Τον Σταυρόν υπομείνας ,τη ταφή παρεδόθη ,και αναστάς εκ των νεκρών , έσωσε τον πλανώμενον άνθρωπον .»

24

«Επί Ξύλου κρεμμάμενος ,ο Ήλιος της δικαιοσύνης , ον θεασάμανον η γή εκειμαίνετο ,και ο ήλιος ζόφον περιβάλλετο .»

25

Άνθρωπε : «Δια σε Άνθρωπος γέγονε ,διά σε σάρκα περιβέβληται, και λέγεις Άνθρωπον ούκ έχεις ;»

26

«Πάντα σοι δυνατά ,πάντα υπακούει ,πάντα υποτέτακται ,πάντων ημών μνήσθητι ,και ελέησον Άγιε ,ως μόνος φιλόάνθρωπος .» σ. 127 .β

27

«Ως απαρχή των κεκοιμημένων εκ νεκρών εγήγερται»

28

«Ο Πρωτότοκος της κτίσεως ,και δημιουργός των πάντων ,την καταφθαρείσαν φύσιν ημών ,εν εαυτώ ανεκαίνισεν .»

29

«Ο σταυρωτής , ως βροτός προσονομάζεται ,και ο Σταυρούμενος ,ως βροτός αμνός προσηγορεύεται .»

30

«Εβραίοι συνέκλεισαν εν τάφω την ζωήν ,και ληστής δε ανέωξεν εν τη γλώσση την τρυφήν .» σ.144 ,β

31

«Τους πεπτωκότας βροτούς αναστήσαι βουλόμενος , επί γης ως άνθρωπος περιήρχου ,αυτούς ιώμενος .» σ.146 ,α

32

«Χαίρε Παρθένε άχραντε ,έργον φρικώδες εν σοι γέγονε, θαύμα μέγιστον, Αγγέλοις τιμώμενον ,και εν βροτοίς δοξαζόμενον .»

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

1

Αμβρόσιος Αύθπερτος : (Η΄. αιών)

«Ως θείος διδάσκαλος και ιεράρχης σοφός, δογμάτων ακρίβειαν μυσταγωγής τους πιστούς ,Αμβρόσιε Όσιε . Λύεις αιρετιζόντων την αχλύν τοις σοις λόγοις , φαίνεις της ευσεβείας την θεόσδοτον χάριν ,εν ή τους σε γεραίροντας συντήρει απήμονας .»(*απήμαντας)*

*«Το φθαρτόν Αμβρόσιος εκδύς σαρκίον ,
θείας μετέσχεν αμβροσίας αξίως .
Εβδόμη Αμβρόσιος ποτί άβροτον ήλυθεν ούδας .»*

2

Θεοδώρου του Τύρωνος : (300 μ.Χ.)

«Ο του Χριστού αθλητής και των επουρανίων πολίτης Θεόδωρος ,ο τούδε του πολίσματος έφορος , Αναστάσιον πείθει τον ευσεβή τροπαιούχον ιδρύσαι θρόνον ιερών μυστηρίων επώνυμον .

Ου λαχών Μάμας ,ο καθαρότατος μύστης ,κινεί μεν αεί τοις θεοτεύκτοις άσμασιν την γλώτταν , πληρών της πνευματικής χορείας τόνδε τον τόπον, έλκει δε φιλοφροσύνη ως αυτόν άπαντας .»

(η επιγραφή αυτή αναφέρεται επί εντοιχισμένης σκληρής πλάκας εις το τζαμί του Γιωργή πασά ,στην Κων/πολη .)

3

Αλύπιος :

«Ανείχεν Αλύπιον όρθιος κίων ,προς ουρανούς ζητούντα ζητούντα βαίνειν , ού μένει ,

Είκαδι ἔκτη ἀλυπον ,Αλύπιε βής ἐπὶ οἶκον .»(*πηγαίνεις)*

Κοντάκιον :

*«Ὡς ἀρετῶν ὑπόθεσιν καὶ ἀσκητῶν καλλώπισμα , ἡ Ἐκκλησία
δοξάζει σε σήμερον καὶ ἀνυμνεῖ σε Ἀλύπιε.*

*Ταῖς εὐχαῖς σου παράσχου ,τοῖς τιμώσιν ἐκ πόθου τὰς
ἀριστείας σου καὶ τὰ παλαίσματα, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων
ἐκλύτρωσον ὡς ἐπώνυμος .»*

*

«Εὐχομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά Σου» (ψ.πη΄. 8)

*

*«Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς Σου ,εἰς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς» .(ψ.
ογ΄. 2)*

*

*«Ὁ δε Θεός βασιλεύς ἡμῶν προ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν
ἐν μέσῳ τῆς γῆς) (ψ. ογ΄. 12)*

*

«Μακάριοι οὗς ἐξελέξω καὶ προσελάβου ,Κύριε .»(ψ. ξδ΄5)

*

*«Καὶ το μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν»
(ψ. ρα΄. 13 καὶ ρλδ΄. 13)*

*

Τὰ ἀμνημα ἀλληλουάρια τῶν οκτῶ ἡχῶν εἶναι τὰ ἐξῆς :

*

«Ὁ Θεός ο διδούς ἐκδικήσεις ἐμοί .» (ψ. ιζ΄. 48)

*

«Μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως»(ψ.ιζ΄.54)

*

«Ἐπακούσε σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως)(ψ.ιθ΄. 1)

*

*«Σώσον Κύριε τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν
σου .» (ψ. κζ΄. 9)*

*

«Ἐπὶ Σοι Κύριε ἤλπισα, μὴ καταισχυνθεῖν .»(ψ.λ΄. 1)

*

«Γενοῦ μοι εἰς Θεόν ὑπερασπιστήν» (ψ. λ΄. 3)

«Ἐντεινε καὶ κατευοδού καὶ βασίλευε .) (ψ. μδ΄. 5)

«Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν» (ψ.μδ΄.8)

*Τὰ ἐμνημα Ἀλληλουάρια τῶν καθημερινῶν εἶναι τὰ ἐξῆς :
εἰκῶν : P 3030146*

Α΄. ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

1

«Πάντα σκιάς αθενέστερα ,πάντα ονείρων απατηλότερα»
εκκλησ. ύμνος

2

«Οδοί ασεβών ,βδέλυγμα Κυρίω.»
«Οι μισούντες ελέγχους ,τελευτώσιν αισχρώς .»
«Καρδίας ευφραινομένης θάλλει πρόσωπον .»
«Καρδία εν λύπαις σκυθρωπιάζει .»
«Κρείσσον μερίς μικρά μετά φόβου Θεού ,ἢ θυσασυροί
μεγάλοι μετά αφοβίας .»
«Μακρόθυμος ανήρ ,κατασβέσει κρίσεις .»
«Ασεβής ανήρ εγείρει προβλήματα .»
«Οδοί αέργων εστρωμένοι ακάνθας, αι δε των ανδρείων
λείαι .» (Παροιμιών ιε΄ , 7 – 19)
«Φόβος Κυρίου πηγή ζωής .»
«Εν εκλείψει λαού ,συντριβή δυνάστου»
«Μακρόθυμος ανήρ ,πολύς εν φρονήσει .»
«Ολιγόψυχος ο ισχυρός άφρων»
Πραϋθυμος ανήρ ,καρδίας ιατρός .»
«Ο συκοφαντών πένητα ,παροξύνει τον ποιήσαντα αυτόν.»
«Εν καρδία αγαθή ανδρός ,αναπαύσεται σοφία .»
«Ίασης γλώσσης δένδρον ζωής .»
«Εν παντί τόπω οφθαλμοί Κυρίου σκοπεύουσι κακούς τε και
αγαθούς» (Παροιμιών , ιδ΄ , 27 – ιε΄ , 4)

3

«Καμέ εν πίστει του ελέους Σου απόμενον ,υγιή εκ παθών
αποκατάστησον .»
«Θεός ο διδούς τοις ταπεινώσιν ισχύν ,και τοις μη
οδυνωμένοις λύπην»
«Πεινάσουσι νεώτεροι ,και κοπιάσουσι νεανίσκοι ,και
εκλεκτοί ανίσχυρες έσονται,οι δε υπομένοντες τον Θεόν,
αλλάξουσιν ισχύν .» (Ησαΐου , μ΄. 18 – 31)

4

«Ένα κομμάτι μικρή τρίχα πειράζει στο μάτι ,και μια
αμαρτωλή γήινη φροντίδα ρίχνει σκιά στην ψυχή.» Ιωάννης
της Κλίμακος

Β΄. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ

1

«Ο Όμηρος δεν ήταν για τους Έλληνες της αρχαϊκής εποχής μόνο ο ποιητής ,αλλά αγκάλιαζε ολόκληρη την περιοχή του επιστητού , ήταν ο θεολόγος ,ο ιστορικός, η συμπτυκνωμένη γνώση της πολιτικής ,της στρατηγικής η λαϊκή σοφία και η εξειδικευμένη γνώση .» Χ

2

«Το παιδευτικό φαινόμενο ,τουτέστιν η αγωγή ,δεν περιορίζεται μόνον εις την ηλικίαν του αναπτυσσομένου ανθρώπου ,είναι καθολικόν και ασκείται αδιαλείπτως καθ' όλην την διάρκειαν της ζωής του ανθρώπου . Η οικογένεια ,η θρησκεία ,η κοινωνία ,τα ποικίλα ιδρύματα ,αι ειδικαί επαγγελματικά σχολαί ,το επάγγελμα και πας εν γένει ο κοινωνικός και πολιτικός βίος ασκεί ,υπό την ευρυτάτην έννοιαν, αγωγήν και διαμορφώνει τον άνθρωπον, προ σχολικής ηλικίας και μετά σχολικήν. Συγχρόνως δε μεταβιβάζονται εις τας επερχομένας γενεάς ,αι υλικά και πνευματικά αξία του βίου και του πολιτισμού της Κοινωνίας , ούτω διαιωνίζεται και προάγεται ο βίος αυτής .» Χ

2^α

«Αν οι αμερικανικές κυβερνήσεις καταντούσαν ιδιωτικές επιχειρήσεις ,μέσα σε τέσσερις ώρες θα ξέπεφταν στη δικαιοδοσία μεσεγγυητή .»
Φραγκλίνος Ρούσβελτ

3

«Ιστορίας απόδειξις .» λέγει ο Ηρόδοτος , «Συγγραφής .» λέγει ο Θουκυδίδης ,δηλαδή σύνθεσις.

4

«Ηροδότου Αλικαρνασσαίος ιστορίας απόδειξις ήδε , ως μήτε τα γενόμενα εξ ανθρώπων τω χρόνω εξίτηλα γένηται , μήτε έργα μεγάλα τε και θαυμαστά ,τα μεν Έλλησι ,τα δε βαρβάροισι αποδεχθέντα,α κλεά γένηται, τα τε άλλα και δι' ήν αιτίην επολέμησαν αλλήλοισι .»
(προοίμιο της ιστορίας του Ηροδότου) .

5

«Η δύναμη του Ηροδότου είναι το ήθος ,ενώ του Θουκυδίδου είναι το πάθος .»
(Διονύσιος Αλικαρνασσεάς) .

6

«Το γαρ ειδέναι οióμεθα ,όταν τα αίτια γνωρίσωμεν .»
Πλάτων

7

«Ούκ ίσμεν το αληθές άνευ της αιτίας .» Αριστοτέλης

8

«Το έπος δεν έχει σκοπό την αναζήτηση της αλήθειας, αλλά την τέρψη», λέγει ο Αριστοτέλης

9

«Τοις μεν παιδαρίοισιν εστί διδάσκαλος όστις φράζει, τοίσιν δ' ηβώσι ποιηταί .» Αριστοφάνης ,Βάτραχοι ,στ. 1054 – 1055 (στα μεν παιδιά είναι διδάσκαλος όποιος απευθύνεται σε αυτά, αλλά στους έφηβους ,στους <ηβώντας> ,διδάσκαλοί τους είναι οι ποιητές) .

10

«Ο Όμηρος υπήρξε ο κατ' εξοχήν παιδαγωγός της Ελλάδος .» Χ

11

«Ο Όμηρος με τα έργα του αποκρυσταλλώνει το ηρωικό ιδεώδες της αγωγής .» Χ

12

«Μύθων τε ρητήρ' έμμεναι ,πρηκτήρα τε έργων .» Ιλιάδα ,Ι ,443

13

«Ο τέλειος νέος ,κατά τον Όμηρο ,έπρεπε να συνδιάζει την ρητορική δεινότητα και την πολεμική αρετή .ούτω δύναται να προσφέρει διττήν υπηρεσίαν εις την πόλιν του, υπηρεσίαν αγόρευσις και υπηρεσίαν στρατοπέδου»

14

«Ο Χείρων ήτο παιδαγωγός του Αχιλλέως και άλλων ηρώων .» Χ

15

«Ο Αριστοτέλης ,Ποιητική ,1451 Α 36 ,ελέγχει την γνώμη του Πλάτωνος περί εξοστρακίσεως της ποιήσεως εκ της ιδανικής πολιτείας .» Χ

16

«Αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων .» Ιλιάδα Ζ ,208 και Α ,784

17

«Η φιλεργία ,η άσκησις της δικαιοσύνης ,αι αγαθαί κοινωνικαί σχέσεις , η ικανότης και η υπεροχή ,η αρετή» και άλλα τινά ,συγκροτούν τον ιδεώδη τύπον του ανθρώπου .» Ησίοδος

18

«Η αρετή αποκτάτε διά της εργασίας .» Ησίοδος

19

«Επί της εργασίας εδράζεται ακλονήτως η πρόοδος και ο πολιτικός και κοινωνικός εν γένει βίος .» Ησίοδος

20

«Τά άθλα του πολέμου κτώνται διά της ανδρείας ,τα άθλα της ειρηνικής ζωής είναι καρποί της εργασίας , της δικαιοσύνης ,της ευσεβείας και της αγάπης .» Ησίοδος

21

«Τω δε θεοί νεμεσώσι και άνέρες ός κεν άεργος ,
ζωή κηφήνεσσι κοθύροις είκελος οργήν ,
οι τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν αεργοί αίσθοντες.»
Ησίοδος ,Έργα και Ημέραι ,303-306 (οι θεοί και οι άνθρωποι αισθάνονται μίσος προς τους <αεργούς> ,οι οποίοι ως οι κηφήνες κατατρώγουν τον τίμιο μόχθο των μελισσών) .

22

«Λιμός γαρ τοι πάμπαν αεργώ ανδρί σύμφορος»
Ησίοδ. ,Έργα και Ημέραι ,308 (η πείνα είναι αχώριστος σύντροφος και συνοδοιπόρος της ζωής του μη αγαπώντος την εργασία) .

23

«Αιδώς τοι προς ανολβίη ,θάρσος δε προς όλβω .» Έργα και Ημέραι 319
(ο οκνηρός συνοδεύεται πάντοτε με περιφρόνηση , καταισχύνη και μομφή) .

24

«Έργον δ' ουδέν όνειδος ,αεργίη δε τ' όνειδος .» Έργα και Ημέραι, 311
(Ουδεμία εργασία συνιστά ντροπή ,αλλά αντιθέτως , ντροπή είναι η αργία, η οκνηρία, η αποχή από την εργασία) .

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

1

«Από σας απομακραίνει ,κάθε δύναμη εχθρική» .(η Ομόνοια)
 «Ανίκητη μία μένει ,που τις δάφνες σας μαδεί». (η Διχόνοια)

2

«Είμαι από εκείνους ,που σακουλιάζω ό, τι μπορώ, για νάχω
 την ευχαρίστηση να χαρίζω .και με τον τρόπο αυτό χαίρομαι
 πολύ περισσότερο από κείνον που βάζει στη σακούλα του το
 δώρο μου»

3

«Όπου υπάρχουν πλήθος μονοπάτια ,άπρεπος είναι ο
 δρόμος»

4

«Οι αρετές, αμίλητες τριγύριζαν, και δεν γυρνούσε να
 παρηγορήσει η μια την άλλη, γιατί είχαν οι πιστές αυτές
 συντρόφισσες την ίδια τύχη».

5

«Η φαντασμένη Αμάθεια, γυρίζει τα χρυσά φύλλα του Θεϊκού
 βιβλίου, που αποκαλύπτει του μελλούμενου τη σκοτεινή
 εικόνα ,και με μάτια ξαναμμένα απ' την οργή, που δεν
 καταλαβαίνει, πετάει τα ιερά σημάδια, που ολοκάθαρα
 υπαγορεύτηκαν και δεν νοήθηκαν .»

6

«Της Σκληρότητας ,και τρίδιπλο φίδι ,να της σφίγγει το
 στήθος ,με όλο του το κορμί ,και να της αγκυλώνει την
 καρδιά ,δεν νοιώθει τίποτα»

7

«Η Καλοπέραση ,ακόμα κι όταν φέγγει το φως της
 ημέρας ,αυτή ,σκλάβα της ακαματοσύνης, βαραίνει το
 μαλακό ντροπιασμένο στρώμα».

8

«Η Ακολασία, με λαγυμένο ανάβλεμμα και το στήθος
 λερωμένο από κρασιά, ανάμεσα σε κούπες κάθεται, ανεύθυνα
 χαχανίζοντας, και παραμιλώντας».

9

«Η Ασέβεια ,που στο θρόνο της παραστέκουν οι έμπιστές της
 αμαρτίες, του Θεού αποστάτρες ,βλέπει το κρίμα να
 πηγαινοέρχεται ,και χαμογελά».

10

«Τέρατα πλήθος γέμισαν τα ‘παλάτια’ (οι λευκοί οίκοι), κι
 όλος ο κόσμος έρχεται καθημερινώς να τους δώσει της
 αμαρτίας τον φόρο».

11

«Παιγνίδι τώρα το έγκλημα, κι η ατιμία κατάντησε καλή πράξη, οι τάφοι ξεχαστήκανε, κι η μέρα η γιορτινή, μένει βουβή.»

12

«Εσύ πάντα με την Αρετή, κράτα αντρειωμένη την ψυχή σου, κι ο μανδύας, το ξέρεις, όσο πιο μεγάλος, τόσο πιο πολύ βαραίνει απάνω σ'όποιον απ' την λάσπη τον φυλάει.»

13

(Το κάλεσμα ενός άγιου ποιμένα απ' τον Θεό)
«Τι θα κάμει η τρανή ψυχή σε τέτοια πάλη ;
Η άγια λαχτάρα του Χριστού την κεντρίζει για τα ουράνια, η αγάπη για το ποίμνιο την καλεί στη γη».
<κλείνει το μέτωπο στην Θεϊκή βουλή>

14

«Ο ποθητός Μεσσίας, που με πιστά χείλη τον ύμνησαν άγιοι και προφήτες, καταφρονιέται από ηγέτες άπιστους.»

15

«Όμως ο Θεός εκείνος που του γίνατε αποστάτες, το τέκνο του δεν θα τ' αφήσει αγδίκιωτο».

16

«Βλέπω το Χάρο να στριφογυρίζει το δρεπάνι,
Βλέπω όλη τη Γη να γίνεται Παλαιστίνη ,
Βλέπω την ύστερη νυχτιά καταμεσήμερο .
Γιατί πια ,η Θεϊκή οργή που προκαλέσατε,
στο διαμαντένιο της κατάστιχο, σημείωσε με το δάχτυλο, το ματοκύλισμα και την καταστροφή .
Ωστόσο η άμετρη κι απέραντη αγάπη που όλα τα μπορεί,
μονάχα σε ένα δεν δύναται ν' αντισταθεί,
στον θρήνο μιας καρδιάς μετανοιωμένης».

17

«Συ η νέα Ιερουσαλήμ ,γύρισε πια στην παλιά συνήθεια, και εμπιστέψου στον Θεό, που το σπλάχνο του, ξεπερνά τα σφάλματά μας».

18

«Και ήταν σαν να τους έλεγε η ματιά του Σταυρωμένου :
Νοιώθω σπλαχνιά για σας, τους απάνθρωπους, που αλίμονο,
κείνη η ματιά δεν μίλησε καθόλου στην ψυχή τους».

19

«Γαλήνεψε η Πλάση ,κραυγή οργισμένη, συντροφεμένη από κλαθμούς και οδυρμούς, αντήχησε στον αιθέρα : Ιερουσαλήμ θα πέσεις, θα πέσεις αντιλάλησε ο ουρανός, κι η γη κι η θάλασσα αντιλάλησαν φριχτά: θα πέσεις».

20

«Ναι θα πέσεις ,Ιερουσαλήμ, σε βλέπω κιόλας να κολυμπάς στο αίμα σου, κι ανάμεσα απ' τα φονικά σπαθιά βλέπω να υψώνεις προς τον ουρανό το βλέμμα. Μα ο ουρανός βλοσυρός, στη φρίκη σου, χαμογελάει».

21

«Σηκωθείτε, μεγαλόπρεπες σκιές ποιητών και ρητόρων, για να αποδώσετε στο αδέρφι σας, τις τιμές που τόσο του ταιριάζουν».

B'.

ΑΛΛΩΝ

1

«Το κάθε τί να χάσεις ,τη χαρά ,τα πλούτη, τα βασίλεια όλα, τα πάντα να τα χάσεις, τίποτα δεν είναι, αν η ψυχή σου μένει στητή κι ολόρθη.» Χ

2

«Δεν λέγεται σε κάθε περίπτωση θαρρετά η αλήθεια, γιατί άλλοι προτιμούν να σιωπούν από φυσική δειλία , ή από αξιοκατάκριτη αδιαφορία ,είτε από αχρειότατη αργυρολογία ή (παραφιλολογία).»Χ

3

«Μας χρειάζεται κάθε τόσο ,μια ισχυρή δόση αυτοανάλυσης και ένα είδος περιαντολογίας ,έξω από κάθε έννοια κομπασμού .» Χ

4

«Ο άνθρωπος έχει ανάγκη κάθε μέρα ,να ακούει ένα όμορφο ποίημα ,ή ένα όμορφο κομμάτι μουσικής, γιατί αλλιώς χάνει την αίσθηση του ωραίου .» Χ

5

«Σέβου τον με ηθικόν και ήθος, και κατασέβου, τον με ήθος ηθικόν έχοντα». Χ

Γ'.

Κ. Ε. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

1

«Οι τουρίστες έλκονται είτε από την ιστορία που αποτύπωσε το πέρασμά της σε ορισμένες γωνιές της γης ,είτε από τις φυσικές ομορφιές που το χέρι του Θεού άπλωσε πάνω της .»

2

«Την Ελληνική πολιτική την συνοδεύει ακόμη, ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας και μια μοιρολατρία ,που αποτελούν πάντα την Αχίλλειο πτέρνα της Ελλάδας στις σχέσεις της με τους άλλους λαούς .»

3

«Ενώ έχομε αναστήσει πνευματικά όλον τον κόσμο, ο φθόνος των μεγάλων μας βάζει στην απομόνωση .»

4

«Το Ελληνικό έθνος έχει πλαστεί για να προσφέρει πολλά ,και να περιορίζεται ασκητικά σε λίγα , τονίζοντας έτσι ,την μοναδική του πνευματική φυσιογνωμία .»

5

«Εάν πραγματωθεί κάποτε η ένωση της Ευρώπης υπό την πίεση σκοπών οικονομικών ,πολιτικών, ή στρατιωτικών, τότε θα πρόκειται για μια ενότητα εύθραυστη ,αφού τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών κρατών, ποτέ δεν κατόρθωσαν να συμβαδίσουν.»

6

«Οι σύμμαχοί μας όταν μας χρειάζονται μας ευγνωμονούν, όταν δεν μας χρειάζονται μας συμπεριφέροντε με απάνθρωπη σκληρότητα .»

(§ ,1 – 6 , Κ.Ε.Τσιρόπουλος)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ κ Συνέχεια

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη του ανθρώπου, δι' ὃν επεδήμεσεν, οὐκ ανήλθεν ἐπὶ τον Σταυρόν (δεν θα ανέβαινε εις τον Σταυρόν), λέγει δε προ του σταυρωθήναι: Πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη ἃ ηκούσατε και εἶδετε· τυφλοὶ αναβλέπουσι· χωλοὶ περιπατοῦσι· λεπροὶ καθαρίζονται· νεκροὶ ἐγείρονται και πτωχοὶ ευαγγελίζονται και μακάριος ἐστὶν ὅς ἐάν μη σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί». Ιωάννης μεν ουν ὅτι ἐβάπτισε τον Κύριον, δηλοὶ ὅτι τον προσερχόμενον δουλεύσαι τῷ Θεῷ, πρῶτον δει ομολογήσαι τας ἰδίας πράξεις· «ἐβαπτίζοντο γαρ φησὶν, ὑπὸ Ιωάννου ἐξομολογούμενοι τας αμαρτίας αὐτῶν». Πολλὰ μεν ουν και ἄλλα σημεία ἐποίησεν Κύριος, ἀλλὰ δια των ἀπηριθμημένων ὧδε, ταῦτα μανθάνομεν. Ο γαρ Σταυρός, σημεῖον ἀθανασίας ἐστὶ». – σ.366

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ κ

Επιστολή κ 14

Αποστόλου Παύλου

Λέγει ο Απόστολος: «ημῖν δε ο Θεός απεκάλυψε διά του Πνεύματος Αυτού· το γαρ Πνεύμα πάντα ερευνά και τα βάθυ του Θεού». Και πάλιν: «ημεῖς δε νουν Χριστού ἔχομεν», και ὅτι: «μέλη εσμέν του σώματος Αυτού, εκ της σαρκός Αυτού και εκ των οστέων Αυτού». Α΄ Κορ.β΄.10,16/ Εφε.Ε΄.30/σ.438§29
Μένοντες εν Χριστώ, μη ως «αδόκιμοι», (Β΄ Κορ.ιγ΄.5) και μη ως αι μωραί παρθένοι χωρίς ἔλαιον(Ματθ.κε΄.1-3), δηλ. ὄχι μόνον με την γνώσιν προ πίστεως, αλλά και την γνώσιν την πρακτικήν, μετά πίστεως. Ας γνωρίζουμε λοιπόν ὅτι με τας αρετάς του πρακτικού βίου, θα κατοικήσει εντός ημών το Ἅγ. Πνεύμα, καθὼς εἶπεν ο Κύριος: «Εάν αγαπάτε με, τας εντολάς τας ἐμὰς τηρίσατε, και ἐγὼ ἐρωτήσω τον Πατέρα, και ἄλλον Παράκλητον δώσει υμῖν, ἵνα μένει μεθ' υμῶν εἰς τον αἰῶνα, το Πνεύμα της ἀληθείας». Ιωάνν.ιδ΄.15-17/σ.440§§32-34

Επιστολή κ 15

Εφορέσαμεν την εἰκόνα του χοϊκού.

Ημεῖς δε, «καθὼς εφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν καὶ τὴν Ἀγίαν εἰκόνα, τοῦ ἐπουρανίου. Διό εἶπεν, καταλείψαι ἡμᾶς τὴν πράξιν τοῦ παρακούσαντος, καὶ ἐργάσασθαι τὴν πράξιν τοῦ Κυρίου, ἥτις ἐστίν, αἱ ἅγαι ἐντολαὶ Αὐτοῦ. Ὃς ἐποίησεν ἔλεος, ἐπηχωρηγήσας ἡμᾶς μετὰ τὰς ἀγίας Αὐτοῦ ἀρετάς, δὸς ἡμῖν φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἀγνεία.

Καὶ εἶπεν τοῖς ἐξακολουθήσασιν Αὐτόν, οὓς ἐκάλεσε καὶ ἀδελφούς καὶ φίλους, ἐκχέας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς λέγων: «ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν», περὶ ὧν πρὸς τὸν Πατέρα εἶπεν: «Οὐ περὶ τούτων δε ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, (δηλ. γὰρ ὅλους ἐμᾶς), ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς καὶ σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσι». Καὶ προσθῆται: «καὶ ἠγάπησας αὐτούς καθὼς ἐμέ ἠγάπησας· Πάτερ, οὐς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου ἐγώ κακεῖνοι ὧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμήν, ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με». Αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγαπησάντων τὸν Χριστόν, γεγονάσι νύμφαι κεκοσμημέναι ἐν πάσῃ ἀρετῇ, καὶ τὴν τοῦ Νυμφίου δόξαν ἐν ἑαυταῖς κατοπτρίζονται, κατὰ τὸν Ἅγιον Παῦλον ὁποῖος λέγει: «ἡμεῖς δε πάντες, ἀνακεκλυμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτρίζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» καὶ πάλιν περὶ τούτου λέγει: «βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι· τότε δε πρόσωπον πρὸς πρόσωπον».

{(δόξα = λέξις με πολυώνυμες ἐρμηνείας). πε.} σ.433 §§35-40/Α' Κορ. ιε'.49/ Ιωάνν. κ'.17/ Ιωάνν. ιζ'.20-21 / ιζ'.23-24/ Β'. Κορ. γ'.18/ Α'. Κορ. ιγ'.12

Επιστολή κ 16^η

«Ἡ Ζωὴ αἰεὶ εἰκάζει»

Παραβολή: «Η νεφέλη, συμβολίζει τον άυλον και χωρίς συγκεκριμένο σχήμα τόπον της γνώσεως».σ.408§38

Παραβολή:

«Ο λόγος του Θεού, ομοιάζων με σπόρον σινάπεως, φαίνεται πάρα πολύ μικρός· αφού όμως καλλιεργηθεί, όπως πρέπει, εις αγαθήν γην, αναδεικνύεται τόσον πολύ μέγαλον φυτόν, ώστε να επαναπαύονται επάνω στους κλάδους του, ως πτηνά, αι μεγαλοφυείς αιτίαι, των νοητών και αισθητών κτισμάτων».
Ματθ.ιγ'.31-32/ Μάρκ.δ'.30-32 Λουκ.ιγ'.18-19/σ.408§40

Αυτό δεν είναι υπερβολή, διότι οι λόγοι της δημιουργίας όλων των κτισμάτων χωρούν εις αυτόν τον λόγον του Θεού· ενώ ο λόγος της Θεότητος εις ουδέν εκ των όντων δύναται να χωρέσει».σ.408§40/. «Λόγοι των κτισμάτων είναι αι λογικαί ερμηνείαι της προελεύσεως και υποστάσεως τούτων· επειδή ο Θεός είναι ο δημιουργός των όλων, δι' αυτό και αι λογικαί ερμηνείαι, της προελεύσεως κι υποστάσεως των όντων ενυπάρχουν εν τω λόγω του Θεού. Λόγος δε του Θεού, νοείται ενταύθα η ειδική και εξ άνωθεν φωτισμού, υπερφυσική περί του Θεού γνώσις, ήτις πληροί την καρδίαν του πιστού».σ.408/υψλδ.

Επιστολή κ 17^η

Δ'.τομ.Ευεργετινού,σ.298

Ακούσατε παρακαλώ πάντες οι βιωτικοί, και κτάσθε βιβλία, φάρμακα ψυχής.
Κτήσασθε, των Αποστόλων τας Πράξεις, τα Ευαγγέλια, διδασκάλους διηγεκείς. Αν λύπη συμβεί, ώσπερ εις αποθήκην φαρμάκων έγκυψον εις αυτά, λέβε παραμυθίαν εκείθεν του δεινού, αν ζημία, αν θάνατος, αν αποβολή οικείων· μάλλον δε μη έγκυπτε, αλλά ανάλαβε πάντα, έχε επί της διανοίας.
Τούτο πάντων αίτιον κακών, το μη ειδέναι τας Γραφάς. χωρίς όπλων εις πόλεμον βαδίζομεν· και πώς έδει σωθύναι: Πρόβατα έστε, αλλ' ούκ άλογα, αλλά λογικά...
Λέγουσιν γαρ οι Πατέρες.
Πρόσεχε εν όλη τη καρδιά σου, τη αναγνώσει των Θείων Γραφών, και σύμπινε την εξ αυτών γινομένην ποιότητα· εξ αυτών γαρ μαθήσει τα άθλα των αρετών, και αγαλλιάσεται η καρδιά σου.
Ει γαρ οι του κόσμου εξηγηταί επιμελώς κέχρηνται τη αναγνώσει της μη ούσης σοφίας, η γαρ σοφία του κόσμου τούτου μωρία εστί παρά τω Θεώ, πολλώ μάλλον ημάς χρή μελετάν και εκμανθάνειν τα λόγια του Θεού, προς σωτηρίαν ημών.
Και γαρ το Πνεύμα το Άγιον μακαρίζει τους εξερευνώντας τα μαρτύρια Αυτού, ότι αυτοί υιοί σοφίας κληθήσονται.
Αναγκαία εστί η των Γραφών ανάγνωσις, ότι πολλή η εξ αυτής ωφέλεια.
Τις πονηρότερος του έχοντος ύδωρ γλυκύ, και μη ποτίζοντος ψυχήν διψώσαν;
Τις φθονερώτερος του κεκτημένου βιβλίον ωφέλιμον, και μη μεταδιδόντος αυτό προς οικοδομήν;
Τις σκληρότερος του διψώντος, και καθημένου πλησίον πηγής και της χειρός μη εκτείνοντος, ίνα, λαβών ύδωρ, παύσει την δίψαν;
Τις αμελέστερος του έχοντος βιβλίον και της αναγνώσεως αμελούντος;
Συγκοπίασον τω επιδεομένω μαθείν γραμματα, ίνα αναγινόσκων τα θαυμάσια του Θεού, αυτός γενέσθω σου μισθαποδότης.
Σημ.
Τις ατελέστερος οικοδεσπότη, του έχοντος ακενώτους θησαυρούς και τα τέκνα αυτού εν τω αλληλοσπαράτεσθαι κρατεί; Τι πονηρότερον έτερον, εν τω κρανίω αυτού επικρατεί; Διό συ Κύριε, οδήγησον αυτούς τους ατέλιω-τους θησαυρούς, Αρχαιοελληνικής Κλασικής Παιδείας και

Ορθοδοξίας, Κύριε - Κύριε, εις την ημών επιφάνειαν, οι αεί προσκυνούντες, τα Αγιά σου Θεοφάνεια.

Σημ.2 Οι Προφήται (και οι Αρχαίοι Κλασσικοί), βιβλία εποίησαν, και ήλθον οι Πατέρες ημών και ηργάσαντο αυτά. Οι δε μετ' αυτούς εξέλαβον αυτά εκ στήθους· ήλθε δε η γενεά αύτη και έγγραψεν αυτά, και έθηκεν εις τας θυρίδας αργά).

Δ'.τομ.Ευεργετινού,σ.298

Σημ. γράφοντος: {(Και εμείς εν οργή λέγομεν δι' όλους αυτούς που έκαμαν τα βιβλία Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας άεργα: έστω και αργά, ότι όλοι αυτοί συμπεριφέρονται ως «τα ζώα μας αργά», μη τους ειπώ δολοφόνους πάντων Πατρόων και Πατρίων).επελ.

«Πασών ωφελειών παιδαγωγός ωφέλεια, η εκ της προσευχής και της αναγνώσεως: Αρχαίας Ελληνικής Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, ναι ως πρώτη πασών ωφελειών ωφέλεια, βροτοίς συμπαρίσταται».επε

Επιστολή κ 18"

Ού γαρ εισίν αι βουλαί μου

«Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαὶ μου ὥσπερ αἱ βουλαὶ ἡμῶν, οὐδέ ὥσπερ αἱ οδοὶ ἡμῶν αἱ οδοὶ μου.

Ὡς ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ οδὸς μου ἀπὸ τῶν οδῶν υμῶν, καὶ τὰ διανοήματα υμῶν, ἀπὸ τῆς διανοίας μου.

Οὕτως ἐστὶ τὸ ρῆμα μου, ὃ ἀν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρὸς μέ κενόν, ἕως ἀν τελεσθῇ ὅσα ἀν ἠθέλησα.

Πάντα τὰ ξύλα(τα δένδρα) τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις. {ορώντα τοὺς ἐκζητούντας τὸν Κύριον).επε.} Ἡσα.νε΄.1-13

—
*

Αὐτὸς ἤξει καὶ σώσει ἡμᾶς. Τότε ἀνοιχθήσονται ὀφθαλμοὶ τυφλῶν καὶ ὠτα κωφῶν ἀκούσονται. Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα.

Ἰσχύσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Ἀλείται ὡς ἔλαφος ὁ χωλός, καὶ τρανὴ ἐστὶ γλώσσα μογγιλάλων.

Ἐρράγει ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ...καὶ εἰς τὴν διψώσαν γῆν πηγὴ ἐστὶ.

Ἐκεῖ ἐστὶ οδὸς καθαρά, καὶ οδὸς ἀγία κληθήσεται.

Ἐκεῖ πορεύσονται λελυτρωμένοι, καὶ συνηγμένοι διὰ Κύριον. Ἡσα.λε΄.1-10

—
*

Τάδε λέγει Κύριος, Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' ἐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ. Καὶ εἶπατε. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ βοάτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔνδοξα αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι υψώθῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ὑμνήσατε τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι υψηλὰ ἐποίησεν, ἀναγγεῖλατε ταῦτα ἐν πάσῃ τῇ γῇ. Ἡσα.ιβ΄.3-6

Επιστολὴ κ 19^η

Ὡσπερ σῆς ἱμάτιον καὶ σκώλιξ ξύλον

«Ὡςπερ σης ἰμάτιον καὶ σκώλιζ ζύλον, οὕτω καὶ ἡ λύπη(ἡ μελαγχολία) τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν κατεσθίει, καὶ πείθει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφεύγει πάσαν καλὴν συναναστροφὴν καὶ καλὴν συμβουλὴν. Ἡ τοιαύτη λύπη ὡς πονηρόν πνεῦμα, συμβουλεύει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς αἰτίους καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι αὐτὴ ἡ νόσος τῆς ψυχῆς, δὲν οφείλεται εἰς ἐξωτερικοὺς λόγους, ἀλλ' εἶναι καταχωμένη εἰς τὰ βάθη τῆς υπάρξεώς μας, καὶ ἐκδηλοῦται τότε μόνον, ὅταν ἐξ αἰτίας τῆς ἀσκήσεως, ἐμφανισθοῦν οἱ πειρασμοί, καὶ τὴν φέρουν καὶ αὐτὴν εἰς φῶς. Διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ βλαβεί ὑπὸ τινος ἄλλου ἐξωτερικῶς, παρὰ μόνον ἀπὸ αἰτίας ποὺ ὑπάρχουν ἀφανεῖς, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του». {Ὁ ἄνθρωπος ὅσο ζεῖ ἐνρίζεται σὲ πεδὶον ἀσκήσεως, τόσον αὐτοασκούμενος, ὅσον καὶ μετ' ἀνθρώπων ἄλλων 'ἐξασκούμενος', πότε δι' εὐσεβῶν λογισμῶν, πότε ὑπὸ βαρβάρων πειρασμῶν, καὶ πότε ὑπὸ ἀνθρώπων εὐσεβῶν, πότε ὑπὸ στρατοπέδου ἀσεβῶν. Ἡ δὲ ἀσκήσις δὲν παύει νὰ ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀσκουμένου τὴν ἀνάλογον ἐπίδρασιν, ἐλεγχομένη ἱκανῶς ἀπὸ τὴν τοῦ ἐνδιαφερομένου διάκρισιν καὶ αὐτοανάτασιν, καὶ τὴν τῶν Ἀγ. Γραφῶν ἀνάγνωσιν, ὧν οἱ λέξεις φέρουσιν δύναμιν πολλήν, πρὸς πάντα πάσχοντα ἢ φά σκοντα), μέγα το φάρμακον τῆς μελέτης, Ὁρθοδοξίας καὶ Κλασικῆς Παιδείας) επε.}. {(τις τῆς Κλασικῆς Παιδείας Γραφές, καὶ το τῆς Ὁρθοδοξίας Σαφές)}.

Επιστολή κ 20^η

ἄνθρωπός τις ὥδενεν ἐπικαθήμενος ὄνῳ

Παραβολή β΄: «άνθρωπός τις ὤδευεν επικαθήμενος ὄνω (καθήμενος ἐπάνω εἰς μίαν ὄνον), ἡ δὲ ὄνος ἔφερεν αὐτόν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς οδοῦ παρεκνεύουσα(ἐξερχομένη ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου)· ὁ δὲ λαβὼν ῥάβδον, ἣν ἐπεφέρετο, ἐτύπτεν αὐτήν (τὴν ὁποίαν εἶχε μαζί του, τὴν ἐκτύπα). εἶπε δὲ ἡ ὄνος, μὴ τύπτει με(μὴ με κτυπάς) καὶ ἀπὸ τούδε ὀρθοποδῶ(καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀκολουθῶ τὸν ὀρθό δρόμον)· καὶ ὡς προέκοψε μικρόν(καὶ ὅταν προχώρησε λίγο) , κατήλθε ἀπὸ τῆς ὄνου, θείς(τοποθετήσας) τὴν ῥάβδον εἰς τὸ δισάκιον ἐπάνω τῆς ὄνου, οὐκ ἤδει δὲ(δὲν ἐγνώριζε δὲ) ἡ ὄνος ὅτι ἡ ῥάβδος ἐπάνω αὐτῆς ἐστὶ. Καὶ ὡς εἶδε τὸν κύριον αὐτῆς μὴ βαστάζοντα ῥάβδον, καταφρονήσασα αὐτοῦ, ἤρξατο πάλιν παρεκνεύειν(ἤρχησε πάλιν νὰ ξεστρατίζει), καὶ περιφέρεσθαι ὡδε κακεῖ εἰς τὰ σπόριμα(εἰς τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς)· δραμὼν δὲ ὁ κύριος αὐτῆς ἔλαβεν τὴν ῥάβδον καὶ οὐκ ἐπαύσατο τύπτων αὐτήν, ἕως οὗ ὀρθοπόδησεν(μέχρις ὅτου ἠκολούθησε τὸν ὀρθόν δρόμον), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος· ἡνίκα στρηνιά καὶ παρεκνεύειν ποιῆσαι(ὅταν ἐπιθυμία, ἀκολουσταίνει σε, καὶ σε κάνει νὰ ἐξέρχῃ ἀπὸ) τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, τύψον(κτύπησον) αὐτὸ νηστεία καὶ ὀρθοποδεῖ· καὶ ἐπικείσθω αὕτη αὐτῷ αἰὶ συν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ(καὶ ἐπικρέμαται ἐναντίον τοῦ πάντοτε αὐτῇ ἡ νηστεία, μαζί με τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ)».209-10

Επιστολή κ 21"

Ἐν εαυτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ το παν

«οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνει οὐδέν, εἰ μὴ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ». Ιωάνν. γ'. 27/σ. 261Γ

«αἰδοί του μὴ δοκεῖν τοῦ τελειοτέρου το ἔλαττον ἀποφέρεσθαι».

«Τι γὰρ ἔχεις, ὁ οὐκ ἔλαβες;» Να ἀκούει ὅσα πρέπει ἡ ἀνθρωπότης. Κάπως ἔτσι θα ομιλοῦσε ὁ Ἅγ. Ιωάννης ὁ Βαπτιστής, πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς αὐτὸν ἀκολουθοῦντας, οἱ οἱποῖοι ἐπειράζοντο ὑπὸ τῶν Φαρισαίων. Νομίζω ὅτι πρέπει, νὰ ἀρκείσθε εἰς τὰ παραχωρηθέντα εἰς ἡμᾶς κριτήρια, καὶ εἰς τὶς ἐξ οὐρανοῦ περιγραφῆσες ἀξίες τὶς οἱποῖες σας ἐδίδαξα, καὶ νὰ μὴν ἐκτείνεσθε πέραν αὐτῶν μηδαμῶς, μὴδὲ ὡς ἀχάριστοι νὰ στέκεσθε, ἀπέναντι σὲ ὅσους ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς ἐφῆσης πρὸς τὰ ἀνώτερα, καὶ ἔτσι νὰ αἰτιμάζεται τὴν ἀνωθεν ἐκλογὴν, καὶ νὰ ἐπικρίνετε τὶς ἐξ οὐρανοῦ ἀποφάσεις, καὶ εἶναι εἰς ἐντροπὴν τὸ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι <τοῦ τελειοτέρου το ἔλαττον νὰ ἀκολουθεῖ>.

Ἀλλὰ πρὸς ὅσα ἀν θελήσει κανεῖς νὰ τιμήσει, αὐτὰ νὰ κάμετε ἴσως καὶ περισσότερα μετ' εὐσεβείας. Μὴ ἀσχολεῖται ὁ δικός μου μαθητὴς σας παρακαλῶ, παρὰ μόνον μέσα εἰς ὅσα ἐγὼ σας ἔχω διδάξει, διότι τὸ μείζον οὐκ ἀγνώω, καὶ εἰς δόξαν καὶ τιμὴν ἀνθρωποπρεπεῖ πρὸς αὐτὸ περιορίζομαι.

«Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυρεῖτε, ὅτι εἶπον· Ἐγὼ οὐκ εἰμί ὁ Χριστός, ἀλλ' ὅτι ἀπεσταλμένος εἰμί ἐμπροσθεν ἐκείνου». Ιωάνν. γ'. 28 /σ. 261Δ

Επιστολὴ κ 22^α

Μενει Θεός, εἰ καὶ γέγονεν ἄνθρωπος

«Μενει Θεός, ει και γέγονεν άνθρωπος, αποσώζων δε παντα-
 χή της μετά σαρκός οικονομίας τον λόγον», διό λέγει και
 Παύλος: «τούτο φρονείτο έκαστος εν υμίν αυτοίς, ό και εν
 Χριστώ Ιησού, ός εν μορφή Θεού υπάρχων ούχ αρπαγμόν
 ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν
 δούλου λαβών, εν ομοιόματι ανθρώπων γενόμενος, και
 σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν».σ.305Α
 Υπακοής υπόδειγμα λόγω και έργω γενόμενος ο Κύριος,
 γέγονε πώς εν ομοιόματι ανθρώπων, κατά την του Παύλου
 φωνήν. Πράγμα δε παρ' ανθρώποις πρεποδέστατον, η
 προσκύνησις, προσαγομένη παρ' υμίν τω Θεώ.σ.305Β
 «Ο γαρ μη τιμών τον Υιόν, ουδέ τον Πατέρα τιμά».305Δ
 εξαίρετον το ποιείσθαι παρ' ημάς την προσκύνησιν, και μη
 τοις γενητοίς συντετάχθαι τον Λόγον.
 Ουδαμόθεν το είναι γενητός εν Πατρί,και εκ Πατρός φυσικώς
 διαφεύζεται ο Λόγος. είτε πώς Υιός το ποιηθέν, και πώς
 Κύριος ο δούλος;».σ.308Α

Επιστολή κ 23"
Σκοτία ήδη εγένετο

Σκοτία ήδη εγένετο, και ούπω εληλύθει προς αυτούς ο
Ιησούς. Η τε θάλασσα, ανέμου μεγάλου πνεόντος
διηγείρετο».Ιάκ.στ'16

}{(σκοτία εγένετο = εποχή σύγχυσης παρ' ανθρώποις, η τε
θάλασσα = και ο κόσμος, ανέμου μεγάλου πνέοντος, =
οργής και θυμού επικρατούντος, εταραχθει ο κόσμος.π.ε.)}. η
εικόνα ου κόσμου προ κάθε καταστροφης. τούτο ποιεί
θερμοτέραν την ανάγκην επικαλέσεως του Σωτήρος Χριστού.
θοριβεί τους πάσχοντας η σύγχυσις και η ένταση των
επικρατούντων βαρβα-ρότητος συναισθημάτων.
Ουαί εν τοιαύταις περιστάσεσι το μη είναι Θεος εν μέσω
ημών. εργάζεσθαι και μη παραχειμάζεσθαι, ο εχθρός γαρ ού
κοιμάται.

«Βαρύ το εν σκότῳ γενέσθαι τῷ νοητῷ, και χαλεπόν το εν
θαλάσσῃ πικρά καταπνίγεσθαι, προσδεζόμεθα τον Ιησούν·
τούτο γαρ ημάς και κινδύνων απαλλάζει και της εις θάνατον
αμαρτίας».σ.468Γ

«Ο δε τύπος των ειρημένων εν τοις γεγονόσιν οφθήσεται·
ήξει δη ούν πάντως επί τους μαθητάς».

Επιστολή κ 24"

Ει έκαστος ζη ως το μη απολλωλός

«Εἰ ἕκαστος ζῇ ὡς τὸ μὴ ἀπολλωλός, μέτρον ἐν αὐτῷ αὐτοε-
γκαθίσταται καὶ ὁ βίος τοῦ κραταιός». (ὁ γὰρ ἄθεος πού θέλει
κλίνει ἐν εἰρήνῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν ποίᾳ σκέπῃ σκεπασθήσε-
ται, ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου, καὶ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ πορεύειν;)λ.
Ιστέον ὅ,τι «βίος ἀνεόρταστος, οδὸς ἀπανδόχειτος ἐστίν».
Διό λέγει: «Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογι-
σμούς λαῶν καὶ ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων».
«Ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς
καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν».
«Μακάριον τὸ ἔθνος, οὐ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαός, ὃν
ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν εαυτῷ». Ψαλ.λβ'.10-12
«Ἐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σε Κύριε· εἰς αἰῶνα
ἀγαλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχῶνται
ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου».
«Σὺ εὐλογήσεις δίκαιον· καὶ ὡς ὄπλον εὐδοκίας ἐστεφάνω-
σας ἡμᾶς». Ψαλ.ε'.12-13

Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν

Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν, αποσεισάμενοι και τον της πλεονεξίας ζυγόν, δουλεύσωμεν εν φόβω τω Κυρίω. Και των της σαρκός ηδονών αμείνους ήδη δι' εγκρατείας αναδεικνύμενοι, προσίσωμεν τη θεία τε και ουρανίω χάριτι, δι' ης, εις αγίαν μετάληψιν αναβαίνομεν του Χριστού. Ούτω γαρ, ούτω και την απάτην την διαβολικήν αποθώμεθα, όθεν, θείας τε φύσεως γεγονότες κοινωνοί, προς ζώήν και αφθαρσίαν αναβησόμεθα.σ.521Γ
Είπον γαρ υμίν ότι και εωράκατέ με και ού πιστεύετε».Ιω.στ'36
ΐ(Δηλ. μας λέγει, παρατρέχετε σαν υλιστές που είστε, και προσπερνάτε στην ζωή σας τα θεία, και απροσπέραστα, σαν να είναι τίποτα, μηδέν, με σύντροφον την της απάτης φίλην, την συνοδό στην κάθε σας ληστία, την λεγομένην απιστία.
Και δεν είδατε τον ίδιο τον Κύριο, διά τον οποίον λέγεται ότι:
Απορρήξαντες τον του ακατονομάστου δεσμόν, αποσεισάμενοι και τον της πλεονεξίας ζυγόν, δουλεύσωμεν εν φόβω τω Κυρίω. Και των της σαρκός ηδονών αμείνους ήδη δι' εγκρατείας αναδεικνύμενοι, προσίσωμεν τη θεία τε και ουρανίω χάριτι, και εις αγίαν μετάληψιν αναβαίνομεν του Χριστού. Ούτω γαρ, ούτω και απάτης διαβολικής περιεσόμεθα, θείας τε φύσεως γεγονότες κοινωνοί, προς ζώήν και αφθαρσίαν αναβησόμεθα.σ.521Γ

Αλλά είπον υμίν ότι και εωράκατέ με και ούπιστεύετε».Ιω.στ'36
ΐ(Δηλ. μας λέγει, παρατρέχετε σαν υλιστές που είστε, και προσπερνάτε στην ζωή σας τα θεία, και απροσπέραστα, σαν να είναι τίποτα, μηδέν, με σύντροφον την της απάτης φίλην, την συνοδό στην κάθε σας ληστία, την λεγομένην απιστία. Και εν προκειμένω, δεν είδατε τον ίδιο τον Κύριο, διά τον οποίον λέγεται ότι: «ήξε αλλα ούκ είδον Αυτόν»)π.ε.ΐ.

Νυν δει ιδείν εν ημίν, υπό ποίαν πρεποδέστερον εστίν θείαν εκμάθοιεν οργήν, ότι έφη ο καλός ο Ποιμήν: «Προέγνων, προείρηκα σαφώς, ότι δη πάντως διαμενεείτε και σκληροί, και της υμίν φιλαιτάτης απειθείας απρίζ ημμένοι(σφιχτά δεμένοι), των εμών αμέτοχοι χαρισμάτων καταλειφθήσεσθε, ναι: «και εωράκατέ με, και ού πιστεύτέ με».σ. 521Γ

Και διά του Ησαΐα ακόμη τους είχεν ειπεί ότι: «Ακοή ακούσε τε, και ού μη συνήτε, και βλέποντες βλέψετε, και ού μη ίδητε. επαχύνθη γαρ η καρδιά του λαού τούτου». Ματθ.ιγ'.14-15/ Δ
Νυν δει ιδείν εν ημίν, υπό ποίαν πρεποδέστερον εστίν θείαν εκμάθοιεν οργήν, ότι έφη ο καλός ο Ποιμήν: «Προέγνων, προείρηκα σαφώς, ότι δη πάντως διαμενεείτε και σκληροί, και της υμίν φιλαιτάτης απειθείας απρίζ ημμένοι(σφιχτά δεμένοι), των εμών αμέτοχοι χαρισμάτων καταλειφθήσεσθε, ναι: «και εωράκατέ με, και ού πιστεύτέ με».σ. 521Γ

Και διά του Ησαΐα ακόμη τους είχεν ειπεί ότι: «Ακοή ακούσε
τε, και ού μη συνήτε, και βλέποντες βλέψετε, και ού μη ίδητε.
επαχύνθη γαρ η καρδία του λαού τούτου». Ματθ.ιγ'.14-15/ Δ

Ελέησον ημάς Κύριε, ει δυνατόν!

«Τι το κωλύσαι σε Κύριε, δι' εμέ, αμνησικακήσαι, ως τω
ληστή Σου, και πάλιν καλέσεις με παιδίον της αγ. Αυλής Σου;
Λέλεκται ήδη και ιστέον, ότι εκ των έργων ημών απολλώμεθα
και εν μετανοία, κατά χάριν αγίαν την σην διασωζώμεθα.
Όψαι Ιουδαίοις τε και Ισραηλίταις ποτέ, και πολλάκις πολλοίς
εχαρίσθης· διό εν τω ημών ψεύσθαι, άφεσιν επιδαψιλεύσθαι.
Όθεν θεράπευσον νυν, έως εβδομικοντάκις και επτά, τα καθ'
εκάστην, εκ την ημών άνιαν, εν τω παρά Σου, γεγραφέναι·
Ούκ ήλθον καλέσαι δικαίους αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν».
σ.608AB/ε.π.ε

Και τούτο παρά του Προφήτου Σου, λέλεκται Ιερεμίου, προς
την αγνώμονα και φιλόνηκον Ιερουσαλήμ, την των απειθού-
ντων τροφόν, εν τη του Κυρίου ελεύσει: «Συ απεστράφης με,
λέγει Κύριος, και οπίσω μου πορεύση».σ.609B
555

Επιστολή κ 27^η
Κανονικότητα

Τί είναι κανονικότητα; Κανονικότητα θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι, η εναρμόνιος οργάνωσις, με έμψυχα και άψυχα μέσα, μιας υπόθεσις, προς δράσιν, διά παραγωγήν ενός συγκεκριμένου, επιθυμητού αποτελέσματος.

{Την ανάλογον εν στέρνοις έχοντες οδηγόν: (Κανονικότητα πνευματικής υποθέσεως, κανονικότητα ατομικής υποθέσεως, κανονικότητα οικογενεια-κής καταστάσεως, κανονικότητα εθνικής υποθέσεως, κανονικότητα διεθ-νούς υποθέσεως...κανονικότητα κανονικοτήτων, κλπ.)}

Κανονικότητα λοιπόν, πάντα παντού, με Κοινωνικότητα και Πνευματικότητα}.

Άρα έχουμε:

Κανονικότητα των εποχών, κανονικότητα των καιρικών φαινομένων, κανονικότητα έργων εργασιών και εργαζομένων, κανονικότητα φορών και φορέων, κανονικότητα χαρακτηριστικών τα οποία εξασφαλίζουν με βεβαιότητα την αρμονία· το προσωπικό και τα εργαλεία που εξασφαλίζουν μίαν κανονικότητα προς εφαρμογήν προγράμματος παραγωγής έργου πάσης φύσεως.

Πόσο πολύ μυαλό χρειαζόμαστε για να καταλάβουμε την έννοια , το νόημα της κανονικότητας, για να προσπαθήσου με να το υπηρετήσουμε; Πόσο δύσκολο είναι να αξιολογή-σουμε τα ζητούμενα για την υπηρετήσή της, να τα καταγρά-ψουμε, και να δοθούμε στην εφαρμογή τους, καταγράφον-τας τις επί μέρους καθυστερήσεις της εκτέλεσης του έργου, και κάνοντάς τες γνωστές κάθε τόσο στην κοινή γνώμη.

μοιράζοντας έτσι την γνώση και την επίγνωση των προβλη-μάτων, με τον λαό; Την ευθύνη και την συνέπεια εξ αυτών. Γιατί δεν είμαστε κοντά με τους πύργους, «Κλασική Παιδεία και Ορθοδοξία», που κηρύττουν την κανονικότητα και που την προστατεύουν, και διά της οποίας προστατεύουν ισχυρά και εμάς;

Γιατί πολεμάμε αυτά που μας υπηρετούν και μας προστατεύουν, και γινόμαστε θύματα του ρηχού προοδευτισμού και όχι λειτουργοί του πνευματικού και εναρμόνιου υλικού πραγμα-τικού και ουσιώδους προοδευτισμού.

Γιατί δεν καταλαβαίνουμε πως, με το να βιάζουμε και να παραβιάζουμε την κανονικότητα που μας έδωσε ο Θεός, εχθροί του εαυτού μας γινόμαστε· ασυνείδητα μεν και άθε-λά μας γινόμαστε ανομούντες διακενής;

Ενώ θέλομε να λεγόμαστε κληρονόμοι σοφών ανδρών, που είναι εις όλην την οικουμένην επειφανείς.

Κανονικότητα ποιεί χρηστήν κοινωνικότητα.

Κανονικότητα είναι αυτό που μας ενώνει, και αυτό που μας ενώνει μας σώνει.

Διό σωφρονείτε, γρηγορείτε, την κανονικότητα τηρείτε, δι' ης
τον σεαυτόν αξίως υπηρετείτε. —

Επιστολή κ 28^η
Τα πόα της Φύσης και ημών

Αγαπητοί, συγχωρέσατέ μοι, ο Θεός και υμείς, ει δυνατόν, ότι εκ της πολλής αγάπης, ίσως φανώ προς υμάς γελοίος, αλλά το

Μυστήριον της Αγάπης, δεν μπορεί να μου κλείσει το στόμα». όπως έλεγε και ο μακάριος Ισαάκ ο Σύρος, και γι' αυτό τολμώ όπως λόγον δώκω προς υμάς, ίνα γνώσιν έχητε, ην εγώ έλαβον, ως Θεού δώρον ην έδωκέ μοι, προς την ιδικήν σας αγάπην, ίνα υψώσει έκαστος χωριστά, αλλά και όπως όλοι μαζί συνυψώσητε πίστιν ευθύνης προς εαυτούς και αλλήλους. Επέστι γαρ καιρός όπου η υγρασία εις βάθος της γης άρχισε να εκλείπει, και κατά συνέπειαν τα δένδρα τα υψηλά και δυνατά, τα το κλίμα δημιουργούντα, το μέχρι τούδε γνωστόν, μέσα εις το οποίον όλοι μας συνηθίζαμε να ζούμε, άρχισε να αλλάζει, γιατί αυτά άρχισαν να ξηραίνονται, άρχισαν να παύονται, άρχισαν να σπανίζουν.

Αλλά τι λέγω; Λέγω λοιπόν πως καιρός να αντιληφθούμε, πως η υγρασία της γης άρχισε και αυτή με τις ολίγες βροχές, να γίνεται πλέον επιφανειακή, όπως και η πίστις, με τις ολίγες μη συνειδητές προσευχές προς τον Δημιουργόν, η οποία διά της αποστροφής μας προς Αυτόν, άρχισε να ελαττώνεται σε βάθος.

Γιατί, όπως με την επιφανειακή υγρασία της γης, δεν μπορούν να επιβιώσουν τα μεγάλα δένδρα, παρά μόνον η πόα βλάστη-σις, η οποία μας προσφέρει μεν το πράσινό της και τα λουλού δια και τα χόρτα, με την όποια ομορφιά, με την οποία αυταπα τώμεθα, ότι όλα έχουν καλώς, έτσι και με την κακή παιδεία μείναμε με τους μέτριους και υπομέτριους, και με την έλλειψη των μεγάλων και σοβαρών πνευματικών ανθρώπων, οι οποί-οι πότε σαν διδάσκαλοι και πότε σαν φωτοδηγοί, μας σκεπά-ζουν πνευματικά και μας βγάζουν απ' τα σκοτάδια μας, τώρα μένομε σιγά – σιγά μόνοι, άρα είμαστε υποχρεωμένοι, να ανα βαπτιστούμε, να επανελληνιστούμε, να επανευαγγελιστούμε, και να αναλάβουμε τις σοβαρές και μεγάλες ευθύνες μας, της αυτοπροστασίας, της αυτοδιδασκαλίας μας, της ακάθιστης υποχρεώσεώς μας, προς το μέλλον, προς τα μελλούμενα, όποια κι αν είναι αυτά, προνοητικά, και όχι υστερικά με τα υστεροπαθητικά.

Αλλά και όσοι θελήσουν να αναλάβουν εξουσίες, πνευματικές ή διοικητικές, να φροντίζουν για την επάρκειά των και να ζητούν την περιοδική τους αξιολόγηση.

«Θεού γεώργιον εσμέν». «Έκαστος βλέπέτω πως οικοδομεί». Α'.Κορ.γ'9-17/ Μεσα στην αγάπη του Θεού να προκόβετε. αμήν.

Σημ.1: Και ενώ θα έπρεπε να ακολουθούμε τον λόγον του Θεού, ο οποίος μας λέγει: «εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω». Ιωάνν.ζ'.38. αυτός λοιπόν που διψά πηγαίνει στην Εκκλησία να ποτιστεί, να βαθύνει την υγρασία προς αύξηση του δένδρου της Πίστεως, (συνειδητή παρουσία και όχι, πες – πες, με χαχανητά όπως στην αγορά για τα λαχανικά).

Σημ.2: Ο Ιησούς μας είπε, «εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ού μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής». Ιωάνν.ζ'.52 Και οι πνευματικοί άνθρωποι του Θεού, είναι αυτοί που ο Θεός καταζίωσε από γαστέρας μητρός, διά του Αγ. Πνεύματος, να συνεχίζουν να φωτίζουν τον κόσμο. Αλλά εις αυτούς δεν δώσαμε την πρόπουσα προσοχή, και άρχισαν να σπανίζουν κι αυτοί, και τώρα έχουμε μείνει χωρίς φωτοδηγούς, και είμαστε υποχρεωμένοι να δεχθούμε πάσαν δοκιμασία με αυτοσυγκράτηση, προσευχή, και υπομονή επί της υπομονής της υπομονής.

Σημ.3: Λέγει ο Άγ. Απ. Παύλος: «Ως τέκνα φωτός περιπατείτε ο γαρ καρπός του Πνεύματος, εν πάση αγαθωσύνη και δικαιοσύνη και αληθεία». Εφ.ε'.8-19

Σημ.4: «Τα οψώνια της απιστίας θάνατος, το δε χάρισμα του Θεού, ζωή αιώνιος». «Τέλος γαρ νόμου Χριστός κατ' επίγνωσιν εις δικαιοσύνην παντί τω πιστεύοντι». Ρωμ.στ'.23/ι'.1-10

Σημ.5: «Αλλήλους προσλαμβάνεσθε, καθώς και ο Χριστός προ σελάβετο υμάς». {(Ο,τι μας ενώνει μας σώνει, ο θυμός σκοτώ νει), (Όσο σωρεύονται οι εκτροπές μας, τόσο μεγαλώνει η φωτιά της παραβατικότητάς μας, γιατί με τις πάσης φύσεως εκτροπές και παρεκτροπές μας, τροφοδοτούμε και αυξάνουμε, την της ζημίας μας επιφάνεια), να θυμάστε πως (Ο,τι σε κάνει χειρότερο άνθρωπο, σου κάνει και χειρότερη την ζωή)}.

«Θεού τα δώρα, δικά μας τα παθήματα». —

—

«Τώρα τα ξέρομε όλοι όλα, και γίναμε ειδικοί πώς να βγάνουμε ο ένας του άλλου το μάτι πιο βαθιά, ει δυνατόν με μια ματιά».

—

Επιστολή κ 29^η

Δωδεκαθεϊσμός αρχαίων προγόνων

1

Το, που ποθούσε ο Έλληνας,
μ' αίσθημά του, το πρωτόγνωρον,
που με δίκιου εκδίκια, άμεσα τ' αδικο τιμωρούσε,
ή ό,τι χαρά του έδινε, ανάλογα το ένδυε,
μορφή τρανή του έδινε, με συστολή θωρούσε.

2

Έτσι άμεσα κι ανθρώπινα, ως τά 'θελε του καθενός ο
φτέχτης νους, ή ο δικός της κάθε πράξης τρόπος,
που την χαρά, ή την ζημιά ζυγίζει,
και πάσα ώρα και στιγμή, αυτά να του θυμίζει,
τα όρθωνε, τα αράδιαζε, το είναι να του υπηρετεί,
μαζί και να του το γεμίζει.

3

Σάρκας τα πάθη τα καλά ή του θυμού τα ζόρκια,
ντύνει μ' ανθρώπου την μορφή, με Λόγου νου,
το πιο τρανό συναίσθημα, ως Δία το βαφτίζει,
και μ' όλα τα άπρεπα και πρεπούμενα προικίζει,
μοναδικά δυναμικά, τον κόσμο να ορίζει.

4

Γιατί τ' ανθρώπου η ψυχή, με τρόπο αυτή αγγίζει,
τον νου, με κάθε της συμπίεση,
κι αυτός χωρίς χρονοτριβή, δίνει και παίρνει δίκια,
τα στήθια να γεμίζει,
τα που ποθεί τα είναι του, πάντα γιομάτα να 'ναι.

5

Έτσι απ' τα στήθια του άνθρωπου,
κι από τον νου του βγαίνει,
μορφή πόθου, ή πάθους, ή συμφοράς,
με πρόσωπο τα δένει,
και με ονόματα και με φωνή, με την που κάθε κρένει,
κι άμεσα κι αστυνομικά τον κολασμό να φέρνει.

6

Για ν' απαλλάσσει σωθικά, τ' απ' ό,τι πλημυρίζουν,
μορφές οργής κορύφωμα ή της χαράς ξεφάντι,
που ολούθε καλοκάγαθα, δοξολογιές να σπέρνει.

7

Έτσι το καθετίτουτο, βαφτίζει το, μ' ό,τι στο νου τεριάζει,
θεούς, θεές και ημίθεους, στολίζει του το είναι,
κενό μηδέν αφήνοντας, ανέκφραστο το είναι,
το πώς του είναι δυνατόν, του κάθε τι το γείναι.

8

Ψάχνοντας εναγώνια φωτός την χαραμάδα,

στα άβυσσά του σωθηκά, στ' απέραντα του νού του
δρομολόγια, ζητά, σκάβει, πετά, γυρεύει, τρισδυνατό
τρισδιάστατο, Πνεύμα που διαφεντεύει,
τ' αόρατα και ορατά, πλάτη, ύψη και βάθη,
με τάξη να παιδεύει.

9

Κι έτσι σε δρόμους πρωτόγνωρους Αυτό,
τον ρίχνει τον παιδεύει,
κι από του κάθε παιδεψιά τρανώτερος να βγαίνει,
ναι έτσι αναγωγικά, βρέθει ο Θεός εμπρός του,
κι Άγνωστον ονομάσεις τον, του είπε ο ατός του.

10

Αυτά εν στερνή σου ταπεινά, σαν χρέος και ευθύνη,
στο που σε ευνόησ' ο Θεός, φωτολαέ, Οδηγητής να γίνεις,
ευρύγλωσσος, ευρύστερνος, ευύνους, ευρύ μέδων,
Να οδηγείς, με γλώσσας νου, με νου Πνευμάτου γνώση,
Που μόνο γλώσσα θεόδοτη, της τάξης και της πράξης,
αρχής και τέλους τέλειον, 'Βαβέλ' των, θα πατάξεις.

11

Σήκω και μη λιποθυμάς, είσαι προορισμένος,
σε ρόλο να μπεις προορισμού,
Θεού το δεδομένο,
με Αγγέλους σαν υπασπιστές,
σαν του Πνευμάτου δούλους,
μετ' από Χάρη θεϊκιά,
'πό χέρι Του απλωμένο.

ΥΓ.

«Ω Ελλάδα, χώρα θεϊκιά, του κόσμου μας παστάδα,
Θεός, δείχνει το διάβα σου,
Για ανθρώπων τελειότητα, ζωής την νοστιμάδα».
Όθεν βοάμεν, Χριστώ τω Θεώ ημών, Κύριε, «Ο μόνος ειδώς της των
βρωτών, ουσίας την ασθένειαν, και συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος,
περίζωσόν ημάς έξ ύψους δύναμιν, του βοάν σοι· Άγιος ο ναός ο
έμψυχος, της αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε». Υμνωδός

ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΓ. ΓΡΑΦΩΝ ΠΡΟΚΕΙΨΑΝΤΕΣ

«Ὡς ατελείς, ασθενούντες, την των φαρμάκων χρείαν ποιούμεθα και την του Κυρίου συνεπικουρίαν αιτείν ου παυόμεθα έως άγιοι εσόμεθα, και μόνω τω Κυρίω δεόμεθα».επε.

*

Ουδέν των ημίν δοθέντων παρά Θεού, αναιρεί πάσα Γραφή Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, αλλά την αμμετρίαν κολλάζει, και την αλογιστίαν διορθούται, και ούτω η τελειότητα μορφούται».(δμρφμν.)

*

«Η Κιβωτός του Νώε εν τω καιρώ της ειρήνης κατεσκευάσθει, και προ εκατοστού έτους τα ξύλα αυτής πεφύτευτο, εν δε τω καιρώ της οργής, οι μεν άδικοι απώλοντο, αύτη δε σκέπη τω δικαίω Νώε εγένετο».σ.442§στ'.3

*

Λέλεκται γαρ: {(Το γαρ τυπούμενον του νόμου γηράσκει, το γάρ νοούμενον του πνεύματος, νεάζει αιεί.δμρφμν.)}.
«Ήξει Κύριος, ήξε και ούκ ίδον Αυτόν».
«Ζητών ζήτει και παρ' Εμοί οίκει».
«Μας σώνει ό,τι μας ενώνει».πε. Θεού το δώρον.}

*

«Ρίζα πάσης αρετής η θεογνωσία, και κρηπίς(θεμέλιον) ευσεβείας η πίστις».σ.676 (κατάπαυσις = η βασιλεία των ουρανών)

-

**Άκουε ουν μισόκαλε, την διαφοράν του κληρικού προς τον
κοσμικόν:**

Ο θέλων γενέσθαι κληρικός, πρώτον αποτάσσεται τω κόσμω, εἴτα και τοις ιδίοις θελήμασι και λαμβάνει τον Σταυρόν αυτού και ακολουθεί τω Σωτήρι ημών Χριστώ. Ού φιλονικεί, ού καταράται, ούκ ομνύει, ού δυσφημεί, ού μελε τά λόγους ψευδεῖς διά της φλιάρου φιλοσοφίας, εγκρατεύεται και ού σπαταλά. Φίλους έχει τους Θεώ δουλεύοντας ομοίως αὐτῷ, εχθρόν δε ἄνθρωπον μεν ουδένα, μόνον δε τον ακατονόμαστον. Ούκ εκθλίβει τινάς, ούκ αδικεί, μάλλον δε και αδικούμενος, ευχαρίστως φέρει· τη ανεξικακία εμπρέπει». Ού μαίνεται ἐπὶ τω συναγάγει πλούτον· πῶς γαρ ο σκορπήσας ον εἶχε, και την πτωχείαν αυθαιρέτως ελόμενος, και ταύτην ἔχων δόξαν και καύχημα; Ού πραγματεύεται, ού φροντίζει οἴκου, ἢ πῶς ἀρέσει γυναικί· ού μεριμνά πῶς στρατεύσει τους εαυτοῦ υιούς, ἢ την θυγατέρα εκδίδωσι ἀνδρί, ού δέδεται περι σπασμοίς, ἀλλά σχολάζει τη εαυτοῦ σωτηρία. Ού ζητεῖ δόξαν παρ' ἀνθρώπων, ούκ ἐπαίρεται, ἀλλά ταπεινο φρονεῖν μάλλον· και χρηστός και επιεικής προς πάντας ἐστί· ψάλει και ού μετεωρίζεται· και ἀντί αὐλῶν και τυμπάνων και μουσικῶν, τη ψαλμωδία και τη προσευχή κέχρηται. Ἀντί του γελάν πενθεῖ και δακρύει ἐν τω ἐνδοτάτῳ ταμείῳ, και του οἴκου και της ψυχῆς ἀφεσιν ἀμαρτιῶν αἰτούμενος. Ούχ υπέρ εαυτοῦ μόνον, ἀλλά υπέρ ὅλου του κόσμου προσεύχεται. Ού παραβάλλει ματαίαις θεωρίαις, ἀλλά ἀγίοις ἀνδράσι. Τας χεῖρας ούκ εἰς τάβλην* εκτείνει την ερημούσαν οἴκους και ψυχάς των τερπομένων ἐν αὐτῇ, ἀλλά το εἰς κατὰ Θεόν ἔργον και ἀνάγνωσιν των θείων γραφῶν... Λοιδορούμενος ευλογεῖ, βλασφημούμενος παρακαλεῖ, συκοφαντούμενος μακροθυμεῖ, βασανιζόμενος υποφέρει, ἐνθυμούμενος τα του Σωτήρος παθήματα. Ο Κύριος, σοι ἐπιτάσσει δι' ἐμοῦ του ἀμαρτωλοῦ, ὦ μισόκαλε, και ἐξερευνήσω τας ἐντολάς του Θεοῦ μου». Ούτως ούν, ἀγαπητέ, ἀνθίστασο τῷ τοιαύτῳ σοι υποβάλλοντι και φεύζεται ἀπό σου, συνεργία της Χάριτος. –

*= τράπεζα χαρτοπαιζίας, / Ευεργετινῷ, τόμ.Α'. σ.279-80

Μη γίνεσθαι, ὦ κληρικοί, τοις ἐξωθεν, πρόσκομα και σκάνδαλον, μη βλασφημείσθω (ἐξ αἰτίας σας), το καλόν σχῆμα του κλήρου, μάλλον δε ευφημείσθω.

Τον Θεόν Λόγον ἐν δούλου μορφῇν ταπεινόν οὐκ οἶδομεν, ἵνα και ἡμεῖς ταπεινοί γενώμεθα; Ἡ ἐμπτυσμένον το ἀπερινόητον αὐτοῦ πρόσωπον οὐκ ἐθεασάμεθα, ἵνα και ἡμεῖς υβριζόμενοι ἢ ἐπιπληττόμενοι μη ἀγριαίνομεν; ...

Ἀλλά και πάλιν οὐκ ἀκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· «ἐγὼ οὐκ ἀπειθῶ οὐδέ ἀντιλέγω· και μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πράος εἰμι και ταπεινός τη καρδίᾳ». Και πάλιν, «Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλά διακονήσαι».

Ἀδύνατον ἄλλως εὐδοκιμήσαι και σωθῆναι, εἰ μη ἐν τῶν μιμήσασθαι τον Κύριον ἐν παντί.

Δεῦτε πάντες, το ἐκλεκτόν ποιμνην του Χριστοῦ νήψωμεν ὡς καιρόν ἔχομεν, και κατὰ το σχῆμα πολιτευσώμεθα, ἵνα και την Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἀπολάβωμεν ὕστερον».

Εὐεργετινός, τόμ.Α΄. σ.288-89

Ει γαρ συμπάσχομεν και συνδοξασθησόμεθα

Αδελφέ αγαπητέ

Επελαθώμεθα ων (ελησμονήσαμε εκείνα τα οποία)

υπέμεινεν, ο πάντων ημών Δεσπότης δι' ημάς;

Υβρίσθη, εξουθενώθη, ήκουσε δαι μόνιον έχεις, και ούκ οργίσθη· ερραπίσθη, εκολαφίσθη, ενεπαίχθη, σταυρώ προσηλώθη, όξους μετά χολής εδέξατο, λόγχη τη πλευρά ενύγη, ταύτα πάν-τα υπέμεινε διά την ημών σωτηρίαν, και δι' Αυτόν ουδέ μικρ-

άν ύβριν υποφέρομεν

Ανανήψωμεν ούν αγαπητε αδελφέ, της τοσαύτης χαυνότητος, και αναλαβόντες καρδίαν γενναίαν και στερεάν, είπομεν και αυτοί μετά του Αποστόλου, ότι ού μονον δεθήναι ή πληγήναι υπέρ Χριστού, αλλά και αποθανείν ετοιμώς έχομεν· ει γαρ συμπάσχομεν, και συνδοξασθησόμεθα πάντως, και συγκληρονόμοι Αυτώ της τελειότητος εσώμεθα». Ευεργετινού, τόμ.Α'.σ.304 ΣΗΜ. Ο δε Απόστολος Πέτρος, αναθέτων εις Κλήμεντα την επισκοπήν είπεν: «Κλήμεντα τούτον, Επίσκοπον υμίν χειροτονώ σήμερον, ώ και την εμήν των λόγων πιστεύω καθεδραν και μεταδίδωμι της εξουσίας, του δεσμείν και λύειν· δήσει γαρ ό δει δεθήναι, και λύσει πάντως ο δελυθήναι, ως τον της Εκκλησίας Κανόνα καλώς ειδώς». – σ.314

Και παραγγέλει λέγων: Μη μόνον τοις αγαθοίς και επιεικέσιν υποτάσσεσθαι, αλλά και τοις σκολιοίς· τούτο γαρ χάρις παρά Θεώ, ει διά συνείδησιν Θεού υποφέρει τας λύπας πάσχων αδίκως· ποίον γαρ κλέος οι αμαρτάνοντες και κολαφιζόμενοι υπομένετε; Αλλ' ει αγαθοποιούντες υπομενεíte, τούτο γαρ χάρις παρά Θεώ· εις τούτο γαρ εκλήθητε, ότι και Χριστός απέθανεν υπέρ ημών, ημίν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα επακο-λουθήσετε τοις ίχνεσιν Αυτού· ός αμαρτίαν ούκ εποίησεν, ου-δέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι Αυτού, ός λαιδορούμενος ούκ αντελοιδόρει, πάσχων ούκ ηπείλει, παρεδίδου δε τω κρίνοντι δικαίως».σ.323/α'.τόμ.

Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη

Πρότερον ο Κύριος, εθεράπευσε πάντα τα πάθη του ανθρώπου, δι' ὃν επεδήμησεν, οὐκ ανήλθεν ἐπὶ τον Σταυρόν (δεν θα ανέβαινε εις τον Σταυρόν), λέγει δε προ του σταυρωθῆναι: Πορευθέντες απαγγείλατε Ἰωάννη ἃ ηκούσατε και εἶδετε· τυφλοὶ αναβλέπουσι· χωλοὶ περιπατοῦσι· λεπροὶ καθαρίζονται· νεκροὶ ἐγείρονται και πτωχοὶ ευαγγελίζονται και μακάριος ἐστὶν ὅς εἴαν μη σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί». Ἰωάννης μεν ουν ὅτι ἐβάπτισε τον Κύριον, δηλοὶ ὅτι τον προσερχόμενον δουλεύσαι τῷ Θεῷ, πρῶτον δει ομολογήσαι τας ἰδίας πράξεις· «ε-βαπτίζοντο γαρ φησιν, ὑπὸ Ἰωάννου ἐξομολογούμενοι τας ἁμαρτίας αὐτῶν». Πολλὰ μεν ουν και ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν Κύριος, ἀλλὰ δια των ἀπηριθμημένων ὧδε, ταῦτα μανθάνομεν. Ὁ γαρ Σταυρὸς, σημεῖον ἀθανασίας ἐστί». – σ.366

Εἴτα φησὶν, προσήυχετο ὁ Ἰησοῦς λέγων: «εἰ δυνατόν παρελθέ τῷ ἀπ' ἐμοῦ το ποτήριον τοῦτο ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ». Ἡμῶν ἐστὶν ὁ λόγος, ὅτι εἴαν θελήσῃ ὁ νους ἐπιβῆναι του σταυροῦ, χρήζει πολλῆς δεήσεως, και δακρύων πολλῶν, και υποταγῆναι ἐν πάσῃ ὥρᾳ ἐνώπιον του Θεοῦ, αἰτῶν βοήθειαν παρὰ της ἀγαθότητος Αὐτοῦ, ἵνα ἐσηται (διὰ να γίνεῖ) ἐνδυναμούσα και φυλάττουσα αὐτόν, ἕως ου ἐγείρει αὐτόν ἐν καινότητι Ἀγία και ἀκτήτῳ}.

Διότι κίνδυνος ἐστὶ μέγας ἐν τῇ ὥρᾳ του σταυροῦ· εὐχόμενος γαρ, χρειαν ἔχει Πέτρου και Ἰακώβου και Ἰωάννου, ἡγουν Πιστεως Ὑγειοῦς, Ἀ νδρείας, Ἐλπίδος, και Ἀγάπης Τελείας, ἵνα διὰ τούτων ἐπιστάσεται την ἀνωθεν χάριν, και δυνηθῇ ἐπιβῆναι του Σταυροῦ.

Ταῦτα πάντα γέγοναι τῷ Δεσπότη ἡμῶν Χριστῷ, ὅς τύπος γέγονε ἡμῖν ἐν παντί, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος: του γνῶναι ἡμῖν την δύναμιν της ἀναστάσεως Αὐτοῦ, και με την κοινωνίαν των παθημάτων Αὐτοῦ, εἰ πως (μήπως) συμμορφούμενοι τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ, καταντήσωμεν εἰς την ἐξανάστασιν των νεκρῶν.

Ἡ χολή τύπος ἐστί προς το ἀπελάσαι (να ἀποβάλομε) πάσαν ἐπιθυμίαν πονηράν ἐν ἡμῖν.

Διὰ δε του ὀξους ου ἐγεύσατο δι' ἡμᾶς, μανθάνομεν σ βέσαι πάσαν αὐθάδειαν και ταραχὴν ματαίαν.

Διὰ δε του πτύσματος ου ἐνεπτύσθη, ἐξαλείψαι διδασκόμεθα πάσαν ἀνθρωπαρέσκίαν και ματαιοδοξίαν.

Διὰ δε του ἀκανθίνου στεφάνου, παιδεύομεθα βαστάσαι την μέμψιν (τον ἐμπαιγμόν).

*Ο κάλαμος εν ω έτυπτον την κεφαλήν Αυτού, τύπος ημίν
έστιν ίνα πάντοτε έχομεν την περικεφαλαίαν της
ταπεινοφροσύνης.*

*Το δε φραγγελωθήναι Αυτόν προ του σταυρωθήναι, τύπος
ημίν εστί του καταφρονήσαι παντός ονειδισμού ανθρωπίνου
και διασυρμού.*

*Διά δε του διαμερισθήναι τα ιμάτια Αυτού, παιδευόμεθα
παραβλέπειν τα του κόσμου τούτου.*

*Το δε ην έκτη ώρα ότε εσταυρώθη, τύπος ημίν εστί προς το
ενδυναμωθήναι ημάς, προς πάσαν ακηδίαν και μικροψυχίαν,
έως ου αποθάνει η αμαρτία, κατά το γεγραμμένον: «ότι διά
του σταυρού απέκτεινε την έχθραν εν Αυτώ».*

*Το δε ότε γέγονε ώρα ενάτη έκραξε φωνή μεγάλη ο Ιησούς, λέ-
γων: <ηλί, ηλί λαμά σαβαχθανή>, Ματθ.κζ΄.46, ο οποίος δί-
δει την ερμηνεία, <Θεέ μου , Θεέ μου ίνα τι με
εγκατέλειπες;> διδάσκει ημάς την μετά επί τα πάθη υπομονήν
της θλίψεως.*

*Διά δε του παραδούναι το Πνεύμα εν τω δύναι τον ήλιον(διά
δε του ότι παρέδωσε το πνεύμα ενώ εσκοτίσθη ο ήλιος),
μανθάνωμεν ότι εάν ελευθερωθή ο νους από πάσης ελπίδος
του κόσμου τούτου των ορωμένων, σημείον έστι ότι απέθανε
εν τω ανθρώπω η αμαρτία και η μεσότης η οποία υπάρχει
μεταξύ αυτου και του Θεού απέρχεται.*

*Το δε εντυλιχθήναι Αυτόν εν σινδόνι καθαρά και αρώμασι,
τον αγιασμόν του νοός εμφανίζει.*

*Το δε έθηκαν Αυτόν εν μνημείω καινώ, εν ω ουδείς ην τεθείς
και προσεκύλισαν λίθον μέγαν τη θύρα, δηλοί ότι, εάν
ελευθερωθή ο νους από πάντων των αισθητών και σαββατί-
σει, έστιν εν ετέρω αιώνι καινώ καινά*

*λογιζόμενος(ευρίσκεται εις άλλον αιώνα νέον, νέων
πραγμάτων αφθάρτων.*

«όπου το πτώμα, εκεί συναχθήσονται οι αετοί».

*Γέγραπται ότι «ανέστη εν δόξη του Πατρός Αυτού, και
ανήλθε εις τους ουρανούς, και εκάθησε εν δεξιά της
μεγαλοσύνης εν υψίστοις». Και τούτον τον τύπον παραδιδούς
ο Απόστολος λέγει: «Ει ουν συνηγέρθητε τω Χριστώ, τα άνω
ζητείτε, ου ο Χριστός εστί εν δεξιά του Θεού καθημένος.Τα
άνω φρονείτε μη τα επι της γης». Να εγκαταλείψομε τας
αμαρτίας ημών και ευρείν έλεος μετά των αξίων Αυτού.*

Αμήν. σ.366-369,Α΄.τόμ.

Επιστολή 34^η κ

Παράινέσεις

«Ἐστω ἐνέργεια χάριτος τῷ νηπίῳ ἀγνοουμένη· καὶ ἐστὶ τῆς κακίας ἐτέρα τῆς ἀληθείας ἐξομοιουμένη· καλὸν δὲ τα τοιαῦτα μὴ ἐνοπτρίζεσθαι διὰ τὴν πλάνην, μήτε ἀναθεματίζειν διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πάντα δι' ἐλπίδος προσφέρειν τῷ Θεῷ· αὐτὸς γὰρ εἶδε τῶν ἀμφοτέρων τὸ χρήσιμον».σ.369

*

«Το μὴ πλήξαι(το νὰ μὴ θέλεις νὰ πληγώσεις) τὴν συνείδησιν τοῦ πλησίον τίκει τὴν ταπεινόφροσύνην· ἡ ταπείνωσις τίκει τὴν διάκρισιν, διάκρισις καταργεῖ πάντα τὰ πάθη ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα ἕκαστα.

Ἀδύνατον οὖν σοι ελθεῖν τὴν διάκρισιν, ἀν μὴ πρότερον τὴν γεωργίαν αὐτῆς ποιήσεις. Πρώτον τὴν ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων, ἡτις τίκει τὴν ἀσκησιν· ἀσκησις τίκει τὸν κλαυθμόν, κλαυθμὸς τίκει τὸν φόβον Θεοῦ, φόβος τίκει τὴν διάκρισιν· ἡ δὲ τίκει τὸ προοράν· τὸ δὲ προοράν τίκει τὴν ἀγάπην· ἡ δὲ ἀγάπη ποιεῖ τὴν ψυχὴν ἀνοσον καὶ ἀπαθή. Τότε γινώσκει ὁ ἀνθρώπος ὅτι μακρὰν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, μετὰ ταῦτα πάντα». (π.ε. τότε ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος πόσον μακρὰν εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς ὅλα αὐτά)». — σ.414/Α'.τόμ.Ενεργ/νοῦ

Επιστολή 35" κ
Παραινέσεις β'.

Αγαπητοί, φησίν, προσήυχετο ο Ιησούς λέγων: «ει δυνατόν παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο εν τη ώρα ταύτη». Ημών έστιν ο λόγος, {ότι εάν θελήση ο νους επιβήναι του σταυρού, χρήζει πολλής δεήσεως, και δακρύων πολλών, και υποταγήναι εν πάση ώρα ενώπιον του Θεού, αιτών βοήθειαν παρά της αγαθότητος Αυτού, ίνα έσηται(διά να γίνει) ενδυναμούσα και φυλάττουσα αυτόν, έως ου εγείρει αυτόν εν καινότητι Αγία και ακτήτω}.

Διότι κίνδυνος έστι μέγας εν τη ώρα του σταυρού· ευχόμενος γαρ, χρειάν έχει Πέτρου και Ιακώβου και Ιωάννου, ήγουν Πιστεως Υγειούς, Ανδρείας, Ελπίδος, και Αγάπης Τελείας, ίνα διά τούτων επιστάσεται την άνωθεν χάριν, και δυνηθή επιβή-ναι του Σταυρού.

Ταύτα πάντα γέγοναι τω Δεσπότη ημών Χριστώ, ός τύπος γέγονε ημίν εν παντί, καθώς είπεν ο Απόστολος: του γνώναι ημίν την δύναμιν της αναστάσεως Αυτού, και με την κοινωνίαν των παθημάτων Αυτού, ει πως (μήπως) συμμορφούμενοι τω θανάτω Αυτού, κατακτήσωμεν εις την εξανάστασιν των νεκρών.

Η χολή τύπος εστί προς το απελάσαι (να αποβάλουμε) πάσαν επιθυμίαν πονηράν εν ημίν.

Διά δε του όξους ου εγεύσατο δι' ημάς, μανθάνομεν σ βέσαι πάσαν αυθάδειαν και ταραχήν ματαίαν.

Διά δε του πτύσματος ου ενεπτύσθη, εξαλείψαι διδασκόμεθα πάσαν ανθρωπαρέσκιαν και ματαιοδοξίαν.

Διά δε του ακανθίνου στεφάνου, παιδευόμεθα βαστάσαι την μέμψιν(τον εμπαιγμόν).

Ο κάλαμος εν ω έτυπτον την κεφαλήν Αυτού, τύπος ημίν έστιν ίνα πάντοτε έχομεν την περικεφαλαίαν της ταπεινοφροσύνης.

Το δε φραγγελωθήναι Αυτόν προ του σταυρωθήναι, τύπος ημίν εστί του καταφρονήσαι παντός ονειδισμού ανθρωπίνου και διασυρμού.

Διά δε του διαμερισθήναι τα ιμάτια Αυτού, παιδευόμεθα παραβλέπειν τα του κόσμου τούτου.

Το δε ην έκτη ώρα ότε εσταυρώθη, τύπος ημίν εστί προς το ενδυναμωθήναι ημάς, προς πάσαν ακηδίαν και μικροψυχίαν, έως ου αποθάνει η αμαρτία, κατά το γεγραμμένον: «ότι διά του σταυρού απέκτεινε την έχθραν εν Αυτώ».

Το δε ότε γέγονε ώρα ενάτη έκραξε φωνή μεγάλη ο Ιησούς, λέγων: <ηλί, ηλί λαμά σαβαχθανή>, Ματθ.κζ'.46, ο οποίος διδει την ερμηνεία, <Θεέ μου , Θεέ μου ίνα τι με

εγκατέλειπες;> διδάσκει ημάς την μετά επί τα πάθη υπομονήν της θλίψεως.

Διά δε του παραδούναι το Πνεύμα εν τω δύναι τον ήλιον(διά δε του ότι παρέδωσε το πνεύμα ενώ εσκοτίσθη ο ήλιος), μανθάνωμεν ότι εάν ελευθερωθή ο νους από πάσης ελπίδος του κόσμου τούτου των ορωμένων, σημείον έστι ότι απέθανε εν τω ανθρώπω η αμαρτία και η μεσότης(το χώρισμα–η απόσταση) η οποία υπάρχει μεταξύ αυτού και του Θεού απέρχεται. Το δε εντυλιχθήναι Αυτόν εν σινδόνι καθαρά, και αρώμασι, τον αγιασμόν του νοός εμφανίζει.

Το δε έθηκαν Αυτόν εν μνημείω καινώ, εν ω ουδείς ην τεθείς και προσεκύλισαν λίθον μέγαν τη θύρα, δηλοί ότι, εάν ελευθερωθή ο νους από πάντων των αισθητών και σαββατίσει, έστιν εν ετέρω αιώνι καινώ καινά λογιζόμενος(ευρίσκεται εις άλλον αιώνα νέον, νέων πραγμάτων αφθάρτων.

«όπου το πτώμα, εκεί συναχθήσονται οι αετοί».

Γέγραπται ότι «ανέστη εν δόξη του Πατρός Αυτού, και ανήλθε εις τους ουρανούς, και εκάθησε εν δεξιά της μεγαλοσύνης εν υψίστοις». Και τούτον τον τύπον παραδιδούς ο Απόστολος λέγει: «Ει ουν συνηγέρθητε τω Χριστώ, τα άνω ζητείτε, ου ο Χριστός εστίν εν δεξιά του Θεού καθήμενος.«τα άνω φρονείτε μη τα επι της γης». Να εγκαταλείψομε τας αμαρτίας ημών και ευρείν έλεος μετά των αξίων Αυτού. Αμήν.

-

Προτροπή προς θαρραλέον αγώνα, Εφεσί.στ'.10-17

«Αγαπητοί, να ενισχύεσθε με την δύναμη που δίνει η μετά του Κυρίου επικοινωνία σας που πηγάζει από την κραταιάν ισχύόν του.

Ενδυθείτε ολόκληρον τον οπλισμόν, με τον οποίον ο Θεός οπλίζει τους στρατιώτες του για να μπορείτε να αντιστέκε-σθε εις τα πανούργα τεχνάσματα του μισόκαλου. (δηλ. αυτού που μισεί το καλόν ή ακατονόμαστον)

Διότι πραγματικά δεν έχομε να παλέψομε με αντιπάλους όμοιους με εμάς, με αίμα και σάρκα σαν την δική μας. Αλλά η πάλη και ο αγώνας μας είναι προς τις αρχές και εξουσίες του σκότους, προς τάγματα μικρών και μεγάλων τοιούτων, προς τους κοσμοκράτορες του σκότους, που άρχουν επί πλήθους ανθρώπων, των βυθισμένων εις το ηθικό σκότος, (των εν σκότι και σκιά θανάτου καθημένων), το οποίον επικρατεί εις τον αιώνα τούτον.

Καλούμεθα να παλέψομε με τα πνευματικά όντα τα οποία είναι γεμάτα με πονηριά και βιασύνη, με πειράγματα και αμυαλοσύνη, και τα οποία κατοικούν εις τους ορίζοντας που είναι πάνω απ' τον αέρα, (σε ένα παράλληλο σύμπαν, δίπλα μας, μπρρς γρφντς). Επειδή λοιπόν ο αγώνας είναι φοβερός, γι' αυτό πάρε τε επάνω σας την πανοπλία που σας δίνει ο Θεός, για να μπορείτε να αντιστεκόσαστε κάθε φορά που ο πειρασμός σας πι έξει δυνατά (να παραβούμε το αυτεξούσιό μας), ώστε αφού εκτελέσε τε επακριβώς τα καθήκοντά σας, να σταθείτε εις την θέση σας και να την κρατήσετε καλά. (ανεπηρέαστη από τις πονηρές προκλήσεις).

Σταθείτε στον αγώνα σας αφού ζωστείτε ως άλλην ζώνη την αλήθειαν, ώστε ο εκ της αληθείας φωτισμός να σας δίδει πνευματική δύναμη και ευκινησία.

Και ενδυθείτε ως άλλο θώρακα την δικαιοσύνη, ώστε να παραμένετε απλήγωτοι από κάθε βέλος αδικίας και να μην παρασύρεστε σε κανένα άδικο έργο κατά του πλησίον.

Επίσης, φορέστε εις τα πόδια σας, ως άλλα υποδήματα που διευκολύνουν να περπατά κανείς ελεύθερα, την ετοιμασία και πρόθυμη δραστηριότητα, την οποία δίνει στην ψυχή η τήρηση του Ευαγγελίου, που παρέχει ειρήνην.

Μαζί με όλα αυτά να πάρετε επάνω σας και να φορέσετε ως άλλην μακράν ασπίδα, που θα σας σκεπάζει ολόκληρους, την Πίστη σας στον Κύριο, με την οποία θα μπορέσετε να σβήσετε όλους τους καυτούς πειρασμούς του πονηρού, που μοιάζουν με βέλη πύρινα.

Και να δεχθείτε σαν άλλη περικεφαλαία την ελπίδα της σωτηρίας (την επιθυμίας προς τελειότητα), ώστε, όπως η περικεφαλαία προστατεύει το κεφάλι του στρατιώτη, έτσι και οι αγαθοί και χαρούμενοι λογισμοί, που εμβάλλει η κατά Χριστόν ελπίδα να περιφρουρούν την διάνοιά σας.

Πάρτε και την μάχαιραν που δίνει το Πνεύμα το Άγιον, και η οποία είναι ο λόγος του Θεού.

(Παρακαλείτε, αιτείτε και προσεύχεσθε εις τον Θεόν, εν παντί καιρώ, εν Πνεύματι Αγίω, αλλά και να επιμένετε πάντα εις αυτό το έργον της προσευχής και να γρηγορείτε πάντοτε παρά Θεού. και μη λησμονείτε ότι, εκεί που έχουμε αφήσει τον Θεον εκεί θα τον βρούμε, αν τον έχουμε αφήσει μακριά δύσκολα να τον βρούμε, αν τον έχουμε αφήσει κοντά, θα τον βρούμε πιο εύκολα, αν τον έχουμε μες στις καρδιές μας, ευλογείτε τον Κύριον εν παντί, ότι ελάχιστοι αυτού κατέστητε).

Τι συμβαίνει στην ερημοποιημένη Φύση;

Οι βροχές σαν σιγά – σιγά, λιγοστεύουν, για διάφορους κλιματολογικές αιτίες, <πάντα γαρ τα κακά εξ ανθρώπων>· η γη αρχίζει σιγά – σιγά να στεγνώνει σε βάθος ριζικού συστήματος μεγάλων δένδρων.

Η οποιασδήποτε μορφής βροχές πλέον και χιόνια, δεν είναι αρκετά ώστε να υγροποιήσουν το υπόστρωμα της γης σε βάθος των ριζών των μεγάλων δένδρων, των μεγάλων δένδρων, τα οποία είναι ικανά να δημιουργούν κλιματολογικές συνθήκες φυσιολογικές, υγιείς· οπότε τα δένδρα αυτά αρχίζουν να αφανίζονται, και μένει η επιφανειακή πρασινάδα, της χαμηλής βλάστησης, πόα, χωρίς εμείς να στερούμεθα της πρασινάδας, λόγω του ότι οι υπάρχουσες βροχές που φθάνουν, συντηρούν αυτή την μικρών απαιτήσεων βλάστηση, και συνεχίζουμε να ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι το περιβάλλον έχει καλώς.

Είμαστε ανίκανοι να αφουγκρασθούμε τους άριθμους χτύπους της Φύσης, ούτε να ακούσουμε τον δικό της τρόπο που μας φωνάζει διαμαρτυρόμενη, μα ούτε και να δούμε, οι τυφλοί, τα μηνύματα που μας στέλνει.

Οπότε έχουμε μια βλάστηση των βοηθητικών δένδρων, με τις επιφανειακές ρίζες, βλάστηση φάντασμα και της αυταπάτης. Ακόμα – ακόμα, ψάχνουμε να βρούμε πού έχει μείνει κάποια πηγή νερού, και τρέχουμε χιλιόμετρα πολλά για να γεμίσομε τα δοχεία μας χωρίς να ανησυχούμε, γιατί βασιζόμαστε στα 4x4· εφ' όσον υπάρχουν ακόμα τόσες ώστε να μην φιλονικούμε, για το ποιος θα πάρει πρώτος νερό.

Αλλά, σιγά – σιγά νυχτώνει για το περιβάλλον που ερημώνει και εμείς θα μείνουμε μόνοι. Αρχίζουμε να βλέπομε τα ποιο μεγαλόσωμα δέντρα που προσφέρουν μεγάλο ίσκιο να ξεραί-νονται, να αφανίζονται, οι προσωπικότητες να λιγοστεύουν, να σιωπούν, να εκλείπουν, και να μένομε με τα χαχανητά των βλίτων, τον ίσκιο των θάμνων, και τις οσμές των αποβλήτων.*

Βλέπομε τις αξίες σιγά – σιγά αρχίζουν να λείπουν απ' την ζωή μας, αρχίζομε να αντιλαμβανόμαστε ότι μας λείπουν τα λόγια των λογίων, των σοφών ανδρών, αγάπης προς την Πατρίδα, την Κοινωνία, την Παιδεία, την Ορθοδοξία, για την Ιστορία μας· τρώμε τις σάρκες μας βοηθώντας παράνομους και άνομους, βιαζόμαστε εν ονόματι του ρηχού προοδευτισμού και του δειλού συντηρητισμού· και αρχίζει η ζωή μας να γίνεται ανιαρή, αρχίζομε να τρώμε ο ένας τον άλλον, αλληλομισούμεθα, ακμάζει ο ψιθυρισμός και η

καταλαλιά· ο κόσμος γίνεται εύκολα εργαλείο του κάθε τσαρλατάνου· οι κεραίες οι πνευματικές, παύουν να υπάρχουν ως μη έχουσες αποστολήν· και η ζωή μας γίνεται έρημος, άβατος και άνυνδρος.

Περιοριζόμαστε στον εαυτούλη μας, βολευόμαστε στον καναπέ τάχα πως εκδικούμαστε ή αντιστεκόμαστε, ενώ στην πραγματικότητα, έχομε οδηγηθεί στην αυτοαπομόνωση, λόγω έλειψης πνευματικού ποτίσματος, εξ αιτίας της στείρας πνευματικά περιρέουσας κατάστασης, ίσως και εξ αιτίας της ανοχής, της οκνηρίας, της πονηρίας<άστα να τα κάνουν οι άλλοι>, αλλά σίγουρα εξ αιτίας πάσης ατιμίας.

Δεν μας μένει, παρά να σηκώσουμε τα μανίκια, τέρμα τα χέρια και τα πόδια, να επανευαγγελιστούμε, να επανελληνιστούμε, να ξαναβαπτιστούμε στα νάματα της Ιστορίας και των προγόνων, να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, να υψώσουμε το λάβαρο της επανίδρυσης και επανεκκίνησης, να δώσουμε γεύση στη ζωή μας και νόημα στα παιδιά μας για να υπάρχουν και να αγωνίζονται για την τελειότητα του νου, του ανθρώπου.

Σημ.

Α) Με ανάλογα διάφορα αίτια των λογής πγκοσμιοποιητών εξαφανίζονται και οι άνθρωποι με 'ίσκιο', που προσφέρουν δροσιά πνευματική, και νοηματοδοτούν την ζωή μικρών και μεγάλων.

Β) Οι ελαφρές βροχοπτώσεις (οι ελαφροϊσκιοτοι) βοηθούν εις την βλάστηση πολλών 'ζιζανίων και παρασίτων' μέσα στα οποία χάνεται ο καλός σπόρος της περικοπής <του καλού σπορέως> του Ευαγγελίου.

Γ) «Ἔστιν οδός ἣ δοκεῖ ὀρθή εἶναι (ἡ ὁποία φαίνεται να εἶναι ὀρθή) παρά τοις ἀνθρώποις· τα δε τελευταία αὐτῆς ἐρχεται εἰς πυθμένα ἄδου, τῶν αὐτῶν δε οδῶν πληθήσεται θρᾷσκάρδιος». (οι δρόμοι αυτοί, θα γεμίσουν από αυτούς που έχουν θρασεία καρδίαν)».σ.364 (π.ε. θα γεμίσουν από ανομούντες διακενής). Α'. τόμ. Ευεργετινού, σ.364

*Οι Άνθρωποι χθες εμάχοντο , πώς να πατήσουν κάστρα ,
Σήμερα δες τους πολεμούν , πώς να γκρεμίσουν τ' άστρα .*

2

*Για να γκρεμίζει , να πατεί , νομίζει ότι επλάσσει ,
Πατώντας και γκρεμίζοντας ,προσβάλει και τον Πλάστη .*

3

*Και πες πως τα επάτησε και γκρέμισε και τ' άστρα ,
Τότε πώς θέλει να βρεθεί , ο Πλάστης που προβάλλει,
Πώς να φερθεί στον υβριστή ,πού θέλει να τον βάλλει;*

4

*Θαρρεί πως πίσω θα βρεθούν , κήποι και περιβόλια ,
Ή σύντριμμα κι ερείπια και σε χορούς διαβόλια ;*

5

*Δες τον Πλανήτη δεν μπορούν να βάλουνε σε τάξη ,
Μα κόντρα αγωνίζονται , πιότερο ποιος πετάζει ,
Και πιο πολλά ερείπια , πίσω του ποιος θ' αφήσει,
Και δεν βλέπουν ερείπιο , που έκαμαν την Φύση .*

6

*Με πείσμα όλοι μάχονται , τους τρώγει η αγωνία ,
Ποιος θα τaráζει πιο πολύ , την πάντων Αρμονία.*

7

*Κι όλο γκρεμίζουν πιο πολλά, και πιο κοντά σιμώνει .
Της ύπαρξης το τέλος μας , ο κόμπος στο στημόνι .*

8

*Και θα μας αρνηθεί ο Θεός , και θα μας φτύς' η Φύση ,
Και θα θαφτεί μας έκαστος , σ' αυτό που έχει κτίσει.*

9

*Μα πριν θαφτεί θε να σκεφθεί , για κόσμου ματαιότη ,
Και πως τα πάντα γκρέμισε , 'πο επιπολαιότη .*

10

*Και κλαίει μπρος μου ο Παλαμάς, οργίζεται κι ο Πλάστης,
Που έγινε το πλάσμα του , της Φύσης Νεκροθάφτης .*

*(Εδώ αναφέρω ένα αφιέρωμα του Κ. Παλαμά , στην Φύση ,
λέγει λοιπόν: «Την ώρα την υπέρτατη που θα το σβή το φώς μου
αγάλια – αγάλια ο θάνατος , ένας θε να είναι εμένα ο πιο τρανός
καημός μου : Δε θα είναι οι κούφιοι λογισμοί , τα χρόνια τα χαμένα ,
Της φτώχιας η έγνοια , του έρωτα η ακοίμητη λαχτάρα, Μια φλόγα μέσα στο αίμα
μου, προγονική κατάρα , Μήτε η ζωή μου η αδειανή , συρτή από το μαγνήτη πάντα της
Μούσας , Μήτ' εσύ , χιλιάκριβο μου σπίτι , Ο πιο τρανός καημός μου , θα είναι πως
δε δυνήθηκα μ' εσέ να ζήσω ώ Πλάση, πράσινη , απάνου στα βουνά , στα πέλαγα στα
δάση ,
Θα είναι πως δε σε χάρηκα , σκυφτός μες στα βιβλία , Ω Φύση , ολάκερη ζωή κι
ολάκερη σοφία !)*

Επιστολή 40^η

ΠΕΡΙ ΕΥΡΩ

ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΟ € ;
 ΠΟΣΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ Η ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ
 ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΜΑΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩ,
 ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ ΣΥΣΩΡΕΥΤΙΚΑ, ΤΡΕΧΟΝΤΑ
 ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ
 ΔΕΙΝΑ ΑΥΤΗ ΘΑ ΜΑΣ ΦΟΡΤΩΣΕΙ;
 ΠΟΣΟ ΑΛΛΟ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ;
 ΠΟΣΟΣ ΆΛΛΟΣ ΒΙΑΣΜΟΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ;
 ΠΟΣΟ ΑΝΔΡΙΚΙΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ
 ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΜΑΤΟΛΟΥΣ;
 ΠΟΣΟ ΑΛΛΟ ΘΑ ΑΠΟΣΤΡΕΦΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ
 ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;
 ΤΥΦΛΩΘΗΚΑΜΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΜΕ ΟΤΙ ΧΩΡΙΣ
 ΑΥΤΗΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΗΓΕΤΕΣ;
 ΠΟΣΟ ΔΕΙΛΟΙ ΘΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟΥΣ
 ΑΣΠΟΝΔΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
 ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ;
 ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΑΜΕ ΤΟ ΠΑΞΙΜΑΔΙ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟ
 ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΚΑ... ;
 ΣΙΧΑΙΝΟΜΑΙ ΚΑΙ ΤΑ 480 € ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΩ ΣΥΝΤΑΞΗ.
 ΠΟΣΟ ΣΙΧΑΘΗΚΑΜΕ ΤΗ ΔΡΑΧΜΟΥΛΑ ΜΑΣ ΚΑΙ
 ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΜΕ ΕΤΣΙ;
 ΠΟΣΟ ΘΑ ΠΡΟΣΚΥΝΑΜΕ ΤΑ ΞΕΝΑ;
 ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΑΣ ΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥΝ ΤΑ ΗΜΜΕ , ΜΕ
 ΞΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΡΩΜΕΡΑ ΑΠΟΧΥΜΑΤΑ;
 ΤΙ ΣΧΕΣΗ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ
 ΛΟΥΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ;
 ΠΟΣΟ ΠΟΛΤΟΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΧΑΤΙΡΙ ΤΟΥΣ;
 ΠΟΣΟ...; ΠΟΣΟ...; ΠΟΣΟ...;
 ΚΑΝΤΕ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗ ΔΡΑΧΜΗ* ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΤΟΥΣ ΣΤΟ
 @ΙΑΛΟ!
 ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΦΤΑΙΞΙΜΟ,
 ΠΑΡΑ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΠΟ ΚΑΚΟ ΜΑΣ ΦΕΡΣΙΜΟ. –
 {(με την δραχμή χάσαμε και το γνήσιο γέλιο μας)}. 29^η/2/2012

Επιστολή 41^η κ
ΦΘΟΓΓΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ
ΑΙ

«Οι τούρκοι πανηγύριζαν στους δρόμους τραγουδώντας.
Τις κεφαλές των κεφαλών, στα χέρια τους κρατώντας».

1

Για τους 'Φαρισαίους':

«Μαύρα φορούν, μαύρα κοιτούν, στού θάνατου τη μπόρα, και
λησμονούν διά παντός, θρηνώντας για μια ώρα.»

2

Για τους ασεβείς:

«Αυτοί δεν γελούν με τις πόρνες, δεν γελούν με μοιχό,
μα γελούν με σακάτες, ή με πνεύμα 'ριχό'.»

3

Για τον γονιό:

«Μαθητής να είσαι πάντα, και του ίδιου του παιδιού σου,
και να το καταλαβαίνεις, όσο είναι του χεριού σου.»

4

Για το παιδί:

«Το παιδί πάντα τού πρέπει, να ρωτάει τον γονιό του,
Και ποτέ του να μη κάνει, ό,τι έλθει στο μυαλό του.»

5

Για τα νιόπαντρα:

«Να ζήσετε έτη πολλά, Παιδιά, κι ευτυχισμένα,
και με την Χάρη του Θεού, πάντα συνοδευμένα.»

6

Για γάμους, βαπτίσια, ή γιορτές:

«Να ζήσετε έτη πολλά κι η Παναγιά μαζί σας,
Μα να το θέλετε κι εσείς, μέσα απ' την ψυχή σας».

6^α

Για τον ελληνικό λαό:

«Σου γράφω γω λόγια σκληρά και λόγια οργισμένα,
γιατ' είναι μου τα σωθηκά, με σένα ερωτευμένα.»

7

Για τον αναζητητή:

«Με 'πεθαμένους', ο ζωντανός, πέστε μου πώς να κάνει,
ή θα αναστήσει τους αυτούς, ή πρώτος θα πεθάνει.»

8

Για τους εποχούμενους:

«Μας βλέπω όλους βιαστικούς, στους δρόμους μας τρε-
χάτους, με τα στομάχια γεμιστά μα στα μυαλά φευγάτους

9

Για τους πιστούς εις τον Θεόν:

«Κάλιο πιστοί μαζί Του κι απαιτητικοί, ή, άσωτοι ζητιάνοι του Ελέους.

παρά μας, άπιστοι κι απαξιωτικοί, και άπρακτοι στην τέλεση του χρέους.»

10

Για την Γη:

«Θα ήθελα να ήξερα την τόση ομορφιά σου, Τι πνεύμα την φαντάστηκε.

Τι χέρι την ζωγράφισε; τον ΓΙΟ ΤΟΥ για να φέρει, και σ' έκαμε μοναδική, και αστρικά ξεχωριστή, στο Σύμπαν δίχως Ταίρι.»

11

Για την Ελλάδα:

«Ελλάδα κόρη του Θεού και μάνα των Ελλήνων, του κόσμου όλου οδηγός, κάρφος των ανθελλήνων.

Σαν Παναγιά πικράθηκες και σαν Χριστός σταυρώθεις, σαν Άγια εμαρτύρησες, σαν Εύα ελυτρώθεις.»

12

Για τις υπερδυνάμεις:

«Η μικρότητά σας, ακουμπά την μηδενικότητα,

και η αλαζονεία σας, ξεπερνά, την κάθε γελοιότητα.»

13

Για τον παράλογο:

«Είθε του άλογου η τάξη, προς τιμή του να γενεί,

με ότι στη ζωή του πράξει, τον Θεό μας να υμνεί».

14

Για αυτόν που παραστράτησε:

«Τον δρόμο αν θα ξαναβρείς, μην αρνηθής να πάρεις, είναι αυτός που σ' οδηγεί, σε σκέπη θείας Χάρης».

15

Για τον καθένα

«Είναι εποχή ξεπέρασης, ταχύτητος ορίου,

κι υπομονής εξάντλησης, κάθε περιθωρίου».

16

Για την Ελληνική φυλή

«Χαίρε φυλή ότι τον Μέγιστον όφθεις,

χαίρε φυλή, ότι το Μέγιστον δοξολογούσα όρθρεις*».

(*=ορθρίζεις, ή οθρίζεις;)

17

Για τον ηγέτη χωρίς ίσκιο

«Γυμνό σε βλέπω βασιλιά μου στητό,
σα φάντασμα νύχτας, σαν του αγρότη στοιχειό».

18

Για τις Αξίες

«Κάμετε τις αξίες μας, Άγια σεσωσμένα, μη και ταφούν σαν
τ' άχρηστα, μην και βρεθούν θαμένα».

19

Για τα ερανίσματα (ερανώ τας βίβλους)

«Πάντα ταύτα εξελεξάμην προς ξυγγραφήν υλικά, ποιούμενος
οικοδομήν εξ ερανισμάτων ψυχωφελών, προς αγαθών
ωφέλεια και άλλων μεταμέλεια,

<εί Θεός βούλεται πάντα εν πάσι γίνονται>».

Ιουλίου 2011

1

«Ο κάθε Έλληνας, έχει μια ξενοπάθεια,
και προς τα εαυτού με εμπάθεια η απάθεια:
Μιλάει τις γλώσσες σας ευρωπαίοι φαρσί,
Μα ευτυχώς, ευτυχεί, με ένα ποτήρι κρασί».

2

Έλληνα βρες τα :
«Υπάρχουν βιβλία της κλασσικής μας Παιδείας,
μα και της Ορθοδοξίας, τα οποία δει να διαβάζεις,
για να ποτίζεις τα συνοδά της μοναξιάς σου,
<ψυχή και πνεύμα, την καρδιά σου και το αίμα>,
προκειμένου πάντα δυνατά να συνεχίζεις».

3

Έλληνες:
«Κάλιο σας λεύτερα πουλιά, κράζουν οι ποθαμένοι,
Παρά παράδες δανικούς και αλυσοδεμένοι,
Μήτε κουταλοπίρουνα χρυσά, κι εγκλωβισμένοι».

4

Έλληνα:
«Οσάκις πάς στην Εκκλησία,
κάνε κάτι απ' αυτά που ακούς, σε πράξη,
έτσι δεν θα μένεις πάντα, στην ίδια τάξη».

5

Ω Έλληνα

Όταν το πνεύμα γίνει σου,
ένα με την λεπίδα,
και το κορμί σου, ψυχή τρανή, μέσα του θε να φέρει,
κι αυτά γενούνε μονομιάς ομόνοιας αχτίδα,
τότε θα ημερέψουν και οι ψυχές, που χάθηκαν,
για όνειρα κι ελπίδα».

Επιστολή 43^η κ

Επίσκεψη στην Αθήνα, την καρδιά της Ελλάδας, 7/3/12

1

Αθήνα μας πόλη των πόλεων, και πόλη της σοφίας,
Πώς άλλαξες τη φορεσιά, σε γκρίζα της μαφίας;

2

Τι μαρασμός είναι αυτός, ποιας μάγισσας το βλέμμα, ποιας
βασκανιάς τ' απόχυμα, σου μόλυνε το αίμα;

3

Κι έγινες έτσι πω, χλωμή, Αθήνα;
Και ποια εποχή μιζέρια, έζωσε τη μέση σου,
σου χάνωνε τα χέρια;

4

Μπας και παγίδα σου έστησαν, σε μάντρωσαν με ψέμα; Και
δείχνεις άχρωμη, σκιά; Της Ιστορίας στέμμα!

5

Ποιός μόλυνέ σου την ζωή, ποιες σ' αγκαλιάσαν χείρες;
Ποιον τόσο αηδίασες, φαρμάκι λες και πείρες;

6

«Δως μου άξιο αίμα να σταθώ, στα πόδια μου και πάλι, άσε
το παρακάλι, και σπάσε τούτα τα δεσμά,
νιώθω ναζίστα αγκαλιά, σε ευρωκόμπρας την φωλιά, είμαι σε
παραζάλη,
σκύψε και πάρε μ' αγκαλιά,
ζωής να δώσεις μου φιλί, ανάστησέ με πάλι,
και δώσε μου τις δάφνες μου, που μου πατήσαν' άλλοι».

Επιστολή 44^η κ

Απ' τους Αγ. Πατέρες της Εκκλησίας μας:

Μοναδικότητες:

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ, ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ
 ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ, ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ, ΑΠΑΙΤΩ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ(ΑΠΟ ΥΜΑΣ), ΛΟΓΟΝ ΚΑΥΣΤΙΚΟΝ ΕΠΙ
 ΤΩΝ ΤΡΕΧΟΝΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ·
 ΛΟΓΟΝ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΑ ΤΟ ΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ, ΤΟΥ ΔΙΨΩΝΤΟΣ ΛΟΓΟΝ
 ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΙΚΟΝ. ΕΠΕΙ: {ΕΝΤΕΧΝΟΣ ΑΠΑΤΗ
ΤΕΡΑΤΕΙΑΣ ΕΜΠΛΕΟΣ, ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΤΕΝΙΚΗΣΕΝ}.
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΣΑΣ,
 ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΦΥΛΑΞΙΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΩΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙ-
 ΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΠΑΡΑ ΤΗΣ
 ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ, ΔΙΟΤΙ ΣΕ ΛΙΓΑ
 ΧΡΟΝΙΑ, ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΛΟΓΩ
 ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ, ΑΝΙΚΑΝΟΥ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΥ, ΚΑΙ
 ΑΛΛΩΝ ΑΝΟΗΣΙΩΝ, ΙΚΑΝΟΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΣΟΥΝ
 ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ
 ΓΡΑΦΕΣ, ΣΤΗΝ ΓΝΗΣΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΕΓΓΡΑΦΗΚΑΝ.
 ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ, ΤΟ
 ΨΥΧΟΦΑΡΜΑΚΟ ΤΟ ΜΕΓΑ, ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ
 ΣΤΕΡΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΣΤΗΝ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ.
 ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΧΑΝΟΝΤΑΙ, ΜΗ
 ΕΧΟΝΤΑΣ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟ ΓΙΑ ΑΥΤΑ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ.
 ΔΙΟΤΙ Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
 ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ, ΔΗΛ. ΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
 ΑΛΗΘΕΙΑ, ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΗΛΘΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ
 ΚΟΣΜΟ, ΑΡΑ ΑΥΤΑ ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΤΑ
 ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ.
 ΤΡΙΤΟΝ, ΩΣ ΕΧΟΜΕΝ ΑΓΑΜΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΝΑ ΕΧΟΜΕ
 ΚΑΙ ΑΜΙΣΘΟΝ ΚΛΗΡΟΝ, ΚΑΘΟΤΙ ΠΟΛΛΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙ-
 ΟΥΧΟΙ ΙΚΑΝΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, ΘΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ
 ΙΕΡΕΙΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΥΧΟΝ ΚΕΝΕΣ
 ΕΝΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΙΕΡΕΑ.
 π. ΑΓΙΟΙ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΑΣ
 ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ. –

Επιστολή 45" κ

Στο Νησί του Πόνου (Κύπρος) / 20 / 3 / 2013

1

Με ορθά, την Λευτεριά, ποτίστε Αδέρφια,
Ορθός, πάντα στη θέση του να μένει ο καθείς,
Με ανοιχτό το μάτι της θύμησης, της πίστης και του νου,
Και βρώση από ξένους, ποτέ σας μη ξανά ζητήστε.

2

Αυτά, που μας αφήκαν οι προγόννοι μας, κρατείστε,
Φυλάξτε Ορθά, το Σπίτι και την Πίστη,
Την πολύκαρπη Γη την Ελληνίδα,
Ξερή και στείρα ποτέ σας μην αφήστε,
“Τρέφει αυτή όσους, την αγαπούνε”.
Με περίσσια μην και φορτωθείτε,
Και αγωνίζεστε να τα προστατέψετε,
Απ’ τα κακά που μέλλουνε να ‘ρθούνε.

3

Σηκώστε αδέρφια, απάνω το κεφάλι,
Τα μάτια σας στον Ουρανό υψώστε,
Και μες στα χέρια σας την προκοπή αδράξτε,
Γιατούς που έφυγαν, για σας, για την Πατρίδα.

4

Φυλάξτε τα, Ορθοί, χωρίς επιφυλάξεις,
Η ευγένειά σας να αποπνέει κι απειλή,
Μη και τολμήσει τα του οίκου σου να αρπάζει,
‘Φίλος’, ή έτερος ακόρεστης φυλής.

5

Όχι να λέτε σε Ξέρζες και Αττίλες, και μη φοβάστε αριθμούς,
όντες μια χούφτα,
Είναι η Πίστη, το Δίκιο κι η Ομόνοια,
Όπλα Θεόσταλτα και πάντα νικηφόρα,
Μακριά, του σαρ ανά, του τραγοπ όδη η διχόνοια,
Ακατανίκητη κατάρα όπου πέσει, μένει αιώνια.

6

Προσκυνούμε τον πόνο σας, τον οδηγό και φωτοδότη,
Τον Αγιασμένο με το δάκρυ, πικροδάφνης τον χυμό,
Περιφρονήστε τα πλούτη του δυτικού, που δύνει, του προδότη,
και προχωρήστε με φάρο, τον Άγιο σας θυμό.

7

Σειρά δική σας, να οδηγήστε την φυλή στα πεπρωμένα,
Για να γιορτάσουνε, άγια ερειπωμένα και φυλακισμένα,
Για να νικήσουμε, επί τέλους, την κατάρα και τον φθόνο,
Του Γολγοθά να ακολουθήσουμε τον δρόμο,
Γιατί είναι αυτός που οδηγεί, προς την Ανάσταση και μόνο.

8

*Ελλάς Ανάστα ευχόμενοι με το Χριστός Ανέστη,
Το φτάνει πια να διαμηνύσουμε, στα όσα ο Ελληνισμός
ανέχτει, να συμμαζέψουμε ότι μας έχει μείνει, και είναι μας
πολλά* η Ιστορία που μας δίνει. (*διδάγματα)*

9

*Και να φυλάμε, πάντα της γιαγιάς τα παραμύθια,
Την σκιά, την πατησιά, των πάππων μας την άγια,
Η μαλθακότητα ποτέ ξανά μη μας μπολιάσει,
Και φτάσομε 'π' αναμελιά, σε τούτη την κατάντια. –*

*Επιστολή 46^η κ
Ο χαλινός και η ελπίς*

του πρωτοπ. Π. Διονυσίου Τάτση (επαναδημοσίευση)

Η πανταχού παρουσία του Θεού, πρέπει να είναι το κυρίαρχο συναίσθημα στον πνευματικό αγωνιστή.

Αυτό πρέπει να καλλιεργείται, και από αυτό ωφελείται με δύο τρόπους. Ο αείμνηστος επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης, ο θερμός αγωνιστής και ασυμβίβαστος με τον κόσμο, έλεγε: «Η συναίσθηση της πανταχού παρουσίας του Θεού είναι χαλινάρι κατά του κακού.

Είναι όμως και ελπίδα, και παρηγοριά, και ενίσχυση. Ξέρεις τι είναι να ξέρεις ότι κοντά σου είναι ο Θεός;».

Ιδέ και, Εμπνευσμένα Κηρύγματα Ορθοδόξου ομολογίας και αγιοπατερικής πνοής, έκδοση «Ορθόδοξης Κυψέλης», 2011 Έχοντας πάντα στο νου ότι ο Θεός είναι παντού, άρα και δίπλα σου, αντιμετωπίζεις τους πειρασμούς και αποφεύγεις το κακό και την αμαρτία. Διερωτάσαι πώς να αμαρτήσω, όταν με βλέπει ο Θεός; «Υπάρχει ένα μάτι που τα βλέπει όλα, υπάρχει ένα αφτί που τα ακούσει όλα, υπάρχει ένα χέρι που τα γράφει όλα».

Με τον τρόπο αυτό θεωρείς τον κόσμο ότι είναι του Θεού και πρέπει να είσαι ταπεινός και προσεκτικός σε κάθε σκέψη, σε κάθε επιθυμία, σε κάθε πράξη.

Παράλληλα ευχαριστείς τον Δημιουργό και Προνοητή, γιατί το περιβόλι Του είναι ανοιχτό, και μπορείς να απολαμβάνεις τους καρπούς του.

Αλλά το συναίσθημα της πανταχού παρουσίας του Θεού, είναι και πηγή ελπίδας, παρηγοριάς και ποικίλης ενίσχυσης. Ο πιστός αγωνίζεται τον καλό αγώνα, χωρίς να απελπίζεται και να βυθίζεται στη θλίψη.

Τα κύματα των πειρασμών τα ξεπερνάει με το χέρι του Θεού, και τα μαύρα σύννεφα της απελπισίας τα διαλύει με το δυνατό θείο φως.

Ο πανταχού παρών Θεός, δεν αφήνει τον άνθρωπο, να βιώνει την πικρία της μοναξιάς, να χάνει την διάθεση για δράση και προσφορά αλλά και για συνεχή πνευματική προσπάθεια.

Αντίθετα του ενισχύει την βεβαιότητα ότι δεν είναι μόνος ακόμη και όταν τον εγκαταλείπουν οι συγγενείς και οι γνωστοί του. Θεωρεί σε κάθε του βήμα, συνοδοιπόρο τον Θεό.

Δεν είναι ο μοναχικός άνθρωπος που δεν έχει νόημα στη ζωή, αλλά το παιδί του Θεού, το οποίο αδιάκοπα δέχεται την στοργική προστασία του ουρανίου Πατρός.

Την πανταχού παρουσία του Θεού, την βιώνεις εντονότερα στη φύση και ειδικότερα στην άγρια φύση, στο δάσος.

Εκεί όλα είναι όμορφα, εντυπωσιακά, ευχάριστα, και εσύ πάνω απ' όλα, ανώτερος, αλλά και συνάμα αδύνατος μπροστά στην οργιώδη βλάστηση, στα αγρίμια, και στα διάφορα έντομα.

Ωστόσο ο Θεός που είναι δίπλα σου, είναι μέσα σου, και νοιώθεις την ανάγκη να τον ευχαριστήσεις.

Όταν είσαι μέσα στην κοινωνία, μειώνεται κάπως η αίσθηση της παρουσίας του Θεού, γιατί υπάρχει μεγάλη δραστηριότητα των ανθρώπων προκειμένου να εξασφαλίσουν τα υλικά αγαθά. Αυτοί νοιώθουν ότι ο Θεός είναι πολύ μακριά και παραμένουν αδιάφοροι σε καθετί πνευματικό.

Ο νους τους είναι προσηλωμένος στο χρήμα, στο συμφέρον και σε όλο και περισσότερα υλικά αγαθά.

Γι' αυτό και δεν ακολουθούν τον δρόμο του Θεού, και στη ζωή τους δεν έχουν ως οδηγό τις εντολές του. —

«Όταν βλέπω κάποιες φράσεις, όπως : προς το Θεό, ή με το Σταυρό, για το Χριστό κλπ. Δηλ. την ουδετεροποίηση των αγίων ονομάτων, και την υποταγή στην γραμματική των ανεγκέφαλων, την θεωρώ μεγάλη ασέβεια. Πραγματικά τέτοια ασέβεια προς τα θεία, αναλογιζόμενος και τον πλούτο της γλώσσας μας της Αρχόντισσας, θορώ την βίαιη πτώχευσή της και τον αυτής ενσκολοπισμό. Και νοιώθω κάτι δοκάρια να μπήγονται στα μάτια μου και στην καρδιά μου. Έρχεται καταιγίδα».

*

«Η Ελλάδα, ό,τι και να κάνουν δεν πτωχεύει πνευματικά, ψυχικά, επιχειρησιακά, απλώς μας κλέβουν, τώρα μεν τον υλικό πλούτο μας, αλλά ταυτόχρονα τους ξαναμπολιάζουμε, με το Ελληνικό πνεύμα, με τις εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστεύσαντες νέους επιστήμονες και τεχνίτες, και έτσι θα υπάρξει μια άλλη αναγέννηση, αλλά αυτήν την φορά όχι στην ευρώπη μόνο, αλλά σε όλο τον κόσμο, με τους νέους επιχειρηματίες που θα προέλθουν από αυτούς και τους χιλιάδες επιστήμονες που θα διαπρέψουν σε σχολεία, πανεπιστήμια, ερευνητικά κέντρα, νοσοκομεία, κλπ. Ελλάς δεν είσαι μόνη, δίπλα σου είναι ο Θεός, ο οποίος σε έχει στο σχέδιό Του και σου κρατά στιβαρά το τιμόνι». —

Επιστολή 48^η κ

Υπόμνηση: ΟΡΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Ου καταισχνώ τα όπλα τα ιερά,
 ουδ' εγκαταλείψω τον παραστάτη αυτών, ότω αν στοιχίσω.
 Αμυνώ δε και υπέρ ιερών και οσίων
 και μόνος και μετά πολλών.
 Την πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω, πλείω δε και αρείω
 όσοις αν παραδέξωμαι.
 Και ευηκοήσω των αεί κρινόντων,
 και τοις θεσμοίς τοις ιδρυμένοις πείσομαι, και ούστινας αν
 άλλους το πλήθος ιδρύσηται ομοφρόνως.
 Και αν τις αναιρεί τους θεσμούς ή μη πείθεται, ουκ
 επιτρέψω,
 αμυνώ δε και μόνος και μετά πολλών.
 Και ιερά τα πάτρια τιμήσω.
 Ιστορες θεοί τούτων
 Άγραυλος, Ενιάλιος, Άρης, Ζεύς, Θαλλώ, Αυξώ, Ηγεμόνη

Δεν θα ντροπιάσω τα όπλα μου,
 ούτε θα εγκαταλείψω τον συμπολεμιστή μου
 όπου κι αν ταχθώ να πολεμήσω,
 θα υπερασπίζω τα ιερά και τα όσια,
 και μόνος και με πολλούς,
 και την πατρίδα δεν θα παραδώσω μικρότερη,
 αλλά μεγαλύτερη και πολεμικότερη απ' όση θα μου
 παραδοθεί.
 Θα πιστεύω στους Θεούς
 και στους ισχύοντες νόμους θα υπακούω,
 και σε όσους άλλους νόμιμα θεσπισθούν.
 Κι αν κάποιος αναιρέσει ή αμφισβητήσει
 τους θεσμούς δεν θα το επιτρέψω,
 θα τον πολεμήσω είτε μόνος είτε με όλους.
 Και τις ιερές παρακαταθήκες των πατέρων θα τιμήσω.

Μάρτυρές μου οι θεοί
 Άγραυλος, Ενυάλιος, Άρης, Ζεύς, Θαλλώ, Αυξώ, Ηγεμόνη

1

«Μέχρι το 1939, δεν υπήρχε Σκοπιανή Μακεδονία. Μετά βαφτίσανε τα σκόπια μακεδονία οι σύμμαχοι, για να εξασφαλίσουν την φιλία του Τίτο, και οι ανίκανοι πολιτικοί μας δεν μίλησαν τότε, και τώρα αυτοβαφτίστηκαν και οι σκοπιανοί σλάβοι και οι άλλοι, Μακεδόνες, ενώ συγχρόνως είναι μία νόθα γέννηση, είναι μία καπηλεία της Ελληνικής Ιστορίας, είναι μια αυθαιρεσία ιστορική, είναι η απαρχή νέων διενέξεων και δημιουργία ενός λαού οι οποίοι θα συμπεριφέρονται ως <ανομούντες διακενής>, αλλά και θα είναι ο περίγελος από τους σοβαρούς και υπεύθυνους, σε σοβαρές εκδηλώσεις, όταν θα αυτοπροσδιορίζονται σαν Μακεδόνες».

2

«Τα χέρια όταν δεν χρησιμοποιούνται είναι άχρηστα, το ίδιο και τα νιάτα και τα μυαλά».

3

«Δόξα τω εν τη χειρί έχοντι τα πέρατα της οικουμένης, εν ἧ τα πάντα συνέστηκε». Απ. Παύλος

4

«Δεν μισούμε κανέναν, ούτε από βόρεια ούτε από ανατολάς. Αλλά να ξέρουν όλοι τους, ότι από εδώ και πέρα τα δικά μας, είναι και θα παραμείνουν δικά μας, ούτε υποχωρήσεις, ούτε ανοχές».

5

«Τώρα έχουμε συμπεριλάβει μέσα στην κανονικότητα του ανθρώπου και την τηλεόραση και αυτό καθ' υπερβολή. Μέγα το σφάλμα και ανάξιον το αίτιον, διό και μεγάλη η ζημία».

6

«Για να κάνουν μια χώρα υποτακτική, την οδηγούν πρώτα στην εξαθλίωση».

7

«Ο Εξάψαλμος, εννοεί τον Ελληνικό Λαό».

8

«Μετά την Θεία λειτουργία, πρέπει να γίνεται ανάπτυξη των θεμάτων της ημέρας και της επικαιρότητας, γιατί η Ορθοδοξία, συμβαδίζει με την επικαιρότητα, και αναλύομενη με την βοήθεια της Κλασικής Παιδείας, μέσα στην Ορθοδοξία, βοηθά στην παραγωγή αγωγής στους πιστούς».

9

«Εόρακα και αφεόρακα= εμελέτησα και συμπέρανα».

10

«Σπερματικός λόγος = η κλασική παιδεία».

11

«ένθετον κάλλος= ο των Αγ. Γραφών πλούτος(χρυσορυχείο).
§§, 10,11, π. Δημήτριος

12

Οι όντες ως οι μη νοούμενοι τας Γραφάς, εσίν αγνοούμενοι.

*

Μέρος 2^{ον}

1

«Προς τα Άγια και Ιερά ,δεν πρέπει να υψώνουμε τα
χέρια ικετευτικά ,μόνο όταν βρισκόμαστε σε ανάγκη
αλλά διαρκώς και διακαώς νοηματικά .»

2

«Εν υμίν έσεται οικεία, η Αφιλονικία».

3

«Κατάλληλα διδασκόμενα από ακατάλληλους,
άχρηστα είναι για κατάλληλους».

4

«Γιόμισε ο κόσμος από κατάλαλους και
ακατάλληλους».

5

«Κατάρας γιοι, πατώντες τα κατάλληλα, ύψωσαν τ'
ακατάλληλα».

6

«ο ακατονόμαστος, με τους όμοιούς του, πιέζουν
τους πιο μικρούς και οι μικρότεροι τους μικρότερους
των κλπ. Ώστε να είναι συνέχεια σε πίεση διά να
πειράζουν τους ανθρώπους, και όπου βρούνε
ευάλωτο πάνε και φωνάζουν τους μεγαλύτερους για
να προκαλέσουν μεγαλύτερη ζημιά, αλλά και εκεί
όπου βρίσκουν πρόσφορο περιβάλλον αν είναι για
επίθεση σε αγέλες ανθρώπων. (Τους μπουχνίζουν
όπως οι ταύροι τα μοσχάρια και οι τράγοι τις
κατσίκες, και αυτές τα κατσίκια)».

7

Οι Τούρκοι πανηγύριζαν, στους δρόμους
τραγουδώντας,
Τις κεφαλές των Κεφαλών ,στα χέρια τους
κρατώντας.»

8

«Ποτέ ερχομός διεφθαρμένων ,
Στην εξουσία ξανά ,
Μη τύχει και πάλι βρεθούν ,
Κουβέρνο δεύτερης φοράς ,

Οι άνθρωποι της συμφοράς».

9

«Θα 'θελα νάμουνα σκαρί ,κόντρα να ταξιδεύω ,
κι όπου βοριάς και θύελλα άξια να τα παλεύω .
Να ξεμπροστιάζω τα στοιχιά , κάθε άγρια μπόρα ,
Βράχος νάμουν αντίστασης , σε κάθε κατηφόρα .»

10

«Η γενναιότητα ,δεν μετριέται με τα λόγια ,
μετριέται με αντίπαλο ,ίσως και μοιρολόγια .»

12

«Στης άγιας Λάυρας την Μονή ,ύψωσε ο Δέσποτας
φωνή ,και είπε προς το Γένος : Πίστη νάχεις και
Σθένος. Και όλοι ορκιστήκαν ,και ελευθερωθήκαν.»

13

«όση η των 'σπουδαίων' συκοφαντία, τόση και η των
ουτιδανών χλεύη».

14

«Ως απονέρων κύματα ,που ως γεννιούνται σβηθούνται
,μοιάζουν οι σκέψεις καθενός ,πού 'ρχονται και
ξεχνοιοούνται»

15

**«οι μεν ευσεβείς, παρά θείοις ύδασι ερριζωμένοι
εισίν, οι δε ασεβείς περί την ψευδώνυμον γνώσιν
εριζόμενοι εντροφούσιν».**

16

«η Ελλάδα είναι όλη η Ευρώπη, αλλά η Ευρώπη δεν
είναι η Ελλάδα».

17

«όση η των 'σπουδαίων' συκοφαντία, τόση και η των
ουτιδανών χλεύη».

18

Σε θάλασσα και σ' ουρανό ,σαν θέλεις διάβα κάνεις,
Μα η γης μοιάζει με την καρδιά ,
Πότ' ανεβαίνεις σε βουνά ,πότε φαράγγια πιάνεις .»

19

«Πότε σαν ποιητής και συγγραφέας ,
Και πότε σαν ευλαβής αντιγραφέας ,
Ιστορικών κι Αγίων ,
Ρήματα ,γράφω κι εντολές ,
Και Θεϊκές καταβολές ,
Μες από Βίβλους Ιερές ,
Ας ,ξεφύλλισα κορφολογώντας ,
Και επιμελήθηκα αυτών ,ερευνώντας ,

Λόγια και φθέγματα σοφά ,
 Ξεκάθαρα ,μα και σαφά ,
 Στροφών και στίχων σχήματα ,
 Γρεμίζουν τα προσχήματα ,
 Προσέζτε τα , τι λένε ,
 Σας αγαπούν και κλαίνε ,
 Κι ας σας πονούν που καίνε .»

20

«Περιήλθον εν ερημία ,εν μέσσω πλήθους βοώντος ,
 μη έχον σύμμαχον ή μη τον Άγγελόν Σου ,Κύριε ,
 δέομαι ,όπως μοι παρέξεις την αγίαν Σου στήριξην,
 εν τη εμί αγωνία και παραζάλη ,και βοηθός μου
 γενού εν πάσι ,ως μόνος πολυέσπλαχνος .»

21

«ανθρώπου ου το νοητικόν πηγαίνει μισή στροφή
 εμπρός ή πίσω, άλλως λογίζεται τοις ετέροις».

22

«ο Αγ. Ι.ο Πρόδρομος έδωσε την κεφαλήν του για τις
 αξίες της ζωής, σήμερα παίρνουν κεφάλια, για αξία
 μέτρου γης».

23

«Τα ‘κανάλια’ της τηλεοράσεως, οχετοί εισί,
 κεντρικών εξουσίας βόθρων, ή αυτοτροφοδοσίας».

25

«σωφροσύνης και μακροημέρευσης, ο παρά του
 Θεού βίος»

26

«απαιδευσία, ανεπάρκεια, και η ημών ακοσμία,
 μη αποστέρξωσιν τινί την ναυτίαν».

27

«Ουδείς εμίσησέ με, ή μή, οι εν νέα ‘Ιουδαία’ ,
 χυδαίοι, γραμματεείς και φαρισαίοι, οι τάχαμου
 ‘σπουδαίοι’ ».

28

«μη μετά ασεβών κοινωνείν δει, ίνα μη της ίσης
 ασελγίας απογεύσασθαι».

29

«όποιος με ασεβείς και πονηρούς κάνει συντροφιά,
 σπέρνει στον δρόμο του καρφιά».

30

«Στην εποχή μας, η μάχη της αλήθειας με το ψέμα
 ολούθε δίνεται, μα αυτή η αναμέτρηση θα κρίνει τα

*μεγάλα και αιώνια πράγματα, και αυτό είναι νόμος,
άλλως δεν γίνεται».*

31

*«Στους ασύνετους δεν υπάρχει τάξη, γι' αυτό πίστη
στην πράξη, για να μη μένουμε στην ίδια τάξη».*

32

*«Οι εις το Πρόγραμμα του Θεού παρεμβαίνοντες , το
χάος προετοιμάζουν ,και όποιοι στην πρόνοιά
Του , παρεμβαίνουν την βίαν τότε ας περιμένουν».*

Η εις τους Αγ. Πατέρες υπακοή εν πάσαις ταις εισαγωγήμους (αρχικές) αρεταίς υπάρχειν ἐγνωσται(ἔχει αναγνωριστεί) καλόν· αθετεί γαρ την οίησιν (αποβάλλει την υπερηφάνειαν), τίκτει δε ἡμῖν την ταπεινοφροσύνην· ὅθεν και θύρα γίνεται τοις αυτοῖς ανεχομένοις ἡδέως, της εις Θεόν αγάπης».

«Διό, ο τη οικεία κρίσει και γνώμη στοιχών(ακολουθών), ουδέποτε ασφαλώς οδεύσει(θα βαδίσει), αλλά πολλά προσκόψει και πλανηθήσεται· και κινδύνους πολλούς και χαλεπούς ως εν σκότει βαδίζων αεί υποστήσεται».

α) «Δει τον ἡμῶν βίον ρυθμίζειν εν τοις των Αγίων Πατέρων διδαχές αεί· και ούκ ακολουθεῖν το ἰδίῳ θελήματι».

β) «Ο γαρ τη οικεία κρίσει και γνώμη στοιχών(ακολουθών), ουδέποτε οδεύσει ασφαλώς, αλλά πολλά προκόψει και πλανηθήσεται, και κινδύνους πολλούς και χαλεπούς ως εν σκότει βαδίζων αεί υποστήσεται(θα υποστεί)».

γ)«Χρη δε ἡμᾶς τούτο μαθεῖν, και εκ των ανθρωπίνων τεχνών και επιστημῶν λαβόντας τα παραδείγματα· ει γαρ(εάν λοιπόν διά) εκείνας και χερσί ψηλαφώντες, αφ' εαυτῶν κατορθῶσαι (κατανοήσαι π.ε) αδυνατούμεν, και δεόμεθα(έχομεν ανάγκην) του καλῶς διδάσκοντος και ἑκάστον πράγμα υποδεικνύοντος, πῶς (ουν μη θεωρήσομεν π.ε.) ού μόνον μωρόν, αλλά και ανόητον, το την πνευματικὴν τέχνην, την των πασῶν τεχνῶν και επιστημῶν δυσχερεστέραν και επιπονωτέραν, νομίζειν κατορθοῦν, άνευ διδασκάλου· (διότι διά να αποκτήσει κανείς, την ικανότητα πνευματικῆς διδασκαλίας, μόνον η Θεία χάρις μπορεί να φωτίσει τον νουν διά τον τρόπον της διδασκαλίας Αυτῆς, π.ε.)· ἥτις ού σωματικὴ ἐστὶ και ορωμένη(δεν εἶναι σωματικὴ και ορατή), καθῶς αι λοιπαὶ τέχναι περί τα σωματι-κά μόνον καταγινόμεναι, αλλά κεκριμένη τε και αόρατος, ἄτε (η οποία βεβαίως,π.ε.) και προς μόνην την ψυχὴν αποβλέπου-σα, και σκοπόν τούτον έχουσα, του ταύτην Θεοειδῆ απεργάζεσθαι(να κάμει). Ἦς τινος τέχνης η αποτυχία ού πρόσκαιρον ἐμποιεῖ ζημίαν, αλλά ψυχῆς ἀπώλειαν προξενεῖ και αἰώνιον θάνατον και κόλασιν(κοσμικά, και κολασμό και θάνατον, π.ε. δηλ. και σε ατέρμονες τλαιπωρίες θέλει υποβληθεῖ αὐτός που θα δεχθεῖ την λάθος διδασκαλίαν, και στο τέλος και τον φυσικό θάνατον ἀπό τον αλόγιστο τρόπο ζωῆς του).

Ευεργετινού, τόμ. Α'. σ.155 – 156.

*Επιστολή 51^η κ
Σπερματικός λόγος*

«Συμβουλής αεί μέτεχε των Πατέρων σου, και ποιήσεις τον άπαντα χρόνο σου εν αναπάυσει».

«Τον κρίσει και γνώμη των προβεβηκότων(γεροντοτέρων) τον εαυτού βίον ρυθμίζοντα, αδύνατον απάτη δ αιμ όν ων περιπεσείν».

«Οι πονηροί λογισμοί διά της καθαράς ομολογίας και εξαγορεύσεως φανερωθέντες, φεύγουσι από του ανθρώπου».

Η αξία της ομολογίας: «η ση(η δική σου) εξομολόγησις, και εμού (ακόμη) σιωπούντος ηλευθέρωσέ σε». (λέγει ο πνευματικός πατέρας). «Μη καταφρονείν της παραδόσεως των προγόνων». β)«Όν τη ιδία κλήσει ο Θεός άξιον εαυτού εψηφίσατο, τουτον βούλεται τη διατυπώσει και διδαχή των Αγ. Πατέρων παιδαγωγήσθαι(να παιδαγωγείται)· προς ταπείνωσιν οδηγηθησό-μενον».

«Το σκεύος της εκλογής, ο Απ.Παύλος, ο μέχρι τρίτου ουρανού αρθείς (υψωθείς) και εκ Θεού ακούσας άρρητα ρήματα (λόγους που δεν είναι δυνατόν να λεχθούν),

Ο έχων τη χάριν του Πνεύματος συνοδεύουσα αυτόν, και βεβαιούσα τον λόγον της διδαχής διά των επακολουθούντων σημείων· ούτος δείσθαι(ότι έχει ανάγκη) ομολογεί, της συμβουλίας των προ αυτού Αποστόλων». (ακόμα και αυτός ομολογεί, ότι έχει ανάγκη της συμβουλής των πρό αυτού Αποστόλων).

«Ουδενί οδόν τελειώσεως ο Κύριος αποκαλύπτει, εί μη τι γε (εκτός μόνον εάν) διά πνευματικών τις, Πατέρων, επί ταύτην οδηγηθεί». καθώς διά του Προφήτου παραγγέλει λέγων:

«επε-ρώτησον τον πατέρα σου, και αναγγελεί σοι· τους πρεσβυτέ-ρους σου, και αιρούσι σοι».

Διό λέγει:

«Ο φανερών τους λογισμούς αυτού ταχύ θεραπεύεται· ο δε αποκρύπτων αυτούς υπερηφανίαν νοσεί(πάσχει από περηφάνια)».

«Ο Θεός ού μυκτηρίζεται· και ό αν σπείρει τις τούτο και θερίσει». (ο Θεός δεν εμπαίζεται· και εκείνος ο οποίος ό,τι έσπειρε, ό,τι δίδαξε, ό,τι φύτεψε, ό,τι έκανε, από αυτά θα απολάβει τα ανάλογα). –

(Ευγενικού, τόμ Α'. σ.170-173) §§,144-155, προσωπικών καταγραφών)

Επιστολή 52^α κ

Είπε τις των Πατέρων

«Είπε τις των Πατέρων διά την ταπεινοφροσύνην παραβολήν, ότι οι κέδροι είπον τας καλάμας· πως υμείς, ασθενείς όντες και αδύνατοι, ού κλάσθε εν τω χειμώνι, ημείς δε τηλικαύτα ούσαι συντριβόμεθα, έστι δε ότε και εκριζούμεθα ; σ.380
Και απεκρίθησαν οι καλάμοι λέγοντες· ημείς όταν έλθη ο χειμών και φυσήσωσιν οι άνεμοι, κλινόμεθα μετά των ανέμων ώδε και ώδε(από εδώ και από εκεί)· και διά τούτο ού κλώμεθα· υμείς δε ανθιστάμενοι τοις ανέμοις κινδυνεύετε.
Και έλεγεν ο γέρων· ότι δει παραχωρείν όταν λόγος ύβρεως γένηται και διδόναι τόπον τη οργή, και μη εναντιούσθαι και πίπτειν εις ατόπους λογισμούς, και λόγους και πράγματα».

*

«Πας άνθρωπος τω πλησίον υποτάσσεσθαι διά τον Θεόν».
«Η προκοπή σου εξαρτάται από εσένα, η ζωή σου από τον διπλανό σου».
«Μη ευρεθείς έχων φιλίαν πονηράν και απολύσαι την γνώσιν σου τω αγνωούντι και το θέλημά σου τω άφρονι».
«Μη έσο φιλόνηκος, ίνα μη παν πονηρόν οικήσει εν σοι».
«Μηδέ σεαυτόν ηγού φρόνιμον, ίνα μη εμπέσεις εις χείρας εχθρών».
«Έθισον την γλώσσαν σου, του λέγειν συγχώρησον, και η ταπείνωσις ελεύσεται επί σε».
«Το απολύσαι(το να υποτάξεις) το θέλημά σου τω πλησίον σημαίνει ότι ο νους βλέπει(π.ε.αναλογίζεται)τας αρετάς».
«Το δε κρατείν(π.ε.το να θέλεις να επικρατεί) το θέλημά σου, και μετά του πλησίον, δηλοί την αγνωσίαν(π.ε.φανερώνει αμορφωσιά)».σ.383

*

«Άνθρωποι δύο εστάλησαν θερίσαι ανά επτά στατά (μονάδα μέτρησης επιφανείας), καθ' ημέραν έκαστος αυτών· και ο μεν ένας έδωκε την δύναμην αυτού του πληρώσαι(π.ε.να ολοκληρώσει) το διαταχθέν αυτώ, αλλ' ούκ έφθασαι πληρώσαι διά το είναι το έργον υπέρ την δύναμίν του· ο δε άλλος ακηδιάσας είπεν εν εαυτώ· τις δύναται ποιήσαι τοσούτον έργον καθ' ημέ-ραν; Και καταφρονήσας ούκ εμερίμνησε, αλλ' ύπνωσεν, ώραν καθεύδων, ώραν χαυνόμενος, ώρα στρεφόμενος ως θύρα επί στρόφιγγα αυτής· και ανήλωσεν εν ματαιότητι το διάστημα της ημέρας.
Εσπέρα δε καταλαβούσης, (επελθούσης) αμφότεροι παρεγένοντο προς τον κύριον αυτών· κι διακρίνας(ανακρίνας) αμφοτέρους και γνους του σπουδαίου το έργον, ει και μη έφθασε πληρώσαι το προσταχθέν, όμως απεδέξατο την σπουδήν αυτού

και ετίμησεν αυτόν· τον δε οκνηρόν ως καταφρονητήν, απέ-
ριψεν από του οίκου αυτού.

Και ημείς ούν αδελφοί, μη εκκακήσωμεν εν παντί κόπω(ας
μη δειλιάσομε λοιπόν εις κάθε κόπον) και θλίψει, αλλά
ποιήσομε την δύναμιν ημών εξ όλης της ψυχής εργαζόμενοι
εν ταπεινώ-σει, και πιστεύω ότι δέχεται ημάς μετά των αγίων
αυτού τών πολλά πάνυ(πάρα πολύ)
κοπιασάντων».σ.414/Α'.τόμ.Ευερ/νού

- 1
Εκ πηγών Ισραήλ = οι Προφητείες
- 2
Βενιαμίν ο βραχύς, ο μικρότατος = ο Απ. Παύλος
- 3
Λύχνος = ο λαίμαργος
- 4
Κουροτρόφος = αυτάρκεια
- 5
Καιρός και χρόνος και τρόπος εν πάσι
- 6
Κοινόν= απαγορευμένο , μολυσμένο
- 7
Κοινώ= θεωρώ ακάθαρμο, βέβηλο
- 8
Εοικώς= όμοιον με κάποιον
- 9
Ατυφος = ο ταπεινός
- 10
Ατυφία = η ταπεινοφροσύνη
- 11
Τεκμήρια φθόνου και βλακείας, με τόλμη αισχροποιία
- 12
Τα παιδιά είναι επιρεπή στα απρεπή και επιτερπή
- 13
Αγερωχία = υπεροψία, αλαζονεία
- 14
Άρον – άρον = βιαστικά επειγόντως, διά της βίας
- 15
Αίρω = σηκώνω , ανυψώνω
- 16
Αιρώ = παίρνω, αφαιρώ, κυριεύω
- 17
Προσηγορία = ονομασία, χαιρετισμός
- 18
Πολυωρώ = φροντίζω πολύ, δίνω μεγάλη προσοχή
- 19
Φύσεως λογισμούς = τρόπους παραγωγής
- 20
Αλουργία = βαφή
- 21
«ού καταισχύνω όπλα τα ιερά».
- 22
Οι των σχημάτων περίεργοι ρυθμοί βλακείας
- 23
Αντοφθαλμών = ατενίζω, αντιμετωπίζω

ΤΟΜΟΥ κ + ν + τομ. πρόσθετος**Σελίς Επιστολές σειρά κ**2 κ 1^η Έσονται καιροί3 κ 2^α Ο Θεός προσβλέπει προς ημάς εν αγάπη και δικαιοσύνη5 κ 3^η Πατρολογία/ Βασιλείου επισκόπου Σελευκίας, «Τα σωζόμενα πάντα»8 κ 4^η Έμμετρα, Ιωάννας Γ. Κιούση – Σαμαρτζή10 κ 5^η Αλήθειες και Ψέματα11 κ 6^η Η Τηλεόραση σήμερα είναι, τι το λοφίον φέρον.
Τα 'πάντα' τρώγει, διά το εαυτής συμφέρον.14 κ 7^η Ηθελημένα χανόμεθα15 κ 8^η Σπόρος σινάπεως16 κ 9^η Εποχή αράς:17 κ 10^η «Θαυμάσατε, όχι μόνον τα βάθη του πνεύματος,
αλλά και τα κάλλη του φθέγματος».20 κ 11^η Πηγαία: «Ο Λόγος, λόγοις δέδεται, και πράττει τιμάται».22 κ 12^η Σπόρος σινάπεως23 κ 13^η «Το έσχατο αίσχος του κόσμου.**ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ****ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1^η**

6 / 11 /2011

Ο σημερινός Απόστολος λέγει:

1

"Εί γαρ α κατέλυσα ταύτα πάλιν οικοδομώ,
 παραβάτην εμαυτόν συνίστημι". (Γαλάτ. β'. 16-20)
 (Εάν όχι μόνο αυτά για τα οποία αγωνίστηκα να
 γκρεμιστούν, αλλά και αυτούς που μαζί με αυτά
 γκρεμίστηκαν, ανικοδομήσω, ή χρησιμοποιήσω για
 συνεργάτες, παραβάτην τον εαυτόν μου καθιστώ".

2

"Για να σέβονται την δραχμή μας, βαφτίστε την :

ΕΥΡΩΔΡΑΧΜΗ

3

"Μητρική αρετή του ΗΘΙΚΟΥ, του οποίου έχομε ανάγκη, είναι η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ, το ΟΧΙ σε αλαζόνες και άφιλους, είναι πηγή τροφοδοσίας. Με ποιο πνεύμα ξεκίνησαν την Ένωση της Ευρώπης, οι Ντεγκώλ, Αντενάουερ, Καραμανλής, κλπ. και πια μικροψυχία χαρακτηρίζει όλους τους σημερινούς ηγέτες, είναι γνωστή, γιαυτό και πρέπει να ταρακουνηθεί η Ευρώπη και να ακουστεί η Φιλαλληλία, η οποία να είναι προϊσταμένη Αρετή όλων".

4

"Ας πάει ο γαπ, να δώσει αναφορά μπροστά στον Κολοκοτρώνη, στον Καραϊσκάκη, στον Παπαφλέσσα, στον Διάκο, στον Πλαστήρα, τον Δαβάκη, κλπ. να ακούσουμε τι θα τους πει".

5

"Ο, τι δεν κάμανε σωστά οι προηγούμενοι, θα το πληρώνουν οι επόμενοι, βουλόμενοι και μη βουλόμενοι".

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 2^η

Άκου έλληνα

Η Ελλάς ταξιδεύει και με τρόπο οδεύει στο τάμα της μοίρας* (*=Θείας Πρόνοιας)

Κραυγές σωφρονισμού προσταγές υποταγής, από δυνατούς οικονόμους, του πλούτου μας υφαρπαγείς. Κραυγές αγανάκτησης, λαού απειλές, αρχίζω να ακούω, μα τις νοιώθω δειλές.

Η Κοινωνία βουλιάζει, η ανυπακοή οργιάζει, παντού καταλείψεις, και αθώων συλλήψεις.

Η Ελλάς ταξιδεύει, μα με τρόπο ξοδεύει την μένου-σα ακμή, σε βρώμας βωμό, της (Θεάς Παρακμής).

Η Ελλάς ταξιδεύει, με ανίκανους. σπεκουλάτες των του Δ.Ν.Τ. και στάγνωστο πάει με οργής κωπηλάτες.

*Η Ελλάς ταξιδεύει στο άγνωστο, που; Με προδότες
και κλέφτες, που ξεφτίλα μας κάναν πατέρας και γιός
με το Δ.Ν.Του.*

*Η Ελλάς ταξιδεύει, κι είν' το κόλπο Εν' Άλλο,
στημένο, φερμένο, 'παδελφό τον μεγάλο.*

*Στη μορφή κάθε ανθρώπου το πλείστον που βλέπεις,
βλέμμα το άλιο, γιατ' αντίχριστος είναι στις ζωής το
πηδάλιο.*

*Πού πάει η Ελλάδα; Κανένας δεν ξέρει, την ελπίδα
μας κόψαν, και το μέλλον σαν μαύρο, μαυρίλα θα
φέρει, (και μετά θ' ανατείλει η Ελλάς σαν αστέρι).
Το βέβαιο είναι πως αλλάξαν σελίδα, και στη νέα
ιστορία γεγονότα θα μπούν απ' την νέα παρτίδα.*

*Η Πίστη μας τρέφει κρυφά την Ελπίδα, ως δειλοί γαρ
σιωπούμε, μπρος στου ψευτοπροοδευτισμού* την
καταιγίδα. (*μη πούμε ξέρει ο Θεός).*

*Θα ξυπνήσουνε μνήμες, θα στενάζουνε στήθια, βαθιά
θα κοιτάζουν πού πονά η καρδιά;*

*Και μ' αγάπη θα σκύψουν σαυτά που αφήσαν, στα
άδεια χωριά.*

*Υπόσχεση δίνουν αυτά ισχυρή, «εμείς σε ακόρεστους
και στους τούτων προδότες, σκαμπίλα θα δώσουμε,
την πιο ΗΧΗΡΗ.*

*Η Γη είν' η μάνα, που μ' αγάπη μας τρέφει, και τους
κόπους που δίνεις, με καρπούς επιστρέφει.*

*Κι αν έχουνε έρθει μετανάστες χιλιάδες, αν την
σκάβουν, δεν θα γίνουν για τον τόπο μπελάδες.*

*Είναι γραφτό σου Ελλάδα, στου Γολγοθά π'
ανεβαίνεις στην κάθε στροφή, να σου κρύβουν οι
Βδέλλες και μια καταστροφή.*

*Μα Ελλάς, συνεχίζεις Εσύ να ανεβαίνεις, από κορφή
σε κορφή, Αγωγή τελειώνοντας*(*τελειοποιώντας),
κι όσο πάνω ανεβαίνοντας, θα κοιτάς 'πό ψηλά και
θα γράφεις το πώς διάβηκες την κάθε στροφή.*

*Διάλυση, σύγχυση, κλοπές, κλονισμός, αποδόμηση,
παρακμή, για Πίστη οι δειλοί κουβέντα δεν λένε,
ώστε να βρεί η Ελλάδα, την 'απολεσθείσα δραχμή'
που οδηγεί στην ακμή.*

*Οργίλα φωνάζουν, αναλύσεις πλατιές, υποτιμήσεις,
καταρρεύσεις ελεγχόμενες, χρυσώνουν το χάπι, οι
μισθοί στο μισό, η δε ανεργία στο άλλο μισό του
εργατικού δυναμικού, και αυτοί μας μιλούν -
απειλούν με υποτιμήσεις, και ο λαός μας κοιτάει σαν*

αποσβολωμένος, χωρίς οδηγό, στο τίποτα χαμένος.
 Σταυρό δε, ξεχάσαν να κάμουν, οδηγούν στον χαμό.
 Μα σαν βράχος θα μπει μπροστά στον κατήφορο, το
 κάθε χωριό, Κήποι ή Κύμη το λένε, Αϊ Λιά ή Οργιό.
 Η Ελλάς δεν πεθαίνει, κι ας ουρλιάζουν τα βούρλα,
 γιατί αέρινα, στα ψηλά ανεβαίνει, κι από Τάφους
 Μαρτύρων διαβαίνει, και στους ώμους την φέρνουν,
 μυριάδες Αγγέλων, και υποπόδιο έχει, ιστορία
 αιώνων, εποχής προ των Τρώων, που την γράψαν με
 αίμα, με σοφία ή λόγχη, στρατιές, των σοφών της,
 και Αγίων Ηρώων.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΞΕΦΤΙΛΑ, ζανά στη ΔΡΑΧΜΗ, με
 μια Δοξολογία, ας ξεκινήσουμε, και πάλι απ' την
 αρχή, με Θεία Ευλογία. –

ΥΓ. Μη νοθέσουμε το θυμίαμα των Θερμοπυλών, της
 Σαλαμίνας, του Μαραθώνα, της Βεργίνας, της Άγιας
 Σοφιάς, της Τριπολιτσάς, της Πίνδου, και
 συνηθίσουμε στο πνεύμα του χαμένου Πενταδάχτυλου.
 Μη μολέσουμε τον αέρα της Ελλάδας, με
 παραχωρήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων και
 απεμπόληση του Δημοσίου πλούτου, κι αν χρειαστεί
 να κακοπεράσουμε ακόμα, γιατί θα γίνουμε η χλεύη
 των παιδιών μας.

2) Ποτέ μην εμπιστεύεστε τους άσπονδους φίλους,
 ντοκτο-ρά έχουμε πάρει απ' τα μαθήματα και τα
 παθήματα που μας έχουν φορτώσει, είναι άφιλοι οι
 τόσοι, χωρίς εξαίρε-σης δόση.

3) Πότε με δήθεν συμπόνια, και πότε με χυδαία
 απαξίωση σε κάθε μας προγονική αξίωση, και καμιά
 συμπάθεια, σε καμιά μας προσπάθεια, παρά μόνο
 εμπάθεια, πάντα με αντιζηλία χωρίς φιλαλληλία,
 ώστε πάντα να τους χρωστάμε αφού τους τ'
 ακουμπάμε, και εμείς πάντα χωρίς 'καρύδια',
 ψοφοδεείς με απλωμένο το χέρι αντί υψωμένο, μη
 και λαβωθεί κανείς σε μάχη, κι ας χάνουμε κάθε
 μέρα δεκάδες βλαστάρια απ' τις ουσίες και τις
 ανοησίες.

4) Ας τους αφήσουμε να έχουν το Ευρώ με τα
 ελληνικά γράμματα, να συναλλάσσονται, έτσι αυτοί
 θα είναι αιχμάλωτοι της ιστορίας και εμείς ας
 χαράζουμε μια νέα πορεία, ευθύνης, τιμής και
 αξιοπρέπειας . γιατί μας έχουν τόσο προσβάλλει και
 εξυβρίσει, λόγω και πράξει, που και τα δώρα τους να

μας είναι αηδιαστικά . (ένας γέρος φίλος μου λέει: μη
θές 'πο κλέφτες έλεος, μηδέ 'πο διά λο αλήθεια, μηδέ
ληστών την λευτεριά, και πόρνης την συνήθεια.

Συγγνώμη για την έκφραση, αλλά αποτυπώνει τα
συναισθήματά μας). Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά,
είναι δικά τους γνωρίσματα.

5) Από τη μιά δεχόμαστε να μας εξουθενώνει
οικονομικά και να μας εξεφτιλίζει ηθικά, μια άθλια
κυβέρνηση, και απ' την άλλη καταδεχόμαστε να μας
μηδενίζουν αυτοί που εμείς τους δώσαμε αξία. Πόσο
να αντέξεις τέτοια τύφλα;"

6) Για να σταθεί στα πόδια της η Ευρώπη θέλει
λάτρεις της ένωσης, όχι τυχοδιώκτες και αναρχικούς,
που αναρριχώνται σε θέσεις τις οποίες κάποτε
πολεμούσαν.

7) Εάν είναι να γίνει συγκυβέρνηση, το πασόκ θα
πάει στην ουρά, και με τα άλλα κόμματα να
συγκυβερνήσετε, ποτέ με προδότες , κλέφτες, και
αποτυχημένους . -

(Όπλα σας δίνω που μ' αυτά πολεμάνε, κι αν πολλά
είναι που γράφω, είναι γιατί βαθιά με πονάνε).

(Ύψωσε την Αλήθεια για σημαία και μέσα βάνε την
Δραχμή, εμείς με τη δραχμή ξέρουμε να ζυγίζουμε
τον ιδρώτα μας, και δώσε λεφτά στο λαό μας και
μετά εμείς θα τα αποδώσουμε στο κράτος, είναι θέμα
ηθικού, μην περιμένεις να μας πουν φύγετε).

Φίλε Συνέλληνα, φέρε τις τύχες του τόπου στα χέρια
μας, εσύ το μπορείς, σήκωσέ μας από το βούρκο και
την απαξίωση που μας έχουν ρίξει αυτοί οι
νοθευμένοι έλληνες. ο Θεός τους Έλληνες τους θέλει
μόνους...). -

Κήποι Κύμης Ευβοίας , 3 / 10 / 2011

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 3"
Προς Συνέλληνα
17 / 11 / 2011

1

ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΑΙΣΧΟΣ

*"Σφαγήν σου την άδικον Ελλάς, υπό Ξύλινων
 ηγετών, οι Έλληνες βλέποντες, οδυρομένοι εβών
 σοι Μάνα γλυκύτατη, πώς αδίκως πάσχεις, πώς τω
 ξύλω κρέμα-σε, η πάσαν γην κρεμάσασα λόγοις σου,
 μη πληγώνεις έτι πλέον τα τεκνία σου, Μήτηρ
 Θεόσταλτη, τα παιδιά σου κι αν σου έφτεζαν, αυτά
 και πάλιν θα αναστήσουν σε, κι οι πάντες θα
 ανυμνούσιν σε".*

2

*ΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΚΥΡΙΕ, ΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΞΕΣ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΒΛΑΚΑ
ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ.*

3

*Συνέλληνα, η αίσθηση στον κόσμο μετά την αλλαγή
της κυβέρνησης είναι στυφή.*

4

Καλώς πράττεις μη υπογράφοντας τις εντολές τους.

5

Ρίσκαρε

*"Επειδή έρχονται ανατροπές από τους Λαούς με τέ-
τοιους ηγέτες, ανέλαβε πρωτοβουλία πανευρωπαϊκή,
αυτή είναι η αποστολή της Ελλάδας, φωτοοδηγός,
φωτολαός είμαστε, της κουλτούρας της δικής μας ο
λαός δεν πτωχεύει όσο και να χτυπιούνται, κάλεσε
λοιπόν σε συνεργασία ευρωπαίους ηγέτες με συναίσ-
θημα, και όχι ξύλινους τυράννους των αριθμών, και
λαών ψυχοβγάλτες. δούλους της ύλης και υπηρέτες
της Κιζιγκερίου ανθρωπότητας, που είναι
καταδικασμένη σε ατέρμονη καχεξία. Από αυτό
πάσχει ότι δεν εμπερι-έχει, Όμηρο, Κλασσική
Παιδεία και Ορθοδοξία. Οι Λαοί ψάχνουν για ηγέτες
ανθρώπινους, πάρτε το χαμ-πάρι, που λένε στα
χωριά μας, αλλά και εσύ το χρησι-μοποιείς στους
λόγους σου. ανακήρυξε Άγιο Προφήτη τον Σωκράτη,
που Χρηστότητα προ Χριστού, υπέδειξε, λόγοις και
πράξεις, του κόσμου τα μήκη και πλάτη.
(Δηλ. αναφέρσου στην ιστορία μας, μην τους
ντρέπεσαι).*

6

*"Ζήτησε να μη γίνεται χρήση της Ελληνικής γλώσσας,
χωρίς την άδεια της Ελλάδας, πες στους εν πάση
περιπτώσει, ότι μη τρώνε από τις σάρκες μας και να
μας βρίζουν και από πάνω, οι ληστές του κόσμου,
που με τα κλεμμένα κουμαντάρουν τον κόσμο, και
μας μπούκωσαν και εμάς με ματωμένο χρήμα,
κάμνοντάς μας συνενόχους, και τώρα μας βγάζουν
την ψυχή, γιατί τέτοιο χρήμα δεν ταιριάζει στα χέρια
μας, ως κύριο νόμισμα. Κάμε κάτι για την
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ.*

7

*Δεν είμαι ειδικός να σου το αποδείξω αλλά είναι
ανοησία, είναι ανέντιμο και ανήθικο, παράνομο και*

ιδιοτελές, αυτό που κάμουν, οι τάχα πλούσιες χώρες στις κατά βούλησή τους πτωχότερες. και εν πάση περιπτώσει, αυτά προμηνύουν άλλα κακά εις βάρος μας αν δείξουμε ότι τα αποδεχόμαστε.... Σύννεφα βλέπω στο Ελληνικό ορίζοντα...;

8

Σε ευχαριστώ που με ανέχεσαι, αλλά αγωνιό μαζί σου. βγές μπροστά, γίνε ηγέτης Αξίων και Αξιών, το μπορείς.

9

ΥΓ. Μη ξεχνάς:

α) Πώς γίνεται; οι δολοφόνοι της Δραχμής μας, της οικονομίας μας, της Γλώσσας μας, της Παιδείας μας, των Αξιών μας, της Ορθοδοξίας μας, να είναι σοσιαλιστές; δεν είναι σύμπτωσις, κάποιων σχέδιο υπηρετούν!

β) Λέγει η Ελλάς, μέσα απ' την Λαϊκή μούσα:

"Τα βάσανά μου είναι πολλά, σαν του Χέλμου το χιόνι,

που όσο να λιώσει το παλιό, καινούριο το πλακώνει".

γ) Να εφαρμοσθεί, Ενιαίο Ευρωπαϊκό μισθολόγιο, γιατί άλλο είναι να έχεις γειτόνους τριβόλους, και άλλο ραδιοβλάσταρα. -

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 4^η

Προς Συνέλληνα

Αγαπητέ,

Χαίρομαι για την απόφαση για εκλογές εδώ και τώρα, χωρίς παλινωδίες. επέστρεψε σε αυτόν τον αγύρτη τον παπανδρέου το μπαλάκι, αλλά και στους ευρωπαίους πάτρωνές του, να μάθουν να γίνουν άνθρωποι και όχι ξύλινοι. Όλος ο κόσμος ψάχνει για ηγέτες ανθρώπινους, ψάχνει για αλλαγή προσώπων φιλαλληλίας κλπ.

Εμείς οφείλουμε να γίνουμε φωτοδηγός Λαός, να ακουστεί ότι πάσχει η Ευρώπη από τέτοιους ηγέτες.

Εμάς ούτως ή άλλως ποτέ δεν μας υπολόγισαν, πάντα σαν νταβατζήδες μας συμπεριφέρονται, και ως

νεο Ισραήλ πολεμούμεθα από τους γύρω μας και αυτό το σιγοντάρουν όλοι τους, μηδενός εξαιρουμένου. το ευρώ με τέτοιους διαχειριστές είναι καταδικασμένο σε αποτυχία.

ακόμα ό,τι κυβέρνηση να κάμουν, ο Λαός είναι ταγμένος εναντίον όλων τους, δεν πρόκειται να σιωπήσει μέχρι να φύγουν όλες αυτές οι φάτσες που για 22 χρόνια μας αποδόμησαν τα μέσα μας και τα έξω μας. στον αγύριστο να τους στείλετε, αυτό θέλει ο Λαός ακόμα και οι πασοκζίδες.

Εμείς τους τα ΑΚΟΥΜΠΑΜΕ ΑΠΟ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, αλλά μέχρις εδώ. η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ μας αξίζει για κάθε θυσία.

βάνετε τους στο χρονοντούλαπο, και βγάλτε από πάνω απ' τον Λαό αυτό το άγος, με ΝΕΑ ΣΕΙΣΑΧΘΕΙΑ.

"Συνεργασία" μη την φοβάστε, αυτό δεν ενοχλεί, αντιθέτως χαροποιεί, γιατί είναι αγωνιστές και όχι ακαμάτες.

Όχι στην κυβέρνηση "Εθνικής σωτηρίας", δηλ. Κ υβέρνηση Ε θνικής Α γυρτείας ΔΑ νειοληπτών. Όχι στον ΚΕΑΔΑ που θέλουν να μας ρίζουν. -

Επιστολή 5"

Προς Πάντα Συνέλληνα

Πέταξε το μπαλάκι σε αυτούς που δημιούργησαν τα αδιέξοδα, είτε λέγονται ντόπιοι είτε ευρωπαίοι ηγέτες.

η ιδιοτέλειά τους, το ακόρεστον του χαρακτήρος των,

η αλαζονεία τους, και η ανεπάρκειά τους, έφεραν την Ελλάδα μας, αλλά και την Ευρώπη σε αυτήν την κατάσταση.

Να τους τα πείτε στα ίσια, με όποιο κόστος: μας χρωστάνε, δεν τους χρωστάμε.

Μη και υποκύψετε στους εκβιασμούς, μετά μας τελειώσατε εσείς και μας αποτελειώσατε και εμάς, καλλίτερα να μηντο σκέπτομαι.

Όπως σου έχω ξαναγράψει , ο Έλληνας καίει το στρώμα για τον κοριό, και αν δεν τον κάψει καίει και το σπίτι του, αυτό τώρα για την Αξιοπρέπειά μας, αξίζει να γίνει.

Μας βάζουν λίγο - λίγο στο μάτι του κυκλώνα. Θα μας πηγαίνουν μια ζωή σπρ.....ντας, δεν αντέχουμε άλλες σφαλιάρες, αυτοί μας έχουν ρίξει τόσες, που άλλες δεν δεχόμαστε. Εκτός κι αν όπου βλέπομε Ευρωπαϊό στην Ελλάδα να τον λιθοβολούμε, ή να του καίμε την περιουσία. Ανοίγουν με τις συμπεριφορές τους ασκούς όχι μόνο του Αιόλου , αλλά και όλων των στρατιών του Μαμωνά. Η Ευρώπη , στο ξαναλέγω, θέλει ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ, όχι ανδρείκελα.

Σημ. Με πολλή προσοχή παρακολούθησα την δήλωση ενός σεβαστού εις ηλικίαν και σοφού κατά τα λεγόμενά του, άγγλου, (παρ' ότι δεν τους πάω ούτε με σφαίρες), ο οποίος είπε ότι μεταξύ άλλων λόγων για τους οποίους πτωχεύει ένα κράτος (σπατάλη, κλεψιές, κακοδιαχείριση, πόλεμοι, είναι και λόγω αγαθοσύνης των ανθρώπων και ανοησιών), και δεν ξέρω αν ναι, αλλά υποθέτω, ότι το ένστικτο του κάθε μέσου Έλληνα πηγαίνει πιο πολύ στον συνδυασμό και των δύο τελευταίων περιπτώσεων, αυτή η εκδοχή μου γέμισε το καινό του αναπάντητου ερωτήματός μου, πώς γίναμε έτσι; γιατί ανάξιος λαός δεν είμαστε, αλλά λόγω αγαθοσύνης και δόση ανοησίας, δηλαδή, ενώ ξέραμε ότι λάδωνε ο ένας τον άλλον και μερικοί τα αρπάζανε άγρια, δεν κάναμε απεργία για την συμπεριφορά των και τις πράξεις των, ενώ βλέπαμε ότι διορίζονται με καραβιές σε όλους τους Οργανισμούς, χωρίς ανταποδοτική εργασία, σιωπούσαμε γιατί βόλευε, ενώ βλέπαμε ότι τα σχολεία δεν πάνε καλά, κανένας σύλλογος γονέων και κηδεμόνων δεν αντιστάθηκε. Και ενώ υπάρχει αταξία, που προϊόν της είναι το χάος, και ενώ υπάρχει ατιμωρησία, επόμενο είναι να ακμάζει το έγκλημα, και όσο αυξάνονται οι εγκληματίες, τα αθώα θύματα θα πολλαπλασιάζονται.

Πτωχεύει κανείς εις ότι δεν υπηρετεί, και εμείς αλλά και οι υπόλοιποι λαοί της Ευρώπης, παραμελήσανε την Κλασσική Παιδεία και τον Χριστιανισμό.

Άρα: Πτωχευμένοι κατ' ουσίαν δεν είμαστε, μέσα μας φέρομε φλόγα άσβεστη, δύναμη προκοπής ανυπολόγιστη, ήθος αξιοσέβαστο, αξιοπρέπεια και φιλότιμο και ανθρωπιά, αλλά καταρρακωμένα από τους ανάξιους κυβερνήτες μας και τους άσπονδους φίλους μας, και ανάξιους των θέσεων ων κατέχουν, πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων .Εμπρός λοιπόν , για μια παλινόρθωση, ορατή στη διετία, αλλά με άξιους στο τιμόνι, και αυστηρούς, στην φροντίδα του σκάφους, που λέγεται ΕΛΛΑΣ, αλλά και ΕΥΡΩΠΗ.

2)Κάλεσε και συγκέντρωση στο Σύνταγμα, αν θέλεις ο Λαός να δείξει το ενδιαφέρον του.

3)Οι πασόκοι μας στέγνωσαν την ψυχή και το Πνεύμα. Ο Λαός μας, διψάει για αξιοπρέπεια, για ηθικό, για χαμόγελο και ας πεινάσει κι άλλο, αλλά εξευτελισμό άλλον δεν τον αντέχει.

Κήποι, Κύμης, Ευβοίας, 23 , Νοεμβρίου 2011

Επιστολή 6^η

**(Μπορούμε να οραματιζόμαστε, δεν φορολογείται)
ΟΡΑΜΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΙΝΟΣ**

*Θέμα: Ανέγερση, Παγκοσμίου,
Ηρώου Ηρώων και Αθώων Θυμάτων.*

Εγώ είμαι ο ένας και λέγομαι Κανένας, μα όλοι σείς είμ' εγώ.

*Εγώ με φίλος των νεκρών , φωνή των πεθαμένων,
είμαι Αγίων αίτηση, Μαρτύρων αγωνία, είμαι απλών
κατακραυγή, πάσχων εν απογνώσει, είμαι του πόθου
του κρυφού, στου κάθε ενός το γνώθι, το τι έχει ιερό*

ο καθείς στο νου, του εαυτού του τάζει, είμ' εργαλείο
υλικό να γένουν τούτα πράξη. Τότε και ο καθένας
μας σαν έπραξε το Χρέος, θα 'ναι, Αυγερινός Αυγής,
άστρο μιας Νέας Έως. Βόηθα Χριστέ τα Μέλη Σου,
βλόγα τα με το Χέρι Σου, σαν ένα απ' τα "Θέλει
Σου".

Λέγει δε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης:
"Ο Ηρωϊσμός ούτε πατρίδα, ούτε εθνικότητα, ούτε
θρησκεία ιδιαίτερη έχει, είναι δε μέγα τι και ένθεον,
διά το οποίον η ανθρωπότης έχει ανεγείρει μοναδι-
κόν θρόνον, και το ανυψοί εκεί όπουδήποτε αν εμφα-
νίζεται. Υποθέτομεν ότι είναι ο μεγαλύτερος αδάμας,
ο οποίος κοσμεί κάθε θυσία ή νίκη".

Ένας τέτοιος αλλά παγκόσμιος Θρόνος, θα είναι αυ-
τός που θα ανεγερθεί στη θέση (Κολιαρή, περιοχή,
Κήπων - Κουρουνίων, Κλιματαρίου - Οξιλύθου,
μέχρις άνω Ποταμίας), είναι και αυτός, ο οποίος ως
φάρος θα οδηγεί τον κόσμο, σε θυσίες, αλλά πλέον
προς την ενότητα, την συνομιλία και την συναλληλία.
Και ο οποίος θα κοσμεί του κόσμου το κόσμημα,
τουτέστιν την Κύμη, την Ελλάδα της Ελλάδας".

Αυτό ας φανεί, σαν να καταγράφουμε απλών
αγωνίες, με απλά νουθετούντες, της γης τις γωνίες.

Με των Ηρώων τις ανωνυμίες θα στέκει σαν Ιερός
Ναός, στον αντίποδα του Ο.Η.Ε. τον οποίο θα
ντρέπο-
νται να τον κοιτάνε οι φιλοπόλεμοι, εμποροπόλεμοι
και στομαχολάτρες.

Ας γίνουμε, από σταγόνα - οργισμένο ποτάμι – να
πλημμυρήσουμε θεία δύναμει, του κόσμου τα πέρατα,
και να μπλοκάρουμε τ' άδικα τέρατα, και να ανεγεί-
ρουμε πανανθρώπινον ,
ΗΡΩΟΝ , ΗΡΩΩΝ ΚΑΙ ΑΘΩΩΝ
ΘΥΜΑΤΩΝ, μικρών ή μεγάλων που χρώμα
(χ)ωρίζει μα το πάθος ενώνει, γι' αυτό που αγαπάνε
πονάνε λυγάνε και τρι-γύρω ζητάνε, εν Ειρήνη

Δικαιοσύνη, και εν Αγάπη Φιλαλληλία. Πεθαίνοντας, ως ύστατο κραυγάζοντας: "συνέλθετε, σεις οι εξουσιαστές, προτού απέλθετε".

*Θα μας λέγει, μη ξεχνάτε την φωνή των Ηρώων, των πάσης φύσεως και χρώματος θυμάτων, και απάντων των νεκρών των πολέμων, πάντοτε και επ' εσχάτων, όπως διδάσκει η Ορθοδοξία.
"Ο Θεός το θέλει, εμείς το μπορούμε". -*

(σημ. Επί ζώντων: νεκρών = των συνηθιζόντων εις σιωπήν, ή εις κακότροπον μορφήν ζωής, εξ αιτίας της οποίας την συνήθεια, δεν μπορούν να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής τους και να δουν έναν άλλον ομορφότερο κόσμο...*

β) πεθαμένων = αυτών που δέχονται τις συνέπειες των πράξεών των χωρίς να μπορούν να διορθώσουν τίποτε...)*

*Δημήτριος Ανορθογράφων
Ζηλωτής Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας
Οκτώβριος, 2011*

Επιστολή 7^η

**ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΚΑΙ
ΣΚΥΡΟΥ,**

ΔΗΜΟ ΚΥΜΗΣ, ΚΟΝΙΣΤΡΩΝ, ΑΥΛΩΝΑΡΙΟΥ

*(Μπορούμε να οραματιζόμαστε, δεν φορολογείται)
ΟΡΑΜΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΙΝΟΣ*

*Θέμα: Ανέγερση, Παγκοσμίου,
Ηρώου Ηρώων και Αθώων Θυμάτων.*

Εγώ είμαι ο ένας και λέγομαι Κανένας, μα όλοι σείς είμ' εγώ.

Εγώ με φίλος των νεκρών*, φωνή των πεθαμένων*,
είμαι Αγίων αίτηση, Μαρτύρων αγωνία, είμαι απλών
κατακραυγή, πάσχων εν απογνώσει, είμαι του πόθου
του κρυφού, στου κάθε ενός το γνώθι, το τι έχει ιερό
καθείς, μέσα στο νου του τάζει, είμ' εργαλείο υλικό
να γένουν τούτα πράξη. Τότε και ο καθένας μας σαν
έπραξε το Χρέος, θα 'ναι, Αυγερινός Αυγής, άστρο
μιας Νέας Έως. Βόηθα Χριστέ τα Μέλη Σου, βλόγα
τα με το Χέρι Σου, σαν ένα απ' τα "Θέλει Σου".

Λέγει δε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης:
"Ο Ηρωϊσμός ούτε πατρίδα, ούτε εθνικότητα, ούτε
θρησκεία ιδιαίτερη έχει, είναι δε μέγα τι και ένθεον,
διά το οποίον η ανθρωπότης έχει ανεγείρει μοναδι-
κόν θρόνον, και το ανυψοί εκεί όπουδήποτε αν εμφα-
νίζεται. Υποθέτομεν ότι είναι ο μεγαλύτερος αδάμας,
ο οποίος κοσμεί κάθε θυσία ή νίκη".

Ένας τέτοιος αλλά παγκόσμιος Θρόνος, θα είναι αυ-
τός που θα ανεγερθεί στη θέση (Κολιαρή, περιοχή,
Κήπων - Κουρουνίων, Κλιματαρίου - Οξιλύθου,
μέχρις άνω Ποταμίας), είναι και αυτός, ο οποίος ως
φάρος θα οδηγεί τον κόσμο, σε θυσίες, αλλά πλέον
προς την ενότητα, την συνομιλία και την συναλληλία.
Και ο οποίος θα κοσμεί του κόσμου το κόσμημα,
τουτέστιν την Κύμη, την Ελλάδα της Ελλάδας".

Αυτό ας φανεί, σαν να καταγράφουμε απλών
αγωνίες, με απλά νουθετούντες, της γης τις γωνίες.

Με των Ηρώων τις ανωνυμίες θα στέκει σαν Ιερός
Ναός, στον αντίποδα του Ο.Η.Ε. τον οποίο θα
ντρέπο-
νται να τον κοιτάνε οι φιλοπόλεμοι, εμποροπόλεμοι
και στομαχολάτρες.

Ας γίνουμε, από σταγόνα - οργισμένο ποτάμι – να
πλημμυρήσουμε θεία δυνάμει, του κόσμου τα πέρατα,
και να μπλοκάρουμε τ' άδικα τέρατα, και να ανεγεί-
ρουμε πανανθρώπινον ,
ΗΡΩΩΝ , ΗΡΩΩΝ ΚΑΙ ΑΘΩΩΝ
ΘΥΜΑΤΩΝ, μικρών ή μεγάλων που χρώμα
(χ)ωρίζει μα το πάθος ενώνει, γι' αυτό που αγαπάνε

πονάνε λυγάνε και τρι-γύρω ζητάνε, εν Ειρήνη
Δικαιοσύνη, και εν Αγάπη Φιλαλληλία. Πεθαίνοντας,
ως ύστατο κραυγάζοντας: "συνέλθετε, σεις οι
εξουσιαστές, προτού απέλθετε".

Θα μας λέγει, μη ξεχνάτε την φωνή των Ηρώων, των
πάσης φύσεως και χρώματος θυμάτων, και απάντων
των νεκρών των πολέμων, πάντοτε και επ' εσχάτων,
όπως διδάσκει η Ορθοδοξία.
"Ο Θεός το θέλει, εμείς το μπορούμε". -

(σημ. Επί ζώντων: νεκρών* = των συνηθιζόντων εις
σιωπήν, ή εις κακότροπον μορφήν ζωής, εξ αιτίας
της οποίας την συνήθεια, δεν μπορούν να ανοίξουν
τα μάτια της ψυχής τους και να δουν έναν άλλον
ομορφότερο κόσμο...
β) πεθαμένων* = αυτών που δέχονται τις συνέπειες
των πράξεών των χωρίς να μπορούν να διορθώσουν
τίποτε...)

Προς την εφημερίδα ΕΣΤΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΗ

Θέμα: Όλοι οι Πολιτικοί ηγέτες δεν αγάπησαν την
Ελλάδα.

Κύριε Διευθυντά Διάβασα στην εφημερίδα σας,
ΕΣΤΙΑ, 9ης / 9ου / 11, στο κύριο άρθρο της, με τίτλο
"Μας λείπει ο πατριωτισμός", ότι κυβερνήσανε τη
χώρα, πολιτικοί οι οποίοι δεν αισθάνονταν καμιά
αγάπη για τον τόπο, όχι δεν ισχύει για όλους αυτό.
ναι δεν αγάπησαν τον τόπο ο ανδρέας και ο γιώργος
παπανδρέου, και αυτό ας το χωνέψει ο κάθε
διαφωνών, γιατί οσάκις οι της συντηρητικής
παράταξης πρωθυπουργοί, θέλησαν να πάρουν μέτρα
για πράγματα που μερικά τα έκαμαν μετά οι

πασοκοκυβερνήσεις, όσάκις λοιπόν πήγαιναν να πάρουν μέτρα για κάποια πράγματα, δεν τους άφηναν οι ψευτοσοσιλοπροοδευτικοί πολιτικοί, και το συνδικαλιστικό τους σκυλόλοϊ, και αυτών τα εγκλήματα πληρώνουμε όλοι".

ΠΡΟΣ "ΕΣΤΙΑ" 2α ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΚΑΙ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ (ένα απλό μήνυμα
ενός ερωτευμένου με την Ηνωμένη Ευρώπη,
συνταξιούχου επαρχιώτη).

Κύριε Διευθυντά

"Η παραμονή στο ευρώ, θέλει φέρει μαρασμό, ανεργία, μεγίστη οικονομική δυσπραγία, και απραξία πνευματική και υλική, καθότι, με τα συστατικά στοιχεία με τα οποία το περιβάλλουν, αυτό το νόμισμα αποτελεί ξένο σώμα προς εμάς, με αποτέλεσμα εκ των πραγμάτων να μας απορρίπτει ή να το απορρίπτομε, όπως θέλετε ας το θέσετε, τουτέστιν είναι θέμα χημείας όπως θα το λέγαμε στην καθομιλουμένη .

Όπως ξένο σώμα είναι και οι "ηγέτες", οι οποίοι έχουν αμφιβόλου υποστάσεως όραμα της Ηνωμένης Ευρώπης. Οι ηγέτες που θα οδηγήσουν προς την Ένωση της Ευρώπης, πρέπει να έχουν έρωτα προς το ποθούμενο, λατρεία προς τους Λαούς της, και σχέδια για το μέλλον της, απαλλαγμένοι από τη μιζέρια την οικονομική, το κόμπλεξ ανωτερότητας, και την αλαζονεία της εγωπάθειας και του υπερπλουτισμού. Θα τολμούσα να πω να είναι άμισθοι, αν θέλουν να λέγονται και να είναι λειτουργοί.

ΤΗΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΑ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ: ΕΝΤΙΜΟΣ
ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ, ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΕΝΙΑΙΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΚΑΙ ΠΑΤΑΞΗ
ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ
ΔΩΡΑΙΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ, (ΟΙ ΔΕ ΣΤΥΓΝΟΙ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ, ΒΙΑΣΤΕΣ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ,
ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ, ΝΑ
ΠΡΟΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ
ΚΑΡΕΚΛΑ).

Ὡστε να αποκτήσει συνείδηση και υπόσταση
 σοβαρότητας και υπευθυνότητας αυτή η
 ΠΟΛΥΠΙΟΘΗΤΗ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ.
 (σημείωση: άν παραμείνουνε τα πράγματα ως έχουν,
 και για μας και για τους της υπόλοιπης Ευρώπης,
 όλους μας, αναμένει όχι κατάρρευση, αλλά
 κατάρρευση της κατάρρευσής μας, ή όπως λέγει ένας
 σύγχρονος επαρχιώτης συνέλληνας: <Η δύση της
 δύσης, της Δύσης>, με το ισλάμ <άντερ πόρτας>.
 Σημ. Με πολλή προσοχή παρακολούθησα την
 δήλωση ενός σεβαστού εις ηλικίαν και σοφού κατά
 τα λεγόμενά του, άγγλου, ο οποίος είπε ότι μεταξύ
 άλλων λόγων για τους οποίους πτωχεύει ένα κράτος
 (σπατάλη, κλεψιές, κακοδιαχείριση, πόλεμοι, είναι
 και λόγω αγαθοσύνης των ανθρώπων και
 ανοησιών), και δεν ξέρω αν ναι, αλλά υποθέτω, ότι
 το ένστικτο του κάθε μέσου Έλληνα πηγαίνει πιο
 πολύ στον συνδυασμό και των δύο τελευταίων
 περιπτώσεων, αυτή η εκδοχή μου γέμισε το καινό του
 αναπάντητου ερωτήματός μου, πώς γίναμε έτσι; γιατί
 ανάξιος λαός δεν είμαστε, αλλά λόγω αγαθοσύνης
 και δόση ανοησίας, δηλαδή, ενώ ξέραμε ότι λάδωνε
 ο ένας τον άλλον και μερικοί τα αρπάζανε άγρια, δεν
 κάναμε απεργία για την συμπεριφορά των και τις
 πράξεις των, ενώ βλέπαμε ότι διορίζονται με
 καραβιές σε όλους τους Οργανισμούς, χωρίς
 ανταποδοτική εργασία, σιωπούσαμε γιατί βόλευε,
 ενώ βλέπαμε ότι τα σχολεία δεν πάνε καλά, κανένας
 σύλλογος γονέων και κηδεμόνων δεν αντιστάθηκε.
 και ενώ υπάρχει αταξία, προϊόν της είναι το χάος,
 και ενώ υπάρχει ατιμωρησία, επόμενο είναι να
 ακμάζει το έγκλημα, και ως αυξάνονται οι
 εγκληματίες, τα αθώα θύματα θα πολλαπλασιάζονται.
 Πτωχεύει κανείς εις ότι δεν υπηρετεί, και εμείς αλλά
 και οι υπόλοιποι λαοί της Ευρώπης, παραμελήσανε
 την Κλασσική Παιδεία και τον Χριστιανισμό.
 Άρα: Πτωχευμένοι κατ' ουσίαν δεν είμαστε, μέσα μας
 φέρομε φλόγα άσβεστη, δύναμη προκοπής
 ανυπολόγιστη, ήθος αξιοσέβαστο, αξιοπρέπεια και
 φιλότιμο καταρρακωμένα από τους ανάξιους
 κυβερνήτες μας και τους άσπονδους φίλους μας, και
 ανάξιους των θέσεων ων κατέχουν, πλήν ελαχίστων
 εξαιρέσεων. Εμπρός λοιπόν, για μια παλινόρθωση,

ορατή στη διετία, αλλά με άξιους στο τιμόνι, και
 αυστηρούς, στην φροντίδα του σκάφους, που λέγεται
 ΕΛΛΑΣ, αλλά και ΕΥΡΩΠΗ.

2ον συμπέρασμα, είναι ότι οι σοσιαλ(η)στές του
 πασοκ. προσχεδιασμένα μας οδήγησαν εδώ που
 βρισκόμαστε, αλλά αυτό είναι άλλων αρμοδιότητα να
 το ερευνήσουν και να το "δικάσουν".-

ΠΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Κύριε διευθυντά

"Όλος ο κόσμος γύρω μας χάνεται, και στην Ελλάδα
 βαρκούλες αρμενίζουν! Μήπως μας διακατέχει το
 σύνδρομο της αυτοκαταστροφής; / 22 / 1 / 2009

Περιεχόμενες Πρόσθετες Επιστολές

1^η 6 / 11 / 2011

2^η Άκου έλληνα

3^η Προς Συνέλληνα

4^η Προς Συνέλληνα

5^η Προς Πάντα Συνέλληνα

6^η (Μπορούμε να οραματιζόμαστε, δεν φορολογείται)

ΟΡΑΜΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΙΝΟΣ

7^η Προς την εφημερίδα ΕΣΤΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1Η

